

JULIE GARWOOD

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

THE PRIZE

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Mục lục

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Anh quốc, 1066

Anh không biết cái gì đã đánh trúng anh. Một phút trước Tướng quân Royce đang dùng tay áo bằng da lau mồ hôi trên trán, phút sau anh đã nằm dài trên mặt đất. Cô đã đánh ngã hẳn. Theo nghĩa đen.

Cô đã đợi cho đến khi hấn lấy chiếc mũ sắt của hấn xuống. Sau đó cô căng sợi dây da thành hình tròn cao hơn đầu cô. Hòn đá nhỏ nằm giữa cây nứa của cô tăng tốc cho đến khi không thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Âm thanh như cắt da qua không khí giống tiếng kêu một con thú giận dữ, nửa như gầm gừ, nửa như rít lên.

Tuy vậy con mồi của cô đã ở quá xa để có thể nghe được âm thanh đó, còn cô thì đứng núp trên lối đi của đỉnh trường thành, và hấn thì đứng ở bên dưới, cách gần mười lăm mét theo ước đoán của cô, ở ngay chân cây cầu kéo.

Gã Norman không lẽ là một đích ngắm dễ dàng. Việc hấn ta cũng là thủ lĩnh của bọn vô đạo đang đánh cướp nhà cô càng làm tăng thêm ý chí của cô. Trong đầu cô, gã khổng lồ đã trở thành Goliath.

Và cô là David của hấn.

Nhưng khác với hai vị thánh anh hùng trong truyện cổ, cô không có ý định giết chết kẻ thù của cô. Cô sẽ nhắm vào thái dương của hấn nếu đó là mục đích của cô. Không, cô chỉ muốn làm cho hấn bị bất tỉnh. Vì lý do đó, cô đã nhắm vào trán hấn. Cầu Chúa, là cô đã tặng cho hấn một vết thẹo mà

hắn phải mang trong suốt phần đời còn lại, như một sự nhắc nhở, cô hy vọng, cho sự tàn bạo mà hắn đã làm vào ngày chiến thắng đen tối này.

Người Norman đang thắng trận chiến này. Trong một hay hai giờ nữa họ sẽ chọc thủng sự phòng thủ ở bên trong.

Cô biết điều đó là không thể tránh khỏi. Những người lính Saxon của cô bây giờ không còn đông bằng họ. Rút lui là giải pháp hợp lý nhất. Đúng, đó là điều không thể tránh khỏi, nhưng cũng là một thất bại cay đắng.

Tên Norman khổng lồ này là kẻ thách đấu thứ tư mà gã con hoang William của Normandy đã gửi đến để đánh chiếm vùng đất của cô trong ba tuần qua.

Ba gã đến trước đã chiến đấu như những đứa trẻ. Cô và người của anh cô đã dễ dàng đánh đuổi bọn họ đi.

Gã này thì lại khác. Không thể đánh đuổi hắn được. Không mất nhiều thời gian để nhận ra hắn dày dạn kinh nghiệm hơn những người đến trước hắn. Chắc chắn là hắn xảo quyệt hơn. Những tên lính dưới quyền điều khiển của hắn cũng thiếu kinh nghiệm như những người đến trước, nhưng gã thủ lĩnh mới này kiểm soát họ bằng kỷ luật thép và không ngừng bắt họ phải làm thật tốt nhiệm vụ.

Chiến thắng sẽ thuộc về tên Norman đáng ghét vào cuối ngày.

Tuy nhiên gã thủ lĩnh của bọn chúng sẽ bị hoa mắt trước chiến thắng của hắn. Cô chắc chắn vậy.

Cô mỉm cười trước khi cô bắn ra viên đá của cô.

Tướng quân Royce để mặc cho con ngựa của anh kéo một binh sĩ ra khỏi con hào bao quanh pháo đài. Gã lính ngu ngốc đã sảy chân và té lộn cổ vào vũng nước sâu. Vì cái áo giáp nặng nề của anh ta, anh ta không thể giữ

thăng bằng và đang chìm xuống dưới đáy. Royce với xuống bằng một tay, nắm được cái chân mang ủng, và kéo người lính trẻ ra khỏi vũng nước sâu đục ngầu. Với một cái giật mạnh bằng cổ tay, anh hất gã thuộc cấp lên trên bờ mọc đầy cỏ. Một tràng ho dữ dội của chàng trai trẻ đã nói cho Royce biết rằng anh ta không cần trợ giúp thêm. Chàng trai trẻ vẫn còn thở. Royce đã ngừng lại để cởi bỏ chiếc mũ sắt của anh, và đang lau mồ hôi trên trán thì một viên đá tìm được đích ngắm của nó.

Royce bị ném ngược trở lại. Anh đo đất cách con ngựa chiến của anh một khoảng xa. Anh không nằm lâu ở dưới đất. Bụi vẫn còn bay tứ tung trong không khí xung quanh khi anh mở mắt. Những tên lính của anh đang chạy về phía anh để trợ giúp.

Anh từ chối sự giúp đỡ của họ. Anh ngồi bật dậy, lắc đầu với nỗ lực thoát khỏi cơn đau và đám sương mù đã làm cho anh choáng váng. Một hoặc hai phút sau, thậm chí anh không thể nhớ được là anh đang ở cái chỗ chết tiệt nào. Máu tứa ra từ vết cắt trên trán, ngay trên mắt phải. Anh chọc quanh cạnh vết thương và sau đó nhận ra là một ít thịt đã bị rách.

Anh vẫn không hiểu cái gì đã bắn trúng anh. Từ cớ của vết thương lờ mờ, anh biết là một mũi tên không thể nào gây ra thiệt hại này. Nhưng tất cả thật khốn khiếp, đầu của anh dường như đang bốc cháy.

Royce đẩy cơn đau của anh sang một bên và tập trung vào việc đứng dậy. Sự giận dữ đã giúp anh. Lạy Chúa, anh sẽ tìm ra gã con hoang đã làm điều này với anh và tặng cho hắn ta một vết thương giống vậy.

Ý nghĩ đó làm cho anh vui hơn nhiều.

Một người cận vệ đang đứng giữ dây cương con ngựa của anh. Royce phóng mình lên yên ngựa và chuyển sự chú ý của anh đến phía trên bức tường thành bao quanh pháo đài. Kẻ thù của anh đã nhắm bắn anh từ chỗ

đó chẳng? Khoảng cách quá xa đến nỗi thậm chí anh không thể nhìn thấy mỗi đe dọa.

Anh đội lại chiếc mũ sắt của anh.

Nhìn quanh quất, anh thấy rằng trong mười hoặc mười lăm phút trôi qua kể từ khi anh bị tấn công, có vẻ như đám lính của anh đã quên hết mọi thứ anh đã dạy họ.

Ingelram, người phó tướng tạm thời của anh, đã cho toàn bộ đạo quân tấn công một nhóm lính Saxon gần phía nam của pháo đài. Những mũi tên trút xuống đạo quân từ trên đỉnh trường thành, làm cho việc tiến lên là bất khả.

Royce thất kinh vì sự vô dụng của họ. Những người lính giữ những cái khiên trên đầu để tránh những mũi tên, và họ lại đang chiến đấu ở thế thủ. Họ lại rơi vào đúng tình thế mà anh đã thấy khi anh tham gia vào nhiệm vụ phiến toái này với họ sáng nay.

Royce thốt ra một tiếng thở dài, sau đó nắm lại quyền chỉ huy.

Anh lập tức thay đổi chiến thuật để ngăn cho họ không bị mất mảnh đất mà họ đã đánh chiếm được. Anh kéo mười người lính thiện chiến nhất của anh khỏi bức tường và đi cùng họ lên một cái gò cao nhỏ phía trên mảnh đất mà họ đã đánh chiếm được. Bằng một mũi tên anh giết chết tên lính Saxon đang đứng bên trên bức trường thành thậm chí trước cả khi những người lính của anh có thời gian ẩn nấp. Sau đó anh để cho họ tiếp tục việc tấn công. Trong một khoảng thời gian ngắn, trường thành của Saxon một lần nữa không được bảo vệ.

Năm người lính của Royce leo qua tường và cắt sợi dây thừng của chiếc cầu, hạ nó thấp xuống. Cầu Chúa phù hộ cho anh, thực sự anh phải nhắc một trong những người lính tình nguyện hăng hái của anh phải mang theo gươm của anh ta.

Royce cỡi ngựa đi trước qua những tấm ván gỗ của cây cầu kéo, gươm của anh tuốt ra, mặc dù thật sự anh không cần đến nó. Cả sân dưới và sân trên của pháo đài đều hoàn toàn vắng vẻ.

Họ khám xét kỹ càng từng túp lều và những ngôi nhà ở bên ngoài và nhận ra là không có một tên lính Saxon nào cả. Nó trở nên thật rõ ràng với Royce là kẻ thù đã rời khỏi pháo đài bằng một đường hầm bí mật. Royce ra lệnh cho phân nửa đám lính của anh lục soát khắp trường thành để tìm cửa hầm. Anh sẽ phong kín nó ngay khi xác định được vị trí của nó.

Người Norman chiếm đóng pháo đài dưới tên của William vài phút sau đó khi họ kéo cờ hiệu của công tước Normandy, với những nét đặc trưng rất ấn tượng, lên cột cờ ở đỉnh trường thành. Pháo đài này bây giờ thuộc về người Norman.

Nhưng Royce chỉ mới hoàn tất được phân nửa nhiệm vụ của anh. Anh vẫn còn phải bắt giữ giải thưởng và đưa cô đến Luân Đôn.

Được, đã đến lúc phải bắt giữ Công nương Nicholaa.

Sau một hồi lùng sục nơi đóng quân của pháo đài, lính của Royce tìm được vài người hầu và kéo họ ra bên ngoài rồi đẩy họ vào một vòng tròn trong sân.

Ingelram, cao như Royce, tuy vậy anh ta không có được sự vạm vỡ và những vết sẹo chiến trận, giữ một người hầu Saxon ở phía sau áo chên của anh ta. Người hầu là một ông già ốm yếu, tóc xám, da nhăn nheo.

Royce không có thời gian để xuống ngựa trước khi Ingelram buột miệng nói, "Đây là người quản gia, Tướng quân. Tên của ông ta là Hacon. Ông ta là người đã kể mọi điều về gia đình này cho Gregory nghe"

"Tôi đã không nói chuyện với người Normans nào cả," Hacon phản đối.
"Thậm chí tôi còn không biết bất kỳ người nào tên là Gregory. Chúa đánh

chết tôi nếu đó không phải là sự thật," ông ta nói thêm một cách liều lĩnh.

Gã người hầu "trung thành" đang nói dối, và ông ta đang cảm thấy tự hào vì bản thân ông có đủ can đảm công khai chống đối trong một tình huống nguy hiểm như thế này. Tuy vậy, ông lão vẫn chưa nhìn vào người thủ lĩnh Norman, nhưng giữ ánh mắt ông nhìn người hiệp sĩ tóc vàng đang sốt ruột muốn lột cái áo chên ra khỏi lưng ông.

"Này, ông đã nói chuyện với Gregory," Ingelram đốp lại. "Anh ta là người hiệp sĩ đầu tiên nhận nhiệm vụ đánh chiếm pháo đài này và để đoạt được giải thưởng. Sẽ chẳng hay ho gì cho ông nếu ông nói dối đâu, lão già."

"Anh ta là người đã rời khỏi với cái mũi tên dính trên móng hả?" Hacon hỏi.

Ingelram nhìn chăm chăm vào người hầu đang nói đến sự bề mặt của Gregory. Anh buộc Hacon phải xoay người lại. Hơi thở của người hầu bị nghẹn lại trong cổ họng khi rốt cuộc ông ta cũng phải nhìn lên vị thủ lĩnh Norman. Ông phải ngửa hết đầu ra mới có thể nhìn rõ kẻ khổng lồ, kẻ được bao bọc trong lớp da và thép liên kết với nhau. Hacon nheo mắt nhìn ánh nắng mặt trời phản chiếu từ chiếc áo giáp và nhìn vào mắt anh ta. Người chiến binh cũng như con ngựa chiến màu đen hùng dũng của anh ta đều không cử động, và trong một khoảnh khắc, người quản gia nghĩ là ông đang nhìn một bức tượng lớn được làm bằng đá.

Hacon vẫn giữ được sự bình tĩnh cho đến khi người Norman gỡ chiếc mũ sắt của anh ta xuống.

Ông gần như ói ra tại chỗ. Tên man rợ làm cho ông kinh hoàng. Hacon cảm thấy sắp ngất muốn khóc thét lên cầu xin sự khoan dung. Nhìn vào đôi mắt xám lạnh của người Norman thật lạnh lùng với quyết tâm, và Hacon chắc chắn là ông sắp chết. Đúng, hẳn ta sẽ giết mình, Hacon nghĩ. Ông vội đọc một tràng kinh Pater Noster. Sẽ là một cái chết vinh quang, ông quyết

định, vì ông đã quyết tâm giúp cho cô công nương hiền lành của ông cho đến phút cuối cùng. Chúa chắc chắn sẽ chào đón ông ở thiên đường vì đã bảo vệ người vô tội.

Royce nhìn xuống người hầu đang run rẩy một lúc lâu. Sau đó anh thấy chiếc mũ cho người cận vệ đang đứng chờ anh, xuống ngựa, và trao dây cương cho một tên lính. Con ngựa chiến co vó, nhưng một mệnh lệnh cứng rắn từ chủ nhân đã chặn đứng cơn thịnh nộ đang trỗi dậy của nó.

Đầu gối của Hacon mềm nhũn. Ông ngã xuống đất. Ingelram vội xuống và kéo mạnh ông đứng lên. "Một người chị sinh đôi đang ở trên lầu bên trong lâu đài, thưa Tướng quân," Ingelram công bố. "Cô ta đang cầu nguyện trong nhà nguyện."

Hacon hít một hơi thật sâu, sau đó buột miệng nói, "Nhà thờ đã bị đốt cháy thành tro khi chúng tôi bị bao vây vào lần cuối cùng." Giọng của ông nghe giống như tiếng thì thầm bị bóp nghẹt. "Ngay khi Nữ tu sĩ Danielle đến từ tu viện, cô ấy đã ra lệnh di chuyển bàn thờ vào một trong những căn phòng bên trong lâu đài."

"Danielle là một tu sĩ," Ingelram tình nguyện giải thích thêm.

"Đó đúng là những gì mà chúng ta nghe được, thưa Tướng quân. Họ là chị em sinh đôi, đúng vậy đấy. Một người là thánh nhân, nhất quyết phục vụ thế giới, và người kia là một tội đồ, nhất quyết mang lại rắc rối cho chúng ta."

Royce vẫn chưa nói một lời nào. Anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào người hầu. Hacon không thể nhìn vào mắt người thủ lĩnh được lâu. Ông chiếu tia nhìn xuống đất, siết chặt tay ông lại với nhau, và thì thầm, "Nữ tu sĩ Danielle bị mắc kẹt trong cuộc chiến này giữa người Saxons và người Norman. Cô ấy là một người vô tội và chỉ có một nguyện vọng là được quay lại tu viện."

"Tôi muốn người kia."

Giọng của tướng quân nhẹ nhàng, lạnh lẽo. Dạ dày của Hacon lại bị đảo lộn.

"Ngài ấy đang muốn kẻ sinh đôi kia," Ingelram la to. Anh chuẩn bị nói thêm, sau đó bắt gặp cái nhìn cứng rắn của tướng quân và quyết định đóng miệng của anh lại.

"Tên của người em sinh đôi kia là Nicholaa," Hacon nói. Ông hít một hơi thở sâu trước khi nói thêm, "cô ấy đã rời khỏi đây, thưa Tướng quân."

Royce không biểu lộ bất cứ phản ứng nào với tin tức này. Ingelram, mặt khác, không thể chịu đựng nổi sự thất vọng của anh. "Làm sao cô ta có thể rời khỏi đây?" anh hỏi trong một tiếng hét khác khi anh đẩy ông lão trở lại đầu gối của ông ta.

"Có rất nhiều đường hầm bí mật được xây trong các vách tường dày của pháo đài," Hacon thú nhận. "Anh không nhận thấy rằng không có bất cứ người lính Saxon nào ở đây khi anh băng qua cây cầu kéo sao? Tiểu thư Nicholaa đã rời khỏi cùng với người của anh trai cô ấy một tiếng đồng hồ trước rồi."

Ingelram rống lên bực tức. Trong nỗ lực để làm dịu đi cơn giận của anh, anh lại đẩy người hầu.

Royce bước tới một bước, ánh mắt của anh chiếu thẳng vào gã thuộc cấp của anh. "Cậu không chứng tỏ được sức mạnh của cậu với tôi khi cậu ngược đãi một ông lão không thể tự vệ, Ingelram, cậu cũng không chứng minh cho tôi thấy khả năng kiềm chế sự nóng nảy của cậu khi cậu cản trở việc chất vấn của tôi."

Gã thuộc cấp cảm thấy hổ thẹn. Anh ta cúi đầu với tướng quân, sau đó giúp người Saxon đứng lên.

Royce đợi cho đến khi người lính trẻ đã bước một bước xa khỏi người hầu. Rồi anh lại nhìn Hacon. "Ông đã phục vụ cho gia đình này bao lâu rồi?"

"Gần hai mươi năm nay," Hacon trả lời. Có sự tự hào trong giọng nói của ông khi ông nói thêm, "tôi luôn được đối xử rất công bằng, thừa Tướng quân. Họ làm cho tôi cảm thấy quan trọng như một trong những người của họ."

"Nhưng sau 20 năm được đối xử công bằng bây giờ ông phản bội chủ nhân của ông sao?" Anh lắc đầu ghê tởm. "Ông không được nói với tôi sự cam kết về lòng trung thành của ông, Hacon, vì những lời nói của ông không đáng tin cậy."

Royce không phí thêm một phút nào khác với người quản gia. Những sải chân dài của anh là kiên quyết khi anh đi đến những cánh cửa của lầu đài. Anh đẩy những người lính hăng hái của anh ra khỏi đường đi và bước vào trong.

Hacon được đẩy vào đám người hầu và để cho ông tự lo lắng về số phận của ông khi Ingelram vội vã theo sau thủ lĩnh của anh ta.

Royce có phương pháp tìm kiếm riêng. Lầu một của lầu đài ngổn ngang đá vụn. Rác rưởi che đậy những món đồ vô giá trị cũ kỹ. Một cái bàn dài không xa góc nhà đã bị lật ngược, và hầu hết những cái ghế đã bị phá hủy.

Cầu thang dẫn đến các phòng ngủ trên lầu vẫn còn nguyên vẹn, cho dù nó chỉ gần như là nguyên vẹn. Nấc thang bằng gỗ trơn trượt bởi nước đang nhỏ giọt xuống từ những bức tường. Việc đi lên lầu hết sức nguy hiểm. Hầu hết tay vịn cầu thang đã bị phá hủy và đóng đũa bên hông, và nếu có người trượt chân, chẳng có gì giữ không cho anh ta rơi xuống.

Sàn nhà trên tầng hai cũng thật thảm hại. Gió hú xuyên qua một lỗ hổng lớn cỡ một người đàn ông ngay giữa bức tường cách xa. Không khí lạnh lẽo

do cơn gió đông lạnh thổi từ bên ngoài vào. Một hành lang dài, và tối trải ra từ đầu cầu thang.

Ngay khi Royce vừa bước chân lên tầng hai, Ingelram vội vã đi trước anh và vung về rút gươm của anh ta. Rõ ràng là gã thuộc cấp có ý định bảo vệ thủ lĩnh của anh ta. Tuy nhiên sàn nhà cũng ướt và trơn trượt như cầu thang. Ingelram trượt chân mất cả gươm và sự thăng bằng của anh ta và bay về phía cái lỗ ngày càng rộng kia.

Royce chụp ngay sau gáy của anh ta và đẩy anh ta bay theo hướng ngược lại. Gã thuộc cấp rơi xuống cái ụch tại bức tường bên trong, lắc mình như một con chó ướt để thoát khỏi sự run rẩy, sau đó nhặt lên thanh gươm và đuổi theo sau thủ lĩnh của anh ta.

Royce lắc đầu trong sự bức bối vì việc gã thuộc cấp yếu đuối không có khả năng tự bảo vệ. Anh không màng tuốt gươm khi anh bắt đầu đi xuống hành lang. Khi anh đi đến căn phòng đầu tiên và thấy cánh cửa bị đóng lại, anh chỉ cần đá cho nó mở ra, rồi cúi xuống tránh cái ngưỡng cửa thấp, và đi vào trong.

Đó là một căn phòng ngủ có sáu cây nến đang cháy. Nó trống không ngoại trừ cô hầu gái đang co rúm mình trong góc.

"Ai ở trong phòng ngủ này?" Royce hỏi.

"Tiểu thư Nicholaa," tiếng thì thầm trả lời.

Royce dành chút thời gian quan sát căn phòng. Anh hơi ngạc nhiên về sự thiếu thốn và ngăn nắp của căn phòng. Anh đã không biết là phụ nữ có thể sống mà không có đồng của cải lộn xộn bao quanh họ. Kinh nghiệm của anh chỉ giới hạn đến ba người chị em của anh, dĩ nhiên, nhưng khá đủ để cho phép anh rút ra một kết luận như vậy. Tuy thế, phòng của Công nương Nicholaa chẳng có thứ gì quý giá. Cái giường lớn dựa vào một bức tường,

màn cửa sổ màu đỏ tía được buộc lại. Lò sưởi nằm ở bức tường đối diện. Một cái tủ thấp đơn giản được làm bằng gỗ màu đỏ đứng trong góc.

Không có bất cứ món quần áo nào treo trong những cái móc áo để cho Royce có thể hình dung ra vóc dáng của người phụ nữ. Anh hướng ra cửa chuẩn bị rời khỏi căn phòng, nhưng thấy đường đi của anh bị chặn lại bởi gã thuộc cấp của anh. Một cái nhìn trừng trừng nhanh chóng dẹp được chướng ngại vật đó.

Cánh cửa thứ nhì cũng bị đóng lại từ bên trong. Royce định đá ra khỏi lối của anh khi anh nghe có âm thanh chốt cửa được tháo ra.

Cánh cửa được một cô hầu trẻ mở ra. Những nốt tàn nhang và sự sợ hãi bao trùm cả khuôn mặt cô ta. Cô ta cố khẽ nhún gối để chào anh nhưng chỉ mới thực hiện được phân nửa lời chào trang trọng khi cô nhìn vào khuôn mặt anh. Cô hét lên và chạy băng qua căn phòng lớn.

Căn phòng sáng rực với những ngọn nến. Một cái bàn thờ bằng gỗ phủ vải trắng ở ngay phía trước lò sưởi. Trên sàn nhà, phía trước bàn thờ có nhiều tấm lót bằng da để quỳ gối.

Ngay lập tức anh nhìn thấy nữ tu sĩ. Cô đang quỳ, đầu của cô cúi xuống với lời cầu nguyện, tay của cô phủ kín bên dưới cây thánh giá mà cô đeo bằng một sợi dây da mỏng thả xuống quanh cổ cô.

Cô mặc đồ trắng, từ khăn trùm tóc cho đến đôi giày trắng. Royce đứng bên trong ngưỡng cửa và đợi cô nhận ra anh. Bởi vì không có cốc rượu lễ trên bệ thờ, nên anh không quỳ gối.

Cô gái hầu rụt rè chạm vào đôi vai gầy của nữ tu sĩ, cúi xuống, và thì thầm vào tai cô. "Nữ tu sĩ Danielle, thủ lĩnh Norman đã đến. Bây giờ chúng ta có đầu hàng không?"

Câu hỏi đó có vẻ buồn cười đến nỗi Royce hầu như mỉm cười. Anh ra dấu cho Ingelram cất gương của anh ta, sau đó đi sâu vào trong phòng. Hai người hầu đứng sát vai gần một khung cửa sổ được bọc lông thú ở phía đối diện căn phòng. Một người ẵm một đứa bé trong tay của cô ta. Đứa trẻ đang tích cực mút hai nắm tay của cậu ta.

Sự chú ý của Royce quay lại người nữ tu sĩ. Anh chỉ có thể nhìn nghiêng khuôn mặt của cô từ vị trí của anh. Cuối cùng thì cô cũng làm dấu thánh giá, một tín hiệu chứng tỏ lời cầu nguyện của cô đã kết thúc, sau đó duyên dáng lên. Ngay khi cô đứng lên, đứa bé khóc dữ dội và vờn ra phía trước đòi cô.

Nữ tu sĩ ra dấu cho người hầu có mái tóc đen đi về phía trước và đưa tay bế đứa bé. Cô hôn đỉnh đầu của nó và đi về phía Royce.

Anh vẫn chưa nhìn rõ được khuôn mặt của cô bởi vì cô giữ đầu cô cúi thấp, nhưng anh thấy dễ chịu với thái độ dịu dàng và tiếng thì thầm êm ái của cô khi cô đỡ đứa bé. Đầu của đứa bé phủ một ít tóc vàng trắng đứng dựng lên, mang lại cho cậu ta vẻ ngoài rất tức cười. Đứa bé co người thích thú trong lòng nữ tu sĩ và tiếp tục mút nắm tay của nó. Nó làm những tiếng mút soàn soạp âm ỉ, thỉnh thoảng chỉ bị cắt ngang bởi những cái ngáp.

Danielle dừng lại khi cô chỉ còn cách Royce một hay hai thước. Đỉnh đầu của cô chỉ cao ngang vai anh, và anh đang tự nghĩ là cô có vẻ rất mong manh và dễ bị tổn thương.

Sau đó cô nâng ánh mắt và nhìn thẳng vào mắt của anh, và dường như anh không thể nghĩ được gì.

Cô làm cho người ta mê mẩn. Chúa ơi, cô có khuôn mặt của một thiên thần. Làn da của cô thật hoàn mỹ. Anh thích đôi mắt cô. Đó là đôi mắt màu xanh xám lôi cuốn nhất mà anh từng thấy. Royce tưởng như anh đang nhìn một nữ thần được phái xuống trái đất chỉ để nhử anh. Cặp lông mày màu

nâu nhạt của cô như một tác phẩm điêu khắc hoàn hảo với đường cong mềm mại, mũi cô thẳng tắp, và miệng cô đầy đặn, hồng hào, và quyến rũ một cách chết tiệt.

Royce nhận thấy cơ thể anh phản ứng với người phụ nữ và ngay lập tức kinh tởm với bản thân mình. Việc anh đột nhiên thiếu kỷ luật đang làm cho anh kinh hoàng. Hơi thở hỗn hển mà anh nghe được nói cho anh biết rằng Ingelram đang có cùng phản ứng với người phụ nữ xinh đẹp này. Royce hướng ánh mắt trừng trừng vào gã thuộc cấp của anh trước khi quay lại nhìn nữ tu sĩ.

Danielle thuộc về nhà thờ thiêng liêng, vì mục đích của Chúa, và không phải là một chiến lợi phẩm để có thể thêm muốn. Như chúa công của anh, William của Normandy, Royce tôn thờ nhà thờ và bảo vệ bất cứ người mục sư nào bất cứ khi có thể.

Anh buông ra một tiếng thở dài. "Đứa trẻ này là con ai đây?" anh hỏi với nỗ lực quên đi những ý nghĩ tội lỗi của anh về người phụ nữ.

"Đứa bé là con của Clarise," cô trả lời với giọng khàn khàn mà anh cảm thấy cực kỳ khêu gợi. Cô di chuyển đến người hầu tóc đen trong bóng tối. Người phụ nữ lập tức bước tới một bước. "Clarise đã từng là một người hầu trung thành trong nhiều năm. Tên của con trai cô ấy là Ulric."

Cô nhìn xuống đứa trẻ và thấy rằng cu cậu đang gặm cây thánh giá của cô. Cô gỡ nó ra trước khi nhìn lại Royce.

Họ nhìn nhau trong im lặng một lúc lâu. Tay cô bắt đầu xoa tròn trên vai Ulric, nhưng giữ ánh mắt của cô nhìn thẳng vào Royce.

Tuyệt đối không có sự sợ hãi trên nét mặt cô, và cô đã chứng tỏ vết sẹo dài hình lưỡi liềm trên gò má anh không là gì. Royce hơi bị bối rối bởi chuyện đó - anh đã quen với những phản ứng hoàn toàn khác khi một người phụ nữ lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt anh. Sự xấu xí dường như không

có tác động gì với nữ tu sĩ, mặc dù vậy, nó làm cho anh hài lòng một cách đáng kể.

"Mắt của Ulric rất giống màu mắt cô," Royce nhận xét.

Anh biết không hẳn là như vậy. Màu xanh trong mắt đứa bé là đẹp. Còn màu xanh trong mắt Danielle thì đẹp tuyệt.

"Rất nhiều người Saxons có màu mắt xanh," cô trả lời. "Chưa đầy một tuần nữa Ulric sẽ được tám tháng tuổi. Nó sẽ sống được cho đến lúc đó chứ, người Norman?"

Bởi vì cô hỏi câu hỏi đó rất dịu dàng, không đòi hỏi, Royce không thấy bị xúc phạm. "Người Norman chúng tôi không giết trẻ em vô tội," anh trả lời.

Cô gật đầu, sau đó tặng cho anh một nụ cười. Tim anh phản ứng trước cái nhìn đó bằng cách đập thành thịch. Cô có một lúm đồng tiền như bùa mê ở trên má, và Chúa ơi, đôi mắt của cô có thể bỏ bùa anh. Anh quyết định là chúng không xanh. Chúng có màu tím, cùng màu với loài hoa mong manh mà anh đã từng thấy.

Anh thật sự cần kiểm soát suy nghĩ của anh, anh tự nói với mình. Anh đang cư xử giống như gã thuộc hạ dần dần. Anh cũng cảm thấy rất vụng về.

Royce đã quá già để có những cảm xúc như thế. "Sao cô lại có thể nói được ngôn ngữ của chúng tôi giỏi đến thế?" anh hỏi. Giọng của anh đã chuyển sang tiếng khàn khàn.

Dường như cô không chú ý đến điều đó. "Anh trai tôi đã đi với Harold, vua Saxon của chúng tôi, đến Normandy cách đây sáu năm," cô trả lời. "Khi anh ấy trở về, anh ấy đã nhấn mạnh rằng tất cả chúng tôi nên thông thạo ngôn ngữ này."

Ingelram di chuyển đến đứng cạnh tướng quân của anh. "Cô em gái sinh đôi của cô trông có giống cô không?" anh ta buột miệng hỏi.

Nữ tu sĩ hướng ánh mắt về phía người lính. Dường như cô đang đánh giá anh ta. Ánh mắt của cô khắc nghiệt, không nao núng. Royce nhận thấy Ingelram trở nên đỏ lựng dưới sự xem xét kỹ lưỡng của cô và anh ta không thể nhìn cô được lâu.

"Về bề ngoài của Nicholaa và tôi rất giống nhau," cuối cùng thì cô cũng trả lời. "Hầu hết mọi người không thể phân biệt được chúng tôi. Mặc dù vậy tính tình của chúng tôi thì rất khác nhau. Tôi chấp nhận mọi việc diễn ra một cách tự nhiên, nhưng em tôi thì chắc chắn là không. Nó đã thề là sẽ chết trước khi đầu hàng quân xâm lược Anh. Nicholaa tin rằng trước sau gì người Norman các người cũng sẽ bỏ cuộc và trở về nhà. Đây là sự thật, và tôi rất lo lắng cho sự an toàn của em tôi."

"Cô có biết Công nương Nicholaa đã đi đâu không?" Ingelram hỏi.
"Tướng quân của tôi cần biết."

"Biết," cô trả lời. Cô giữ ánh mắt nhìn gã thuộc cấp. "Nếu tướng quân của anh bảo đảm với tôi rằng ngài sẽ không phụng hại đến em tôi, thì tôi sẽ nói cho anh biết nơi nó đã đến."

Ingelram khịt một tiếng khịt mũi lớn tiếng. "Người Norman chúng tôi không giết phụ nữ. Chúng tôi chỉ thuần hoá họ."

Royce có cảm giác như muốn quăng gã thuộc cấp của anh ra ngưỡng cửa khi anh nghe giọng điệu kiêu ngạo đó. Anh nhận thấy nữ tu sĩ cũng không quan tâm nhiều đến lời nhận xét đó. Về mặt của cô trở nên chống đối, cho dù chỉ trong một giây. Sự tức giận cũng nhanh chóng biến mất, thay bằng vẻ ngoài điềm tĩnh.

Sự phòng thủ của anh đột ngột dâng cao, và cho dù là anh không thể đưa ra lý do cho sự nghi ngờ của anh, anh biết có cái gì đó không ổn.

"Em gái của cô sẽ không bị phượng hại," Royce nói.

Cô trông nhẹ nhõm. Royce kết luận là sự tức giận khi nãy của cô chỉ là một phản ứng lo sợ cho người em gái.

"Được rồi," Ingelram xen vào với vẻ hăng hái nhiệt tình. "Nicholaa là giải thưởng của Đức vua."

"Giải thưởng của Đức vua sao?"

Bây giờ cô đang gặp khó khăn khi che dấu sự tức giận của cô. Khuôn mặt của cô trở nên đỏ ửng. Giọng nói của cô, tuy nhiên, vẫn bình tĩnh. "Tôi không hiểu ý anh là gì. Vua Harold đã chết."

"Vua Saxon của cô đã chết," Ingelram giải thích, "nhưng công tước William của Normandy đang trên đường đi tới Luân Đôn ngay lúc này và sẽ sớm lên ngôi vua của cả Anh quốc. Chúng tôi được lệnh phải mang Nicholaa đến Luân Đôn càng sớm càng tốt."

"Vì mục đích gì?" cô hỏi.

"Em gái của cô là giải thưởng của Đức vua. Ngài có ý định thưởng cô ấy cho một hiệp sĩ cao quý." Giọng của Ingelram đầy hãnh diện khi anh nói thêm, "Đó là một vinh dự."

Cô lắc đầu. "Anh vẫn còn chưa giải thích là tại sao em gái của tôi sẽ trở thành giải thưởng của Đức vua," cô thì thầm. "Thậm chí là bằng cách nào mà William của anh lại biết về Nicholaa vậy?"

Royce không định để Ingelram làm sáng tỏ mọi chuyện cho nữ tu sĩ. Sự thật chỉ làm cho người phụ nữ cao quý này thấy khó chịu. Anh đẩy gã thuộc cấp của anh ra phía ngưỡng cửa. "Cô có được lời hứa của tôi là sẽ không phượng hại đến em gái của cô," anh lại hứa với Danielle. "Bây giờ nói cho tôi biết cô ấy đã đi đâu. Cô không thể hiểu được sự nguy hiểm bên ngoài

các bức tường này. Trước sau gì thì cô ấy cũng bị bắt, và sẽ không may, nếu vài người lính Norman đối xử không tốt với cô ấy."

Dĩ nhiên là anh đã nói hơi khác sự thật với người phụ nữ ngây thơ. Anh thấy không có lý do gì để giải thích những chi tiết tàn bạo mà người em sinh đôi của cô sẽ khó tránh khỏi nếu cô ấy bị những tên lính vô kỷ luật bắt được. Anh muốn bảo vệ nữ tu sĩ khỏi thực tế gay gắt của cuộc sống, để bảo bọc sự ngây thơ của cô khỏi những tội lỗi của trần tục, nhưng nếu cô không chịu đưa cho anh thông tin mà anh cần, anh sẽ phải thẳng tay hơn với cô.

"Ngài hứa với tôi là ngài sẽ đích thân đuổi theo Nicholaa chứ? Ngài sẽ không giao trọng trách đó cho bất cứ một người nào khác?"

"Nó thật quan trọng đối với cô là tôi phải đi sao?"

Cô gật đầu.

"Vậy thì tôi hứa với cô," anh nói. "Mặc dù tôi muốn biết tại sao nó lại quan trọng đối với cô nếu tôi đi hay là cử ai đó - "

"Tôi tin là ngài sẽ đối xử một cách tôn trọng với em gái tôi," cô ngắt lời. "Ngài cũng đã hứa với tôi rằng ngài sẽ không phụng hại đến Nicholaa." Cô lại mỉm cười. "Ngài đã không đạt được một vị trí cao như thế này nếu ngài thường không giữ lời. Hơn nữa, ngài cũng từng trải hơn đám lính dưới quyền, tôi đã nghe một trong những người hầu nói vậy. Tôi tin giờ đây ngài đã học được sự kiên nhẫn và sự kềm chế. Ngài sẽ cần cả hai để có thể bắt được Nicholaa, vì nó có thể rất cố chấp khi tức giận. Nó cũng rất thông minh."

Trước khi Royce có thể đáp lại lời bình luận đó, Danielle quay lưng và đến chỗ hai người phụ nữ đứng gần cửa sổ. Cô trao đứa bé cho người phụ nữ tên Clarise, sau đó thì thầm hướng dẫn người hầu kia.

Cô quay lại chỗ Royce. "Tôi sẽ nói cho ngài biết em tôi đã đi đâu sau khi khám xét vết thương của ngài," cô tuyên bố. "Ngài có một vết cắt khá lớn trên trán, Tướng quân. Tôi sẽ làm sạch và băng nó lại. Hãy ngồi xuống. Chỉ mất một vài phút của ngài thôi."

Royce đã rất bất ngờ bởi sự quan tâm và lòng tốt của cô mà anh không biết phải phản ứng như thế nào. Anh định lắc đầu, sau đó thay đổi ý kiến. Cuối cùng thì anh cũng ngồi xuống. Ingelram đứng ở ngưỡng cửa, quan sát. Một người hầu đặt một cái tô nước trên cái tủ thấp cạnh cái ghế mà Royce đang ngồi trong khi Danielle đi gom vài miếng vải trắng sạch.

Tướng quân nuốt chửng cái ghế. Đôi chân dài của anh duỗi thẳng trước mặt. Danielle lách người giữa đôi chân anh và đứng giữa đùi anh.

Anh nhận thấy tay cô run rẩy khi cô nhúng miếng vải vào nước. Cô chẳng nói một lời với anh trong khi cô chăm sóc anh, nhưng khi vết thương đã được lau sạch theo ý cô và cô đang xoa thuốc lên, cô hỏi anh về chuyện sao anh lại có vết thương như thế này.

"Có lẽ là một viên đá," anh trả lời với cái nhún vai. "Nó không đáng kể."

Nụ cười của cô thật dịu dàng. "Tôi nghĩ có lẽ nó rất đáng kể vào lúc đó. Vì sao à, ít ra thì cú đánh này chắc đã làm cho ngài bất tỉnh."

Anh không chú ý tới những gì cô đang nói. Quí tha ma bắt, mùi hương của cô thật tuyệt. Anh dường như không thể tập trung vào bất cứ chuyện gì ngoài người phụ nữ xinh đẹp đang đứng sát anh. Mùi hương hoa hồng dịu dịu thu hút sự chú ý của anh. Và cây thánh giá nằm giữa ngực cô cũng vậy. Anh nhìn chăm chăm vào vật thể thiêng liêng cho đến khi anh có thể kiểm soát phản ứng của anh đối với cô. Ngay khi cô lùi bước, anh đứng lên.

"Em gái của tôi đã đi đến pháo đài của lãnh chúa Alfred," cô nói với anh. "Nhà của ông ta chỉ cách đây ba giờ đồng hồ về phía bắc. Alfred đã thề là

sẽ kháng cự lại người Norman, và Nicholaa có ý định bổ sung thêm đội quân trung thành của anh trai chúng tôi để chiến đấu cùng ông ấy."

Một tiếng thét lớn đến từ ngưỡng cửa, làm gián đoạn cuộc đàm thoại. Một tên lính của Royce đang thỉnh cầu sự chú ý của anh. "Ở lại đây với cô ấy," Royce ra lệnh cho Ingelram.

Người chiến binh đã ra khỏi ngưỡng cửa khi câu trả lời nồng nhiệt của gã thuộc cấp vang đến tai anh. "Tôi sẽ bảo vệ cô ấy bằng mạng sống của tôi, thừa tướng quân. Có Chúa làm chứng cho tôi, không ai được chạm vào cô ấy."

Tiếng thở dài của Royce vang vọng xuống hành lang. Anh tự nhủ với bản thân, Chúa cứu vớt anh khỏi những chàng hiệp sĩ trẻ hăng máu. Nếu anh đã không được ban phúc với tính kiên nhẫn, anh biết này giờ anh đã đóng sầm cái đầu dốt nát của Ingelram qua bức tường. Anh đã vài lần nghĩ đến việc làm điều đó trong một giờ qua.

Một người lính trẻ khác đang đợi Royce ở trên đỉnh cầu thang. "Có một trận chiến dữ dội đang diễn ra, thừa tướng quân, ở phía nam của pháo đài. Từ lối đi đến đỉnh trường thành và chúng ta có thể nhìn thấy những con chó Saxon đang bao vây lính Norman của chúng ta. Màu sắc của cờ hiệu cho chúng ta biết rằng đạo quân của tướng quân Hugh đang bị bao vây. Chúng ta có đi đến đó để trợ giúp ngài ấy không?"

Royce rời khỏi lâu đài và leo lên lối đi để tự mình đánh giá tình hình. Người lính đã báo cáo trận chiến chạy theo sau anh. Anh ta, thật không may, cũng kém cỏi như Ingelram và cũng hăng máu một cách vô vọng. Đó là một sự kết hợp nguy hiểm.

"Ngài có nhìn thấy bọn Saxons đã buộc lính của chúng ta phải rút lui không, thừa tướng quân?" người lính hỏi.

Royce lắc đầu. "Cậu nhìn, nhưng cậu không thấy," anh càu nhàu. "Đám người của Hugh đang sử dụng chiến thuật mà chúng ta đã dùng trong trận đánh gần Hastings của chúng ta. Quân của chúng ta đang dụ bọn Saxons vào bẫy."

"Nhưng phần thắng chắc chắn nằm trong tay của người Saxons. Họ đông hơn ta gấp ba lần - "

"Con số không quan trọng," Royce phản kích. Anh buông ra một tiếng thở dài mệt mỏi, tự nhắc nhở mình rằng anh là một người đàn ông nhẵn nài, rồi quay qua nhìn người lính có mái tóc đen.

"Cậu đã gia nhập vào đội quân của tôi bao lâu rồi?"

"Gần tám tuần."

Sự bức tức của Royce lập tức biến mất. Đã không có thời gian để huấn luyện, những gì cần chuẩn bị cho một cuộc chinh phạt của nước Anh. "Cậu được tha thứ vì sự dốt nát của cậu," anh công bố. Anh bắt đầu hướng về những nấc thang. "Chúng ta sẽ cho người trợ giúp Hugh, nhưng chỉ vì chúng ta thích một trận chiến mà phần thắng chắc chắn nằm trong tay chúng ta, không phải là vì họ cần chúng ta giúp. Người chiến binh Norman rất giỏi trong bất cứ trận chiến nào, và người của Hugh sẽ nhất định đạt được thắng lợi cho dù là có hoặc không có sự trợ giúp của chúng ta."

Người lính trẻ gật đầu, sau đó hỏi liệu anh ta có thể lâm trận sát cánh bên tướng quân. Royce chấp thuận lời thỉnh cầu của anh ta. Anh để hai mươi binh lính ở lại tòa lâu đài và cưỡi ngựa rời khỏi với những người còn lại. Vì chỉ có phụ nữ, trẻ em, và người hầu bên trong trường thành, anh đã quyết định Ingelram có thể dễ dàng duy trì trật tự cho đến khi anh quay trở về.

Cuộc chiến đang gay go, mặc dù kết thúc quá nhanh, theo như ước tính của Royce. Bởi vì anh là một người đa nghi, anh nghĩ nó đúng là kỳ quặc vì ngay khi anh và binh sĩ của anh tham gia trận chiến, bọn Saxons, ít nhất vẫn

còn gấp đôi số lính của anh, phân tán như một đám sói rừng chạy vào những ngọn đồi. Phải chăng đây là trận đánh nghi binh để dụ anh ra? Royce, mệt mỏi vì thiếu ngủ, quyết định rằng anh đã lo lắng quá mức về việc rút lui của bọn Saxons. Anh và quân lính của anh truy tìm những kẻ vô đạo thêm một giờ nữa từ những sào huyệt của chúng trước khi ngừng việc truy đuổi.

Royce bất ngờ khi thấy Hugh, một người bạn và ngang cấp với anh dưới sự chỉ huy của William, đang lãnh đạo một đạo quân, vì anh cho rằng Hugh đang chiến đấu bên cạnh chúa công của họ trong trận càn quét cuối cùng vào Luân Đôn. Khi anh đặt câu hỏi với người chiến binh, Hugh giải thích rằng anh được gửi đến phía bắc nhằm để đánh tan một bè phái ở đó. Anh đang trên đường quay về Luân Đôn thì bị bọn người Saxons phục kích.

Hugh lớn hơn Royce mười tuổi. Mái tóc nâu của anh đã nhuộm bạc, và những vết sẹo đã mờ trên khuôn mặt và cánh tay của Hugh làm cho Royce nhìn thấy Hugh gần như là không có vết sẹo nào.

"Tôi chỉ có những tên lính không được huấn luyện trong đội quân của tôi," Hugh thú nhận bằng giọng ủ rũ. "Những kẻ có kinh nghiệm hơn được gửi đến phía trước cho William. Tôi nói cho anh biết nhé, Royce, tôi không có tính kiên nhẫn như anh để đào tạo đám lính. Nếu không có sự cảnh báo của người cung cấp tin của chúng tôi, tôi tin rằng lúc này tôi đã bị mất hầu hết đám lính của tôi. Tên gián điệp người Saxon buộc chúng tôi phải canh gác không ngừng nghỉ, và vì lý do đó ồ phục kích không đạt được kết quả như chúng nghĩ. Đám lính của tôi vẫn còn chưa vào khuôn phép." Hugh ngả người về phía trước và, với giọng thường dành riêng cho việc xưng tội, thì thầm, "Tôi nói cho anh biết hai người lính của tôi đã đánh mất gươm của họ. Anh có thể tin nổi một cái lỗi cơ bản như vậy không? Tôi nên giết chết những kẻ ngu ngốc đó bây giờ và không còn bị bức bối hơn nữa." Anh buông ra một tiếng thở dài. "Dưới sự đồng ý của anh, tôi sẽ yêu cầu

William đặt một số chiến binh trẻ của tôi vào đạo quân của anh để được huấn luyện chu đáo."

Hai vị tướng quân, vây quanh bởi binh lính của họ, bắt đầu quay lại tòa lâu đài.

"Ai là người cung cấp tin tức mà anh đã đề cập đến?" Royce hỏi. "Và tại sao anh lại tin tưởng hẳn ta?"

"Tên của hẳn là James, và tôi đã không nói là tôi tin hẳn," Hugh trả lời. "Cho đến lúc này thì hẳn tỏ ra đáng tin cậy, chỉ vậy thôi. Hẳn nói với tôi là hẳn bị những người Saxons khác ghét vì hẳn được trao một nhiệm vụ xấu xa là đi thu thuế. James biết rất rõ những gia đình trong khu vực này. Anh thấy đấy, hẳn đã lớn lên ở đây. Hẳn ta cũng biết tất cả những nơi ẩn nấp được ưa thích. Có thấy gió rét buốt trong suốt giờ qua không, Royce?" Hugh hỏi rồi đổi chủ đề khi anh kéo cái áo khoác dày của anh quanh vai. "Lúc này xương của tôi đang cảm nhận được cái lạnh của mùa đông."

Royce không thấy lạnh. Một màn tuyết mỏng đang xoáy tung xung quanh họ, nhưng không đủ để phủ mặt đất. "Anh có một bộ xương già đấy, Hugh. Đó là lý do anh cảm thấy lạnh." Anh cười toe toét với bạn anh để làm dịu đi lời châm biếm.

Hugh mỉm cười trở lại. "Già à, anh nói vậy ư? Anh sẽ thay đổi ý kiến khi anh nghe về những chiến tích chống lại bọn Saxons đáng ngạc nhiên của tôi."

Sau đó người chiến binh kiêu ngạo bắt đầu kể lại chi tiết theo trình tự, một loạt chiến thắng mà anh đã đạt được dưới danh nghĩa William. Hugh còn chưa kết thúc bài kinh khoe khoang của anh cho đến khi họ đi vào sân của lâu đài.

Ingelram không có ở đó để chào đón vị thủ lĩnh của anh ta, và Royce đoán là gã thuộc cấp dần dần vẫn còn ở trên lầu, nhìn chăm chăm vào nữ tu

sĩ.

Chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ Saxon đã làm cho anh không thoải mái - có cái gì đó về cô ta làm cho Royce băn khoăn, nhưng anh không thể nghĩ ra được đó là chuyện gì.

Có lẽ, anh tự nhủ, là vì cô ta là một người phụ nữ vô cùng hấp dẫn. Thật là tiếc, theo cách nghĩ của anh, để một người đẹp như vậy thuộc về nhà thờ. Cô ta nên thuộc về một người đàn ông.

Anh quyết định là sự mệt mỏi đã làm cho anh có những ý nghĩ tội lỗi như thế. Anh đi cạnh Hugh vào lâu đài. Bọn họ đã quyết định rằng Hugh và đạo quân của anh sẽ nghỉ đêm tại đây, vì đêm tối đang ập xuống.

Hugh nhìn như bị kiệt sức và lạnh thấu tim. Royce ra lệnh nhóm lửa trong lò sưởi vì người bạn này, sau đó gã Saxon báo tin có những thông tin hữu ích mà Hugh đã kể cho anh nghe được gọi vào bên trong. "Tôi muốn hỏi hắn ta vài câu liên quan đến gia đình này," anh giải thích.

Một người lính được sai đi mang gã Saxon vào bên trong. Một hoặc hai phút sau, Ingelram học tốc chạy vào đại sảnh. Tên lính có mái tóc đẹp đột ngột dừng lại, chào thủ lĩnh của anh ta, và chuẩn bị báo cáo tình hình.

Royce ngắt lời anh ta bằng một mệnh lệnh cộc lốc. "Mang nữ tu sĩ đến cho tôi. Bây giờ tôi muốn chất vấn cô ta."

Ingelram nhìn có vẻ ngạc nhiên với mệnh lệnh đó, mặt anh ta nhợt nhạt trông thấy rõ. Royce định đẩy mạnh gã thuộc hạ để cho anh ta tránh đường khi sự chú ý của anh hướng về lối vào. Người lính mà Hugh đã sai đi ra ngoài vừa mới quay trở lại với người cung cấp tin ở bên cạnh. Tên Saxon Judas (kẻ phản bội Chúa Giê Xu) ăn mặc lôi thôi lếch thếch, một dấu hiệu của sự sụt giảm địa vị. Chiếc áo chên nâu mà người đàn ông đang mặc dính đầy bùn đất. Hắn gọi cho Royce nhớ đến một con cú. Hắn là một người đàn ông lùn với cái lưng tôm, và mí mắt trĩu nặng của hắn đầy những nếp nhăn

làm chúng nhìn như một cái mào. Thật vậy, hăn trông giống một con cú, nhưng hăn có trái tim của một con kền kền phản bội lại đồng bào của hăn, Royce nghĩ thật là ghê tởm.

"Đi đến phía trước, James," Royce ra lệnh.

Gã Saxon làm theo lệnh. Khi hăn đến gần những người lính Norman, hăn cúi đầu xuống thấp. "Tôi luôn là người hầu trung thành của ngài, thưa tướng quân."

Royce đứng bên cạnh Hugh ở phía trước lò sưởi với hai tay nắm lại sau lưng. Hugh khoác một cái áo choàng len quanh vai với nỗ lực chống lại cơn lạnh đau buốt xuyên qua cơ thể anh. Royce nhận thấy nước da của Hugh xanh xao, đôi mắt nâu như bị sốt, và lập tức ra lệnh mang một cái ghế đến gần lò sưởi.

"Mang cho tướng quân của anh một ly rượu đây," anh gọi một tên lính của Hugh đứng gác gần lối vào. "Bắt một trong những tên Saxons uống ngụm đầu tiên. Nếu người hầu không chết, chúng ta sẽ biết là rượu không bị đầu độc."

Hugh làu bàu với mệnh lệnh của Royce. "Tôi cũng khỏe mạnh như anh vậy." anh càu nhàu. "Tôi sẽ tự lo cho mình."

"Đúng, anh cũng khỏe mạnh như tôi," Royce đồng ý. "Nhưng các trận chiến anh đã chiến đấu trong tuần qua gấp đôi tôi." Dĩ nhiên đó là lời nói dối, nhưng Royce cố gắng vuốt ve tự ái của bạn anh. "Chỉ cần đạt được một nửa chiến tích của anh dưới danh nghĩa William cũng đã đủ làm cho tôi mệt mỏi rồi."

Hugh càu nhàu đồng ý. "Rõ ràng là chắc chắn anh sẽ mệt mỏi."

Lá chắn tự hào của Hugh đã không bị sút mẻ. Royce giữ nụ cười của anh và chuyển sự chú ý sang người cung cấp tin. Từ khi kẻ vô đạo mở miệng

bằng ngôn ngữ Saxon chói tai, Royce cũng chất vấn hăn bằng ngôn ngữ đó. "Nói cho ta biết về gia đình này," anh ra lệnh. "Bắt đầu từ cha mẹ. Có đúng là họ đều đã chết không?"

Gã Saxon tránh qua một bên khi một người lính mang một cái ghế lớn có lưng cao đến gần lò sưởi. Hăn đợi cho đến khi Hugh an tọa xong mới trả lời. "Đúng, ông chủ của tôi. Cha mẹ họ đều đã chết. Họ được chôn cất trong mảnh đất của gia đình trên đỉnh núi về phía bắc."

Cổ của James bắt đầu đau vì phải ngửa đầu của hăn ta ra phía sau để có thể nhìn khuôn mặt của người Norman. Khi việc bị vẹo cổ trở thành quá khó chịu, hăn ta nhìn xuống sàn nhà. Hành động đó đem lại cho hăn sự dễ chịu hơn, việc hăn bị khó thở ở ngực lập tức giảm hăn một khi hăn không còn nhìn thẳng vào khuôn mặt của người chiến binh. Ánh mắt của người Norman khủng khiếp không kém gì vết sẹo ghê gớm gần như chiếm trọn má phải của anh ta, James thừa nhận. Cái nhìn lạnh lùng, đe dọa còn khủng khiếp hơn là thân hình to lớn hay vết sẹo của anh ta.

"Bây giờ nói cho ta biết về các thành viên khác của gia đình này," Royce ra lệnh.

James vội vã trả lời. "Có hai người con trai. Thurston là người con cả. Nghe nói anh ta đã chết trong trận chiến ở miền bắc. Chuyện này còn chưa được kiểm chứng."

"Còn người em trai khác thì sao?"

"Tên của anh ta là Justin. Anh ta là người con út trong gia đình. Anh ta đã bị thương trong cùng một trận chiến. Bây giờ các nữ tu sĩ đang chăm sóc cho anh ta ở tu viện. Mặc dù vậy, thật khó tin được là Justin sẽ sống sót. Anh ta bị thương khá nặng."

Ingelram tiếp tục đứng kế bên thủ lĩnh của anh. Royce đột ngột hướng về thuộc cấp của anh. "Không phải tôi đã ra lệnh cho cậu mang nữ tu sĩ đến

cho tôi sao?" anh yêu cầu, vẫn nói tiếng Saxon.

Ingelram trả lời anh cũng bằng ngôn ngữ đó. "Tôi đã không biết là ngài có ý định chất vấn cô ấy, thưa tướng quân. "

"Bốn phận của cậu không phải là biết những gì tôi định làm, Ingelram. Cậu phải tuân theo mà không được đặt câu hỏi."

Ingelram hít thật sâu. "Cô ấy không có ở đây," anh buột miệng nói.

Royce cưỡng lại ý muốn bóp cổ gã thuộc cấp của anh. "Giải thích đi," anh ra lệnh bằng một giọng cứng rắn.

Ingelram phải thu hết can đảm của anh mới dám nhìn thẳng vào người thủ lĩnh của anh. "Nữ tu Danielle đã yêu cầu được áp tải trở lại tu viện. Cô ấy hứa với mẹ bề trên là cô ấy sẽ trở lại trước khi trời tối. Cô ấy cũng rất lo lắng cho đứa em trai của cô ấy. Bởi vì anh ta là người nhỏ nhất trong gia đình, cô ấy cảm thấy có trách nhiệm đối với anh ta."

Trong suốt thời gian anh giải thích, Royce đã không biểu lộ bất cứ phản ứng gì. Ingelram không thể đoán được thủ lĩnh của anh đang nghĩ gì. Việc không biết làm giọng nói của anh rồi lên khi anh tiếp tục. "Vết thương của người em trai đang đe dọa đến tính mạng anh ta, thưa tướng quân, và cô ấy muốn ngồi bên cạnh anh ta suốt đêm. Cô ấy đã hứa với tôi là cô ấy sẽ quay về với chúng ta vào buổi sáng. Chắc chắn lúc đó cô ấy sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào mà ngài đưa ra cho cô ấy."

Royce phải hít một hơi thở sâu, bình tĩnh trước khi anh cất lời. "Và nếu sáng mai cô ta không quay về với chúng ta thì sao?" anh hỏi với giọng điệu nhỏ nhẹ, hoàn toàn nghiêm trang.

Ingelram có vẻ sửng sốt với câu hỏi đó. Anh ta chưa bao giờ nghĩ đến tình huống xấu như vậy. "Cô ấy đã hứa với tôi, thưa tướng quân. Cô ấy sẽ không lừa gạt tôi. Cô ấy không thể. Cô ấy là nữ tu của nhà thờ. Đó sẽ là tội

chết trên linh hồn của cô ấy nếu cô ấy không nói sự thật. Nếu, vì lý do nào đó, cô ấy không thể rời khỏi tu viện vào buổi sáng, tôi sẽ đi đến đây và đem cô ấy về cho ngài."

Trong nhiều năm Royce đã tự rèn luyện việc kiềm chế tính nóng nảy của anh. Bây giờ anh đang làm thế, mặc dù mong muốn quát tháo gã thuộc cấp ngu ngốc làm cổ họng anh rất buốt. Việc một tên cung cấp tin người Saxon ở phòng khách cũng phần nào giúp anh, vì Royce không bao giờ trừng trị người của anh trước mặt người ngoài. Đó sẽ là một sự sỉ nhục, và Royce luôn đối xử với người của anh theo cách mà anh hy vọng được đối xử. Sự tôn trọng phải là tự nguyện, không phải là ra lệnh, nhưng lòng tự trọng phải được dạy bằng những ví dụ cụ thể.

Hugh đành hăng, lấy lại sự chú ý của Royce. Người chiến binh già tặng cho người bạn của anh cái nhìn cảm thông, sau đó hướng về Ingelram. "Con trai, cậu không thể đi vào trong bức tường linh liêng để bắt cô ấy. Cánh tay trái của Chúa sẽ giáng xuống tất cả chúng ta nếu chúng ta dám vi phạm luật lệ thiêng liêng nhất."

"Luật lệ thiêng liêng?" Ingelram cà lăm, rõ ràng là không hiểu.

Hugh tròn mắt hướng lên trời. "Bây giờ cô ta ở dưới sự bảo vệ của nhà thờ, con trai. Cậu vừa mới dâng cho cô ta nơi ẩn náu."

Ingelram cuối cùng cũng bắt đầu hiểu ra những khía cạnh phát sinh trong hành động của anh. Anh hoảng sợ bởi hành động của anh. Anh cũng cố gắng hết sức để tìm ra cách tự bào chữa trước sự phán xét của thủ lĩnh.

"Nhưng cô ấy hứa với tôi - "

"Im miệng đi."

Royce không hề cao giọng khi anh đưa ra mệnh lệnh đó, nhưng kẻ cung cấp tin người Saxon nhảy xa cả thước, vì hần thoáng thấy sự giận dữ trong

đôi mắt xám của người chiến binh. Hắn thụt lùi nhiều bước trong sự cố gắng yếu ớt để tách bản thân ra khỏi sự phẫn nộ của người Norman.

Royce lấy làm thích thú bởi sự rút lui hèn nhát của gã Saxon. Người đàn ông nhỏ bé gần như run rẩy trong giày của hắn. "Người đã nói cho ta biết về hai người anh em, James," sau đó Royce nói, quay lại cuộc đàm thoại về những người trong gia đình. "Bây giờ hãy nói cho ta biết về hai người chị em sinh đôi. Ta đã được cho biết một người là nữ tu sĩ và người kia..."

Anh dừng lại khi gã Saxon lắc đầu. "Không có nữ tu sĩ nào trong gia đình này cả," James buột miệng nói. "Có Công nương Nicholaa," hắn vội bổ sung khi hắn nhìn thấy lời giải thích của hắn đang tác động đến người Norman. Vết sẹo lờm chờm trên khuôn mặt của người chiến binh đã trở nên trắng bệch. "Công nương Nicholaa là - "

Royce ngắt lời hắn. "Ta biết về Công nương Nicholaa," anh nói. "Cô ta là người bảo vệ lâu đài của cô ta chống lại ta, chuyện đó có đúng không?"

"Đúng, thưa ông chủ của tôi," James trả lời. "Đúng thế."

"Bây giờ ta muốn nghe về người chị sinh đôi khác. Nếu cô ta không phải là tu sĩ, vậy thì..."

Gã Saxon dám lắc đầu với anh một lần nữa. Bây giờ James nhìn có vẻ lúng túng hơn là sợ hãi. "Nhưng thưa ông chủ," hắn thì thầm, "chỉ có một người. Nicholaa không có người chị em sinh đôi nào cả."

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Phản ứng của Royce đối với lời thông báo của gã Saxon là ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng qua. Anh ngửa đầu ra và cười đến chảy cả nước mắt. Anh cảm thấy thú vị với thủ đoạn thông minh của Công nương Nicholaa để có được nơi ẩn náu. Người phụ nữ này đã chứng tỏ là cô vô cùng khôn ngoan, một đặc tính mà anh phải nhanh chóng xét đoán đúng bất cứ khi nào anh có cơ hội đụng phải.

Nicholaa không phải là một tu sĩ. Sự nhẹ nhõm dâng lên trong lòng anh. Anh không hiểu lý do tại sao anh lại có một phản ứng như thế, tuy nhiên, và nhanh chóng đẩy cảm giác đó qua một bên. Sau đó anh lại bắt đầu cười. Lạy chúa, rốt cuộc thì anh đã không thêm muốn một nữ tu của nhà thờ.

Ingelram không biết phải nghĩ sao về hành vi kỳ quái của vị thủ lĩnh. Trong khoảng thời gian ngắn dưới quyền của tướng quân Royce, thậm chí anh chưa bao giờ nhìn thấy ngài mỉm cười. Gã thuộc hạ đột nhiên nhận ra là gã cũng chưa bao giờ chứng kiến thủ lĩnh của anh chấp nhận bị thua cuộc.

"Ngài có hiểu không, thưa tướng quân?" Ingelram buột miệng nói. "Ngài đã bị bề mặt vì tôi. Tôi đã tin vào sự dối trá của cô ta. Tôi đã hộ tống cô ta đến tu viện."

Ingelram dừng cảm tiến tới trước cho đến khi anh đứng gần chỉ huy của anh, sau đó nói trong tiếng thì thầm đau đớn, "Chỉ có một mình tôi phải chịu trách nhiệm."

Royce nhướn cao chân mày với sự thú nhận thật ấn tượng của gã thuộc hạ. "Chúng ta sẽ thảo luận chuyện này sau," anh tuyên bố với cái liếc mắt ý

nghĩa về phía gã Saxon.

Khi Ingelram cúi đầu, Royce quay trở lại với người thu thuế. "Nói cho ta biết những gì người biết về Nicholaa," anh ra lệnh.

James nâng vai của hắn ta trong cái nhún vai bất lực. "Tôi đã bị đuổi ra khỏi khu vực này hai năm rưỡi trước, thưa ngài, khi nhiệm vụ thu thuế được giao cho một người khác. Tôi biết là Nicholaa sẽ kết hôn với một gã to xác tên Roulf có một tòa lâu đài lớn ở phía nam. Cô ta được hứa hôn với anh ta từ khi còn nhỏ, và nếu đám cưới đã diễn ra đúng như dự định, cô ta đã kết hôn với anh ta cách đây hai năm rồi trước khi anh ta bị giết chết ở Hastings. Đó là tất cả những gì tôi biết về Nicholaa, thưa ngài."

Royce không đưa ra lời bình luận nào với thông tin mà anh vừa nhận được. Anh cho James lui ra, đợi cho đến khi hắn đã rời khỏi phòng khách, rồi quay trở lại với Ingelram. "Sau này, cậu không được khoe khoang tội lỗi của cậu ở trước mặt người ngoài. Cậu hiểu ý tôi chứ?"

Ingelram gật đầu. Nhìn anh ta có vẻ choáng váng với lời khiển trách đó.

Royce buông ra tiếng thở dài. "Khi cậu hành động dưới sự giám sát của tôi, Ingelram, sai lầm của cậu trở thành của tôi. Nếu cậu đã học được bất cứ bài học gì từ sự việc này, thì sự phiền phức mà cậu đã gây ra cho tôi có thể là một điều tốt."

Ingelram kinh ngạc về lời nhận xét của người thủ lĩnh. Trước đây anh chưa từng nghe ai nói sự thất bại được xem như là một sự phiền phức. Anh không biết cách trả lời lại.

Hugh kéo sự chú ý của Royce sang anh khi xen vào, "Công nương Nicholaa đã chứng tỏ là cô ta rất xảo quyệt đúng không, Royce? Chắc chắn là cô ta đã tuột khỏi tay anh.... trong lúc này," anh nói thêm với cái gật đầu hướng về Ingelram.

"Đúng," Royce trả lời với một nụ cười đến tận mang tai. "Trong lúc này thôi."

"Đó là sự thật, tôi là nạn nhân của sự dối trá của cô ta," Ingelram buột miệng nói.

"Không phải," Royce phủ nhận. "Cậu là nạn nhân của sắc đẹp của cô ta. Nhận thức được bản chất của lỗi lầm để cậu sẽ không lặp lại nó."

Gã thuộc hạ chậm chạp gật đầu. Ingelram hít thật sâu trong khi anh ta rút gương của anh ra khỏi bao. Bàn tay của anh ta run rẩy khi anh ta dâng vũ khí quý báu của bố anh cho Royce. "Tôi đã làm cho ngài thất vọng, tướng quân. Vì tôi, ngài đã bị mất mặt."

Ingelram nhắm mắt lại đợi một cú đánh. Một phút khổ sở dài trôi qua trước khi anh mở mắt ra. Tại sao thủ lĩnh của anh lại do dự? "Ngài không muốn trừng phạt sao, tướng quân?" anh hỏi, rõ ràng có sự bối rối trong ánh mắt anh ta.

Royce để cho anh ta nhìn thấy sự giận dữ của anh. Anh hướng về Hugh, bắt gặp nụ cười của anh ta, và hầu như chính anh cũng mỉm cười. "Những gì tôi muốn làm và những gì tôi sẽ làm là hai chuyện khác nhau, Ingelram," anh nói. "Rồi có lúc cậu sẽ hiểu. Tại sao cậu lại đưa cho tôi thanh gương của cậu?"

Ingelram ngạc nhiên với câu hỏi đó. Giọng nói của tướng quân Royce quá nhẹ nhàng. Lẽ nào người thủ lĩnh của anh không quá khó chịu khi phán xét lỗi lầm của anh? "Tôi đưa cho ngài thanh gương của tôi để ngài có thể sử dụng nó trên người tôi, nếu đó là những gì ngài muốn. Thừa tướng quân, tôi không hiểu tại sao ngài.... tôi đã làm cho ngài bị nhục nhã, phải không?"

Royce lờ đi câu hỏi đó và hỏi một câu của riêng anh. "Trước khi cậu gia nhập vào hàng ngũ của tôi, cậu đã ở dưới quyền của ai vậy?"

"Tôi đã từng là cận vệ của tướng quân Guy trong hai năm," Ingelram trả lời.

"Và trong tất cả thời gian đó có bao giờ cậu nhìn thấy Guy sử dụng gươm của một thuộc cấp trên người anh ta không?"

Royce đã chuẩn bị để nhanh chóng nghe thấy một lời phủ nhận. Anh biết Guy đôi khi sử dụng những chiến thuật dọa nạt khi xử lý những người lính trẻ, thiếu kinh nghiệm, một phương pháp mà Royce không mấy thích. Thậm chí đã có lời xì xào về những hành động thật sự tàn bạo, nhưng anh đã không để tâm đến những lời bàn tán như thế. Anh tin câu chuyện chỉ là sự thổi phồng được truyền đi bởi những kẻ bức tức đã không thể đáp ứng được yêu cầu huấn luyện khắt khe của tướng quân Guy.

Anh không thể che giấu sự bất ngờ khi Ingelram gật đầu. "Tôi đã chứng kiến sự trừng phạt như thế. Tướng quân Guy không bao giờ giết thuộc cấp, nhưng đáng tiếc là sau đó nhiều binh lính bị chết vì hình phạt quá nặng mà ngài ấy đã giáng xuống. Vết thương của họ đã bị nhiễm trùng."

"Ingelram, điều đó đã giải thích cho hành vi đặc biệt khác thường của cậu," Hugh xen vào. Anh hướng về Royce. "Chàng trai trẻ đang nói thật đấy, Royce. Guy áp dụng sự trừng phạt lên thân thể thuộc hạ và sỉ nhục để đạt được sự phục tùng và lòng trung thành. Cho cho tôi biết một điều, Ingelram," Hugh tiếp tục với ánh mắt hướng về gã thuộc cấp. "Hai thằng con hoang Henry và Morgan vẫn làm cánh tay phải và tay trái của Guy phải không?"

Ingelram lại gật đầu. "Họ là các cố vấn thân cận nhất của ngài ấy," anh nói. "Khi tướng quân Guy bận rộn với những việc quan trọng hơn, Henry và Morgan giám sát việc huấn luyện binh sĩ."

"Và hình phạt cũng vậy hả?" Hugh khích động.

"Vâng," Ingelram trả lời. "Hình phạt cũng vậy."

"Morgan còn tệ hơn cả Henry," Hugh công bố. "Tôi đã từng nhìn thấy hắn ta chiến đấu. Tôi đã mong hắn ta sẽ chết trong cuộc chiến, nhưng bọn Saxons đã không làm toại nguyện mong ước của tôi. Tôi nghĩ quý dũ muốn giữ lại mạng sống của hắn."

Ingelram mạnh dạn bước tới. "Tôi có thể được tự do nói không?" anh hỏi Royce.

"Không phải đó là những gì cậu đã và đang làm sao?" tướng quân của anh trả lời.

Ingelram đỏ mặt. Royce đột ngột cảm thấy như một ông lão. Anh lớn hơn gã thuộc cấp ít nhất là mười hai tuổi, nhưng sự khác biệt trong phản ứng của họ làm cho nó có vẻ giống hai mươi hơn. "Còn chuyện gì khác mà cậu muốn nói, Ingelram?"

"Hầu hết các binh sĩ ngoan ngoãn nghe theo Guy, nhưng họ không trung thành, như tướng quân Hugh nghĩ. Họ sợ ngài ấy và tuân lệnh của ngài ấy chỉ vì lý do đó. Không có lòng trung thành, dĩ nhiên là vẫn trung thành với Công tước William."

Royce không biểu lộ phản ứng trước cái tin khó tin về Guy. Anh dựa lưng vào kệ lò sưởi và khoanh tay trước ngực. Vẻ ngoài của anh thì có vẻ rất thoải mái. Bên trong anh rất tức giận. Royce tin là một người ở địa vị như thế với quyền lực hơn hẳn binh sĩ của anh ta đứng ra nên là một người che chở. Nghe như thế Guy đã trở thành kẻ hủy hoại.

"Ingelram?" Hugh hỏi. "Cậu đã yêu cầu được chuyển sang hàng ngũ của Royce hả?"

Tiếng thở khò khè đáng chú ý đã hiện rõ trong giọng nói của Hugh. Anh ngả người trên ghế để làm dịu vẻ mệt mỏi và xoa cái quai hàm có râu trong khi anh chờ câu trả lời.

"Tôi đã yêu cầu xin chuyển," Ingelram trả lời. "Sự thật là vậy, mặc dù tôi đã không hy vọng nhiều là tôi sẽ được chấp thuận. Danh sách các binh sĩ xin được gia nhập vào quân đội của tướng quân Royce hơn cả ngàn người. Tuy nhiên bố tôi có thể xin William và tên của tôi được đưa lên đầu danh sách. Tôi thật là may mắn."

Hugh lắc đầu. "Tôi vẫn không hiểu sao cậu có thể làm được, dù là có hoặc không có may mắn được William chấp thuận. Trước tiên đề nghị của cậu phải được Guy chấp thuận. Thực tế là Guy rất nổi tiếng trong việc bác bỏ những yêu cầu như thế, nhất là những thứ có lợi cho Royce. Guy đã cạnh tranh với Royce kể từ ngày họ còn là cận vệ."

Hugh ngừng lại để buông ra tiếng thở dài. "Hầu như tôi cảm thấy tiếc cho Guy. Anh ta luôn đứng ở vị trí thứ hai. Tôi nghĩ nó đang làm cho anh ta điên tiết."

Royce đang theo dõi Ingelram. Khuôn mặt của gã thuộc hạ trở nên đỏ lựng. Khi Ingelram nhận người thủ lĩnh của anh đang nhìn chăm chăm vào anh, anh buột miệng nói, "Tướng quân Guy không phải là bạn ngài. Ngài ấy luôn ghen tị với Ngài. Ngài đã luôn đánh bại ngài ấy."

"Nhưng tại sao anh ta lại đồng ý cho cậu được chuyển qua đây?" Hugh hỏi dồn, muốn giải mã câu đố này.

Ánh mắt của Ingelram hướng về đôi giày ống của anh ta. "Ngài ấy thấy việc chuyển tôi sang đây không phải là có lợi đối với tướng quân Royce. Thực ra là hoàn toàn ngược lại. Cả Henry lẫn Morgan đều có một trận cười thoả thích với quyết định xảo quyệt của tướng quân Guy. Tất cả bọn họ đều tin rằng tôi sẽ không bao giờ trở thành một hiệp sĩ đích thực."

"Tại sao Guy lại cho là anh không thể?" Royce hỏi.

Nếu mặt Ingelram đỏ hơn nữa, Royce nghĩ, anh ta có thể phục cháy thành lửa. Anh kiên nhẫn và chờ người lính trả lời anh.

"Tôi rất nhút nhát," Ingelram thú nhận. "Tướng quân Guy đã nói tôi không đủ cứng cỏi mạnh mẽ để đứng trong đội quân của ngài ấy. Bây giờ ngài đã biết sự thật, và tướng quân Guy đã đúng. Nhược điểm của tôi gây ra sự thất bại của ngài."

Royce cảm thấy muốn găm gù. "Chúng ta đã không bị đánh bại," anh cáu kỉnh. "Vì Chúa, cất gương của cậu vào. Thậm chí cậu còn chưa bắt đầu đợt huấn luyện của cậu, và vì lý do đó tôi không đổ lỗi cho cậu. Tuy nhiên, nếu, sau sáu tháng theo sự chỉ dẫn của tôi, cậu vẫn còn có những phán đoán sai tương tự, tôi sẽ bóp cổ họng của cậu giữa hai tay tôi và cố gắng bóp nghẹt những cảm xúc bên trong người cậu. Cậu hiểu chưa?"

Giọng của Royce rất cứng rắn. Ingelram sôi nổi gật đầu ngay lập tức. "Tôi sẵn lòng dâng cho ngài căn cổ của tôi nếu tôi lại làm cho ngài thất vọng," anh ta hứa một cách long trọng. "Không có sự thất bại nào khác mà tôi - "

"Vì Chúa, cậu ngừng gọi sự phiền phức nhỏ nhoi này là sự thất bại được không?" Royce yêu cầu. "Công nương Nicholaa chỉ là đang gây trở ngại cho tôi; cô ta còn chưa thoát khỏi tay tôi. Khi tôi sẵn sàng đi Luân Đôn, tôi sẽ đến tu viện, và tôi sẽ không phải đi vào trong, Ingelram. Cô ta sẽ đi ra ngoài với tôi."

Anh bước tới một bước đe dọa gã thuộc hạ của anh. "Cậu nghi ngờ tôi à?"

"Không có, thưa thủ lĩnh."

Royce gật đầu. Anh không giải thích cách anh định hoàn thành kỳ tích này, và Ingelram không đại gì mà hỏi. Chủ đề này được bỏ qua.

Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, Royce buộc phải đặt vấn đề bắt giữ Nicholaa xuống dưới cùng danh sách nhiệm vụ mà anh phải hoàn thành.

Hugh bị thương nặng hơn mọi người nghĩ. Sáng hôm sau, người chiến binh sốt cao.

Royce ở lại bên cạnh bạn anh trong suốt ba ngày ba đêm. Anh không định để cho bất cứ chàng trai trẻ thiếu kinh nghiệm nào của anh hay những người hầu Saxon ở gần người Norman. Họ sẽ đầu độc anh ta nếu có cơ hội, hoặc Royce tin là vậy. Vì vậy nhiệm vụ chăm sóc người hiệp sĩ do Royce đảm nhiệm. Đó là một nhiệm vụ mà anh, thật không may, không am hiểu lắm để có thể dễ dàng hoàn thành.

Royce giữ người thu thuế trong pháo đài và chỉ một lần duy nhất để hẳn ở lại bên cạnh Hugh trong những đêm khuya đó, để chất vấn người Saxon về gia đình Nicholaa. Anh đã hình thành một kế hoạch để buộc người phụ nữ bước ra khỏi nơi ẩn náu của cô, nhưng anh muốn chắc chắn rằng anh đã không bỏ qua bất cứ một chi tiết nào.

Tình trạng của Hugh tệ đi. Cho đến cuối tuần, nó trở nên hết sức rõ ràng là Hugh sẽ chết nếu anh không được điều trị thích hợp. Trong sự tuyệt vọng, Royce mang bạn anh đến tu viện. Cả Ingelram lẫn thuộc cấp của Hugh, Charles, đi hai bên chiếc xe ngựa mà Hugh đang nằm.

Bốn người đàn ông đã bị từ chối ở lối vào tu viện cho đến khi họ đồng ý cởi bỏ vũ khí của họ. Royce không tranh cãi với yêu cầu đó, và khi những thanh gươm đã được giao nộp, cánh cổng sắt của tu viện được mở ra.

Tu viện trưởng gặp họ ngay giữa sân sau lát đá. Bà là một người lớn tuổi, gần bốn mươi theo ước tính của Royce, cũng có lưng tôm, nhưng thật đáng ngạc nhiên là nước da không bị nhăn nheo.

Bà ta mặc đồ đen, từ khăn che tóc đến đôi giày, và cho dù đỉnh đầu của bà thậm chí còn không cao đến vai anh, có vẻ như bà không hề bị ấn tượng bởi kích thước của anh. Ánh mắt của bà nhìn thẳng, không nao núng.

Viện trưởng gọi cho anh nhớ về Nữ tu sĩ Danielle hay đúng hơn là Công nương Nicholaa, anh sửa lại.

"Tại sao ngài cho binh lính của ngài bao vây tu viện này?" Nữ tu sĩ hỏi trong câu chào đón.

"Binh lính của tôi ở đây để đảm bảo rằng Công nương Nicholaa không rời khỏi nơi ẩn náu của cô ta," Royce trả lời.

"Ngài đến đây với ý định thuyết phục cô ấy rời khỏi ư?"

Royce lắc đầu. Anh đi đến phía sau xe ngựa và ra dấu cho mẹ bề trên đi theo.

Viện trưởng tỏ ra là người giàu lòng trắc ẩn. Ngay sau khi bà nhìn thấy tình trạng của Hugh, bà ra lệnh mang anh vào trong.

Hugh yếu đến nỗi không thể tự đứng được. Royce vác người chiến binh đang ngủ lên vai anh. Anh lao đảo dưới sức nặng, đứng thẳng lên, rồi đi theo viện trưởng vào bên trong. Có một cái cầu thang đá uốn cong ở bên trái lối vào. Anh và người của anh leo xuống những nấc thang và đi theo tu sĩ xuống một hành lang dài, sáng rực.

Những tiếng thì thầm theo sau họ. Tiếng gót giày khua vang của họ dội lại từ những bức tường đá khi họ bước xuống sàn nhà bằng gỗ, nhưng Royce vẫn có thể nghe được tiếng tụng kinh cầu nguyện của các tu sĩ khác. Anh càng đến gần cánh cửa ở cuối hành lang, thì âm thanh đó trở nên rõ ràng hơn. Anh nhận ra đó là kinh Pater Noster và các tu sĩ đang cầu nguyện. Từ hướng của âm thanh êm dịu như nhạc, anh đoán là các tu sĩ đang ở trên tầng trên.

"Chúng tôi chỉ có duy nhất một phòng căn phòng rộng cho những người bị bệnh được mang đến đây," viện trưởng giải thích.

"Chỉ mới tuần qua, chúng tôi đầy ắp người, nhưng hôm nay chỉ còn một người lính Saxon tiếp tục được chúng tôi chăm sóc. Ngài có đồng ý rằng, tướng quân, tất cả mọi người đều bình đẳng bên trong bức tường này, dù là người Norman hay người Saxon?"

"Tôi đồng ý," Royce trả lời. "Người lính Saxon này có phải là em trai của Công nương Nicholaa không?"

Viện trưởng quay lại. "Phải," bà trả lời. "Justin đang nghỉ ở bên trong."

"Tôi được biết là cậu ta sắp chết có đúng không?"

"Chỉ có Chúa mới có thể trả lời câu hỏi đó," bà trả lời.

"Justin từ chối không nhận cây thánh giá khoác lên vai cậu ta. Cậu ta chống lại sự điều trị của chúng tôi. Cậu ta cầu được chết trong khi chúng tôi tích cực cầu nguyện cho sự hồi phục của cậu ta. Tôi chỉ có thể hy vọng rằng Chúa sẽ không bị lúng túng bởi những lời cầu nguyện mâu thuẫn của chúng tôi."

Royce không chắc là mẹ bề trên đang nói đùa hay không. Trán của bà nhíu lại thành cái cau mày. Anh lại gật đầu, xốc Hugh lên vai anh, và sau đó nói, "tôi mong muốn bạn tôi được nghỉ ngơi. Chúng ta có thể không thảo luận đến những lo lắng của bà cho đến khi Hugh được thoải mái không?"

"Bây giờ tôi chỉ có một điều lo lắng duy nhất đó thôi," viện trưởng tuyên bố. "Tốt nhất là ngài nên biết rằng tôi có ý định sắp xếp cho bạn ngài nằm cạnh giường Justin. Tôi có thể nhìn thấy cái cau mày của ngài vì ngài không thích quyết định này, nhưng tôi có lý do chính đáng và thiết thực. Nữ tu sĩ Felicity là người có khả năng nhất để chăm sóc cho cả hai người. Bây giờ bà ấy đã khá lớn tuổi, và tôi sẽ không để cho bà ấy chạy khắp phòng. Bà ấy sẽ ngồi ở giữa những người lính. Ngài có chấp nhận sự sắp xếp này không?"

Royce gật đầu. Viện trưởng trông nhẹ nhõm hẳn ra. Bà xoay người và mở cửa. Căn phòng mà Royce bước vào rất rộng. Anh nheo mắt bởi ánh mặt trời chiếu vào từ ba khung cửa sổ lớn ở bức tường đối diện. Có những băng ghế gỗ dưới mỗi khung cửa sổ. Những bức tường trông rất sạch sẽ vì mới được quét vôi.

Dọc bức tường đối diện có hơn hai mươi chiếc giường. Kế bên mỗi giường là một cái tủ nhỏ. Một cây nến trắng nằm đơn độc trên mỗi cái tủ.

Mỗi bộ giường và tủ được che lại bởi những tấm màn trắng treo từ trần nhà đến mặt đất. Khi màn cửa được kéo lại, khu vực trở thành một căn phòng rất riêng biệt.

Tất cả, ngoại trừ một cái giường đang được ánh mặt trời chiếu sáng. Royce đoán cái chỗ che màn trắng ở giữa phòng là nơi Justin đang tịnh dưỡng.

Anh đặt Hugh nằm trên chiếc giường cạnh chỗ đã che màn. Chỉ trong vòng vài phút anh đã cởi bỏ lớp quần áo bên ngoài nặng nề của người bạn và đắp cho Hugh một đồng mền mềm và dày.

"Những vết thương trên cánh tay và vai của anh ta đang trở nên trầm trọng," viện trưởng nhận xét với cái cau mày lo lắng. "Nữ tu sĩ Felicity sẽ biết cần phải làm gì." Bà cúi đầu và vuốt trán Hugh với cử chỉ của một người mẹ. "Cầu xin Chúa, người này sẽ hồi phục."

Royce gật đầu. Anh tiếp tục vâng lời cho đến khi nữ tu sĩ đề nghị anh và người của anh rời khỏi. Royce lắc đầu. "Không," anh nói. "Một người lính Norman sẽ bảo vệ Hugh cho đến khi anh ấy bình phục. Anh ấy sẽ không được phép ăn hoặc uống bất cứ thứ gì cho đến khi chúng đã được nếm bởi người của bà," anh thêm vào bằng một giọng cứng rắn.

Cái nhìn bất ngờ trên khuôn mặt viện trưởng rõ ràng chứng tỏ rằng bà không quen với chuyện bị cãi lại. "Ngài là một người đàn ông đa nghi,

tướng quân," bà cau mày nói. "Đây là ngôi nhà thiêng liêng. Sẽ không có ai làm hại bạn ngài."

Khi Royce chỉ nhún vai, viện trưởng hỏi, "và nếu tôi không chấp nhận điều kiện của ngài thì sao?"

"Bà sẽ không từ chối Hugh," anh phản công. "Lời thề của bà sẽ không để cho bà làm điều đó."

Nụ cười của bà làm cho anh ngạc nhiên. "Tôi thấy ngài cũng ngoan cố như tôi," bà nói. "Cả hai chúng ta sẽ phải sử dụng một chút thời gian để ăn năn hối lỗi cho vết nhơ đó trong bản chất của chúng ta. Rất tốt, được. Tôi sẽ chấp nhận điều kiện của ngài."

Hugh rên rỉ trong giấc ngủ của anh, kéo sự chú ý của mẹ bề trên. Bà nhẹ nhàng nhét tấm chăn quanh người chiến binh, trong khi đó thì thầm những lời an ủi dịu dàng. Sau đó bà đóng rèm và đi tìm Nữ tu sĩ Felicity. Khi bà vừa rời khỏi, Royce ra dấu cho Ingelram và thuộc cấp của Hugh. Hai người lính lập tức đi theo viện trưởng đến ngưỡng cửa và đứng vào vị trí ở hai bên lối vào. Không ai ngoài tu sĩ sẽ được phép vào bên trong phòng cho đến khi Hugh hoàn toàn được hồi phục.

Trong khi anh chờ viện trưởng quay trở lại, Royce quyết định thỏa mãn tính hiếu kỳ của anh về người lính Saxon. Anh muốn chính mắt nhìn thấy rằng người đàn ông này quá ốm yếu đến nỗi không thể là một hiểm họa đối với Hugh. Anh sẽ không tin bất cứ chuyện gì gã Saxon đã kể cho anh nghe cho đến khi anh đích thân xác nhận nó.

Royce đi sang phía bên kia chiếc giường của Hugh và định đẩy tấm màn ra cùng lúc có ai đó kéo nó trở lại từ phía bên kia.

Anh đột ngột thấy vai mình đối mặt với Công nương Nicholaa.

Hơi thở hít vào của cô nói với anh rằng thậm chí cô còn bất ngờ với cuộc chạm trán của họ hơn anh. Anh cho rằng cô nghĩ là anh đã rời khỏi với viện trưởng. Anh biết chắc là cô đã nghe mỗi một lời trong câu chuyện giữa anh và viện trưởng.

Họ đứng cách nhau không quá một mét. Mùi hương thơm ngát của hoa hồng thu hút sự chú ý của anh.

Chúa ơi, cô ta thật đẹp - và, anh hy vọng, hoảng sợ. Mắt của cô mở to với những gì mà anh cho là nỗi sợ hãi.

Đúng, anh quyết định, cô ta hoảng sợ. Royce nghĩ đó là một phản ứng thông minh nhất. Phụ nữ nên sợ anh, rốt cuộc thì mỗi hành động đều có một hậu quả nào đó. Công nương Nicholaa đã nói dối để đạt được sự tự do tạm thời. Tuy nhiên, chẳng bao lâu nữa, sẽ tới lượt anh trả đũa.

Không ai nói một lời trong vài phút. Royce cao hơn cô và chờ cô co rúm lại.

Cô đợi cho đến khi cô có thể kiềm chế cơn giận của cô.

Càng nhìn chăm chăm vào anh, sự giận dữ của cô càng lớn. Sao gã Norman này lại dám cả gan chui vào phòng bệnh của em trai cô?

Cằm của cô ngẩng lên trong một hành động thách thức theo bản năng.

Anh không cười nữa.

Cô không sợ anh. Nhận xét đó làm cho anh choáng váng. Theo sau đó là một ý nghĩ tội lỗi. Người phụ nữ quá gần để anh có thể chớp lấy. Chúa ơi, thật dễ làm sao chỉ cần tung cô qua vai anh và rời khỏi tu viện. Đó là một ý nghĩ tội lỗi vì bây giờ cô đang ở dưới sự bảo vệ của nhà thờ. Nhưng nó không tội lỗi hơn sự khao khát đột nhiên đến làm cho anh kinh ngạc.

Nếu người đàn ông nào thích những cô gái mắt xanh, thì Nicholaa chắc chắn sẽ là sự lựa chọn đầu tiên của anh ta. Anh tự nói với mình sở thích của anh không phải như vậy. Sau đó anh công nhận đó là lời nói dối và chịu thua. Quý quái, anh có thể bằng lòng sử dụng thời gian còn lại trong ngày của anh chỉ để nhìn chăm chăm vào cô và muốn nhiều hơn.

Miệng của cô quá hấp dẫn làm cho đầu óc của anh không thể ngừng hoạt động. Tất cả những gì anh muốn là nghĩ đến chuyện cô có mùi vị như thế nào.

Sự tự chủ của anh tránh cho anh khỏi chớp lấy cô và tìm hiểu câu trả lời ngay lúc đó. Anh hít một hơi thở sâu, bình tĩnh. Anh buộc bản thân phải đặt khát vọng của anh qua một bên và tập trung vào việc nhìn người phụ nữ từ đầu đến chân. Về thách thức có lẽ thích hợp trong những tình huống nhất định, nhưng lúc này thì không phải. Bây giờ cô cần phải sợ. Vì sợ hãi sẽ mất đi cảnh giác, anh lập luận. Nicholaa đã gây ra đủ khó khăn rồi. Đã đến lúc cô nên đầu hàng. Anh quyết tâm làm cho cô nhận ra là cô đang chống đối với ai. Anh là kẻ chinh phục cô, và cô là chiến lợi phẩm của anh. Cô càng sớm nhận ra điều đó, thì cuộc sống của cô sẽ dễ chịu hơn.

Anh rất giỏi trong việc dọa nạt. Dĩ nhiên là vết sẹo trên khuôn mặt của anh đã giúp rất nhiều.

Kỳ quặc, nhưng nó dường như đang không giúp được anh. Bất kể sự giận dữ của anh gia tăng như thế nào, cô vẫn không co rúm mình.

Anh tất nhiên hết sức ấn tượng. Anh bước tới một bước. Mũi giày của anh chạm vào những ngón chân trên giày cô. Cô vẫn không lùi lại. Đầu của cô ngửa ra để cô có thể tiếp tục giữ ánh mắt nhìn chăm chăm vào anh, và nếu anh đã không biết rõ hơn, anh sẽ nghĩ là có tia sáng lấp lánh trong mắt cô.

Cô dám chế giễu anh à?

Nicholaa đang gặp khó khăn trong việc hít thở. Thực ra, cô giận dữ với bản thân mình hơn là với gã thủ lĩnh quân phiệt đang cau mày giận dữ nhìn xuống cô. Phản ứng của cô đối với người Norman thật không thể giải thích được. Cô không thể không nhìn chăm chăm vào anh. Anh có đôi mắt màu xám thật đẹp, mặt dù Chúa ơi, tại sao cô lại bỏ thời gian để nhận ra điểm hấp dẫn đó thì lại nằm ngoài sự hiểu biết của cô.

Anh đang cố dọa dẫm cô. Cô sẽ không để cho anh làm được chuyện đó. Quỷ tha ma bắt, người chiến binh thật sự đẹp trai. Và thật chết tiệt khi cô nhận thấy điều đó. Cô bị sao vậy? Anh là kẻ thù của cô, và lẽ ra cô phải căm ghét anh, đúng không?

Rõ ràng là anh không có bất cứ rắc rối nào trong việc căm ghét cô. Về mặt tối sầm của anh nói với cô rằng anh không hài lòng. Lưng của cô thẳng lên đáp lại.

"Lẽ ra tôi phải giết chết anh khi tôi có cơ hội," cô thì thầm.

Anh nhướn cao chân mày. "Và khi nào vậy?" anh hỏi bằng một giọng chế giễu, nhỏ nhẹ.

"Khi tôi làm cho anh đo ván bằng một viên đá từ cây nã của tôi."

Anh lắc đầu.

Cô gật đầu. "Đích nhắm của tôi thật chính xác," cô kiêu hãnh. "Ý định của tôi chỉ là để lại sẹo cho anh, không giết chết anh. Bây giờ tôi hối hận với quyết định đó. Có lẽ tôi sẽ có được cơ hội thứ hai trước khi anh bị đuổi trở lại Normandy, nơi mà anh thuộc về."

Anh vẫn không tin cô. Anh khoanh tay trước ngực và mỉm cười xuống cô. "Tại sao cô không giết tôi khi cô có cơ hội?"

Cô nhún vai. "Lúc đó tôi đã không thích làm," cô tuyên bố. "Bây giờ thì tôi thích."

Khi anh cười, cô nhận thấy rằng anh vẫn không tin cô. Cô nghĩ là cô không thể trách anh, vì cho đến chính giây phút này, cô cũng không hề nói cho anh nghe một sự thật nào cả. Cô tự hỏi liệu anh đã phát hiện ra cô thật sự không phải là một nữ tu sĩ. Tất nhiên là anh đã phát hiện ra, cô quyết định hầu như ngay lập tức. Gã thu thuế phản nghịch đã kể cho anh nghe.

Nicholaa có thể cảm thấy sự bình tĩnh của cô đang giảm đi. Đầu gối của cô, cũng vậy. Cô quyết định lờ anh và với tay lên để kéo tấm màn đóng lại.

Anh còn nhanh hơn cô. Anh giữ bàn tay cô thậm chí còn trước khi cô chạm được vào vào tấm màn.

Anh cũng không chịu bỏ ra. Cái kẹp chặt của anh đau như bị một con ong bắp cày chích. Cô chịu thua trong việc cố kéo tay ra ngay khi cô nhận ra sự chống chọi của cô chỉ là vô ích, và nó làm cho cô trông rất yếu đuối.

"Đồ đạc của cô ở đây cả chứ, Nicholaa?"

Câu hỏi đó, một câu hỏi quá rõ ràng, làm cho cô sửng sốt. Cô gật đầu trước khi cô có thể ngăn được mình. Sau đó cô nói, "Tại sao anh lại hỏi tôi một câu hỏi như vậy?"

"Tôi là một người đàn ông thực tế," anh trả lời. "Sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian nếu đi thẳng đến Luân Đôn từ nơi này. Hãy chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng nếu không tôi sẽ bỏ chúng lại. Ngay khi bạn tôi bình phục, chúng ta sẽ lên đường."

Cô kinh ngạc bởi sự kiêu ngạo của anh. "Tôi sẽ không đi đâu cả."

"Có, cô sẽ đi."

Cô lại lắc đầu với anh. Cái khăn trùm tóc của cô tuột sang một bên. Trước khi cô có thể chỉnh lại, anh với tay lên và kéo lớp bọc trên đầu cô xuống.

Mái tóc vàng hoe rực rỡ của Nicholaa từ cái búi trên đỉnh đầu xõa tung xuống thắt lưng cô. Hơi thở của anh nhenh lại trong họng anh trước hình ảnh tuyệt đẹp đó.

"Chỉ có nữ tu sĩ mới đội khăn trùm đầu thôi, Nicholaa, và cô không phải là tu sĩ, đúng không?"

"Sự giả vờ là cần thiết. Chúa sẽ hiểu. Ngài đứng về phía tôi, không phải phía các người."

Nhận xét buồn cười đó làm anh mỉm cười. "Và làm thế nào mà cô rút ra được kết luận đó?"

Nụ cười hiện lên trong giọng nói của anh ta. Anh ta đang cười nhạo cô chẳng? Không, dĩ nhiên là không, cô tự nói với mình. Anh ta sẽ không biết cười. Những người chiến binh Norman không có cảm xúc của con người. Họ sống chỉ để chém giết và chinh phục, anh em của cô đã kể cho cô nghe như thế. Lý do rất đơn giản: quân địch làm theo thủ lĩnh của chúng, kẻ giống quái vật nhiều hơn là con người.

"Tại sao cô lại tin Chúa đứng về phía cô?" anh hỏi lại khi cô không trả lời anh.

"Tôi đã thoát khỏi anh, phải không? Chuyện đó cũng đủ là một bằng chứng, tướng quân, rằng Chúa đứng về phía tôi. Tôi khá an toàn ở đây."

Anh không thể tranh cãi với logic khập khiễng đó. "Trong lúc này, cô được an toàn," anh đồng ý.

Cô đồng ý với anh bằng một nụ cười khoe lúm đồng tiền hấp dẫn trên má cô. "Tôi sẽ ở lại đây đến chừng nào mà tôi muốn," cô khoác lác. "Đó là sự thật, tôi sẽ không rời khỏi nơi ẩn náu này cho đến khi cuộc xâm lăng được chặn đứng và anh trở về nhà nơi anh thuộc về."

"Cuộc xâm lăng đã chấm dứt, Nicholaa. Nước Anh thuộc về chúng tôi. Chấp nhận thực tế đó đi, và cuộc sống sẽ dễ chịu hơn đối với cô. Các người đã bị chinh phục."

"Tôi sẽ không bao giờ bị chinh phục."

Lời nói khoác lác đó bị phá hỏng bởi sự run rẩy trong giọng nói của cô. Anh ta cũng nhận ra điều đó. Người đàn ông thô lỗ mỉm cười một cách láo xược. Vai của cô thẳng ra chống đối lại.

Royce bóp chặt tay cô trước khi cuối cùng cũng thả nó ra. Nicholaa bắt đầu xoay người lại. Anh chặn cô lại bằng cách chộp lấy cằm cô.

Anh buộc cô ngẩng lên, sau đó cúi xuống cho đến khi anh chỉ còn cách cô vài centimet. "Đừng gây thêm khó khăn cho tôi nữa."

Anh không còn cao giọng nữa, chỉ là một tiếng thì thầm khi anh đưa ra mệnh lệnh đó, nhưng giọng nói của anh đủ cứng rắn làm cô thực sự tức điên lên. Cô hất tay anh ra khỏi cằm cô, sau đó di chuyển sang một bên để anh có thể nhìn thấy rõ em trai cô.

"Anh thực sự tin rằng tôi quan tâm đến chuyện gây khó khăn cho anh hay không hả?" cô hỏi. "Em trai của tôi gần chết vì sự tham lam, đói đất của chúa công của anh, Công tước William. Nếu như ông ấy để yên cho nước Anh, thì Justin vẫn còn nguyên vẹn."

Royce chuyển sự chú ý sang em trai cô. Ý nghĩ đầu tiên trong tâm trí anh là người lính Saxon thật sự đang cận kề cái chết.

Nước da của cậu ta trắng như tấm mền đang đắp trên người cậu ta. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán. Tóc của cậu ta cũng vàng như Nicholaa, nhưng đó là sự tương đồng duy nhất giữa hai chị em.

Royce không thể nhìn thấy vết thương, vì tấm chăn đã che từ cổ đến chân của người đàn ông to lớn.

Anh đánh giá người lính còn rất trẻ vì không có những nếp nhăn ngoài khoé mắt và vài vết sẹo trên khuôn mặt cậu ta. Anh nhớ lại là tên Saxon cung cấp tin đã kể cho anh nghe rằng Justin nhỏ Nicholaa một tuổi, và từ diện mạo, cô là một người phụ nữ còn rất trẻ.

Vậy là bọn Saxons cũng đưa những chiến binh trẻ con ra trận. Royce đột ngột cảm thấy rất mệt mỏi. Anh lắc đầu để cố gắng giữ đi ý nghĩ đó trong khi anh cứ nhìn chăm chăm vào người Justin. Giấc ngủ của người em thật thất thường. Cậu ta đang cau mày cho thấy ma quỷ đang xuất hiện trong cơn ác mộng của cậu ta. Royce thấy mình mùi lòng khi nhìn thấy sự đau đớn rõ ràng như vậy.

Nicholaa nhìn thấy sự quan tâm trong mắt anh. Anh đã cố giấu phản ứng của anh, nhưng anh đã không thể. Cô bị bất ngờ, cũng rất bối rối. Anh không thấy hả hê sao?

"Khi nó thức giấc, nó cầu nguyện được chết," cô thì thầm.

"Tại sao?"

Giọng của anh nghe có vẻ như thực sự lúng túng. Nicholaa nhận ra anh không thể nhìn thấy nỗi đau của Justin. "Tay trái của em tôi đã bị chém đứt trong trận chiến."

Royce không biểu lộ phản ứng gì với thông báo của cô. "Cậu ta vẫn có thể sống," anh nói sau phút dài. "Vết thương có thể chữa lành."

Cô không muốn anh thấy lạc quan. Cô muốn anh cảm thấy có lỗi. Cô bước tới gần em trai của cô như để bảo vệ. "Anh có thể là người đã là làm điều này với Justin."

"Đúng."

Sự chấp nhận một hành động bẩn thỉu dễ dàng như vậy của anh làm cô kinh ngạc. "Anh không cảm thấy hối hận sao?"

Anh trao cho cô ánh mắt như muốn nói là cô đã mất trí. "Hối hận không có chỗ đứng trong tâm trí của một người chiến binh."

Anh có thể nói từ vẻ mặt của cô là cô không hiểu anh đang nói gì. Anh kiên nhẫn giải thích. "Chiến tranh giống như một ván cờ vậy, Nicholaa. Mỗi trận chiến giống như những bước đi có tính toán trên bàn cờ. Một khi nó bắt đầu, không nên có bất kỳ cảm xúc nào liên quan đến bất cứ chuyện gì."

"Cho nên nếu anh đã thực sự làm hại em trai tôi - "

"Chắc chắn là không phải vậy," anh ngắt lời.

"Tại sao?"

"Đó không phải là cách tôi đánh trận."

Anh làm cho cô không thể hiểu gì. "Ồ? Vậy thì anh làm gì khi anh lâm trận nếu anh không làm hại kẻ thù của anh?"

Anh buông ra một tiếng thở dài. "Tôi giết chúng."

Cô cố không cho anh biết là cô đang hoảng sợ đến dường nào. Người đàn ông này làm như thể họ đang thảo luận đến kế hoạch làm lễ mi-xa trong tuần, với mọi cảm xúc trong giọng nói của anh ta. Thái độ chai sạn của anh làm dạ dày cô rất buồn.

"Theo tôi được biết thì em cô bị thương gần Hastings và không phải ở miền bắc, đúng không?" anh hỏi, kéo sự chú ý cô.

"Không, Justin không đánh trong trận chiến gần Hastings," cô trả lời. "Nó đã bị đốn ngã tại cầu Stamford."

Royce không thể che dấu sự bức tức của anh. Người phụ nữ rối trí này đã lẫn lộn kẻ thù của cô trong đầu cô ta. "Tôi là người Norman, Nicholaa, hay cô đã quên thực tế đó?"

"Dĩ nhiên là không."

"Trận chiến tại cầu Stamford ở miền bắc do Vua Na Uy và binh sĩ của ông ta khởi xướng. Thậm chí người Norman chúng tôi còn không có mặt ở đó." Anh bước tới sát cô. "Và vì vậy, cho dù là cô có trông mong hay không, tôi không thể là người đã làm hại em trai cô."

"Tôi đã không mong chuyện đó," cô buột miệng nói.

Royce không biết nên nói gì. Anh đã tự cho là mình là một thẩm phán tuyệt vời với phản ứng của đối thủ. Nhưng bây giờ anh nghi ngờ khả năng của chính mình. Chúa ơi, cô ta trông nhẹ nhõm. Chuyện đó không có chút ý nghĩa nào đối với anh. Tại sao nó lại có ý nghĩa đối với cô ta nếu anh đã hoặc không làm hại em trai cô ta?

"Cô trông có vẻ nhẹ nhõm."

Cô gật đầu. "Tôi... rất vui khi biết không phải là do anh làm," cô thừa nhận. Cô nhìn xuống sàn nhà. "Và tôi xin lỗi anh về việc đã vội đi tới kết luận sai lầm."

Anh không thể tin nổi những gì anh vừa mới nghe. "Cô nói gì?"

"Tôi xin lỗi," cô thì thầm.

Anh lắc đầu, cố làm rõ cuộc nói chuyện phi lý này.

"Nếu là do anh làm, tôi sẽ phải trả thù, phải không? Tôi chỉ còn có mỗi Justin, tướng quân. Phải bảo vệ nó đã trở thành nhiệm vụ của tôi."

"Cô chỉ là một người phụ nữ."

"Tôi là chị của nó."

Nicholaa chà xát cánh tay của cô, vì dường như căn phòng đột ngột trở nên lạnh buốt. Chúa ơi, cô thật mệt mỏi. Cô đã bị lạnh quá lâu, và quá kiệt sức đến nỗi cô gần như không thể suy nghĩ mạch lạc.

"Tôi không thích cuộc chiến này," cô thì thầm. "Đàn ông các người thì thích phải không? Họ thích đánh nhau."

"Có một số thì vậy," anh công nhận, giọng của anh cộc cằn chống lại thôi thúc đột ngột muốn ôm Nicholaa vào vòng tay anh. Chúa ơi, cô trông có vẻ mong manh quá. Anh có thể tưởng tượng được là cô đã sống trong địa ngục kể từ khi có cuộc xâm lăng. Anh nhận ra anh khâm phục việc cô cố gắng bảo vệ em trai cô, mặc dù nó khá buồn cười khi cô nghĩ cô có thể làm được.

Từ những lời thì thầm anh đã nghe về cô, anh nhận biết anh không nên mong đợi chuyện gì ít hơn thế này. "Cô có biết, Nicholaa, rằng cô đã trở thành huyền thoại giữa những người lính Norman không?"

Lời tuyên bố đó làm cô cảm thấy hoàn toàn chú ý và khơi dậy trí tò mò. "Chỉ có người chết mới trở thành huyền thoại," cô phản kích. "Không phải là người sống."

"Nếu đó là sự thật thì cô là một ngoại lệ," anh nói. "Cô đã lãnh đạo phòng thủ chống lại ba người thách đấu mà Công tước William đã gửi đến trước đây để đánh chiếm pháo đài của cô, phải không?"

Cô nhún vai. "chúa công của anh gởi những đứa trẻ ranh đến cướp nhà tôi. Tôi chỉ là gửi trả chúng lại."

"Dù vậy," anh tranh cãi, "Có - "

Cô ngắt lời anh. " Binh lính của anh tôi đều ở dưới sự chỉ huy của tôi, đúng vậy, nhưng chỉ sau khi người đầu tiên được thay thế anh tôi làm chỉ huy buộc phải rời khỏi."

"Ai là người lính này và bây giờ anh ta đang ở đâu?"

"Tên của anh ta là John," cô trả lời, "và anh ta đã đi về miền bắc." Cô khoanh tay trước ngực và xoay lại nhìn xuống em trai của cô. "Anh sẽ không bao giờ bắt được anh ấy. Anh ấy cũng thông minh giống như anh."

"Anh ta nghe giống như là một kẻ hèn nhát. Anh ta bỏ lại cô không người bảo vệ."

"Tôi đã buộc anh ấy rời khỏi. John không phải là một kẻ hèn nhát. Hơn nữa, tôi có thể tự chăm sóc cho mình, tướng quân. Tôi thậm chí có thể thoát khỏi những tên Norman nhảm chán khi tôi muốn."

Anh lờ đi câu khoác lác đó. "Một người Norman sẽ không bao giờ rời bỏ một người phụ nữ và để cho cô ta cáng đáng nhiệm vụ."

Cô lắc đầu. Cô biết bây giờ cô không thể biện hộ cho John. Từ tận đáy lòng, cô nghĩ đến người thuộc hạ trung thành của anh cô là một người dũng cảm nhất mà cô từng biết. Vượt qua nhiều chông gai, anh đã mang Ulric đến cho cô. Anh trai Thurston của cô đã ra lệnh cho John mang con trai của anh đến cho Nicholaa chăm sóc cho đến khi cuộc chiến kết thúc. James, tên phản bội Saxon, cũng không hề biết về đứa bé, Nicholaa lập luận, vậy thì cả người Norman cũng vậy. Tiếc là bây giờ Nicholaa không thể khoác lác về sự can đảm John. Sự an toàn của Ulric là quan trọng nhất. Về phần người Normans, Ulric chỉ là con của một người hầu.

Royce nhìn những cảm xúc lướt qua trên khuôn mặt cô và tự hỏi cô đang nghĩ gì. Anh không thích cách cô bênh vực cho tên lính đã để mặc cho cô tự sống sót với vài người bảo vệ cô, nhưng anh quyết định bỏ qua đề tài đó lúc này.

"Cô đã chứng tỏ rất là khôn ngoan khi cô cải trang thành nữ tu sĩ. Binh lính của tôi đều bị lừa."

Cô nhận thấy anh không hề tính anh vào trường hợp đó. Anh không chịu thừa nhận rằng anh đã bị lừa sao?" Binh lính của anh cũng chỉ là một đám con nít," cô nói. "Thêm một lý do nữa làm cho anh sẽ bị đánh bại, tướng quân."

"Hầu hết binh lính của tôi đều lớn tuổi hơn cô."

"Vậy thì họ đều là ngu dốt cả."

"Không được huấn luyện, không phải là ngu dốt," anh chỉnh lại. "Những người lính nhiều kinh nghiệm được dùng cho việc quan trọng hơn."

Anh đang thành thật với cô, nhưng nét mặt của cô cho biết rằng cô bị bẽ mặt bởi sự thật. Cô quay lưng lại với nỗ lực tổng khứ anh.

Anh chưa sẵn sàng bị gạt bỏ. "Tôi nên cảnh báo cô, Nicholaa, rằng sự thông minh sẽ không giúp được gì trong tình huống của cô. Hành trình đến Luân Đôn sẽ rất khó khăn, và thời gian chúng ta buộc phải trải qua cùng nhau sẽ dễ chịu hơn cho cô nếu cô cư xử cho đàng hoàng."

Cô không chịu quay lại. Có lửa trong giọng của cô khi cô nói. "Chúa ơi, anh là một người đàn ông kiêu ngạo. Tôi có một chỗ ẩn náu ở tại đây và ngay cả người Norman xấu xa cũng không thể phá vỡ luật lệ đó. Tôi sẽ không rời khỏi."

"Cô sẽ."

Cô thở hắt ra và xoay lại đối mặt với anh. "Anh sẽ xông vào nơi thiêng liêng này à?"

"Không, nhưng cô sẽ đi ra bên ngoài các bức tường này khi thời điểm đến."

Cái rùng mình sợ hãi chạy dọc sống lưng Nicholaa. Anh sẽ sử dụng vũ khí gì để chống lại cô? Đầu óc cô nhảy từ một khả năng này đến một khả năng khác, và sau một phút dài cô kết luận rằng anh chỉ đang dọa. Anh không thể làm gì để ép cô rời khỏi nơi trú ẩn của cô.

Sự nhẹ nhõm lướt qua làm mắt cô đầy lệ.

Anh mỉm cười.

Sự bình tĩnh của cô biến mất. Cô hoàn toàn quên là cô đang đứng trong phòng bệnh. Nếu không thì chắc chắn cô đã không quát tháo gã hung hãn này.

"Chừng nào mà người Norman còn ở vương quốc Anh, thì tôi sẽ không bao giờ rời khỏi đây. Không bao giờ!"

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Không bao giờ đến chính xác vào tám tuần sau.

Tướng quân Hugh đã hoàn toàn bình phục và đã rời khỏi tu viện vào ngày hôm trước. Mẹ bề trên bảo với Nicholaa rằng bà đã nghe lỏm được tướng quân Royce yêu cầu bạn anh ở lại pháo đài trong khi anh mang giải thưởng đến Luân Đôn.

"Tôi tin rằng, Nicholaa, giải thưởng mà anh ta nói đến là cô," viện trưởng nhận xét với giọng cảm thông.

"Anh ta đang hù dọa đấy," Nicholaa càu nhàu.

Cô tự lặp lại hai chữ đó với bản thân không biết bao nhiêu lần trong suốt ngày hôm đó. Đêm đó cô cũng không ngủ được tí nào. Royce đã gửi một người đưa tin đến tu viện ngay trước khi trời tối với mệnh lệnh là Công nương Nicholaa phải thu dọn đồ đạc của cô và sẵn sàng rời khỏi tu viện vào sáng hôm sau.

Mẹ bề trên không tin người Norman là loại đàn ông chỉ hù dọa, nhưng bà giữ ý nghĩ đó cho riêng mình. Bà thu xếp đồ đạc vào một cái túi đi đường nhỏ của Nicholaa và mang nó xuống lối vào ở phía trước như thể đề phòng khả năng rất xa vời rằng tướng quân thực ra đã có một kế hoạch hành động trong đầu.

"Có lẽ nếu cô chuẩn bị sẵn sàng, thì không có chuyện gì sẽ xảy ra," viện trưởng tuyên bố.

Nicholaa đã mặc xong đồ và đi tới đi lui từ lúc sáng sớm tinh mơ. Cô mặc bộ đồ màu kem và xanh đậm mà cô thích nhất vì một lý do đơn giản là mẹ của cô đã giúp cô may chiếc áo này và mặc đẹp luôn làm cho tâm trạng cô thoải mái hơn. Chất liệu vải mà cô mặc quá mỏng đối với thời tiết mùa đông khắc nghiệt này, nhưng cô sẽ không đi ra ngoài vì thế chuyện đó không quan trọng.

Cô từ chối lời mời đến cầu nguyện cho buổi lễ sáng cùng các tu sĩ, biết rất rõ là cô sẽ tỏ ra lúng túng hơn khi cầu nguyện và chắc chắn là sẽ làm cho những người khác bị phân tâm.

Người hầu trung thành của cô, Alice, đến báo cho cô tin tức hàng tuần một tiếng đồng hồ sau đó. Người phụ nữ lớn tuổi hiền lành, vô cùng trung thành với cô chủ của bà, và có một trí nhớ minh mẫn để nhớ mọi chi tiết. Bà lớn hơn Nicholaa mười lăm tuổi, tuy vậy vẫn giữ lại thói quen từ thời còn trẻ là cười khúc khích bất cứ khi nào bà bị căng thẳng.

Alice đang cười khúc khích khi bà vội vàng đi đến tiền sảnh nơi Nicholaa đang đợi bà. "Đúng như chúng tôi đã nghi ngờ, tiểu thư," Alice buột miệng nói. Bà khẽ nhún gối chào nhanh, sau đó tiếp tục. "Tướng quân Hugh sẽ ở lại trong lâu đài một thời gian, và tướng quân Royce đang chuẩn bị đến đón cô."

Nicholaa nắm tay Alice và kéo bà đến gần cửa sổ. Cô ra dấu cho người hầu của cô ngồi xuống băng ghế và rồi ngồi xuống cạnh bà.

"Bà có tìm hiểu được anh ta định dùng cách nào để thuyết phục tôi phải rời khỏi nơi ẩn náu này không?" cô hỏi.

Alice lắc đầu mạnh đến nỗi một lọn tóc bạc tuột ra khỏi bím tóc của bà. "Chúng tôi đều cứ đoán và đoán, tiểu thư, nhưng không một ai trong chúng tôi đã có thể nghĩ ra được một khả năng nào. Tướng quân Royce không hề để lộ ra ý định gì. Clarise đã nhận nhiệm vụ nghe lén hai người đàn ông,

nhưng cả hai không hề bàn đến đủ đoạn để bắt cô, thưa tiểu thư. Cô sẽ nghĩ tướng quân Hugh sẽ rất thích thú khi biết tướng quân Royce định dùng cách nào để bắt cô ra khỏi nơi này."

"Clarise đã rất cẩn thận, phải không? Tôi không muốn cô ấy gặp rắc rối vì tôi."

Alice lại cười khúc khích. "Clarise cũng trung thành với cô như tất cả mọi người hầu của cô. Bà ấy sẽ hy sinh mạng sống để bảo vệ sự an toàn của cô."

Nicholaa lắc đầu. "Tôi không muốn cô ấy hy sinh mạng sống của cô ấy vì tôi. Cả bà cũng vậy, Alice. Tuy nhiên bà đã rất liều lĩnh khi đến đây, Chúa ơi, tôi đang rất mong được nghe tin ở nhà."

"Nó bây giờ được gọi là Rosewood," Alice thì thầm.

Bà gật đầu khi Nicholaa nhìn có vẻ bất ngờ. "Họ đã đặt tên nhà của tôi ư?"

"Hugh là người đã đặt cái tên đó. Chàng tướng quân Royce trẻ của cô dường như không thấy phiền. Sau đó trước khi cô kịp nhận ra thì ngay cả những người hầu cũng đã đang gọi nơi đó là Rosewood rồi. Nó nghe rất dễ thương, phải không, tiểu thư?"

Alice không để cho cô chủ của bà có thời gian để trả lời. "Tôi phải nói thật, tiểu thư. Hai vị tướng quân đang làm như thế bây giờ lâu đài đã thuộc về họ."

"Họ còn làm những thay đổi gì khác không?" Nicholaa hỏi.

"Họ đã tìm ra được lối đi bí mật thông ra bên ngoài xuyên qua bức tường ở phía bắc và đã bít kín nó lại. Đó là cái duy nhất mà họ đã phát hiện ra cho đến nay."

Nicholaa nhận ra cô đang siết chặt tay mình. Cô buộc chính mình phải ngừng những hành động lo lắng lại. "Còn phòng của tôi thì sao, Alice?" cô hỏi. "Kẻ vô đạo nào đã tiếp quản phòng của tôi?"

"Không ai cả," Alice trả lời. "Tướng quân Royce đã chặn cánh cửa lại và không để cho bất kỳ ai vào bên trong. Khi Hugh bị bệnh, ngài ấy được ở trong phòng của cô, nhưng khi ngài ấy quay về Rosewood, ngài được ở trong phòng ngủ lớn. Clarise và Ruth được giao cho công việc xấu xa thường ngày là quét dọn sạch chỗ ở của người Norman. Cô có muốn nghe phần còn lại của chuyện này không, tiểu thư?"

"Có, dĩ nhiên rồi," Nicholaa nói. "Bà không nên giấu tôi."

"Chúng tôi thật khó có thể ghét tướng quân Royce," Alice thú nhận với tiếng cười khúc khích không phù hợp khác nữa.

"Ghét là tội lỗi, và vì lý do đó thôi thì cũng đủ, chúng ta không được ghét người Normans," Nicholaa nói. "Tuy nhiên, chúng ta có thể rất không thích họ, Alice."

Người hầu gật đầu. "Nhưng thậm chí chuyện đó cũng rất khó làm," bà than vãn với giọng nói ảm đạm như tiếng gió rít ở bên ngoài. "Ngài đã gọi tất cả chúng tôi lại trước mặt ngài. Chúng tôi đã cố giấu Hacon ở phía sau, vì nghĩ rằng khi nhìn thấy ông ấy, tướng quân sẽ nhớ lại là ông ấy đã lừa gạt ngài về việc nói cô là người em sinh đôi và tất cả những chuyện khác. Và cô có biết đã xảy ra chuyện gì không, tiểu thư? Tướng quân Royce đã triệu tập cuộc họp để ca ngợi Hacon vì đã bảo vệ chủ nhân của ông ấy. Tướng quân đề nghị ông ấy quỳ xuống và thề lời thề trung thành của ông ấy. Ngài không hề ra lệnh. Ngài đề nghị!"

Nhiều tiếng cười khúc khích lớn tiếp theo sau lời giải thích. Alice đặt bàn tay lên ngực bà và hít một hơi thật sâu. "Thậm chí tướng quân đã giúp Hacon đứng lên sau khi ông ấy nói lời thề của ông ấy. À, lúc đó, chúng tôi

đều đã nghĩ sai về lòng tốt đó. Tất cả chúng tôi đã nghĩ người Norman sẽ muốn cái đầu của Hacon, không phải lòng trung thành của ông ấy."

"Ai mà biết được những kẻ man rợ đó muốn gì chứ?" Nicholaa nói.

"Tướng quân cũng chưa bao giờ lớn tiếng với ai cả. Clarise nói đó là vì ngài già dặn, mặc dù tất nhiên là không già như bạn ngài, tướng quân Hugh. Myrtle đã làm đổ cả bình rượu trên đĩa thức ăn của tướng quân Royce và cô có biết là ngài không hề giơ tay của ngài lên đánh vào người cô ấy không? Hơn thế, ngài chỉ di chuyển đến một chỗ ngồi khác ở bàn và tiếp tục trò chuyện với bạn ngài."

Nicholaa không muốn nghe bất cứ điều gì nữa về Royce. "Tướng quân Hugh thì thế nào?" cô hỏi.

"Cứ hát khen cô mãi, tiểu thư," Alice trả lời. "Ngài ấy nói với tướng quân Royce chính cô là người đã chăm sóc ngài, cô ngồi bên cạnh ngài suốt đêm khi ngài bị nóng sốt, cô là người giữ tấm khăn ướt trên trán của ngài và an ủi ngài - "

"Tôi không có an ủi anh ta," Nicholaa cắt ngang, giọng của cô nhấn mạnh. "Tôi chỉ là muốn giúp cho tu sĩ Fedelity thôi. Bà biết bà ấy đã già và mệt mỏi như thế nào, Alice. Và vì tôi cũng thức đêm bên cạnh Justin, tôi chỉ là thêm Hugh vào nhiệm vụ của tôi. Chỉ vậy thôi."

"Tướng quân Hugh nói cô có trái tim hiền hậu. Bây giờ, đừng cau mày chứ, tiểu thư. Đó là sự thật. Hugh cũng đã nói là cô nhanh chóng đánh bại ngài ấy trong các ván cờ."

Nicholaa mỉm cười. "Hugh thấy chán với sự giam cầm của anh ta," cô giải thích, "và cứ trút hết cơn giận này đến cơn giận khác lên mình viện trưởng, yêu cầu phải được thả ra. Tôi chơi cờ là để giúp cho bà ấy, chứ không phải để giải trí cho người Norman."

"Tướng quân Hugh mỉm cười khi ngài nói đến cô, nhưng ngài lại cau mày giận dữ mỗi khi tên của Justin được nhắc đến. Ngài bảo rằng em trai của cô đã ném khay thức ăn vào cô. Sau đó tướng quân Royce cũng cau mày. Ngài ấy thật là dễ sợ khi ngài giận dữ, phải không?"

"Tôi không chú ý đến chuyện đó," Nicholaa trả lời. "Không ai trong bọn người Norman có thể hiểu được cực hình mà Justin đang gánh chịu," cô thì thầm. "Bây giờ vui lòng nói cho tôi nghe mọi tin tức về Ulric. Đứa cháu trai yêu quý của tôi như thế nào rồi?"

Alice mỉm cười. "Cậu ta thật phá phách, đó là vì cậu ta đang tập bò. Một cái răng khác nữa vừa ló ra vào ngày hôm kia."

"Vậy có sớm quá không?" Nicholaa hỏi.

"Không, không đâu," Alice trả lời. "Ulric chỉ làm những gì cậu nhóc lẽ ra phải làm ở tuổi của nó. Cô không có nhiều kinh nghiệm với trẻ con, vì vậy về điều này cô sẽ phải tin tôi."

Nicholaa gật đầu. "Tôi ước gì là tôi có thể mang nó đến đây với tôi. Tôi lo lắng về nó quá, Alice.Ồ, tôi biết bà và Clarise đang làm tốt công việc chăm sóc cho nó, nhưng tôi - "

"Cô đã quyết định đúng, " Alice xen ngang. "Cô đã không biết chắc là cô có đến được tu viện mà không bị bắt hay không," bà nhắc nhở cô chủ của bà. "Và thời tiết cũng sẽ làm cho Ulric bị lạnh thấu xương. Hơn nữa, cô sẽ nói gì với những người hộ tống cô? Họ nghĩ cô là nữ tu sĩ Danielle, nhớ không? Đừng cau mày nhăn trán, tiểu thư. Ulric được an toàn ở Rosewood. Đúng như chúng ta đã dự đoán," bà thêm vào với cái gật đầu. "Người Norman không chút để ý tới đứa bé. Họ vẫn còn tin vào sự dối gạt của cô rằng nó chỉ là con trai của một người hầu. Clarise lúc nào cũng giữ nó ở trên lầu cả. Tôi đang nghĩ là thậm chí tướng quân Royce cũng không nhớ là nó đang ở đó."

"Tôi cầu nguyện với Chúa là bố nó vẫn còn sống," Nicholaa thì thầm. "Chúng ta càng không có chút tin tức gì thì tôi càng tin rằng Thurston đã chết, Alice."

"Đừng có những suy nghĩ tiêu cực như thế," Alice ra lệnh. Bà lại dùng áo bà để lau khoé mắt. "Cô đã suy nghĩ nhiều đến chuyện đó, phải không? Bây giờ nghe này. Chúa sẽ không quá độc ác đến nỗi lấy đi cả hai người cùng một lúc, mẹ và bố của Ulric. Anh của cô vẫn còn sống. Cô không nên đánh mất hy vọng."

Nicholaa gật đầu. "Đúng, tôi không nên đánh mất hy vọng."

Alice vỗ nhẹ tay cô chủ của bà. "Tướng quân Royce tin rằng cô đã kết hôn," bà tuyên bố. "Kẻ ngu ngốc, James, nghĩ rằng đám cưới của cô với Roulf đã diễn ra. Tất cả chúng tôi đều cười khẩy với cái tin đó, đúng vậy. Kẻ phản bội tự cho rằng mình biết hết mọi chuyện đã không hề biết gì, phải không? Tôi đang hi vọng rằng tướng quân Royce sẽ quăng gã James ra phía sau khi ngài biết được sự thật."

Bennett và Oscar, hai người giữ ngựa, đến hộ tống Alice trở lại lâu đài. Ngay sau khi ba người hầu trung thành rời khỏi, Nicholaa vội vã đi về phòng bệnh để ngồi bên cạnh Justin.

Tâm trạng của em trai cô cũng đang sóng gió như thời tiết. Cuối cùng thì cậu cũng ngủ thiếp đi, Nicholaa khom người đắp mền cho cậu. Bàn tay phải của cậu đánh mạnh vào một bên khuôn mặt cô - hoàn toàn ngẫu nhiên, vì lúc này cậu đang ngủ, nhưng cú đánh vẫn đủ mạnh khiến cho Nicholaa ngã xuống sàn.

Justin đã đánh trúng cô ngay bên dưới mắt phải, và cô biết là từ cú đánh khủng khiếp mà cô cảm thấy là cô sẽ có một vết bầm đen trước khi màn đêm buông xuống.

Cô để lại Justin một mình và tiếp tục đi tới đi lui. Thỉnh thoảng cô ngừng lại ở cửa sổ để nhìn ra bên ngoài. Đến lúc trưa cô tin rằng bất cứ kế hoạch nào mà Royce đã đưa ra đều thất bại.

Cô định kéo miếng da động vật nặng ngược trở lại để đóng khung cửa mở thì những tiếng âm ầm ầm kéo sự chú ý của cô. Những người đàn ông trên lưng ngựa đang phóng tới khúc quanh trên con đường. Một đạo quân ít nhất là năm mươi người. Họ dừng lại khi họ đi đến đầu dốc dẫn đến cánh cửa của tu viện. Những binh sĩ đứng canh gác quanh chu vi bức tường sau đó gia nhập vào hàng ngũ. Khi họ gia nhập vào đội quân, con số tăng lên đến hơn bảy mươi người.

Một người chiến binh tự tách rời với những người khác và thúc nhẹ ngựa của anh ta đi lên đồi. Từ vẻ ngoài của con ngựa và người cỡi ngựa, cô biết đó là Royce.

Rốt cuộc anh đã đến vì cô.

Nicholaa lùi lại từ cánh cửa sổ, nhưng giữ ánh mắt của cô dính chặt vào anh.

Ánh nắng nhảy múa trên khuôn mặt lộ ra từ chiếc mũ và những vòng kim loại may dính vào áo giáp bằng da không tay trước ngực anh. Mùa đông đang lạnh buốt, nhưng cánh tay của anh đang để trần. Nicholaa rùng mình. Royce đột nhiên có vẻ bất khả chiến bại đối với cô.

Cô phải lắc đầu. Anh chỉ là một người đàn ông, cô tự nhắc nhở mình. Một người đàn ông chẳng bao lâu sẽ bị chết cồng, cô hy vọng vậy. Nicholaa nhìn thanh gươm buộc ngay bên hông anh, nhưng cô không thấy chiếc khiên. Anh vẫn còn đang vũ trang cho trận chiến - hoặc cho một chuyến đi qua vùng đất không thân thiện để đến Luân Đôn.

Royce dừng lại khi anh đi đến giữa đường. Anh ngồi ở đó một hồi lâu, nhìn lên tu viện.

Anh ta đang chờ gì vậy? Anh ta thật sự nghĩ cô sẽ ra ngoài ư? Cô lắc đầu và mỉm cười. Người Norman có thể ngồi trên lưng con ngựa chiến của anh ta cho đến cuối ngày cô cũng không quan tâm. Cô sẽ không bị dọa nạt dễ dàng như vậy.

Royce gửi một người đưa tin lên cánh cổng sắt của tu viện và chờ cho đến khi anh tin chắc rằng Nicholaa đã được báo tin là anh đã đến.

Mẹ bề trên nhìn thấy Nicholaa đang đứng gần cửa sổ. "Tướng quân Royce yêu cầu cô nhìn ra cửa sổ, Nicholaa. Ngài nói rằng ngài có một thông điệp cho cô."

Nicholaa di chuyển đến giữa khung cửa mở để Royce có thể nhìn thấy cô. Cô đứng với hai tay khoanh trước ngực, cố trông có vẻ bình thản và tự tin. Cô không chắc là anh có thể nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng cô không lấy bất cứ cơ hội nào. Cô đang lo, đúng, nhưng người Norman sẽ không biết chuyện đó. Hơn nữa, cô tự nhủ với mình, anh chỉ là đang hù dọa thôi.

Royce đợi cho đến khi anh nhìn thấy cô trên cửa sổ, sau đó từ từ cúi bỏ tấm màn dày đang bọc lấy đứa trẻ anh đang bế trong cánh tay anh.

Ulric đang ngủ say, nhưng khuôn mặt của cậu nhóc nhúu lại khi hơi lạnh tấp vào nó. "Chỉ trong một phút nữa cháu sẽ được ấm lại," Royce hứa hẹn.

Anh nâng đứa bé lên cao trên không trung và chờ một phản ứng.

Nó không đến quá lâu. Công nương Nicholaa đột ngột biến mất khỏi cửa sổ. Tiếng thét giận dữ của cô vang vọng trong phòng.

Ulric vừa mới hít đầy phổi của cậu nhóc với ý định buông ra một tiếng gầm phẫn nộ của riêng cậu khi Royce nhẹ nhàng quăn cậu nhóc lại trong cái kén bằng mềm. Hơi ấm làm dịu cậu bé, và nó bắt đầu mút một cách tích cực trên hai nắm tay mũm mĩm của nó.

Tiếng nhóp nhép soàm soạp làm Royce mỉm cười. Anh kéo mền ra để anh có thể nhìn thấy khuôn mặt của nó và được thưởng một nụ cười đến tận mang tai. Bốn cái răng sáng lấp lánh, hai cái ở trên và hai cái ở dưới, có thể nhìn thấy rõ khi Ulric lấy nắm tay ra khỏi miệng của cậu nhóc. Nước bọt nhiều xuống cằm và má của nó. Royce vụng về lau rồi nghĩ đến chuyện để yên cho đứa trẻ bằng cách che khuôn mặt nó lại.

Ulric có ý định khác. Cậu nhóc lập tức ưỡn lưng, buông ra một tiếng thét lớn vô kỷ luật, và sau đó bắt đầu đá lung tung.

Royce tuyệt đối không có chút kinh nghiệm trong việc xử lý một đứa bé nhỏ như vậy. Ba người em gái của anh đều có con, đúng, nhưng anh chưa bao giờ ở gần chúng. Thậm chí anh còn không biết chắc là anh có bao nhiêu đứa cháu. Anh không hiểu tại sao Ulric lại khó chịu. Đứa bé đang rất ấm áp và được bảo vệ, và lẽ ra vậy cũng là đầy đủ rồi. Xét cho cùng, Royce cũng đã có đủ kiên nhẫn đợi cho đến người hầu, Clarise, cho đứa bé ăn xong.

Đứa bé tuyệt đối không có gì để than phiền cả.

Anh kéo tấm mền ra hỏi khuôn mặt của đứa bé. "Ngủ đi," anh ra lệnh trong giọng một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng cứng rắn. Ulric không oản người đủ lâu để mỉm cười với Royce. Nó nhìn thật tức cười với mái tóc dựng đứng. Royce không thể không mỉm cười trở lại.

Rồi anh quyết định anh đã sử dụng đủ thời gian để dỗ ngọt đứa nhỏ và một lần nữa kéo tấm mền lên trên khuôn mặt của nó. "Bây giờ ngủ lại đi."

Ulric hét lên một tiếng thét khác. Lúc này Royce nhìn thấy Nicholaa. Cô đang chạy băng qua cánh cổng mở với mái tóc của cô tung bay sau lưng, không quan tâm đến thời tiết, vì thậm chí cô còn không mất thời gian để khoác áo choàng qua vai cô trong khi vội vàng chạy đến với Ulric.

Kế hoạch của anh đã thành công. Royce cảm thấy nhẹ nhõm - không cần phải làm gì nhiều để có thể gạt cô rời khỏi tu viện như để thoát khỏi đứa trẻ

đang oằn người.

Nicholaa chạy bay xuống ngọn đồi một cách thật nguy hiểm. Cô bị hụt hơi nhưng đầy phần nộ khi cuối cùng cô cũng đến gần Royce. "Đưa đứa bé cho tôi," cô yêu cầu trong tiếng hét khàn đục.

Cô đã tức điên lên và cô không thể tự kiềm chế mình không đánh vào chân anh.

"Ulric là con trai của cô hả, Nicholaa?"

Cô do dự chỉ trong một tích tắc trước khi gật đầu. "Đúng, nó là con trai của tôi."

Anh biết cô đang nói dối. Lại một lần nữa. Anh buông ra một tiếng thở dài. Nỗi sợ hãi mà anh nhìn thấy trong ánh mắt cô làm cho anh im lặng. Anh sẽ không thách thức cô bây giờ. Cô đã nói dối vì cô sợ. Cô không thể nào hiểu anh. Anh biết cô đang cố bảo vệ đứa nhỏ khỏi bị phương hại. Royce là kẻ thù của cô, và anh có thể tưởng tượng ra những câu chuyện bẩn thỉu mà cô đã được nghe về người Normans.

"Ulric rất an toàn, Nicholaa. Nó sẽ không bị phương hại."

Sau khi đưa ra lời hứa, anh với tay xuống, đưa tay của anh cho cô.

Cô đẩy nó ra. "Đưa nó cho tôi. Ngay bây giờ."

Anh sẽ không thích việc gì bằng việc trao đứa nhỏ cho cô, vì Ulric lại oằn người, đá đạp, kêu hét, nhưng Royce không định để cho Nicholaa chiếm ưu thế. Cô không phải là người ra lệnh, và cô nên hiểu điều đó càng sớm càng tốt. Cuộc hành trình cũng đủ khó khăn ngay cả khi không có sự thách thức của cô trên từng bước đường.

Ulric đã đi đến mức độ tức giận của nổi loạn. Royce chú tâm đến việc đỡ dành nó. Anh nhẹ nhàng xoay đưa trẻ lại để lưng của nó tựa vào cái áo choàng không tay che ngực của anh. Rồi anh kéo tấm mền ra khỏi khuôn mặt nó, vì đứa bé dường như nhất quyết nhìn mọi thứ xung quanh nó. Anh cũng lau lại khuôn mặt cho nó. Sau đó cuối cùng thì anh cũng nhìn lại Nicholaa.

Tiếng quát tháo biến mất khỏi cơn giận dữ của cô. Royce đang hết sức dịu dàng với Ulric. Người chiến binh có bàn tay to lớn như vậy, nhưng anh chẳng chút vụng về với đứa trẻ. Ulric cũng thích anh ta. Đứa bé cứ nghiêng đầu của nó lại và cười toe toét với kẻ bắt giữ nó.

Nó chỉ là một đứa bé. Nó không biết gì, cô tự nói với mình. Cuối cùng thì cô cũng nhìn lại Royce.

Họ nhìn chăm chăm vào nhau một lúc lâu trong khi Ulric nói riu rít âm thanh mới học của nó. Đứa bé rất vui vẻ.

Nicholaa không thể giữ ánh mắt của Royce được lâu. Cô bắt đầu run rẩy và không thể hiểu cái ớn lạnh này là do thời tiết hay là cái nhìn băng giá của kẻ khổng lồ.

"Trò chơi đã kết thúc, Nicholaa. Tôi đã thắng. Nếu đây là một ván cờ, tôi sẽ nói chiếu tướng," (*) anh nói. "Thừa nhận sự thất bại của cô và tôi sẽ cho cô thấy lòng khoan dung."

Sự thích thú trong giọng của anh làm cho cô tức điên lên hơn là giọng điệu kiêu ngạo của anh. Cô lại nhìn anh và thấy rằng anh đã hết sức cố gắng để không cười nhạo cô.

Người đang ông này đang cười hả hê với chiến thắng. Cô lại vỗ vào chân anh. "Nếu đây là một ván cờ, bước đi của anh không phải là chiếu tướng, tướng quân, chỉ là chiếu (**), vì anh chỉ đã dồn tôi vào chân tường với bước đi quỷ quái này. Được rồi, trò chơi này vẫn còn chưa kết thúc."

Anh lắc đầu. "Cô ở một vị trí không cố thủ được, Nicholaa. Từ bỏ cuộc đấu tranh ngu ngốc này và chấp nhận những gì không thể thay đổi được."

Anh mỉm cười một cách láo xược với cô. Cô rất ghét anh vì đã làm vậy. Làm sao cô lại có thể nghĩ rằng anh là một người đẹp trai? Người đàn ông này là một con quái vật đã sử dụng đứa bé cho mục đích của anh ta. Anh ta đã cố tình đặt Ulric vào nguy hiểm chỉ để chiếm được lợi thế.

Nicholaa biết rằng, với tất cả sự thành thật, đứa bé không gặp bất kỳ nguy hiểm nào. Cô đủ thẳng thắn với mình để thừa nhận sự thật. Ulric được an toàn. Có một đội quân đầy đủ ở gần đó để giữ cho nó an toàn không bị tấn công, và nó đã được bảo vệ tốt trong cánh tay của người Norman.

Không, Ulric không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng cô thì đúng vậy. Chỉ còn vài phút nữa là cô sẽ trở thành một khối băng bởi những cơn gió lạnh buốt.

Nicholaa chà cánh tay của cô và dậm chân huỳnh huỵch để cố gắng lấy đi cái tê cóng khỏi những ngón chân cô. "Đưa con tôi cho tôi," cô yêu cầu lại, cho dù giọng của cô bây giờ hơi thiếu tự tin.

"Nó là con trai của cô ư?"

Trước khi cô có thể trả lời câu hỏi đó, Ulric nói riu rít ra lời: "Mẹ." Vì đứa bé đang nhìn cô, cô tóm ngay cơ hội.

"Tất nhiên rồi," cô tuyên bố. "Anh vừa nghe nó gọi tôi là mẹ mà."

Sự bức tức của anh rất dễ nhận ra. "Cô nương, trong năm phút vừa qua, đứa bé này đã gọi tôi, con ngựa của tôi, và hai nắm tay của nó là mẹ. Cô đang đùa với sự kiên nhẫn của tôi đấy," anh thêm vào với cái cau mày. "Cô nhất quyết đứng đó cho đến khi cô chết cóng hay là cô sẽ thừa nhận thua cuộc?"

Cô trề môi dưới của cô một lúc lâu trước khi đưa cho anh câu trả lời. "Tôi chỉ thừa nhận rằng anh đã đánh bại tôi bằng thủ đoạn lừa đảo tội lỗi, nhưng đó là tất cả những gì tôi chịu thừa nhận."

Nó cũng đủ làm cho anh hài lòng. Anh lấy chiếc áo choàng đang phủ qua đùi của anh và ném nó xuống cho cô.

"Mặc cái này vào đi."

"Cảm ơn anh."

Cô thì thầm những lời đó, và anh không chắc là anh nghe rõ cô nói gì. "Cô vừa nói gì?"

"Tôi vừa nói cảm ơn anh."

"Tại sao?" anh hỏi, vẻ kinh ngạc của anh rất dễ thấy.

Cô nhún vai. "Vì lòng tốt của anh," cô giải thích. "Không bao giờ có lý do chính đáng cho sự thô bạo, tướng quân. Người Saxons chúng tôi hiểu rõ điều đó, nhưng tôi cho là từ nét mặt của anh rằng người Normans không biết chuyện đó. Đây lại thêm một lý do nữa là anh nên trở lại nơi anh thuộc về và để yên cho vương quốc Anh. Văn hóa của chúng ta khác nhau quá đến nỗi không thể hoà nhập được."

Chúa ơi, cô ta thật sự làm cho anh muốn nổi điên lên. Anh buông ra một tiếng thở dài. "Tất cả người Saxons đều dở hơi như cô à?"

Cô chộp lấy mép áo khoác dày của anh khoác qua vai cô và nhìn anh trừng trừng. "Chúng tôi không phải là dở hơi. Chúng tôi là người văn minh."

Anh cười. "Văn minh đến nỗi đàn ông và đàn bà Saxon đều vẽ lên cơ thể của họ ư? Đừng lắc đầu với tôi. Tôi đã từng nhìn thấy những kẻ ngoại đạo

thiết kế hình vẽ trên cánh tay và mặt của lính Saxon. Ngay cả người lãnh đạo giáo hội của cô cũng nghĩ việc đó hoàn toàn suy đồi."

Người đàn ông này đưa ra những lý lẽ hợp lý, nhưng cô không chịu thừa nhận. Cô cũng đã nghĩ nó hơi suy đồi với cái cách vài người Saxons tự vẽ cho chính mình. Tuy nhiên, ngay lúc này đây là một cuộc đàm thoại rất buồn cười.

"Sao anh không để cho tôi được yên?"

Sự đau khổ trong giọng nói của cô làm cho anh không cảnh giác. Một phút trước đó cô đang tranh cãi với anh về cách xử sự của anh, và phút tiếp theo cô đang van xin anh và trông có vẻ sắp khóc.

"Tôi không muốn gì khác ngoài chuyện để yên cho cô, nhưng nhiệm vụ của tôi là đưa cô về Luân Đôn, và nhiệm vụ của cô là - "

"Trở thành giải thưởng của một người đàn ông nào đó ư? Có phải đó là lý do thực sự mà tôi đang bị lôi đến Luân Đôn?"

Cô lại giận dữ. Cô thay đổi tâm trạng nhanh chóng đến nỗi anh hết sức ngạc nhiên. Và hài lòng. Anh thích một người phụ nữ tức giận hơn là một người chỉ biết khóc.

"Tôi đã không có ý định lôi cô suốt chặng đường đến Luân Đôn, nhưng ý tưởng đó rất hay."

Sự thích thú trong giọng nói của anh làm cho cô muốn hét lên.

"Anh đang thử sự nhẫn nại của tôi chắc," cô cắn nhai.

"Và cô cũng đang làm vậy với tôi," anh tuyên bố khi cô hất cánh tay đang duỗi ra của anh lần thứ hai.

"Nếu tôi sẽ đi Luân Đôn, thì tôi sẽ đi bộ đến đó. Tôi sẽ không - "

Cô không có cơ hội nói xong lời dọa nạt đó, vì anh đã bắt được vấn đề trong tay anh. Theo nghĩa đen. Trước khi cô nhận ra ý định của anh, anh cúi xuống một bên yên, chộp lấy thắt lưng cô, và nhấc cô lên đùi anh. Chuyện đó xảy ra quá nhanh đến nỗi cô thậm chí không có thời gian để thở hỗn hển. Mông của cô đập trên bắp đùi cứng của anh. Lưng của cô đã được đóng sầm tì vào ngực của anh, và cánh tay của anh giữ chặt quanh thắt lưng cô.

Ulric được ẵm ở dưới cánh tay kia của anh. Tiếng cười giòn tan của đứa bé cho biết là nó đang vô cùng thích thú bị xô đẩy.

Nicholaa ghét khi quá gần gũi với kẻ bắt giữ cô. Khổ người của anh áp đảo cô. Sức nóng và sức mạnh toả ra từ anh làm cô cảm thấy yếu đuối khủng khiếp.

Cô chống chọi lại nỗi sợ hãi mới đến, nhưng cô biết cô đang thua trận khi cô lại bắt đầu run rẩy. Kẻ bắt giữ cô lại chính là người làm cho sự sợ hãi của cô lắng xuống. Anh trao Ulric cho cô và sau đó bỏ thời gian - và sự quan tâm, cô không thể không nhìn thấy - để chỉnh lại chiếc áo choàng của anh quanh vai cô. Anh nhét chiếc áo nặng quanh hai chân cô và thậm chí còn cho cô hơi ấm của anh bằng cách kéo lưng cô tì sát vào ngực anh. Anh đang vô cùng dịu dàng với cô, cũng dịu dàng như anh đã làm với cậu nhóc Ulric.

Mùi đàn ông của anh thật dễ chịu. Cô khẽ thở dài. Rốt cuộc anh không phải là một con quái vật. Thề có chúa, ý nghĩ đó đẩy cơn gió lạnh buốt ra khỏi người cô. Nỗi sợ hãi, cũng vậy. Cô biết rằng cô không thể ghét anh nhiều như cô muốn, và sau đó cô tìm lại được nụ cười đầu tiên của cô. Trời giúp cô, cô chưa bao giờ có thể thù dai vì vậy cô không thể căm ghét anh như cô muốn.

Cô nghiền ngẫm sự thật đó trong một vài phút và nghĩ ra được giải pháp thay thế. Cô không thể ghét anh, vì đó sẽ là tội lỗi. Tuy nhiên cô có thể làm cho cuộc sống của anh trở thành địa ngục trong khoảng thời gian ngắn mà

họ trải qua cùng nhau. Thật kỳ quặc, nhưng kế hoạch đó làm cho cô vui hơn nhiều. Những giải pháp, xét cho cùng, là bất tận.

Kẻ man rợ Norman xứng đáng nhận mọi sự phiền phức mà cô có thể mang lại cho anh. Anh là người khẳng khăng đòi đưa cô đến Luân Đôn, và bất kỳ sự khổ sở nào mà cô có thể mang lại cho anh là phần thưởng anh xứng đáng được nhận.

Sự chú ý của Nicholaa xoay sang đứa bé. Cô ôm chặt cậu nhóc sát vào lồng ngực cô, hôn đỉnh đầu nó. Ulric thốt ra một tiếng riu rít vui vẻ. Cô lơ đãng vuốt tóc nó xuống. Những lọn tóc vàng lại dựng đứng lên lại.

Royce nhìn cô. "Tại sao tóc nó lại như vậy?" anh hỏi.

Anh thì thầm câu hỏi gần tai cô. Cô giữ ánh mắt của cô dán chặt vào đứa bé. "Cái gì?"

"Dựng đứng lên," anh nói. "Trông như thể nó vừa hoảng sợ."

Cô không thể không mỉm cười. Ulric nhìn rất buồn cười. Và đáng yêu. Tuy vậy cô không để cho người Norman nhìn thấy sự thích thú của cô. "Nó thật hoàn hảo," cô tuyên bố.

Anh không tỏ thái độ tán thành hoặc phản đối.

"Anh không định mang Ulric đến Luân Đôn với chúng ta chứ, tướng quân? Chuyển đi sẽ quá khó khăn đối với nó."

Anh lờ đi câu hỏi của cô và thúc nhẹ con ngựa chiến của anh tiến về phía trước. Họ dừng lại khi đi đến cánh cổng sắt. Anh xuống ngựa bằng một cử động nhanh nhẹn. "Cô đợi ở đây," anh ra lệnh. Anh đặt tay anh lên đùi cô. "Cô hiểu ý tôi chứ?"

Cái bóp của anh đau nhói. Cô đặt tay cô lên trên tay anh để hất tay anh ra. Cô sẽ không tuân theo mệnh lệnh nào của anh. Sau đó anh chụp lấy những ngón tay cô và bắt đầu bóp mạnh. "Tôi hiểu. Tôi sẽ ở lại đây," cô nói dối, hy vọng rằng lời nói dối đó không phải là một tội lỗi, vì gã Norman là kẻ thù của cô và Chúa vẫn còn đứng về phía cô. Cô lý luận là Chúa sẽ giúp cô trốn thoát. Ngay khi gã Norman đi vào trong tu viện, cô và Ulric sẽ chạy về phía bắc.

Rồi thì sao? Người của tướng quân sẽ chắc chắn nhìn thấy cô đang bỏ trốn.

Chắc chắn là cô phải từ bỏ kế hoạch đó khi Royce vẫn bế Ulric trong cánh tay anh.

"Đưa nó cho tôi," cô yêu cầu.

Anh lắc đầu.

"Anh đang định làm gì?" cô hỏi.

"Tôi đã bảo cô ở lại đó," anh ra lệnh khi cô bắt đầu xuống ngựa.

Giọng của anh đã không lớn hơn tiếng thì thầm, nhưng cô nhận ra sự cứng rắn trong giọng nói của anh. "Đưa con trai của tôi cho tôi và tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì anh yêu cầu."

Anh giả vờ là anh không nghe cô nói gì. Nicholaa đợi cho đến khi anh đi vào trong tu viện. Cô đã bị bỏ lại để băn khoăn lo lắng cho đến mười phút trước khi anh quay lại.

Đứa bé không ra cùng với anh. Tuy nhiên Royce mang hành lý của cô, và khi anh đã cột chặt nó vào phía sau chiếc yên, anh lại ngồi ở phía sau cô.

"Viện trưởng sẽ cho người đưa Ulric quay về nhà à?"

"Không."

Cô chờ anh giải thích, nhưng sau khi anh đặt cô ngồi vào lòng anh và bọc cô lại trong cái áo choàng của anh, kẻ thô lỗ vẫn không nói một lời nào khác.

"Ai sẽ chăm sóc cho Ulric?"

Sự lo lắng trong giọng nói của cô làm cho thái độ của anh dịu lại. "Ulric sẽ ở lại tu viện cho đến khi tương lai của cô được quyết định."

"Làm thế nào mà viện trưởng lại đồng ý chăm sóc cho Ulric cho anh?"

"Tôi đề nghị với bà ấy một thoả thuận mà bà ấy không thể từ chối," Royce trả lời.

Cô có thể nghe được sự thích thú trong giọng nói của anh. Cô cố quay lại để có thể nhìn được vẻ mặt của anh, nhưng anh buộc cô phải ngồi im.

"Thoả thuận đó là gì?"

Họ bắt đầu đi xuống đồi trước khi anh trả lời cô. "Để đổi lấy việc chăm sóc Ulric, tôi hứa sẽ chăm sóc cho Justin" anh nói.

Cô lấy làm ngạc nhiên. "Sao anh lại có thể đưa ra một thoả thuận như vậy? Justin đang sắp chết, hay là anh đã quên?"

Anh thở dài. "Không phải là cậu ta đang sắp chết," anh nói. "Ở một nơi nào đó trong đầu cô tôi nghĩ là cô biết tôi đang nói thật. Justin có thể không muốn sống, nhưng cậu ta sẽ phải sống, Nicholaa."

Khi cô chuẩn bị nói, anh đưa tay anh lên bịt miệng cô. "Có rất nhiều sự thay đổi trong hai tháng qua ở vương quốc của cô. Vương quốc Anh bây giờ thuộc về chúng tôi, và William cũng là vua của cô như của tôi."

Nicholaa hoàn toàn chán nản. Anh đã nói thật, và cô không ngại thơ ế giả vờ khác đi. Cô cũng nghe được một vài sự thay đổi. Mặc dù tu viện bị cô lập, các tu sĩ vẫn nắm được tình hình ngoài kia. Nicholaa biết rõ là trên chiến trường ở Hastings, sự phòng thủ của người Saxon đã bị sụp đổ.

"Anh vẫn không có quyền đưa ra một lời hứa hẹn như vậy với viện trưởng. Justin là em trai tôi. Tôi sẽ chăm sóc cho nó," cô nói.

Anh lắc đầu.

Cô muốn đánh anh. "Nếu anh có chút lòng trắc ẩn nào, anh sẽ để cho tôi ở lại bên cạnh em trai tôi trong thời gian lộn xộn này để an ủi khi nó cần."

"Điều cuối cùng em trai cô cần là sự an ủi."

Anh có vẻ quá tự tin. Kỳ quặc, nhưng thái độ của anh làm cô cảm thấy có một tia hy vọng, có lẽ là anh có câu trả lời cho tương lai của Justin. Cô đã rất lo lắng cho em trai cô. Nó sẽ trở thành gì? Làm sao nó có thể học để tự sinh tồn trong cái thế giới này?

"Vậy anh nghĩ nó cần gì?" cô hỏi.

"Ai đó dạy cậu ta cách sinh tồn. Lòng trắc ẩn sẽ không giữ được mạng sống cho cậu ta. Một sự huấn luyện thích hợp sẽ làm được chuyện đó."

"Anh không quên là Justin chỉ có một cánh tay thôi chứ?"

Có tiếng cười trong giọng nói của anh khi anh trả lời cô. "Tôi không quên."

"Dù vậy anh tin rằng anh có thể huấn luyện nó?"

"Đúng."

"Tại sao?"

"Đó là những gì tôi làm, Nicholaa," anh kiên nhẫn giải thích. "Tôi là người huấn luyện binh lính."

Cô choáng váng bởi lời hứa về Justin của anh. Cô cũng vô cùng khiếp sợ. Cô có thể thật sự tin tưởng người đàn ông này không? "Chuyện gì xảy ra với lời hứa này khi anh quay về Normandy?"

"Nếu tôi quay về Normandy, Justin sẽ đi với tôi."

"Không," cô khóc thét lên. "Tôi sẽ không để cho anh cướp đi đứa em trai của tôi."

Anh nghe có sự hoảng sợ trong giọng nói của cô. Anh xoa nhẹ để làm dịu cô. Dĩ nhiên anh hiểu là cô đang lo sợ. Cô đã mất đi một người anh trai trong chiến tranh, nếu tin tức anh nghe được chính xác, và Royce tất nhiên hiểu được là cô cảm thấy cô phải có trách nhiệm với Justin. Cô mang gánh nặng trên vai cô, quá nặng, anh nghĩ, với một người trẻ tuổi như cô.

"Justin sẽ quay về vương quốc Anh ngay khi việc huấn luyện của cậu ấy hoàn tất. Cũng có khả năng là tôi sẽ ở lại đây, Nicholaa."

Chúa ơi, cô hi vọng rằng anh sẽ ở lại vương quốc Anh. Chỉ vì lợi ích của Justin thôi, cô cho là vậy. Nicholaa cảm thấy rất nhẹ nhõm. Tướng quân sẽ giữ lời của anh. Bây giờ cô không hề nghi ngờ về chuyện đó.

"Tôi vẫn không hiểu tại sao anh có thể nhận trách nhiệm huấn luyện một người lính Saxon, tướng quân, khi anh - "

Bàn tay của anh lại bịt miệng cô lại. "Chúng ta đã kết thúc cuộc thảo luận này," anh nói. "Tôi đã hết chịu đựng nỗi cô, Nicholaa. Tôi đã cho phép cô bày tỏ mối lo ngại của cô, và tôi đã giải thích vị trí của tôi. Chúng ta đã phí đủ thời gian."

Cô không đồng ý với giọng điệu ra lệnh thô lỗ đó. Tuy vậy anh vẫn làm theo ý anh. Anh điều khiển con ngựa chiến của anh phi về phía trước, làm cho việc nói chuyện là không thể.

Anh phóng ngựa đi nhanh. Dù vậy có một khoảnh khắc rất buồn cười, khi anh ngừng lại tại chân đồi để lấy lại cái khiên của anh. Người lính đang ôm nó rõ ràng đã nghĩ rằng tướng quân của anh ta sẽ rất ấn tượng nếu anh ta quăng cái khiên cho tướng quân. Tuy nhiên trọng lượng của nó có vẻ quá nặng đối với người lính, và chiếc khiên có hình một con diều rất cuộc nằm trên mặt đất giữa hai con ngựa.

Nicholaa gần như cười vang cho đến khi cô nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ trên khuôn mặt của người lính trẻ. Cô không thể làm cho anh ta xấu hổ hơn bằng cách công khai cười nhạo anh ta. Cô cắn môi dưới, nhìn xuống đùi cô, và đợi xem Royce sẽ làm những gì.

Anh không nói một lời. Tuy nhiên cô nghe thấy tiếng thở dài của anh, và hầu như đánh mất sự điềm tĩnh của cô ngay lúc đó. Chắc chắn là anh đoán được cô rất thích thú. Anh siết chặt quanh thắt lưng cô, cô nghĩ đó là một thông điệp không nói thành lời, để bắt cô tiếp tục im lặng.

Người lính đáng thương cuối cùng lấy lại trí thông minh của anh ta và chạy đến nhặt cái khiên lên. Khuôn mặt của anh ta đỏ lựng khi anh ta nhặt nó lên.

Và Royce không hề trừng phạt anh ta. Anh nhận cái khiên của anh rồi đi lên đầu đoàn người. Chẳng bao lâu họ đã ra ngoài tầm nghe của anh lính bối rối, Nicholaa đầu hàng ý muốn của cô và bắt đầu cười rũ rượi.

Cô nghĩ anh cũng có thể cười. Suy cho cùng thì nó cũng rất buồn cười. Tuy nhiên anh đã không cười, và khi anh kéo chiếc áo choàng của anh qua đầu cô, cô đi đến kết luận rằng anh phản đối tiếng cười của cô.

Không có nhiều chuyện để cười đùa trong phần còn lại của ngày dài. Họ dừng trại khi trời quá tối để tiếp tục đi. Nicholaa đang bắt đầu nghĩ Royce thật sự là một người bạn đồng hành dễ chịu. Anh đem đến cho cô sự ấm áp, ăn uống đầy đủ, và thậm chí còn dựng cho cô một túp lều gần một ngọn lửa.

Sau đó anh phá hỏng ý nghĩ tốt đẹp của cô về anh bằng cách nhắc nhở cô lý do anh đang đưa cô đến Luân Đôn. Anh nói đến một lễ cưới sẽ được cử hành ngay lập tức và cứ gọi cô là giải thưởng của Đức vua.

Cô bắt đầu thực hiện kế hoạch trốn thoát. Cô giả vờ rất ngoan ngoãn, rất mệt mỏi, và chờ cơ hội của cô.

Royce mang thêm cho cô chiếc áo choàng của anh để đắp như một tấm mền. Cô cảm ơn sự quan tâm của anh.

Anh cười.

Nicholaa sắp sửa đi vào trong lều thì cô đột ngột dừng và quay lại.
"Royce?"

Anh bất ngờ khi cô gọi tên anh. "Chuyện gì?"

"Bất kể điều gì xảy ra đối với tôi, anh cũng không thể nuốt lời với viện trưởng. Anh phải chăm sóc Justin, có đúng không?"

"Đúng," anh trả lời. "Lời hứa không thể phá vỡ."

Cô thấy hài lòng. Vài phút sau đó cô giả vờ ngủ thiếp. Kế hoạch đã hình thành trong tâm trí cô. Cô sẽ lên ra khỏi khu trại một khi những người lính đã ngủ say trong đêm. Cô biết rõ khu vực này. Khu rừng là một phần pháo đài của lãnh chúa Norland, pháo đài này nằm ở phía nam lâu đài của cô. Tuy nhiên cô phải vượt qua một đoạn đường dài để đi trở về tu viện. Nicholaa nghĩ đi đến đó sẽ mất cả ngày trời. Cô sẽ phải núp trong các hàng

cây, cô nghĩ với một cái ngáp, và tránh những con đường tắt ở phía bắc càng nhiều càng tốt.

Hơi ấm từ ngọn lửa và sự mệt mỏi thực sự lấn át những ý tưởng tuyệt vời đó của cô, và cô ngủ thiếp đi.

Royce đợi cho đến khi anh tin chắc cô thật sự đã ngủ say, sau đó ngồi xuống khu đất đối diện cô. Anh dựa lưng vào một thân cây to và nhắm mắt lại. Anh không nghĩ là cô sẽ cố gắng bỏ chạy cho đến khi khu trại đã hoàn toàn yên lặng trong đêm. Như vậy anh sẽ có một hoặc hai giờ để nghỉ ngơi và... được yên ổn.

Gần nửa đêm thì Nicholaa tỉnh giấc. Ngay lập tức cô nhìn thấy Royce. Cô nhìn chăm chăm vào anh một lúc lâu, cho đến khi cô hoàn toàn chắc chắn rằng anh đang ngủ.

Anh trông rất thanh thản - cũng rất mãn nguyện. Anh đặt chiếc mũ của anh ở bên cạnh trên mặt đất. Cánh tay trái của anh đặt trên chiếc mũ, tay của anh chỉ cách thanh gươm buộc bên hông vài centimet.

Anh là một người đẹp trai. Tóc anh sẫm màu và dài hơn hơn lẽ thường, thậm chí đối với một tên Normans man rợ. Nó dày, màu nâu tối, và cũng quăn lại thành lọn.

Nicholaa rùng mình với sự kinh tởm. Sao cô lại có thể nghĩ anh xứng đáng là một người đàn ông khi anh quyết tâm phá hỏng cuộc đời của cô chứ? Anh chỉ xem cô là một vật sở hữu, một món trang sức nhỏ để trao cho một hiệp sĩ.

Ý nghĩ mâu thuẫn đó làm cho cô bắt đầu di chuyển. Cô tìm thấy giày của cô bị vùi ở dưới mền. Những ngón chân của cô rất buốt khi cô mang giày vào. Gió đêm nay lạnh cắt buốt da. Một chuyến đi bộ dài để đi trở về tu viện là một thử thách hãi hùng trước mắt cô. Chỉ cần nghĩ đến chuyện đó cũng làm cho cô gần như thở dài lớn tiếng.

Nicholaa quấn mình trong chiếc áo choàng của Royce và lảng lạng đi đến phía bên kia khu rừng. Không có một binh sĩ nào chú ý nhiều đến cô, mặc dù một trong ba người đàn ông đứng gần ngọn lửa thứ nhì liếc về phía cô. Khi anh ta không la to lên, Nicholaa cho rằng anh ta nghĩ cô cần một vài phút để làm chuyện cá nhân.

Ngay khi cô quay lưng của cô lại, Royce ra dấu cho đám lính ở yên tại chỗ. Anh đợi chỉ một hoặc hai phút rồi đứng lên, duỗi thẳng đôi chân, và đuổi theo cô.

Anh đã đoán là cô sẽ đi bước này, và cô đã không làm cho anh thất vọng. Người phụ nữ liều lĩnh đương đầu với điều kiện thời tiết khắc nghiệt như thế này chỉ để lẩn trốn anh. Ngu ngốc, anh tự nghĩ, nhưng cũng rất dũng cảm.

Nicholaa bắt đầu chạy ngay khi cô thoát ra khỏi lối đi dày đặc cành lá. Dưới ánh mặt trăng hình bán nguyệt cô không thể nhìn rõ những chướng ngại vật nhỏ trên đường đi của cô. Đường đi thật trơn trượt. Cô đã hết sức cẩn thận, cho đến khi cô nghĩ là cô nghe thấy có ai đó đang đuổi theo cô. Cô tiếp tục chạy, nhưng quay lại để xem có phải là một trong những người lính đang đuổi theo cô không.

Cô vấp một khúc cây mục và ngã chúi đầu xuống một hẻm núi. Cô nhanh trí ôm lấy đầu không để nó bị tổn thương và nghiêng qua một bên trước khi cô chạm mặt đất.

Cô rơi xuống với tiếng ục. Và thốt ra một tiếng chửi thề. Cô làm mất một chiếc giày và cả chiếc áo khoác của Royce khi ngã, và cuối cùng khi cô ngồi bật dậy, vẻ ngoài của cô nhìn thật thảm hại. Có nhiều lá cây còn nhiều hơn những lọn tóc quăn trong tóc cô, và cả người cô phủ đầy bụi đất.

Royce đứng trong bóng tối và chờ đợi. Người phụ nữ nông nổi này có thể đã bị té gãy cổ. Nhưng tiếng cấn nhả lớn tiếng, không nữ tính mà anh nghe

được nói cho anh biết là cô không sao, chỉ là giận dữ. Cô đang rửa âm ỉ để đánh thức các nữ tu sĩ ở tận tu viện.

Cô sẽ không bao giờ đi được bước chiếu tướng. Cô không biết cách tính toán bước đi của cô. Cô cũng sẽ không bao giờ trở thành một kẻ thù thật sự. Anh đã kết luận rằng bản thân cô không có chút thù hằn...hoặc ý định trả thù nào. Thậm chí cô còn không biết cách ghim gút ác cảm. Royce mỉm cười, nhớ lại cách cô đã chất vấn anh về chuyện giữ lời hứa chăm sóc cho Justin, dù có xảy ra chuyện gì với cô. Lúc đó anh biết ngay là cô sẽ cố gắng trốn thoát. Suy nghĩ của cô quá dễ đọc, vẻ mặt của cô quá trung thực và không thể nhầm lẫn.

Lồng ngực anh thắt lại. Nicholaa giống như là một bông hoa dễ vỡ, rất tinh tế, cực kỳ mềm mại, rất xinh đẹp.

Bông hoa nhỏ tinh tế của anh đang thì thầm nguyên rửa những lời cộc cằn nhất mà anh chưa từng nghe cô thốt ra bao giờ. Không một cụm từ nào có nghĩa cả.

Mặc dù vậy, tâm trạng tức giận của cô qua rất nhanh. Cô xấu hổ vì cô đã dùng những lời lẽ thô lỗ như thế. Cô làm nhanh dấu thánh để làm nguôi cơn giận của đấng Tối cao, rồi đứng lên. Ngay khi cô đặt trọng lượng của cô lên bàn chân trái, một cơn đau buốt lan nhanh lên bắp chân cô.

Nicholaa thốt ra một tiếng khóc to và ngã xuống đất. Cô ngồi ở đó trong vài phút tính toán phải làm gì.

Khi Royce nghe tiếng rên rỉ của cô, anh bắt đầu đi về phía cô.

Cuối cùng Nicholaa cũng thừa nhận thất bại. Cô kêu cứu.

Anh đứng bên cạnh cô trước khi cô kết thúc lời cầu cứu. Vì quá đau đớn mà cô không nhận thấy anh không mất nhiều thời gian để đến chỗ cô.

Anh cầm một chiếc giày của cô trong tay. Anh thả nó vào lòng cô, sau đó quì một đầu gối xuống bên cạnh cô.

Cô nghĩ anh trông có vẻ giận dữ. "Nếu bây giờ mà anh nói 'chiếu' với tôi thì tôi sẽ hét lên đấy."

"Cô đã hét rồi," anh trả lời, giọng nói của anh rất vui vẻ. "Và nó là 'chiếu tướng', Nicholaa. Trò chơi đã kết thúc."

Cô không có tâm trạng để tranh cãi với anh. Cô nhìn xuống người cô. "Tôi bị té," cô thông báo, chấp nhận thực tế. "Tôi tin là tôi đã bị vỡ mắt cá chân."

Cô có vẻ rất tội nghiệp. Cô cũng trông có vẻ hối hận. Tóc của cô xoã tung trên mặt thành một đồng bù xù, cái áo choàng của cô bị rách ở vai, và người cô phủ đầy những chiếc lá rụng.

Royce chẳng nói một lời nào, chỉ khom người tới phía trước và kiểm tra vết thương. Cô thét lên trong đau đớn thậm chí còn trước cả khi anh chạm vào cô.

"Nicholaa, thông thường là phải đợi cho đến khi cô cảm thấy đau rồi mới phản nản," anh giảng giải.

"Tôi đang chuẩn bị," cô cáu kỉnh.

Anh giấu nụ cười của anh. Anh chắc chắn là mắt cá chân của cô không bị vỡ. Không có chút dấu hiệu sưng tấy quanh xương. Cô cũng có thể di chuyển ngón chân của cô mà không khóc thét lên, đó là một dấu hiệu nữa để anh dám chắc là cô chỉ bị bầm tím thôi.

"Nó không có bị vỡ."

Cô không tin anh. Cô ngả người về phía trước, theo bản năng đặt bàn tay của cô trên cánh tay anh để lấy thăng bằng, để tận mắt nhìn thấy mắt cá chân của cô không bị sao. Khuôn mặt của cô chỉ cách mặt anh vài centimet. Cô nhìn chăm chăm vào chân cô trong khi anh nhìn chăm chăm vào cô.

"Trông nó có vẻ như bị vỡ," cô thì thầm.

"Không hề."

"Giọng của anh phải có vẻ phẫn khởi vậy à? Tôi phải nên nhận được sự thương xót của anh với cái tan nạn bất hạnh thảm thương này," cô nói.

"'Tai nạn thảm thương' này đã không xảy ra nếu cô không cố gắng để - "

Cô ngắt lời anh. "Tôi chỉ là muốn có vài phút riêng tư để vệ sinh cá nhân thôi."

Cô nhìn thẳng vào anh khi cô thốt ra lời nói dối đó. Đó là một sai lầm, ngay lúc đó cô nhận ra cô đang rất gần với anh.

Họ nhìn chăm chăm vào nhau trong một lúc lâu. Không ai nói một lời nào. Nicholaa dường như nín thở.

Royce cũng không thể. Anh không biết phải nghĩ sao về phản ứng của anh đối với cô. Thôi thúc được chạm vào cô đã quá mức chịu đựng. Anh không thể tự kiềm chế mình đừng nhẹ nhàng vuốt tóc ra khỏi khuôn mặt cô. Những ngón tay của anh khẽ chạm vào má cô.

Nicholaa được an ủi bởi cái vuốt ve. Mặc dù là cảm giác đó không kéo dài lâu, vì anh đột ngột quắc mắt nhìn cô. Mắt cô mở to. Bàn tay của anh kẹp chặt cằm cô, và anh buộc đầu cô nghiêng qua một bên, hướng về ánh trăng. Sau đó bàn tay còn lại của anh vuốt tóc ra khỏi mắt cô.

"Sao cô lại bị vết bầm này?" anh hỏi. Giọng của anh cứng rắn, giận dữ.

Cô nhún vai.

Anh bóp cằm cô. "Trả lời tôi ngay. Chuyện này không thể là vừa mới xảy ra, Nicholaa. Vết bầm quá đen."

Anh cau mày dữ dội hơn. "Nhưng chiều nay nó không hề có nếu không tôi đã nhận thấy nó rồi."

"Chiều nay nó đã có ở đó," cô nói với anh. "Chỉ là không thấy rõ thôi. Tại sao anh lại quá tức giận vậy? vết bầm là của tôi đấy, không phải của anh."

Anh lơ đi nhận xét đó. "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không liên quan đến anh."

Cô đẩy tay anh ra và thụt người lại. Người đàn ông ngang bướng không giữ cô lại nữa. Anh đẩy nhẹ cằm cô bằng những ngón tay của anh.

"Tôi chán tính bướng bỉnh của cô rồi, cô nương."

"Cũng như tôi ngán ngẩm những mệnh lệnh không ngót của anh hả?"

Cô nghĩ đó là một lời đối đáp khá khôn khéo. Cô nghĩ là cô đang trả lại nhiều như cô đang nhận. Hơn nữa, người Norman cần biết là anh không phải đang đối mặt với một kẻ thù rụt rè, sợ hãi. Anh sẽ không dọa nạt được cô. Anh cũng không nên quay lưng lại với cô, vì nếu cô có một con dao găm, cô sẽ đâm đầu lưỡi dao vào sâu giữa hai bả vai anh.

Chúa phù hộ cô, bây giờ cô đang tự lừa dối bản thân. Cô không thể giết anh. Và tại một góc trong tâm trí cô, cô nghĩ có thể là anh biết điều đó.

Cô buông ra một tiếng thở dài thất vọng. Cô nhận thấy một mớ tóc của anh rũ xuống trán. Trước khi cô có thể nghĩ là cô đang làm gì, cô vươn tay lên và vuốt nó ra khỏi trán anh.

Anh làm như thế cô vừa mới tát anh. Anh thụt người lại, trông có vẻ hoài nghi. Cô quá bối rối bởi phản ứng của anh đến nỗi cô nhìn đi chỗ khác.

Phải mất một lát anh mới nhận ra ý tốt trong hành động của cô. Giọng của anh cộc lốc khi anh nói, "Mỗi một vết bầm trên cơ thể cô đều có liên quan đến tôi, Nicholaa. Tôi chịu trách nhiệm về cô. Bây giờ nói cho tôi biết làm thế nào mà cô bị vết thương này."

"Anh sẽ cấu kình nếu tôi nói."

"Sao cô biết?"

"Tôi đã quan sát anh," cô trả lời. "Việc hiểu đầu óc của kẻ thù suy nghĩ như thế nào rất là quan trọng đấy, tướng quân. Tôi đã và đang nghiên cứu anh một cách kỹ lưỡng và bây giờ tin rằng bản tính của anh là cấu kình."

Anh cười với giọng điệu uy quyền của cô. "Và cô còn nhận ra điều gì khác nữa?"

"Anh không thích tôi."

Cô chờ anh phản đối. Khi không có lời nào, cô tiếp tục. "Anh nghĩ tôi là một sự phiền toái."

"Đúng, tôi nghĩ vậy."

Cô còn không thèm nhận xét, chú ý đến sự trung thực đó của anh. "Nếu không phải linh hồn sẽ bị huỷ diệt khi ghét ai đó, tôi có thể rất ghét anh."

"Không, cô không thể," anh trả lời, khẽ mỉm cười. Ánh mắt anh làm dạ dày cô run rẩy. "Có thể là bản tính của tôi vốn dĩ khó chịu, Nicholaa, nhưng cô là một người rất dịu dàng. Cô không biết cách ghét."

Cô quá mệt mỏi đến mức không thể đưa ra những lời sỉ nhục anh. "Tôi sắp bị đóng băng nếu tôi không quay lại với ngọn lửa," cô bảo. "Anh đang

chờ tôi cầu xin sự trợ giúp của anh ư?"

Anh lắc đầu. "Tôi đang đợi để nghe vì sao mà cô bị vết bầm này " anh cương quyết.

Chúa ơi, anh ta thật ngoan cố. Từ vẻ mặt của anh cô hiểu là anh quyết tâm có được những gì anh muốn. "Justin đánh trúng tôi."

Lẽ ra cô không nên nói thật. Royce trông có vẻ giận dữ chết người. Cô không muốn anh nghĩ xấu Justin. "Anh không thể trách em trai tôi."

"Chỉ ở địa ngục tôi mới không thể."

Anh bắt đầu đứng lên. Cô chớp lấy cánh tay anh. "Tôi có thể giải thích," cô nói.

"Nicholaa, cô không thể nào biện hộ cho - "

Cô dùng tay bịt miệng anh lại. "Justin đã ngủ say, Royce. Tôi đang chồm qua người nó để đỡ chân cho nó, và nó quay lại. Năm tay của nó đánh trúng dưới mắt tôi khi nó xoay người nằm nghiêng. Justin không biết là nó đã đánh trúng tôi."

Anh nhìn như không tin.

"Tôi đang nói cho anh nghe sự thật," cô cắn nhần. "Các anh chị em người Saxon không đánh nhau. Có phải vì những gia đình người Norman đánh nhau như những con quỷ dữ cho nên anh thấy sự thật của tôi khó tin chẳng?"

Anh sẽ không để cho cô bẫy anh. Anh nhặt cái áo choàng của anh lên, quấn nó quanh người cô, và bế cô trong cánh tay của anh. Cô vòng tay ôm cổ anh khi anh quay về khu trại.

Cô thì thầm lời cảm ơn trên cổ anh.

Anh sẽ làm cái quái gì với cô đây? Anh muốn biết.

Cô đang tự mình đi thẳng vào trái tim anh và anh không có bất cứ thứ vũ khí nào để chặn cô lại. Quỷ tha ma bắt, cuộc sống của anh đã được đặt trong khuôn mẫu, và anh đã quá già để thay đổi. Hơn nữa, anh thích mệnh lệnh, kỷ luật, trong công việc thường ngày của anh. Anh rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Phải không?

Royce cố đẩy người phụ nữ khó bảo ra khỏi suy nghĩ của anh. Dù vậy, thật khó làm điều đó, vì cô cực kỳ mềm mại và đang cuộn mình trong cánh tay anh.

Cô vẫn còn là một sự phiền toái. Cô đẩy anh xuống địa ngục suốt dọc đường trở lại khu trại. Cô trở lại tâm trạng tranh cãi với anh. Anh thì ở trong tâm trạng muốn bịt miệng cô chỉ để có được một vài phút yên tĩnh.

Cuối cùng thì họ cũng về đến địa điểm hạ trại, anh mang cô về chỗ của anh ở thân cây. Anh ngồi xuống trong một chuyển động nhanh nhẹn thậm chí không lắc người cô, điều chỉnh vị trí của cô trong vòng tay anh, đẩy đầu cô áp lên vai anh, rồi nhắm mắt lại.

Chiếc áo choàng của anh phủ kín cô từ đầu đến chân, và cánh tay anh ôm chặt lấy cô. Hơi nóng từ cơ thể anh làm cho cô dễ chịu và ấm áp.

"Royce?"

"Bây giờ thì có chuyện gì nữa đây?"

"Tôi không nên ngủ như thế này," cô thì thầm. "Xét cho cùng tôi là một phụ nữ đã có chồng, và tôi - "

"Chồng của cô đã chết."

Cô bị bất ngờ bởi giọng nói dữ dội của anh. "Anh không thể nào biết là người chồng yêu dấu của tôi chết hay sống."

"Anh ta đã chết."

Anh có vui không nhỉ? Cô nghĩ có thể là anh thích thú, nhưng khi cô cố nhìn vào khuôn mặt anh, anh thô bạo đẩy đầu cô xuống vai anh lại. "Ồ, được rồi," cô cắn nhả. "Anh ấy đã chết. Mặc dù vậy tôi vẫn còn để tang cho anh ấy."

"Cô mặc đồ xanh để tang cho anh ta à?"

Cô đã không nghĩ đến điều đó. Cô nhận ra người đàn ông này là một người suy nghĩ rất nhanh. Nhưng rồi, cô cũng vậy. "Tôi đang để tang cho anh ấy trong lòng tôi," cô cắn nhả.

"Anh ta chết bao lâu rồi?"

Anh đang nhẹ nhàng chà xát vai cô. Sự ve vuốt nhẹ nhàng làm cho cô cảm thấy quá dễ chịu để mà phản đối. Cô ngáp một tiếng ngáp lớn, không giống một quý cô trước khi trả lời. "Hai năm."

"Cô chắc chứ?"

Chắc chắn là anh đang cười nhạo cô. Cô có thể nghe thấy sự vui thích trong giọng anh. "Có, tôi tin chắc," cô cáu kỉnh. "Đó là lý do tôi không còn mặc đồ đen nữa. Anh ấy đã chết hai năm rồi."

Đấy, cô đã đánh bại anh, cô tự nghĩ. Cô nhắm mắt lại. Nụ cười của cô thật tự mãn.

Một lát sau. Cô hầu như đang thả hồn vào giấc ngủ lúc anh thì thầm tên cô.

"Nicholaa?"

"Gì?"

"Ulric bao nhiêu tuổi rồi?"

"Gần được tám tháng."

Anh đoán là cô đã quá buồn ngủ đến mức không nhận ra sơ hở trong sự dối trá của cô. Thậm chí cô còn không gồng mình trên người anh. "Nhưng chồng của cô đã chết hai năm rồi?"

Anh nóng lòng muốn xem cách cô sẽ cố thoát khỏi chuyện này.

Mắt của cô mở to. "Chồng của tôi chết mới chỉ có một năm. Đúng, chính xác là gần một năm. Tôi nhớ rõ là đã nói với anh như thế."

Năm phút trôi qua trước khi anh nói tiếp. "Cô cũng không giỏi nói dối."

"Tôi không bao giờ nói dối."

Anh bóp vai cô để báo cho cô biết là anh đang bức mình với cô. "Bây giờ cô chịu thừa nhận thất bại chưa?" anh hỏi. "Cô đang cố bỏ chạy."

"Anh có để cho tôi ngủ không?" cô hỏi.

"Khi cô thừa nhận - "

"Được," cô ngắt lời. "Tôi đang cố bỏ chạy. Đây, bây giờ anh vui rồi chứ?"

"Cô sẽ không thử trốn chạy nữa."

Anh không cần dùng cái giọng đánh thép như vậy khi anh ra lệnh cho cô. Nicholaa đột nhiên cảm thấy như muốn khóc. Cô phải trốn thoát. Đó là cách duy nhất để cô có thể tự bảo vệ mình khỏi tương lai khủng khiếp mà chúa công của anh, William, đã lên kế hoạch cho cô.

Cô chỉnh cánh tay cô quanh vai anh. Ngón tay của cô lơ đãng đùa với tóc đằng sau gáy anh trong khi cô nghĩ đến sự bất công trong cái kế hoạch đó.

Sự đụng chạm của cô đang làm cho anh phát điên.

"William của anh quyết tâm dùng tôi như một chiến lợi phẩm cho một người đàn ông, phải không?" cô hỏi.

"Đúng."

Cô đẩy vai anh ra và trừng trừng nhìn anh. Một chiếc lá rơi ra khỏi tóc cô. Khuôn mặt cô bị bầm tím và đầy vết bẩn. Anh không thể cản được nụ cười của anh. Nicholaa nhìn như thể cô vừa mới thua cuộc thi kéo co.

"Tôi không phải là một giải thưởng."

Anh hoàn toàn đồng ý. "Không, cô không phải."

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sau khi trải qua một tuần lễ dài với Công nương Nicholaa, Royce quyết định rốt cuộc anh không phải là người đàn ông quá kiên nhẫn. Ngay khi họ về tới nơi, anh sẵn sàng bóp cổ cô.

Kẻ hay gây rối đã làm cho chuyến đi càng thêm khó chịu, và càng quá quắt hơn khi cô cố trốn chạy thêm ba lần nữa.

Người phụ nữ này không chịu thừa nhận việc bỏ trốn là vô ích. Cô quá ngoan cố. Nhưng rồi, anh cũng vậy. Anh đã yêu cầu cô chấp nhận thất bại mỗi lần anh bắt được cô. Thậm chí anh chỉ nói một chữ - "chiếu tướng" - mà dường như làm cho cô thật sự giận dữ, nhưng sự thật là anh không cố tình làm nhục cô. Tận trong đáy lòng anh chỉ muốn tốt cho cô. Nếu cô muốn tồn tại được dưới luật lệ của người Norman, cô sẽ phải ngoan ngoãn hơn. Không phải ai cũng sẽ tử tế và chu đáo như anh.

Royce không muốn Nicholaa đau khổ. Chỉ cần nghĩ đến bất kỳ người nào ngược đãi cô cũng đủ làm cho tâm trạng của anh tối sầm lại.

Nhu cầu bảo vệ cô cắn rứt lương tâm anh. Anh thấy mình cứ thuyết giảng với cô về cách cư xử khi họ đến Luân Đôn. Tuy nhiên Nicholaa, không có tâm trạng để lắng nghe bất cứ thứ gì anh cần nói. Khi anh khuyên cô phải ngoan ngoãn, cô cắn anh. Anh bỏ qua chuyện đó chỉ bởi vì cô bị thiếu ngủ trong suốt một tuần lễ kinh khủng vừa qua, và cô chỉ là quá rối bời để có thể suy nghĩ mạch lạc.

Họ đến Luân Đôn vào lúc chiều. Cung điện gần như không có khách khi Royce bước vào bên trong, gần như lôi Nicholaa theo anh. Anh ra lệnh cho

hai binh sĩ báo cáo cho William rằng giải thưởng của ông tốt cuộc cũng đã đến. Royce sẽ đích thân giám sát việc sắp xếp cho Nicholaa đến phòng của cô.

Cô cố làm cho anh bị vấp bằng chân cô, và thật sự thì anh đã kéo cô một khoảng xa trước khi để cho cô lấy lại thăng bằng.

Anh sẽ vui mừng thoát khỏi cô. Royce cứ tự nhủ với bản thân sự dối trá đó cho đến khi anh gần như tin nó.

Gần như.

Phó tướng của anh, một hiệp sĩ lớn hơn anh nhiều tuổi, đuổi kịp họ khi Royce đang mở cửa đến nơi ở của Nicholaa. Tên của vị phó tướng là Lawrence. Anh ta là một người ưa nhìn với mái tóc nâu và đôi mắt màu nâu lục nhạt. Anh ta cũng cao gần bằng thủ lĩnh của anh ta, nhưng thiếu sự vạm vỡ và cơ bắp ở vai. Lawrence đã chiến đấu bên cạnh Royce trong rất nhiều trận chiến. Anh là một chiến binh dày dạn kinh nghiệm, đáng tin cậy, và rất trung thành. Anh cũng là một người bạn tốt của Royce.

"Rất vui được gặp lại ngài, thủ lĩnh," Lawrence chào. Trong sự hồ hởi, anh vỗ lên vai Royce. Bụi bay vào không khí giữa hai kẻ khổng lồ. Lawrence cười. "Ngài cần đi tắm, tướng quân."

"Đúng, tôi cần đi tắm," Royce trả lời. "Thật là nhẹ nhõm khi về được đến đây." Anh nhìn xuống Nicholaa, cau mày với cô, rồi nói thêm, "Rốt cuộc cũng về đến nơi."

Cô không phải là không hiểu sự ám chỉ đó. Cô biết cô là lý do làm cho hành trình bị kéo dài. Cô hất cao cằm lên.

Lawrence rất tò mò về người phụ nữ. Khi anh hướng về cô, tim anh như ngừng đập. Chúa ơi, cô thật đẹp. Đôi mắt của cô mê hoặc anh. Chúng có màu xanh khác thường nhất mà anh từng thấy.

Cô cũng không rụt rè. Ánh mắt của cô nhìn thẳng, không nao núng.

Royce lấy làm thích thú với phản ứng của gã thuộc hạ. Nó giống như phản ứng của Ingelram khi anh ta nhìn thấy Nicholaa lần đầu tiên. Lawrence trông có vẻ choáng váng.

"Đây là Công nương Nicholaa," Royce giới thiệu.

Lawrence cúi đầu thấp. "Rất vui được gặp cô, công nương."

Cô khẽ nhún gối chào để đáp lại cử chỉ lịch sự của anh.

"Tôi mong được nghe về những cuộc phiêu lưu của công nương," Lawrence nói.

"Những cuộc phiêu lưu gì?" cô hỏi.

"Đầu tiên, tôi mong muốn được nghe sao công nương lại bị các vết bầm đó. Công nương nhìn như thể công nương đã tham gia trận chiến," anh thêm vào với nụ cười dịu dàng. "Chắc chắn là có một câu chuyện ở đó."

"Cô ấy rất có duyên với tai nạn," Royce kéo dài giọng.

Cô để cho Royce nhìn thấy cô cau mày. Sau đó cô quay trở lại với Lawrence. "Tôi sẽ không ở Luân Đôn đủ lâu để nói cho anh biết hết mọi chuyện."

Cô nhớ lại Royce vẫn còn giữ cổ tay cô khi anh bắt đầu bóp nó. Lawrence nhận thấy sự phản đối trên khuôn mặt tướng quân của anh, nhưng không thể hiểu lý do tại sao. "Công nương sẽ đi đến một nơi nào đó ngay sao, công nương?" anh hỏi.

"Không," Royce nói.

"Đúng," cô nói cùng lúc với anh.

Lawrence cười toe toét. "Có tin đồn, tướng quân, rằng chúng ta sẽ đi Normandy trước cuối tuần."

"Chúng ta sẽ thảo luận chuyện đó sau," Royce tuyên bố với cái liếc mắt ý nghĩa qua Nicholaa.

Gã thuộc cấp gật đầu. Anh nhận thấy vẻ ngoài hoảng hốt trên khuôn mặt người phụ nữ xinh đẹp và chắc chắn là cô kiệt sức vì cuộc hành trình của cô. "Đức vua sẽ gọi người hầu đến để phục vụ cho công nương, Công nương Nicholaa," anh thông báo.

"Và cả binh lính để bảo đảm rằng tôi không trốn chạy chứ?" cô hỏi.

Lawrence sửng sốt bởi sự kịch liệt trong giọng nói của cô. "Công nương không phải là một tù nhân," anh nói. Anh ném sang Royce ánh mắt kinh ngạc. "Phải vậy không, tướng quân?"

Royce gật đầu. "Cô ấy sẽ là tù nhân cho đến khi cô ấy chấp nhận số phận của cô ấy," anh tuyên bố.

"William cũng là vua của công nương nữa," Lawrence nói với Nicholaa. Giọng của anh thật dịu dàng.

"Không, ông ấy không phải."

"Lawrence, đừng phí thời gian tranh cãi với cô ấy."

Royce thả cổ tay của Nicholaa ra và đẩy nhẹ cô bước tới. Cô đi vào phòng ngủ, Royce và Lawrence bám sát theo sau cô. "Tôi sẽ trốn thoát," cô khoác lác.

Cô đi thẳng đến khung cửa sổ. Royce biết cô đang nghĩ gì. "Cô sẽ bị gãy cổ nếu cô thử nhảy xuống đó, Nicholaa."

Cô quay lại và mỉm cười với anh. "Anh quan tâm à, tướng quân?"

Anh không trả lời thẳng câu hỏi của cô. "Ulric của cô sẽ quan tâm khi nó đủ lớn để hiểu. Hãy nghĩ đến nó và Justin nữa, Nicholaa, mỗi khi cô có ý định làm chuyện ngu xuẩn nào đó. Cô sẽ làm tổn hại đến gia đình cô cũng như chính cô." Anh bắt đầu đóng cánh cửa lại.

"Đợi đã," cô gọi theo, giọng của cô như sắp điên lên.

Royce dừng lại và xoay lại đối mặt với cô. "Chuyện gì?"

Cô bước lại gần anh. "Vậy là thôi sao? Anh sẽ rời khỏi ư?"

"Cô còn muốn chuyện gì khác không?"

"Không."

Anh lại dậm bước rời khỏi.

"Đó là tất cả những gì anh có thể nói với tôi sao?" cô yêu cầu.

Anh dừng lại lại và thở dài. "Cô còn muốn tôi nói gì nữa?"

Mắt của cô đầy nước mắt, và cô bắt đầu vịn tay cô lại.

Anh không thể hiểu cô muốn gì. "Chúa ơi, vấn đề của cô là gì?" anh hỏi, hết sức bối rối trước cử chỉ của cô.

Cô lắc đầu. "Không có gì. Tôi không có vấn đề gì cả. Tôi thật may mắn là đã thoát khỏi anh, tướng quân. Anh là người thô lỗ và không thể chịu đựng nổi." Một giọt nước mắt rơi xuống má cô. Cô lau sạch nó bằng lưng bàn tay.

Quý quái, cô làm như thể anh đang bỏ rơi cô, và trời giúp anh, anh có cảm giác như thể anh đang làm như vậy. "Tôi sẽ không đi Normandy," anh nói. "Nếu cô cần tôi, nhắm với một người lính. Anh ta sẽ tìm được tôi."

Dễ dàng nhìn thấy là cô đã nhẹ nhõm. Sự hoảng sợ biến mất khỏi nét mặt cô, và cô thả lỏng. Dù vậy dường như cô không thể kìm được nước mắt, và cô quay lưng lại với anh để cho anh không thấy được sự xấu hổ của cô. "Tôi sẽ không gọi bất kỳ người nào đi tìm anh đâu, người Norman. Đi đi. Tôi không quan tâm."

Anh không thể rời khỏi cô như thế này. Cô trông thật đơn độc, quá khổ sở... và rất dễ bị tổn thương. Chết tiệt thật, vì lý do nào đó anh muốn nhìn thấy cô mạnh mẽ và giận dữ với anh như cô đã làm trong suốt hành trình của họ.

"Tướng quân?" Lawrence hỏi khi thủ lĩnh của anh tiếp tục đứng một lúc lâu như thế mà không nói một lời nào.

Royce lắc đầu. "Nicholaa?" anh gọi ra khi anh với lấy cánh cửa để đóng nó lại

"Gì?"

"Có một chuyện cuối cùng mà tôi cần nói với cô."

Cô quay lại nhìn anh. Tức giận, anh tự nhủ với mình. Tức giận sẽ làm cô quên sự sợ hãi của cô.

"Là chuyện gì?" cô hỏi.

Anh cười toe toét. "Chiếu tướng."

Anh kéo cánh cửa đóng lại khi cô thở hỗn hển đầy căm phẫn. Royce cười.

Một tiếng rơi vỡ loảng xoảng lớn vang lên trên cánh cửa. "Chuyện gì thế?" Lawrence hỏi.

"Tôi nghĩ là cái bình nước. Cô ấy đang cảm thấy khá hơn."

Và Royce cũng vậy.

Sự tức giận của Nicholaa giữ cô phân tâm hơn nửa ngày. Hai phụ nữ đến phòng cô vào lúc xế chiều. Cả hai đều là người Saxons, điều làm cho Nicholaa bị bất ngờ. Một người mang trang phục mới; một người mang khăn trải giường. Nicholaa di chuyển đến cửa sổ khi họ mang một bồn tắm bằng gỗ vào phòng và đổ đầy nước nóng vào.

Việc tắm rửa quá hấp dẫn để có thể từ chối. Nicholaa ngâm mình trong nước có mùi hoa hồng và gội đầu cho đến khi cô cảm thấy sạch sẽ.

Cô đã không nói chuyện với bất cứ người phụ nữ nào cho đến khi một người đề nghị chải mái tóc rối tung của cô. "Tại sao các người lại phục vụ cho vua Norman?" cô hỏi.

"Bây giờ ngài là vua của nước Anh," Người hầu tên Mary trả lời. "Mọi người đều phụng sự ngài."

Nicholaa không đồng ý với người hầu, nhưng cô có cảm giác sẽ không hay khi cãi lại cô ta. Mary được quyền đưa ra ý kiến của cô ta, mặc dù là cô ta sai.

Mary cỡ tuổi Nicholaa. Cô là một cô gái trẻ đầy đà với mái tóc đỏ rực và nốt tàn nhang khắp khuôn mặt. Người hầu khác, Heloise, thì rất già, cử chỉ của bà rất nhanh nhẹn và không thân thiện.

"Tôi sẽ không bao giờ phụng sự William," Nicholaa công bố. Cô ngồi xuống chiếc ghế cao mà Mary đưa ra và đặt hai tay vào lòng.

Mary bắt đầu chải tóc cho cô. "Nói như thế sẽ đưa cô vào tình thế khó khăn đấy, công nương," cô thì thầm.

Heloise đang trải khăn trải giường trên chiếc giường lớn. "Mary nói đúng đấy," bà nói với cái gật đầu chua chát. "Những người không quỳ trước Vua

William bị giết chết. Thậm chí ngay lúc này một tá lính Saxon đang đợi xử tử."

"Những người lính Saxon này đang ở đâu?" Nicholaa hỏi.

"Họ ở đây, dưới chúng ta hai tầng," Mary thì thầm.

"Chúa thương xót cho linh hồn của họ vì họ quá ngoan cố," Heloise thì thầm. "Mỗi người đã được cho một cơ hội để thề trung thành, và mỗi một người đều quay lưng lại với cơ hội đó."

Tiếng lửa kêu tanh tách trong lò sưởi, làm cho Mary và Nicholaa nhảy dựng lên. "Mọi thứ bây giờ đều khác cả" Nicholaa nói.

"Đó là sắp xếp lại trật tự," Heloise xen vào. "Đức vua chỉ mất hai tháng ngăn ngừa để giảm bớt hầu hết mọi sự chống đối. Ngài cai trị với một bàn tay sắt, đúng vậy đấy. Bây giờ mọi người ai cũng có chỗ cả."

"Mọi người ngoại trừ người Saxons," Nicholaa nói.

"Không, thậm chí người Saxons cũng có chỗ," Mary phản kích lại. "Đó là lý do cô sắp trở thành cô dâu của người Norman, nữ chủ nhân. Càng có nhiều cuộc hôn nhân giữa hai dân tộc, thì càng tốt cho hoà bình trong tương lai."

Nicholaa lắng nghe những người phụ nữ nói về những sự thay đổi. Cô đã không ăn bữa tối mà họ đưa đến nhưng đi ngủ sớm. Cô nghĩ về mười hai người lính Saxon chờ bị xử chém. Cô hết sức thương cảm cho những người đàn ông và gia đình họ. Cô biết anh Thurston rất có thể là một trong mười hai người đó và suy nghĩ đó làm cho cô hoảng sợ. Cô cầu nguyện cho đến khi cô đã quá kiệt sức rồi khóc thầm chìm vào giấc ngủ.

Cô mơ về Royce.

Anh gặp cơn ác mộng về cô. Anh chắc chắn đó là do anh đã mệt mỏi hơn thường lệ nên mới có một giấc mơ kỳ quái như vậy. Suy cho cùng hôm nay cũng là một ngày dài. Anh trải qua hơn ba tiếng đồng hồ để nói chuyện với Vua William và không quay về phòng của anh cho đến khuya.

Cơn ác mộng làm anh thức dậy toát mồ hôi. Nó quá sống động, như thật vậy. Trong giấc mơ Nicholaa bị lạc trong một khu rừng. Cô gặp nguy hiểm, và anh không thể đến cứu cô.

Royce không thể ngủ lại và cuối cùng đi tới đi lui trong khu vườn đằng sau cung điện. Có nhiều việc để xem xét. Cuộc sống của anh sẽ mãi mãi thay đổi nếu anh tự cho phép mình đánh mất trái tim của anh cho người phụ nữ này.

Nhưng khốn kiếp tất cả những chuyện đó, anh quá già đối với cô, quá quen với cách sống của anh. Cuộc sống của anh giống như một tấm bản đồ. Đúng, nó là... một tấm bản đồ. Những đường gạch đã được kẻ lên, và tấm bản đồ không thể bị thay đổi. Và cả anh cũng không thể. Đã quá trễ để anh thay đổi.

Anh có cảm giác nhẹ nhõm sau khi anh đi đến kết luận này. Anh đã có một quyết định đúng đắn. Nhưng anh lại hãy mình cứ nhìn lên khung cửa sổ phòng Công nương Nicholaa hết lần này đến lần khác, tự hỏi liệu cô có sao không - và nếu chuyện đó không phải là lỗi bịch, thì anh không biết nó là gì.

Tối hôm sau các hiệp sĩ Norman được gọi đến trước mặt vua của họ. Lawrence đi bên cạnh Royce khi họ đi vào tòa chính điện lớn. Người thuộc cấp lo ngại cho thủ lĩnh của anh, người có vẻ lo lắng. Lawrence cảm thấy có điều gì đó không ổn, nhưng anh không thể nghĩ ra đó là chuyện gì. Tuy nhiên anh biết sẽ không hay chút nào nếu anh hỏi. Royce sẽ nói cho anh nghe khi ngài đã sẵn sàng.

Vua William ngồi vào chiếc ghế lưng cao của ông ngay giữa cái bục cao cách đám thuộc hạ bốn nấc thang. Đức vua là một người đàn ông to lớn, với một cái bụng to. Mái tóc nâu của ông đã nhuộm bạc, dấu hiệu đặc trưng cho lứa tuổi của ông, nhưng khi ông mỉm cười ông trông giống một chàng trai trẻ.

Matilda, vợ của Đức vua, thật trái ngược hoàn toàn. Bà là một người phụ nữ nhỏ bé, ngực và đùi đầy đà, và có đôi mắt nâu lấp lánh và mái tóc nâu quăn.

Vua William ra dấu cho vợ ông đến ngồi với ông trên bục, và khi Matilda đã ngồi với chồng bà, đỉnh đầu của bà chỉ tới thắt lưng William. Ông giơ tay ra dấu im lặng. Sự im lặng lập tức bao trùm nhóm người. Sau đó William nắm lấy tay vợ và mỉm cười với bà.

"Hầu hết các người đã nghe câu chuyện về Công nương Nicholaa và chuyện cô ta đã đánh bại ba hiệp sĩ cao quý của ta như thế nào."

Tiếng xì xào lớn vang lên qua đám đông. Royce mỉm cười. Anh đã giải thích cho Đức vua rằng một người Saxon tên John đã giúp Nicholaa bảo vệ pháo đài chống lại những người thách đấu Norman, nhưng William đã quyết định giấu nhóm người này thông tin đó. Ông đã giải thích với Royce là các binh lính đang cần được khen thưởng, và ông không muốn làm chua vị ngọt bằng cách giảm mất sự khen ngợi và có thể làm hỏng huyền thoại.

"Clayton, người kể chuyện sẽ trích dẫn những trận đánh đó mau thôi để cho những người không biết về người phụ nữ đáng chú ý này sẽ hiểu tại sao tất cả những người còn lại rất thích thú," William tiếp tục. "Nhưng trước tiên các người phải gặp giải thưởng của ta. Ta đã cố tình giấu Công nương Nicholaa cho đến chính phút giây này chỉ để khiến các người tò mò."

William ngừng lại để hôn tay vợ ông, thêm vào cái nháy mắt để cho bà biết là ông đang vui đến dường nào, rồi ra dấu cho hai binh sĩ đang đứng

hai bên bức. Ngay khi người lính mở cánh cửa sau lưng anh, William quay trở lại với khán giả của ông.

"Các người sẽ tự quyết định là mình có nên tham gia vào trò chơi đấu kiếm để cưới được cô ấy. Người chiến thắng sẽ có cô dâu của anh ta vào tối mai."

Matilda thì thầm vào tai William. Ông gật đầu, sau đó nói với đám đông, "ta phải nên nhắc nhở với các người rằng pháo đài kèm theo Công nương Nicholaa, là một vùng đất màu mỡ mà phía đông và phía tây có thể nhìn thấy trong tầm mắt. Đây là một món hồi môn hào phóng mà ta ban tặng cho người phụ nữ dũng cảm này."

Những tiếng vỗ tay vang dậy. William mỉm cười với vẻ thích thú. Ông vô cùng hài lòng với sự nhiệt tình của những người đàn ông.

Tiếng ồn sớm trở thành âm ĩ - cho đến khi Công nương Nicholaa đi vào chính điện. Lúc đó sự im lặng thống trị căn phòng. Đàn ông dừng lại không reo hò. Đàn bà ngừng cười. Mọi người nhìn một cách thích thú vào người phụ nữ xinh đẹp đang đi về phía Vua William.

Nicholaa mặc đồ trắng, một dải vải màu vàng thắt ngang lưng cô. Mái tóc của cô xõa thành những lọn quăn mềm hơi đung đưa với mỗi bước đi của cô.

Cô trông huyền ảo. Royce đứng phía sau chính điện, đôi vai to lớn của anh tựa vào tường. Bởi vì anh là người đàn ông cao nhất trong phòng, anh không gặp chút rắc rối nào để nhìn thấy Nicholaa.

"Chúa ơi, cô ta thật đẹp," Lawrence nhận xét.

Royce đồng ý, nhưng thật sự thì anh bị phong thái vương giả của Nicholaa gây ấn tượng nhiều hơn. Như thể có sự tự hào, phẩm giá trong thái độ của cô.

Anh biết là cô vô cùng khiếp sợ. Nhưng cô vẫn giấu được cảm xúc của cô trước khán giả. Những biểu hiện trên gương mặt cô là thoải mái, điềm tĩnh.

Anh biết, dù vậy, ngay lúc này kẻ gây rối đó có lẽ đang có mưu đồ giết cả Đức vua và vợ của ông. Anh nghe ai đó thì thầm rằng cô là một thiên thần và gần như cười ầm lên.

Lawrence ngược nhìn Royce đúng lúc để bắt được nụ cười của anh. "Ngài sẽ đấu kiếm tranh giành cô ấy chứ?" anh hỏi.

Royce không trả lời anh.

Nicholaa đi theo những người lính gác đến lò sưởi. Khi họ dừng lại, cô cũng dừng lại. Sau đó hai người lính rời khỏi, và cô chỉ có một mình. Cô đứng cách cái lò sưởi không hề vài mét, một khoảng cách xa với đám đông và Đức vua.

Chúa ơi, cô có cảm giác như thể cô vừa mới được dẫn đến hang cọp. Và cô là bữa ăn tối của họ. Cô hy vọng là vẻ mặt của cô không để lộ nỗi sợ hãi của cô. Tim cô đang nện điên cuồng gần như làm cho cô đau đớn, và dạ dày của cô dường như đang bốc cháy. Cảm ơn Chúa cô đã không ăn bất cứ thứ gì trong bữa ăn trưa mà cô đã được mời. Cô sẽ ném nó ra ngay bây giờ nếu cô đã ăn.

Chẳng bao lâu thì cô bắt đầu có cảm giác mình giống một con quái vật. Mọi người đang nhìn chăm chăm vào cô. Cô có thể cảm thấy ánh mắt thô lỗ chăm chăm của họ trên người cô, như những con rệp bò trên cánh tay cô.

Ba cô bé lên ra khỏi chỗ đứng cạnh mẹ chúng và vội vã chạy đến đứng trước Nicholaa. Chúng nhìn lên cô, há hốc miệng, mắt mở to hiếu kỳ. Chúng gọi cho cô nhớ đến những con chim non chờ được mớm mồi.

"Cô có phải là một cô công chúa không?" một cô bé thì thầm.

Nicholaa nhìn xuống đứa bé. Cô bé với mái tóc đen không thể quá bốn hay năm tuổi. Sự hiếu kỳ ngây thơ hiện lên trong vẻ mặt của đứa nhỏ. Nicholaa không thể thô lỗ với nó. Cô chậm chạp lắc đầu. Sau đó cô nhìn lại bức tường ở phía xa, quyết định lờ mọi người đi.

Tướng quân Guy đứng ở trung tâm chính điện, bị vây quanh bởi thuộc cấp của anh. Anh đã thích thú nghe câu chuyện khi Công nương Nicholaa đi vào chính điện, và anh lạc mất suy nghĩ của anh ở đó. Anh sợ là anh có thể cũng đã đánh mất trái tim mình, cho dù anh không phải là người có trí tưởng tượng, anh tin chắc là anh đang yêu. Dĩ nhiên pháo đài rộng mênh mông mà William đã đề xuất như là của hồi môn làm cho người phụ nữ Saxon càng hấp dẫn hơn, nhưng Guy cũng bị mê hoặc bởi sắc đẹp của cô.

Anh quyết định là anh sẽ có cô.

Guy bước tới một bước và phá tan sự yên lặng trong phòng với lời khoắc lác kiêu ngạo: "Tôi sẽ thách thức bất kỳ ai giành cưới cô ấy, và tôi cũng sẽ thắng."

"Anh sẽ thắng chỉ khi nào tướng quân Royce không tham gia trò chơi thôi," một hiệp sĩ mạnh dạn la to.

Nhận xét đó được mọi người hưởng ứng. Tiếng cười lan rộng trong đám đông. Guy giữ bình tĩnh.

Anh quay lại đối mặt với Đức vua, cúi đầu chào, rồi đứng với đôi chân dang ra và bàn tay chống ở hông khi anh chờ các hiệp sĩ khác tham gia vào trò chơi.

Guy đã chiến đấu bên cạnh William gần mười năm. Những vết sẹo trên cánh tay của anh đã chứng thực cho các trận chiến của anh. Hoàn toàn là do may mắn, khuôn mặt của anh vẫn không tì vết, và các phụ nữ trong triều xem anh là người rất đẹp trai. Anh có mái tóc vàng và đôi mắt anh rõ ràng

là có màu nâu lục nhạt. Anh cũng cao lớn gần bằng Đức vua của anh, cho dù là anh thiếu cả sự vạm vỡ và tuổi tác.

Royce thì hoàn toàn trái ngược với Guy. Anh thì da ngăm còn Guy thì trắng và Royce cao hơn Guy. Anh đã không được coi là loại đẹp trai. Bên phải khuôn mặt anh bị xấu đi bởi một vết sẹo lờm chờm chạy từ tai đến cằm. Anh nhận được vết sẹo hình lưỡi liềm đó nhiều năm trước khi anh còn là một cận vệ và anh đã liều mình cứu vợ của người thủ lĩnh, Matilda, để bảo vệ bà không bị tấn công. Không cần phải nói, hành động cao quý này đã được đền đáp. Royce được giao riêng một đạo quân ngay sau khi anh kết thúc đợt huấn luyện của anh do đích thân William giám sát.

Royce đã sớm chứng minh giá trị của anh. Bởi vì anh đã trở nên rất khéo léo về chiến thuật trong các trận chiến, William bắt đầu gởi những hiệp sĩ trẻ, không kinh nghiệm đến cho anh hướng dẫn. Royce lúc nào cũng nhẫn nại, mặc dù yêu cầu rất khắt khe, và nó được coi là một đặc quyền khi được huấn luyện dưới sự hướng dẫn của anh. Binh lính của anh là đoàn quân ưu tú, là cốt lõi tinh nhuệ trong quân đội hùng mạnh của William.

Guy tự cho mình người bạn thực sự của Royce, nhưng anh vẫn còn ganh tị với những gì anh cho là vận may của Royce. Những binh lính còn lại được gửi đến cho Guy đào tạo, vì anh cũng nổi tiếng là một người huấn luyện binh lính giỏi. Guy đã cạnh tranh khốc liệt với Royce kể từ ngày họ còn là cận vệ cùng nhau, và anh thường tự nghĩ rằng anh sẽ trở thành một hiệp sĩ được William thích hơn nếu anh đã là người cứu sống Matilda.

Royce nhận thức được cơn sốt ghen tị trong tính cách của Guy, thừa nhận nó chỉ như một thiếu sót và rút cuộc anh ấy chắc chắn sẽ khắc phục được, rồi hoàn toàn loại bỏ vấn đề đó ra khỏi tâm trí anh.

"Tôi cũng sẽ chiến đấu để được nắm lấy bàn tay của cô ấy," một hiệp sĩ khác la to. Anh ta vênh váo bước tới đứng trước Đức vua.

Rồi một người khác và một người khác bước ra phía trước tham gia trận đấu.

Nicholaa chưa bao giờ cảm thấy bị nhục nhã như thế trước đây. Cô phản ứng lại bằng cách đứng thẳng vai khi cô cố ngăn những tiếng hét và cùng lúc đó cô càng cảm thấy giận dữ hơn. Cô cần giữ lại sự giận dữ ở bên trong nếu không cô sẽ ngã gục và bật khóc. Nhưng sự nhục nhã, mất danh giá, đang làm cô chán nản không muốn tập trung vào bất cứ thứ gì.

Ba cô bé, tất cả đều ăn mặc như người lớn, trong những chiếc áo dạ tiệc dài, lúc này đang đuổi nhau trong trò chơi đuổi bắt. Chúng chạy thành vòng tròn rộng xung quanh Nicholaa.

Royce đâu rồi? Sao anh lại để cho chuyện này xảy đến với cô?

Cô buộc chính mình phải chặn lại bất kỳ ý nghĩ nào về anh và cố hình dung hình ảnh Ulric trong tâm trí cô. Royce đã bảo cô nghĩ về tương lai của Ulric bất cứ khi nào cô muốn làm điều gì đó ngu ngốc.

Cô nghĩ cô có thể thích giết chết Đức vua của Anh quốc. Có ngu ngốc không? Chỉ một mình William là người chịu trách nhiệm về sự nhục nhã mà bây giờ cô đang chịu. Nếu ông ấy để yên cho nước Anh, chuyện như thế này sẽ không diễn ra.

Đó là một kế hoạch ngu ngốc. Cô không thể giết Đức vua. Cô sẽ không bao giờ thoát tội. Thậm chí cô còn không có vũ khí. Cô đứng cách khá xa cái bục nơi Đức vua và vợ của ông đang ngồi, cũng là một khoảng cách xa, từ đám đông đang đứng đực mặt ra tranh giành cô.

Cô vẫn chưa nghe giọng nói đặc biệt của Royce tham gia vào cuộc tranh giành. Anh có mặt trong đám đông không hay anh đã đi Normandy rồi? Thề với Chúa, cô cũng muốn giết anh.

Một tiếng thét chói tai thu hút sự chú ý của Nicholaa. Đó là giọng của một đứa bé. Nicholaa quay lại đúng lúc để nhìn thấy một cô bé hét lên vì đau đớn. Chiếc áo choàng của đứa bé đã bắt lửa bốc cháy. Lửa đang liếm lên phía sau đôi chân của cô bé.

Nicholaa kéo đứa nhỏ lên trên chiếc áo của cô và dùng váy và tay của cô dập tắt lửa.

Lửa đã được dập tắt trước khi bất cứ người lính nào có thể trợ giúp. Nicholaa quỳ trên sàn nhà, xé những phần bị cháy ra khỏi chiếc áo choàng của cô bé, rồi ôm cô bé thật chặt, trong lúc đó thì thầm những lời an ủi.

Đứa nhỏ bám vào vị cứu tinh của mình, khê rên rỉ trên cổ cô.

Không có người nào cử động trong một lúc lâu. Sau đó mẹ của đứa bé thét lên và chạy băng qua chính điện.

Nicholaa đứng lên với cô bé vẫn bám chặt vào cổ cô. Cô chuyển đứa nhỏ vào cánh tay đang duỗi ra của người mẹ. "Nó vẫn còn sợ," Nicholaa thì thầm, "nhưng tôi không tin là nó đã bị bỏng."

Vua William đã rời khỏi ghế của ông ngay khi tiếng thét của đứa nhỏ vang đến tai ông. Người vợ đang lấy tay bịt miệng đứng bên cạnh ông.

Cả hai đều nhìn người mẹ đang nhận lại con gái của cô ta. Cô bé quay lại và hôn lên má Nicholaa. "Cô là một cô công chúa," cô bé thì thầm. "Cô đã cứu cháu."

Người mẹ của đứa bé khóc với sự nhẹ nhõm. "Đúng, cô ấy đã cứu con," cô ta đồng ý. Người mẹ ôm lấy cô con gái, hướng về Nicholaa và cười. "Tôi sẽ cảm ơn cô theo đúng nghi lễ," cô ta nói. Cô ta bắt đầu cúi thấp đầu, sau đó buông ra một tiếng thét khác. "Trời ơi, nhìn tay của cô kìa. Cô đã bị phỏng."

Nicholaa không muốn nhìn vào bàn tay của cô. Nếu cô nhìn thấy vết thương, cô biết nó sẽ đau hơn. Bàn tay và cánh tay trái nhức hơn cánh tay phải. Sự thật là vết bỏng làm cho cô cảm thấy như thể tay cô đang nắm một thanh củi đang cháy rực.

Cô nhìn lên và thấy Royce đang đi về phía cô. Cô phát hiện ra anh qua màn nước mắt mờ mờ.

Cũng đến lúc rồi, cô tự nghĩ. Lẽ ra anh đã phải đến với cô.

Chuyện này đều là lỗi của anh.... phải không?

Dường như cô không thể tập trung. Đám đông bao quanh cô càng lúc càng đông. Nicholaa lùi lại một bước. Cô giấu tay cô ra sau lưng.

Cô muốn một cách tuyệt vọng là Royce sẽ đến bên cô để cô có thể bảo anh tránh xa ra.

"Đưa tay cho tôi xem nào, Nicholaa."

Anh đang đứng gần cô; cô chỉ cần ngả người về phía trước là cô có thể chạm vào anh. Anh có thể choàng cánh tay anh qua vai cô và an ủi cô.

Cô thề là cô sẽ tát anh nếu anh chạm vào cô.

Chúa ơi, cô không còn mình mãi nữa. Cô lắc đầu và thật lùi thêm một bước nữa.

"Tránh ra, tránh ra."

Tiếng yêu cầu chói tai buộc đám đông giãn ra. Royce di chuyển đến bên cạnh cô, và Nicholaa đột ngột thấy mình đang nhìn xuống vợ Đức vua.

Chúa ơi, bà ta thật thấp. Đỉnh đầu của Matilda chỉ mới tới vai Nicholaa. Mặc dù vậy người phụ nữ có phong thái uy quyền. "Hãy đưa cho tôi xem

bàn tay của cô. Ngay bây giờ"

Nicholaa không cãi lại. Cô đưa cho người phụ nữ thấy vết bỏng trên tay cô. Quyết định không nhìn vào tay cô, cô nhìn lên đầu của Matilda trong khi hoàng hậu khám xét vết thương của cô.

"Chắc là cô đau kinh khủng, cô gái thân yêu của tôi. Đi nào, tôi sẽ đích thân giám sát việc chăm sóc cho cô. William?" bà gọi ra. "Sẽ không được nói đến chuyện thách đấu nữa cho đến khi chúng tôi trở lại."

Đức vua hoàn toàn tán thành. Matilda cố nắm khuỷu tay của Nicholaa, nhưng rốt cuộc nắm vào không khí, vì Nicholaa di chuyển nhanh như chớp để đến gần Royce. Cô gần như rúc vào người anh trước khi Matilda có thể chớp mắt.

Hành động đó đã nói lên tất cả. Matilda nhìn người thuộc hạ trung thành của bà, sau đó đến người phụ nữ Saxon và quay trở lại Royce. "Anh có thể đi cùng với chúng tôi, tướng quân," bà công bố.

Nicholaa để cho hoàng hậu nắm lấy khuỷu tay của cô. Matilda cố không mỉm cười. Bà nhận thấy khi bà đưa Nicholaa ra khỏi chính điện và đi xuống hành lang, cô gái trẻ đẹp cứ ngoảnh đầu lại qua vai để chắc chắn rằng Royce đang đi theo. Anh ở ngay phía sau lưng cô. Sự nhẹ nhõm quét qua Nicholaa, mặc dù cô không thể tưởng tượng ra là tại sao.Ồ, đúng, bây giờ cô nhớ ra rồi. Chuyện này đều là lỗi của anh và cô cần phải nói cho anh nghe điều đó.

Anh chỉ chấp hành nhiệm vụ lôi cô đến Luân Đôn. Suy nghĩ hợp lý đó đột ngột bùng nổ trong tâm trí cô. Cô đẩy nó sang một bên. Cô không muốn suy nghĩ hợp lý ngay lúc này.

"Cô là một người phụ nữ rất dũng cảm, Công nương Nicholaa," Matilda nói. "Cô bé mà cô đã cứu là cháu gái cưng của tôi. Tất cả chúng tôi đều mang ơn cô." Bà ngừng lại để nhìn chăm chăm vào Nicholaa, sau đó thêm

vào, "Cô bé là người Norman, nhưng dường như không có bất cứ sự khác biệt nào đối với cô, phải không?"

Nicholaa lắc đầu. Cô muốn Matilda từ bỏ sự háo hức của bà. Cô nhìn ra sau lưng qua vai cô và ném cho Royce cái liếc nhìn như muốn nói đợi-cho-đến-khi-tôi-và-anh-ở một mình thì biết.

Anh nháy mắt với cô.

"Anh chịu trách nhiệm về chuyện này đấy, Royce," cô thì thầm.

Matilda nghe cô nói. "Không, cô gái thân yêu, đó là một tai nạn," bà nói. Bà ra dấu cho người lính gác mở cửa phòng của Nicholaa, sau đó đi vào bên trong.

Royce phải đẩy nhẹ Nicholaa bước tới phía trước.

Mười lăm phút tiếp theo hoàn toàn là sự đau đớn đối với Nicholaa. Trong khi người vợ hống hách của Đức vua đưa ra những mệnh lệnh của bà ta, người ngự y riêng của bà - một ông lão nhăn nhoe tên Samuel, người nhìn vào như thể cần có người chữa bệnh cho chính ông - đến với ba người hầu. Những người phụ nữ đặt vật dụng của họ xuống cái tủ bằng gỗ, chào Matilda, rồi rút lui ra khỏi phòng.

Royce đứng bên cạnh Nicholaa, tay của anh bóp chặt sau lưng anh, khi người ngự y bắt đầu công việc của ông ta. Matilda đứng gần cửa sổ, cánh tay của bà khoanh ngang ngực bà, ánh mắt chăm chăm của bà sắc như một con diều hâu khi bà quan sát hai người họ.

Nicholaa không chịu nằm trên giường. Cô ngồi lên cái ghế cao. Lưng cô thẳng như một cây giáo, vẻ mặt của cô không chút cảm xúc khi cô nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt.

Nam tước Samuel ngồi trên một cái ghế cao đối mặt với bệnh nhân của ông. Ông làm sạch vết bỏng bằng nước lạnh và sau đó bôi thuốc mỡ nâu dày từ đầu ngón tay cho đến khuỷu tay cô.

Việc rửa vết thương đau như thể bị đốt cháy, nhưng cái lạnh của thuốc mỡ có tác động mát dịu trên da cô. Nicholaa không nhận biết là cô đang tựa vào đùi Royce. Tuy nhiên Matilda nhận thấy, và bà không thể nén được nụ cười này.

"Cô ấy sẽ bị một vài vết sẹo," Samuel nói với Matilda sau khi ông kết thúc việc băng bó vết thương với những dải vải trắng mềm.

Royce giúp ông lão đứng lên. Đầu gối của Samuel kêu tanh tách còn lớn hơn tiếng còi cháy trong lò sưởi.

"Tôi sẽ cho người mang cho cô một ít thuốc ngủ," ông nói với Nicholaa. "Nó sẽ làm dịu sự đau đớn của cô và giúp cô nghỉ ngơi."

"Cảm ơn ông," cô thì thầm.

Đó là những lời đầu tiên cô thốt ra kể từ khi người nữy bước vào phòng ngủ. Nụ cười của ông thật rộng. "Tôi sẽ quay lại vào ngày mai để thay băng cho cô."

Cô cảm ơn ông một lần nữa. Cái nhìn sắc sảo của Matilda cứ chuyển từ vẻ mặt trầm tĩnh của Nicholaa đến khuôn mặt đang lo lắng của Royce.

"Bây giờ cô còn đau không, Nicholaa?" Royce hỏi.

Sự thương cảm trong giọng nói của anh hầu như làm cho cô không thể kiềm chế. "Anh còn dám quan tâm đến tôi à, đồ vô lại."

"Royce, anh ra ngoài một lát được không?" Matilda yêu cầu.

Anh không muốn rời khỏi. Điều đó là hiển nhiên đối với Matilda. Cũng như rất rõ ràng đối với bà là tướng quân dĩ nhiên cũng sẽ không tham gia trận đấu kiếm, nhưng anh ngừng lại ở ngưỡng cửa để nhìn Nicholaa một cách gay gắt trước khi anh cúi đầu và rời khỏi phòng.

"Cái cau mày đó nghĩa là gì thế?" Matilda hỏi.

"Nó là cái nhìn cảnh cáo nên-cư-xử-cho-đàng-hoàng," cô trả lời.

Matilda đi đến đứng trước mặt Nicholaa. Bà vuốt tóc của Nicholaa qua vai cô trong cử chỉ của một người mẹ. "Bốn phận của tướng quân Royce là phải mang cô đến cho chúng tôi. Tại sao cô lại trách anh ấy?"

Nicholaa nhún vai. "Bởi vì anh ấy đã rất thích thú với nhiệm vụ đó," cô nói. "Và tôi cảm thấy khá hơn khi đổ lỗi cho anh ấy."

Cô ngược lên bắt kịp nụ cười của Matilda. "Tôi biết tướng quân Royce là người hầu trung thành của bà, nương nương. Có lẽ bà cảm kích anh ấy, nhưng tôi phải nói với bà rằng tôi không thể chịu đựng nổi anh ta."

"Anh ta ngược đãi cô ư?"

"Không có."

"Vậy thì tại sao cô lại thấy anh ta không thể chịu đựng nổi?"

"Anh ta bất lịch sự, kiêu ngạo, và..." Nicholaa dừng lại khi cô nhìn thấy Matilda có vẻ rất thích thú. Phản ứng đó làm cho cô hết sức bối rối. Cô đang sỉ nhục một trong những hiệp sĩ được ưa chuộng nhất của Đức vua, phải không nhỉ?

"Nếu Royce để lại cô ở tu viện, đứa cháu gái yêu quý của tôi sẽ bị phỏng nặng trước khi các hiệp sĩ đáng kính của tôi có thể cứu nó. Vậy là cô thấy

đó, Nicholaa, chính là ý của Chúa muốn cô có mặt ở đây để cứu đứa nhỏ. Cô có muốn tranh cãi chuyện đó với tôi không?"

Giọng nói của bà yêu cầu Nicholaa phải đồng ý với bà. "Tôi sẽ không tranh cãi với bà," cô nói. Mặc dù từ tận đáy lòng, cô biết Matilda đã sai. Việc cô đến đây không phải là ý của Chúa chút nào. Đó là quyết định của William, và chỉ vậy thôi.

"Nói cho tôi biết cô thấy gì khi cô nhìn Royce." Nicholaa nghĩ đó là một yêu cầu đặc biệt khác thường. Cô không muốn nói về Royce nữa. Tuy thế, thật khiếm nhã nếu lờ đi câu hỏi. "Tôi thấy một người đàn ông rất ngoan cố."

"Và?"

"Một người tự phụ," Nicholaa trả lời.

Matilda nhìn như thể bà bị giật mình. "Cô nói là tự phụ ư?"

Nicholaa gật đầu. "Tôi biết bà không muốn nghe về sự thiếu sót của vị tướng quân của bà, nhưng Royce rất tự phụ. Anh ấy biết sự hấp dẫn của anh ấy."

"Giải thích cho tôi chính xác cô cảm thấy như thế nào về diện mạo của anh ta," Matilda yêu cầu.

Nicholaa kết luận từ cái nhìn quyết tâm trên khuôn mặt của Matilda là bà sẽ không ngừng lại cho đến khi bà có câu trả lời của cô. Cô sẽ không nói khác sự thật, dù vậy, khi đó cô vẫn đưa ra ý kiến của cô. "Anh ấy có vẻ ngoài đẹp trai, bí hiểm và anh ấy biết điều đó. Thậm chí tôi cũng thừa nhận rằng tôi đã khen ngợi đôi mắt xám rất đẹp của anh ấy. Tôi phải là một người mù mới không nhận thấy, nường nường. Anh ấy có một vẻ ngoài rất mạnh mẽ."

"Cô cũng nhận thấy, phải không?" Matilda hỏi, mỉm cười.

"Vâng," Nicholaa nói với tiếng thở dài. "Rồi anh ấy cứ buộc tôi nghe những bài diễn thuyết của anh ấy, và tôi quên bằng anh ấy đẹp trai ra sao. Tôi chỉ muốn quát anh ấy. Làm ơn nói cho tôi biết tại sao bà lại đang mỉm cười. Tôi đang sỉ nhục một tướng quân của bà, và tôi nghĩ bà sẽ giận dữ với lời nhận xét của tôi."

Matilda lắc đầu. "Cô đang nói cho tôi nghe những gì trong trái tim cô."

"Royce chẳng có ý nghĩa gì đối với tôi," Nicholaa cương quyết.

"Một người đàn ông man rợ. Anh ấy có cách xử sự của một... " cô sắp sửa nói rằng Royce có cách xử sự của một người Norman, nhưng bắt kịp mình. "con chó."

Matilda gật đầu. Bà đi đến cửa. "Tôi sẽ cho người hầu giúp cô thay đổi trang phục. Cô có thể quay lại chính diện và kết thúc cuộc tỉ thí này không?"

Nicholaa gật đầu. Cô muốn hoàn thành cho xong thử thách này. "Tôi báo trước với bà một lời cảnh báo ngay thẳng, nương nương," cô gọi với ra. "Tôi sẽ không trở thành một người vợ tốt. Tôi sẽ làm cho bất cứ người nào kết hôn với tôi khổ sở suốt phần đời còn lại anh ta."

Cô nói lời nhận xét như đe dọa, nhưng Matilda đã hiểu lầm. Nụ cười của bà thật dịu dàng. "Đừng tự nhiên móc mình, cô gái thân yêu của tôi. Tôi tin chắc cô có đủ những phẩm chất tốt đẹp để làm hài lòng chồng cô trong suốt phần đời còn lại của anh ta."

"Nhưng ý tôi là... "

Nicholaa không có cơ hội để giải thích. Matilda đã rời khỏi. Rồi Mary và Heloise vội đi vào phòng, và cô chú tâm đến việc bảo họ đừng chạm vào cô.

Cô nhất định đòi được ở một mình, và cô nhất định không thay chiếc áo của cô.

Matilda vội vã trở về chính điện. Bà không ngừng lại để nói chuyện với bất kỳ ai nhưng tiếp tục đi cho đến khi bà lại một lần nữa đến chỗ chồng bà trên bục. William nằm dài ra trên ghế của ông. Ông giữ chiếc ly rượu có chân bạc trong một tay.

Vợ của ông thì thăm vào tai ông. Đó là một cuộc trò chuyện dài, và một chiều. Matilda ngừng lại nhiều lần để chấm chấm nhẹ đôi mắt bằng chiếc khăn của bà, và khi bà nói xong, William mỉm cười. Ông nắm lấy tay vợ ông và hôn lên đó.

Đức vua trao ly rượu cho cận vệ của ông, sau đó ra dấu yêu cầu im lặng. Bằng một giọng lớn tiếng, âm ỉ ông ra lệnh cho tất cả các hiệp sĩ đã lập gia đình, cùng với vợ và trẻ em, rời khỏi chính điện. Các hiệp sĩ còn độc thân sẽ tiếp tục đứng yên ở chỗ của họ.

Royce nghĩ mệnh lệnh đó thật kỳ quặc, và từ vẻ mặt không thể hiểu được trên khuôn mặt của những người bạn của anh nói cho anh biết là họ cũng nghĩ nó đặc biệt khác thường. Mặc dù vậy không ai hỏi gì Đức vua. Royce trở về chỗ của anh và tựa vào bức tường xa bên kia phòng, vì tại đó anh có thể nhìn rõ cánh cửa gấp đôi mà Nicholaa sẽ đi qua khi quay trở lại chính điện. Anh gật đầu với Lawrence rồi tựa người ra đợi. Cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra. Mọi người, bao gồm Đức vua của vương quốc Anh và vợ ông, quay sang để nhìn Công nương Nicholaa đi vào chính điện.

Những người đang ngồi vội vã đứng lên. Ai đó bắt đầu vỗ tay. Sau đó một người khác tham gia, và thêm nhiều người khác nữa, cho đến khi chính điện vang âm những tiếng vỗ tay.

Vua William không đứng lên, nhưng ông cũng tham gia vỗ tay. Nicholaa không hiểu là có chuyện gì. Cô đột ngột dừng lại và hầu như quay lại để

xem ai đang đứng đằng sau cô kéo được tiếng hoan hô của mọi người.

Từ vẻ mặt của cô, Royce có thể nói là cô không nhận ra rằng đám đông đang tán dương cô. Tuy nhiên cô không có vẻ bối rối bởi tiếng ồn. Không, cô trông hoàn toàn điềm tĩnh.

Và đáng yêu. Cô mặc chiếc áo màu xanh đậm. Royce nghĩ màu này ở trên người cô còn đẹp hơn chiếc áo trắng mà cô đã mặc vào chính điện một tiếng đồng hồ trước.

Vua William ra dấu cho Nicholaa tiến về phía trước. Cô do dự vài giây trước khi làm theo lệnh của ông.

Royce cau mày với những cái nhìn khát khao của một vài hiệp sĩ khi họ quan sát Nicholaa đi về phía Đức vua. Anh gần như muốn đập những tên đó đến mềm như bột.

Trong giây phút cảm thấy chiếm hữu và ghen tuông thật sự, anh biết anh phải làm gì.

"Ngài đang cau có gì thế, Royce?" Lawrence hỏi.

"Không gì làm cho tôi cau có cả," Royce thì thầm. "Quỉ tha ma bắt, Lawrence, Nicholaa chắc là bị đau dữ lắm. Hãy nhìn vào cái băng đó. Chúng che hầu hết cánh tay của cô ấy. Cô ấy nên nghỉ ngơi mới phải."

"Đó là do chúa công của chúng ta quyết định," Lawrence nhận xét. "Có lẽ ông ấy nghĩ rằng tốt hơn hết là làm cho xong cuộc tỉ thí," anh thêm vào trước khi quay trở lại nhìn Nicholaa.

Thực ra, Nicholaa không cảm thấy đau đớn chút nào. Nam tước Samuel đã hứa với cô rằng thuốc mỡ chứa thành phần đặc biệt sẽ làm tê chỗ bị bỏng. Ông đã nói thật khi hứa với cô.

Cô đi đến đứng ở phía trước bốn nấc thang dẫn lên bục. Cô không thể quỳ xuống nếu cô muốn, vì cô không thể nằm lai áo của cô để di chuyển nó ra khỏi cô.

William cảm thấy bị coi thường. Ông ngả người trên ghế của ông. "Cô không quỳ trước ta à?"

Cái cau mày nhú lại trên nét mặt gay gắt của ông khi vợ ông xen vào, "cô ấy không thể quỳ, chồng yêu. Bàn tay của cô ấy bị băng bó, và cô ấy không thể giữ váy của cô ấy. Cô ấy sẽ bị té úp mặt nếu cô ấy cố gắng làm. Nicholaa thân yêu," bà gọi ra. "Hãy cúi đầu của cô. Việc đó sẽ làm vui lòng Đức vua của cô."

William gật đầu. Ông trông hài lòng bởi lời giải thích của vợ ông.

Nicholaa cảm thấy cô có thể chống lại Đức vua ngay lúc đó.

Và Ulric sẽ ra sao đây?

Cô cúi đầu.

William chặc lưỡi. "Cô đã chứng tỏ cô thật can đảm," ông công bố gần như hét lên để chắc chắn mọi người sẽ nghe được lời khen của ông. "Ta đã từng nghĩ là để cho các hiệp sĩ của ta tỉ thí để kết hôn với cô, nhưng bây giờ ta đã thay đổi ý kiến. Cô sẽ được quyền lựa chọn."

Đầu của cô ngẩng lên với vẻ hết sức ngạc nhiên. Đức vua cười với điều bất ngờ ông đã mang lại cho cô. "Đúng, cô sẽ chọn chồng của cô," ông nói. "Hãy xoay lại và nhìn kỹ họ, cô gái thân yêu của ta. Họ bây giờ là những giải thưởng, Công nương Nicholaa. Tất cả đều là những chiến binh xứng đáng. Khiêu khích họ nếu cô muốn; chất vấn họ nữa. Nếu như cô cần có cả đêm nay để đi đến quyết định thì cũng được. Chúng tôi sẽ đợi. Hôn lễ sẽ diễn ra ngay khi cô đã quyết định chọn ai."

Tướng quân Guy thốt ra một tràng cười. Anh chỉnh lại cái áo chên đỏ của anh và bước tới một bước. Một trong những gã thuộc hạ của anh thúc nhẹ xương sườn anh và gửi cho anh nụ cười chắc ăn.

Guy chắc chắn là cô sẽ chọn anh. Anh cũng không tin là anh đang có chút kiêu ngạo trong quyết định đó. Anh tự công nhận giá trị của anh. Anh là một người đàn ông đẹp trai, có lẽ là tướng quân đẹp trai nhất trong quân đội của William. Phụ nữ vấp lai áo của họ chỉ để được đến gần anh. Và tại sao không chứ? Anh có mái tóc vàng dày, mắt màu nâu lục nhạt hoàn hảo, hàm răng trắng đều, và tính chỉ huy bẩm sinh. Anh cũng cao, mảnh dẻ, và thể lực bền bỉ có thể so với thể lực của ba người đàn ông bình thường hợp lại. Phụ nữ còn muốn gì hơn nữa chứ?

Đúng, cô sẽ chọn anh. Anh chỉ cần thu hút sự chú ý của cô. Sau đó anh sẽ mỉm cười với cô, và cô sẽ thuộc về anh.

Ngay khi Công nương Nicholaa quay lại và bắt đầu đi qua đám đông, Guy di chuyển qua một bên và chặn đường cô. Anh mỉm cười. Cô dừng lại, nâng ánh mắt của cô lên để nhìn vào mắt anh, và mỉm cười đáp lại.

Và sau đó cô bước vòng qua anh và tiếp tục đi.

Anh không thể tin nổi là cô đã từ chối anh. Anh vươn ra phía trước để chạm vào cánh tay cô. Nicholaa hất nó đi.

Guy có thể cảm thấy khuôn mặt của anh trở thành màu đỏ vì xấu hổ. Bàn tay của anh nằm lại ở hai bên hông anh, và anh thu lại tất cả sự kềm chế để không chộp lấy vai cô và yêu cầu cô chọn anh. Hết sức cố gắng, anh buộc bản thân phải tỏ ra giả vờ thờ ơ như không có gì.

Hai thuộc hạ thân tín nhất của Guy, Morgan và Henry, di chuyển đến hai bên tướng quân của họ. Thậm chí không thèm cố gắng che giấu cơn giận của họ, họ công khai quắc mắt nhìn theo lưng Nicholaa.

Nicholaa không hình dung được sự giận dữ mà cô đã gây ra. Sự chú ý của cô chỉ đặt trên một người đàn ông. Royce. Anh đang tựa vào bức tường ở phía xa, nhìn rất chán nản, gần như là buồn ngủ.

Nhưng anh đang nhìn chăm chăm vào cô.

Cô càng đến gần, anh nhìn càng lo lắng hơn. Cô cố không mỉm cười.

Cô có thể cảm thấy sự căng thẳng trong chính điện. Hầu hết, cô nghĩ, đến từ Royce. Không có một tướng quân nào có thể thích sự chuyển biến này, vì một người trong bọn họ vừa mới trở thành giải thưởng, vật sở hữu.

Lẽ ra cô phải thật sự cảm thấy cảm thông cho các hiệp sĩ. Mặc dù vậy cô không hề có cảm giác đó. Cô quá bận hả hê.

Chúa ơi, đó là một khoảnh khắc thật tuyệt.

Nicholaa tiếp tục di chuyển qua đám đông cho đến khi cô đến gần Royce. Khi cô cách anh khoảng một mét, cô dừng lại. Cô chẳng nói một lời nào, chỉ nhìn anh một lúc lâu.

Anh không thể tin nổi là cô đang đứng ở đó. Anh lắc đầu.

Cô gật đầu. "Royce?" Cô thì thầm gọi tên anh, nhưng anh nghe rất rõ.

"Chuyện gì, Nicholaa?"

Nụ cười của cô mê hoặc anh. Cô ra dấu cho anh đến gần hơn. Và sau đó cô nhón chân rồi thì thầm vào tai anh.

"Chiếu Tướng."

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Họ kết hôn chưa đầy nửa giờ sau đó.

Cả cô dâu và chú rể cư xử giống như khách danh dự tại buổi tế lễ. Của họ.

Nicholaa không chịu nhìn Royce. Cô biết anh rất giận dữ.

Anh cứ dán chặt ánh mắt anh trên đỉnh đầu cô suốt buổi lễ ngắn. Anh nghĩ cô đã đánh mất lý trí của cô.

Hoàng hậu là người duy nhất nhìn hoàn toàn hài lòng. Bà cứ chăm nhẹ khóe mắt bà trong khi vị giám mục điều khiển buổi lễ. Đó là một sự biểu lộ cảm xúc khác thường, vì Matilda chưa bao giờ để cho bất kỳ người nào khác ngoài chồng bà biết được cảm xúc của bà.

Sau khi trao cho nhau lời hứa, Royce cúi xuống để hôn cô dâu của anh. Nicholaa đã không có thời gian chuẩn bị. Miệng của anh ở đó và rời khỏi thậm chí còn trước cả khi cô có thể phản ứng.

Những người đã có gia đình và con của họ đã được phép quay vào chính điện để xem buổi lễ. Bây giờ họ đang đến gần để chúc mừng. Những người đàn ông gật đầu với Nicholaa trong khi vợ của họ, không thể nắm chặt tay cô vì nó đã bị băng, nhẹ nhàng vỗ nhẹ vai cô và nói với cô những lời chúc tốt đẹp nhất cho một tương lai hạnh phúc của họ.

Đám đông đột ngột tránh qua một bên, như thể một mệnh lệnh ngầm đã được ban bố mà mọi người đều đã nghe, ngoại trừ Nicholaa. Cô nhìn lên Royce để quan sát phản ứng của anh với chuyện kỳ lạ này. Anh lơ cô và cứ

nhìn vào đám đông. Cô lén liếc quanh chồng cô để nhìn người thuộc cấp đứng cạnh anh. Cô nhớ tên của anh ta là Lawrence. Anh ta là phó tướng của Royce và là hiệp sĩ đầu tiên đến chào đón họ khi họ vừa về đến Luân Đôn.

Lawrence nhận thấy cô đang nhìn anh. Anh nháy mắt với cô. Cô đỏ mặt, sau đó cười lại. Cô sẽ trò chuyện với anh nếu Royce không nắm lấy cánh tay cô và kéo cô lại.

Sự chú ý của cô lại hướng về đám đông. Một thuộc cấp của Royce đi đến phía trước. Nicholaa ngạc nhiên khi anh ta quỳ trước mặt cô, đặt tay anh lên trái tim của anh ta, và thề nguyện lòng trung thành của anh ta. Đối với cô.

Rồi một người khác và người khác nữa đi đến phía trước và quỳ trước mặt cô. Sau khi tất cả bọn họ đã đưa ra lời thề trung thành của họ, Royce gật đầu.

Cô có cảm giác nhỏ bé và bối rối bởi những lời hứa của họ. Họ đã quên cô là người Saxon chăng? Cô nghĩ cô chắc chắn là họ đã quên, nếu không họ đã không thề sẽ từ bỏ mạng sống của họ chỉ để bảo vệ cho sự an toàn của cô.

Royce không bao giờ nhìn Nicholaa trong khi các thuộc cấp của anh thay phiên nhau đi đến phía trước. Tuy nhiên anh biết là cô căng thẳng. Cô cứ ép sát vào anh cho đến khi cô gần như dán chặt vào người anh.

Đức vua quan sát từ chiếc bục. Khi người thuộc hạ cuối cùng của Royce đã đưa ra lời thề của anh ta, William bước xuống những nấc thang.

Đức vua vỗ mạnh lên vai của Royce, sau đó vươn ra phía trước và kéo mạnh Nicholaa vào cánh tay ông. Ông ôm chặt cô trước khi đẩy nhẹ lưng cô về phía Royce. Cô vừa mới hết bị bất ngờ thì Đức vua vỗ nhẹ vai cô. Cử chỉ tình cảm đó gần như làm cho cô ngã quỵ.

Royce chụp được cô. Anh kéo cô trở lại dựa sát vào hông anh, đặt cánh tay của anh qua vai cô, và giữ chặt cô.

"Ta rất hài lòng về cuộc hôn nhân này," Đức vua công bố. "Cô đã lựa chọn rất tốt, Công nương Nicholaa." Ông ngừng lại để gật đầu với đôi chân mày nhướn lên thật ấn tượng. "Như thường lệ người vợ yêu quý của ta đã nói đúng. Bà ấy bảo với ta là cô sẽ chọn vị tướng quân được sủng ái nhất của ta. Matilda yêu quý đã đoán trước được chuyện đó."

Nicholaa không thể không mỉm cười. Thật thích thú khi nhìn thấy một người đàn ông dữ dằn như thế này có những cử chỉ yêu thương như vậy với người vợ bé nhỏ của ông. Cũng thật là ấm lòng. Rõ ràng là họ đều rất yêu nhau. Tại thời kỳ tiến bộ này, khi mà việc làm theo tiếng nói của con tim để lựa chọn người bạn đời thường được đặt dưới đáy danh sách của mọi người, dường như đó đúng là một phép màu nếu William thực sự yêu Matilda và bà đáp lại tình cảm yêu thương đó.

Nó làm cho Nicholaa thích đôi vợ chồng này hơn. Sự gắn bó tôn trọng và tin tưởng giữa người chồng và vợ gợi cho Nicholaa nhớ về cha mẹ mình.

Trời ơi, cô bị sao vậy? Cô không được thích Đức vua và vợ ông. Đó là không trung thành, không phải vậy sao?

Nhưng không trung thành với ai? Vua Saxon đã chết gần ba tháng nay. Người Norman đã nắm mọi quyền hành, và dường như không có đối thủ nào đủ mạnh để cạnh tranh với họ. Thật là một mớ hỗn loạn đối với cô. Cô cần thời gian để suy nghĩ về tất cả những chuyện đó.

Một giọng nói từ đám đông thu hút sự chú ý của cô. "Có lẽ Công nương Nicholaa đã lựa chọn như vậy vì Royce là hiệp sĩ duy nhất mà cô ta biết. Nếu ngài gửi tôi đến đem cô ấy về, chắc chắn cô ấy sẽ chọn tôi."

Đó là người đàn ông đã cố cản đường cô khi cô đi qua đám đông để đến gần Royce. Nicholaa nhìn anh ta đi đến phía trước khi anh ta nói những lời

khoác lác điên khùng đó, bước đi của anh ta hết sức kiêu ngạo như lời nhận xét của anh ta. Anh ta đang mỉm cười, nhưng Nicholaa không nghĩ đó là một nụ cười chân thành. Đôi mắt anh ta lạnh như sương giá.

Cô không thích anh ta.

Hai tên thuộc hạ di chuyển ở hai bên của gã hiệp sĩ khoác lác. Nicholaa không nhìn vào khuôn mặt họ cho đến khi cô được chính thức giới thiệu.

"Nicholaa," Royce nói, "Anh muốn giới thiệu Tướng quân Guy và thuộc hạ của anh ấy, Morgan và Henry."

Tướng quân Guy cúi đầu chào; hai gã thuộc hạ đứng thẳng một cách láo xược. Nicholaa nghiêng đầu về phía Guy, sau đó hướng mắt nhìn hai gã thuộc hạ của anh ta.

Cô ước gì cô đã không làm chuyện đó. Sự tức giận mà cô nhìn thấy trên khuôn mặt họ hầu như làm cho cô kinh ngạc. Vẻ không ưa của họ ánh lên sự hận thù.

Ngay tức khắc cô biết họ đều có những trái tim đen tối, và cũng nhanh như vậy cô nhận ra phán xét của mình hết sức vô lý. Thậm chí cô còn không biết họ. Cô vẫn còn nhích sát vào người Royce, nhưng dường như cô không thể giữ cho mình không run rẩy.

Họ chỉ là những người đàn ông thôi, cô tự nói với mình. Những gã đàn ông xấu xí. Gã gọi là Morgan có mái tóc nâu sẫm và mắt màu nâu lục nhạt. Hắn ta cùng tầm vóc với gã gọi là Henry, cho dù tóc của Henry nhạt màu hơn và mắt của hắn ta nâu hơn. Nicholaa quyết định sự xấu xí là kết quả của sự giận dữ và ý nghĩ xấu xa của họ.

Họ ghét cô vì cô là người Saxon hay là vì cô đã không chọn chỉ huy của họ? Nicholaa cho là điều đó không quan trọng. Họ thật là xác lác, và nếu đó không phải là phạm thượng, cô không biết là gì nữa.

Vua William lại đánh vào vai của Royce. "Anh sẽ nói gì với lời khoác lác của tướng quân Guy? Anh có nghĩ Nicholaa sẽ chọn anh ta thay vì anh nếu anh ta là người áp tải cô ấy đến Luân Đôn không?"

Royce nhún vai. Nicholaa muốn thọt vào xương sườn anh. Anh phải có hành động chán nản đến thế à? Thay vào đó cô đạp lên chân anh.

"Có lẽ," Royce thừa nhận.

"Anh bạn tôi thật là may mắn," Guy xen vào. Ánh mắt của anh ta quay về Nicholaa. "Và bây giờ cô, thừa phụ nhân, sẽ mãi mãi bị tước đi niềm vui có được một người bạn như tôi." anh ngừng lại để nói với một tiếng thở dài. "Thật là đáng tiếc."

Morgan và Henry cười khẩy hợp xướng.

Vì sao Guy chế giễu cô và Royce? Nicholaa khẳng định đó chính xác là những gì anh ta đang làm, nhưng cô không hiểu lý do của anh ta. Cô nhìn lên để đánh giá phản ứng của Royce. Tuy nhiên vẻ mặt của chồng cô không nói cho cô biết bất cứ điều gì.

"Anh có mong chúng tôi may mắn không, Guy?" Royce hỏi với giọng nói nhẹ như gió thoảng mùa hè.

Guy mất một lúc lâu mới trả lời. Không khí trở nên dễ vỡ với sự căng thẳng. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Như thể là có một trò chơi đang diễn ra và Nicholaa là người duy nhất không tham gia. Dạ dày của cô lộn tùng phèo, và đột nhiên cô cảm thấy bị đe dọa.

Rồi Royce siết chặt bàn tay giữ trên vai cô và bóp nhẹ. Nỗi sợ hãi của cô biến mất. Cô cũng không biết phải nghĩ sao về phản ứng đó.

Người Norman đang làm cho cô mất trí.

Guy vẫn chưa trả lời câu hỏi của Royce. Nhiều thuộc cấp tiến lên phía trước, rõ ràng là có ý định nghe cuộc đối thoại. Lawrence bước tới một bước.

Cô chắc chắn thích người thuộc cấp này. Lawrence không che dấu cảm nghĩ của anh hay cố chơi trò chơi kỳ lạ này. Sự giận dữ của anh cũng dữ dội như một con gấu đang điên cuồng. Anh thật sự tức giận thay cho tướng quân của anh. Ít nhất anh hiểu những lời sỉ nhục mà Guy đang thốt ra, thậm chí ngay cả khi Royce không hiểu.

"Dĩ nhiên tôi mong anh may mắn," Guy cuối cùng trả lời. "Tôi chỉ là ngạc nhiên thôi," anh ta nói thêm với cái nhún vai.

"Tại sao?" Lawrence hỏi. Anh khoanh tay trước ngực và chờ câu trả lời. "Đúng, tại sao?" Nicholaa hỏi. Cả Morgan và Henry đều tiến lên. Nicholaa nghĩ hai gã thuộc hạ đang cố chứng tỏ lòng trung thành của chúng đối với tướng quân của chúng và cùng một lúc hăm dọa Lawrence.

Royce vẫn không thể hiện thái độ gì trước sự căng thẳng xung quanh anh.

"Tôi bị ngạc nhiên là cô đã chọn Royce vì vẻ bề ngoài của anh ấy," Guy giải thích. "Vết sẹo của anh ấy làm cho nhiều người phụ nữ cảm thấy khó chịu."

Morgan ngay lập tức gật đầu đồng ý. Henry ít ra là tỉnh vì hơn nhiều. Hắn ta cười toe toét.

Nicholaa hất cánh tay của Royce ra khỏi vai cô và bước tới một bước. "Anh đang nói đến dấu vết đẹp đẽ của sự dũng cảm trên má của anh ấy hả, tướng quân?"

Giọng nói của cô run rẩy vì tức giận. Guy không thể che giấu sự ngạc nhiên của anh ta. Cô gái Saxon này là một người phụ nữ mạnh mẽ. Điều đó làm cho cô ta càng hấp dẫn hơn, cũng như đôi mắt đã đổi thành màu tím

sầm của cô ta. Guy thấy cô thật khêu gợi. Khốn kiếp thật, nhưng anh muốn cô.

"Dấu vết của sự dửng cảm ư?" anh lặp lại. "Thật là một cái cách khác thường khi nhìn vào sự không hoàn hảo."

"Chỉ có những đứa trẻ ranh mới có sự hoàn hảo," Nicholaa trả lời.
"Người tôi chọn là một người đàn ông."

Câu nói châm chọc đó đã giáng một cú thật mạnh. Khuôn mặt của Guy chuyển thành màu hồng với vẻ xấu hổ. Ngay lúc đó Nicholaa sẽ không nhắc đến vấn đề đó nữa nếu Guy không chọc tức cô với lời nhận xét tiếp theo của anh ta: "Mọi người ai cũng biết là cô sẽ hạnh phúc hơn với tôi."

Câu nói đó thật quá đáng. Thái độ trịch thượng của anh ta chưa chắc làm cho Royce khó chịu, nhưng chết tiệt nó làm cho cô hết sức bức mình.

Matilda chọn ngay phút đó để can thiệp vào. "Nicholaa," bà bắt đầu, "cô không có cách nào biết được tất cả chuyện này là vì cái gì, và vì thế tôi sẽ giải thích hành vi đặc biệt khác thường này của Guy. Anh ta là người thích cạnh tranh, cô gái thân yêu của tôi. Anh ta không muốn chấp nhận sự thất bại. Nhưng mỗi lần anh ta đối mặt với Royce trong trò chơi sức mạnh, Guy đứng thứ hai."

Giọng của Matilda có vẻ chỉ trích. Guy cúi đầu và cố nhìn như thể anh ta thích thú thay vì giận dữ.

Bây giờ Nicholaa đã có vũ khí của cô. Cô biết có lẽ là cô sẽ bị thiêu cháy dưới địa ngục thêm một hoặc hai ngày nữa với tội lỗi mà cô sắp sửa làm, nhưng cô không thể lo lắng đến chuyện đó ngay lúc này.

"Bà thật là tốt bụng đã giải thích rõ," cô nói. "Nhưng tôi đã biết Royce được coi là chiến binh anh dũng nhất trong quân đội của bà."

"Cô làm thế nào biết được chuyện đó?" Matilda hỏi.

"Ồ trước đó tôi đã nghe về Royce," Nicholaa nói dối. "Binh sĩ của anh em tôi đã xì xào bàn tán về anh ấy. Anh ấy đã trở thành huyền thoại. Những chiến tích của anh ấy đã được thuật lại chi tiết không biết bao nhiêu lần. Royce là kẻ thù đáng sợ nhất của họ."

Nicholaa xoay qua và trao cho Guy nụ cười cảm thông. "Thật là lạ, nhưng tôi chưa bao giờ nghe tên anh được bàn tán, tướng quân."

Vua William cười. "Đấy, Guy," ông công bố. "Anh đã có câu trả lời của anh. Cô ấy cũng sẽ chọn Royce dù anh là người đi đem cô ấy về đây."

Nicholaa gật đầu. Cô cười với Morgan, sau đó với Henry. "Đúng," cô đồng ý. "Tôi muốn thứ tốt nhất."

Chắc hẳn cần có sự tập trung cao độ để khiến cho Guy mỉm cười trở lại. "Tôi đã có câu trả lời thích đáng."

Ai đó la to yêu cầu cụng ly với chú rể, và sự căng thẳng bị phá vỡ. Guy đi ngang qua chính diện với Henry ở bên cạnh anh ta. Morgan nán lại.

Gã thuộc hạ tức giận đã có ý định thì thầm vài lời đe dọa, nhưng Royce không để cho hắn ta làm. Anh đẩy nhẹ Morgan về phía trước và cách xa Nicholaa, sau đó ra dấu cho Lawrence đứng bên cạnh cô.

Thậm chí chồng của cô còn không nhìn cô trước khi anh bị bạn bè của anh lôi đi. Nicholaa không biết liệu anh có hài lòng với sự bảo vệ của cô hay là cảm thấy tức giận.

Tuy vậy Matilda không thể hài lòng hơn. "Tướng quân Guy ganh tị với Royce, nhưng anh ta cũng rất trung thành với Đức vua. Tôi cố không quên chuyện đó." Bà xoay sang mỉm cười với Lawrence. "Đó là một trận đấu thật

sự," bà bảo với người thuộc hạ. "Nicholaa hoàn toàn trung thành với Royce. Tôi tin không bao lâu nữa cô ấy sẽ dâng cho anh trái tim cô."

Nicholaa không tự dối mình. Royce không phải là loại người đàn ông sẽ chấp nhận tình yêu của cô - giả sử cô có nghĩ đến chuyện dâng nó cho anh, khi cô có đủ khả năng. Sau đó cô thờ dài, nhận ra suy nghĩ của cô trở nên lộn xộn đến mức nào.

"Bà có yêu William không khi hai người gặp nhau lần đầu tiên?" cô hỏi.

Matilda cười. "Không, cô gái thân yêu, ông ấy tán tỉnh tôi hết bảy năm. Cuối cùng thì tôi cũng đồng ý kết hôn với ông ấy, và kể từ lúc đó, ông ấy có được tình yêu của tôi. Tôi cầu nguyện rằng sẽ không mất nhiều thời gian để Royce có được tình yêu của cô."

Nicholaa tự hỏi chuyện gì đã thay đổi suy nghĩ của Matilda sau một thời gian dài như vậy, nhưng nhận thấy cô không thể yêu cầu bà giải thích. Hơn nữa, có một câu hỏi khác làm cho cô bận tâm hơn. "Tôi đang phân vân," cô bắt đầu, "làm sao bà biết tôi sẽ chọn Royce. Tôi đã nghe chồng bà nói bà biết là tôi sẽ làm vậy, và tôi không hiểu."

"Đó là một kết luận rất đơn giản," Matilda trả lời. "Khi tôi yêu cầu cô nói cho tôi biết cô cảm thấy thế nào về vẻ ngoài của Royce thì đó là những gì cô đã không nhắc đến trong câu trả lời. Tôi đoán đây sẽ một cuộc hôn nhân rất xứng đôi," bà thêm vào, vỗ nhẹ tóc cô. "Đó là những gì cô đã không nhìn thấy."

Nicholaa không biết người phụ nữ đang nói về chuyện gì. "Tôi đã không nhìn thấy gì?"

"Vết sẹo."

À, dĩ nhiên cô đã nhìn thấy vết sẹo khi cô nhìn Royce. Suy cho cùng thì nó chiếm hết nửa bên má anh. Và chuyện đó thì có liên quan gì chứ?

Matilda hướng về Lawrence. "Nữ chủ nhân mới của anh nói với tôi rằng cô ấy tin Royce là một người đàn ông tự phụ."

Lawrence cười. Nicholaa có thể cảm thấy mặt mình chuyển thành màu hồng với vẻ ngượng ngịu.

Matilda vỗ nhẹ cánh tay cô. "Bây giờ đi nào," bà ra lệnh. "Cô phải quay về phòng cô để chờ chồng cô. Chúng ta không được phép tham gia bữa tiệc đêm nay. Tối mai cô sẽ có bữa tiệc của cô, Nicholaa, nhưng đêm nay thuộc về đám đàn ông. Vậy thì tốt hơn," bà nói thêm với cái gật đầu. "Cô trông như bị kiệt sức từ tình trạng hỗn loạn này. Đó là một buổi lễ hay, không phải vậy sao?" bà tiếp tục. "Đừng bỏ phí, Nicholaa. Tôi sẽ đi với cô một đoạn. Lawrence? Anh có thể có vinh dự áp tải chúng tôi."

Người thuộc cấp cúi thấp đầu. Dường như anh không thể ngừng mỉm cười. Anh đã nghe lỏm được lời nhận xét của Matilda về vết sẹo của Royce và đã nhìn thấy phản ứng bối rối của Nicholaa. Anh không thể hài lòng hơn. Nicholaa là lựa chọn thích hợp cho tướng quân của anh.

Matilda nắm lấy khuỷu tay của Nicholaa và đi về phía cánh cửa. Những người lính gác của bà bước theo sau Lawrence.

Nicholaa đã mệt lử. Buổi tối đã quá mức chịu đựng của cô. Cô nghĩ là nó đã rút cạn sức lực của cô. Mọi người quá ân cần với cô, mọi người ngoại trừ những tên thuộc cấp có trái tim hèn hạ của tướng quân Guy, nhưng hai tên đó không có nghĩa lý gì với cô cả.

Thật sự có khả năng làm cho người Norman và người Saxons sống với nhau trong sự hòa thuận sao?

Vợ của Đức vua vẫy tay từ biệt khi bà quay xuống hành lang phía nam. Người hầu của bà vội vã đuổi kịp bà. Lawrence đi bên cạnh Nicholaa đi xuống hành lang phía bắc.

"Anh sẽ đi theo tướng quân Royce về nhà của tôi khi chúng tôi rời khỏi đây chứ?" cô hỏi.

"Tôi nghĩ vậy," Lawrence trả lời.

Cô nhìn lên và bắt gặp nụ cười của anh. "Anh vui vẻ ở lại vương quốc Anh chứ?"

Anh nhún vai.

"Vậy tại sao anh lại cười?" cô hỏi.

Anh do dự một phút trước khi cho cô câu trả lời của anh. "Tôi đang nhớ tới vẻ mặt của Royce khi công nương tiến lại gần ngài ấy. Tôi không tin người thủ lĩnh của tôi nghĩ là công nương sẽ chọn ngài ấy."

Cô nhìn xuống. "Anh có nghĩ là tôi đã phá hỏng cuộc sống của anh ấy không?" cô thì thầm.

"Tôi nghĩ là công nương đã cải thiện nó," anh đáp lại. "Công nương Nicholaa, tôi sẽ không cười nếu tôi tin khác đi."

Đó là một câu khen ngợi của anh. Nicholaa không biết cách đáp lại. Cô nhìn lên anh và đột ngột cười phá lên. "Anh ấy bị bất ngờ, phải không?"

"Đúng, ngài ấy rất bất ngờ," Lawrence đồng ý.

Hai người lính đứng canh ở phía trước cửa phòng cô. Lawrence chào nữ chủ nhân mới của anh, mở cửa cho cô, rồi chuẩn bị rời khỏi.

"Lawrence?"

Anh lập tức dừng lại.

"Cảm ơn anh."

"Vì chuyện gì, nữ chủ nhân của tôi?"

"Vì việc chấp nhận tôi." Cô đóng cửa trước khi anh có thể đáp lại.

Lawrence huyết sáo trên đường quay lại chính điện. Sự bức bối vì phải chịu đựng sự ngu ngốc của tướng quân Guy bây giờ đã biến mất. Nụ cười của nữ chủ nhân mới của anh đã làm cho tâm trạng của anh vui vẻ hơn nhiều. Đúng, anh tự nhủ, cô sẽ cải thiện cuộc đời tướng quân của anh. Cô sẽ đem ánh sáng vào sự ảm đạm, kỷ cương đang tồn tại. Sẽ không lâu đâu, Lawrence đánh cuộc, trước khi cô làm cho Royce mỉm cười. Sẽ cần có phép màu, người thuộc cấp biết, nhưng Nicholaa sẵn sàng với thách thức đó.

Nicholaa đã quá mệt để nghĩ về bất cứ thứ gì khác hơn là đi ngủ. Mary đang chờ để giúp cô. Cô ta tiếp tục nói chuyện đều đều trong khi cô ta giúp Nicholaa cởi quần áo. Sau khi nữ chủ nhân của cô ta đã tắm xong và thay chiếc áo dài ngủ màu trắng, Mary chải tóc cho cô.

"Cô là người được nhắc đến khắp trong cung," Mary nói. "Thật can đảm, họ đều thì thầm như vậy, cách cô cứu cháu gái của Đức vua. Ngay bây giờ, nữ chủ nhân, uống cạn ly này," cô khấn khoản sau khi cô đắp chăn cho Nicholaa. "Nam tước Samuel đã gửi được thảo này đến để làm giảm sự đau đớn cho cô."

Mary không chịu ngừng căn nhắc cho đến khi Nicholaa nuốt giọt cuối cùng.

Nicholaa bắt đầu ngủ say vài phút sau đó. Mary chuyển sang chiếc ghế cao gần lò sưởi để trông chừng nữ chủ nhân của cô cho đến khi tướng quân Royce cho phép cô đi nghỉ.

Một tiếng đồng hồ sau Royce mới có thể rời khỏi chính điện. Khi anh bước vào phòng của anh, người hầu lập tức đứng thẳng lên.

"Vợ ngài đang ngủ chập chờn, thưa Ngài," Mary thì thầm. "Cô ấy đã thét lên trong sợ hãi. Tôi đã tìm cách đánh thức cô ấy khỏi cơn ác mộng của cô ấy nhưng được thảo mà cô ấy đã uống làm cho chuyện đó là không thể."

Royce gật đầu. Anh làm cho người hầu ngạc nhiên khi cảm ơn cô về sự giúp đỡ của cô; sau đó anh cho cô lui ra.

Anh khóa cửa lại phòng trường hợp có người đột nhập và đi đến cạnh giường. Nicholaa đang cau mày trong giấc ngủ của cô. Anh nhẹ nhàng lướt tay anh qua trán cô. "Em đã có một tuần lễ trong địa ngục, phải không, Nicholaa?"

Cô thì thầm cái gì đó trong giấc ngủ của cô, sau đó lăn tròn qua một bên hông. Trọng lượng cơ thể cô đè trúng bàn tay bị bỏng làm cô thét lên trong đau đớn.

Anh nhẹ nhàng xoay lưng cô nằm thẳng lại, sau đó đứng ở đó một lúc lâu nhìn xuống cô. Chúa ơi, bây giờ cô thật sự thuộc về anh. Anh lắc đầu. Anh phải làm gì với cô đây?

Một nụ cười từ từ hiện lên trên khuôn mặt của anh. Bảo vệ cô, và gia đình của cô nữa. Điều đó đã trở thành nhiệm vụ quan trọng nhất của anh. Ai là người chọn không quan trọng; mọi chuyện đã xong. Việc tương lai anh đã được định đoạt và anh thích mệnh lệnh và kỷ luật trong đời sống của anh cũng không còn quan trọng. Mọi thứ bây giờ sẽ thay đổi. Cô sẽ giận anh trước khi cô dịu xuống và học cách chấp nhận cuộc sống mới của cô. Thật lạ kỳ, nhưng anh thấy anh đang mong đợi sự thách thức trong việc thuần hoá Nicholaa. Nếu anh là người kiên nhẫn và hiểu cô, anh không nghĩ anh sẽ mất nhiều thời gian để có được lòng trung thành của cô. Cách cô chống lại Guy đã chứng minh cho anh thấy rằng cô có khả năng trung thành với người khác ngoài những người thân trong gia đình cô.

Anh không nghĩ Nicholaa sẽ yêu anh. Dĩ nhiên chuyện đó không quan trọng, vì tình yêu không có nhiều ý nghĩa đối với anh. Anh là một chiến binh, và những chiến binh không muốn có mà cũng không cần tình yêu. Anh sẽ chinh phục lý trí của Nicholaa, không phải trái tim cô. Anh sẽ sử dụng đôi tay cứng rắn nhưng dịu dàng trong khi anh huấn luyện cô trở thành vợ anh.

Đó là một kế hoạch tốt và hợp lý. Royce đặt vấn đề đó sang một bên và chuẩn bị đi ngủ.

Cảm giác thật kỳ lạ khi ngủ bên cạnh một phụ nữ. Dĩ nhiên là anh đã ăn nằm với nhiều phụ nữ, nhưng anh đã chưa bao giờ ngủ qua đêm với bất cứ người nào.

Cô làm cho anh khó thích nghi với việc ngủ bên cạnh một phụ nữ. Khi cô không thì thầm những cụm từ rời rạc, cô lại lăn lộn và cựa cựa như những cơn sóng dữ. Mỗi lần cô di chuyển, cô đụng phải cánh tay bị thương và hét lên trong đau đớn.

Royce cố giúp cô được thoải mái. Đó là một công việc khó khăn. Cô không nằm yên lâu để cho anh giữ cô.

Ngay lúc anh vừa mơ màng ngủ, cô ngồi bật dậy trên giường. "Em muốn nằm sấp để ngủ," cô thì thầm.

Royce không nghĩ là cô biết cô đang ở đâu; thậm chí cô còn không mở ra mắt cô khi cô buột miệng thốt ra lời yêu cầu đó. Khi cô đá tấm chăn qua một bên và cố ra khỏi giường, anh chộp lấy cô.

Cô buông mình trong cánh tay anh. Anh định kéo cô sát vào người anh, nhưng cô đột ngột quay lại. Rốt cuộc cô nằm đè trên người anh.

Cuối cùng Nicholaa cũng tìm thấy một vị trí thoải mái. Cô khẽ thở dài vui mừng và ngừng cựa cựa.

Đỉnh đầu của cô nhét dưới cằm anh. Cặp vú mềm mại của cô ép sát vào bộ ngực trần của anh. Xương chậu của cô ở ngay bên trên anh, và hai chân cô đè lên một bên đùi anh.

Anh điều chỉnh vị trí của cô cho đến khi hai chân cô nằm giữa chân anh, sau đó vòng tay ôm lấy thắt lưng cô.

Cô thật mềm mại và nữ tính. Mùi hương của cô cũng tuyệt như những gì cô đang cảm thấy. Anh tự nghĩ họ thật là thích hợp với nhau. Dĩ nhiên là ý nghĩ đó dẫn đến một ý nghĩ khác và một ý nghĩ khác nữa, và không lâu sau thì Royce cảm thấy không thoải mái.

Anh cố ngủ, nhưng cơ thể ấm áp của cô cứ đi vào suy nghĩ của anh. Tất cả những gì anh muốn nghĩ đến là làm tình với cô.

Cô cục cựa.

Anh rên rỉ.

Đó là một đêm tân hôn mà anh sẽ không bao giờ quên.

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Khi Nicholaa thức dậy thì trời đã trưa. Cô đi loạng choạng trong phòng gần cả giờ, cố làm cho mình tỉnh táo khỏi ảnh hưởng của thuốc ngủ.

Chúa ơi, cô đã ngủ như chết. Kỳ quặc, nhưng cô cũng không cảm thấy đỡ hơn tí nào sau một giấc ngủ dài.

Mary thấy nữ chủ nhân của cô ngồi cạnh giường khi cô đi vào phòng một lúc sau. Người hầu mang theo một chiếc áo trắng xinh đẹp. Tay áo của chiếc áo dài được thêu bằng chỉ vàng, và kiểu thêu đặc biệt đó cũng được thêu vào lai áo khoác ngoài. Chất liệu vải nhìn mỏng manh đến nỗi có thể bị rách nếu hắt hơi mạnh. Nó có cảm giác cực kỳ mềm mại khi áp vào má Nicholaa.

"Ai gọi cái này đến cho tôi vậy?" Nicholaa hỏi.

"Vợ của Đức vua," Mary trả lời. "Cô đã có được sự sủng ái của bà ấy," cô ta nói thêm với cái gật đầu. "Thậm chí bà ấy cũng gửi đến những sợi chỉ vàng để thắt vào tóc cô. Cô sẽ ngồi với chồng cô ở bàn của Đức vua trong buổi tiệc mừng đêm nay, nữ chủ nhân."

Nicholaa không biểu lộ bất cứ phản ứng gì trước thông báo đó. Cô biết rằng có lẽ cô nên tỏ ra nhiệt tình hơn khi có vinh hạnh được ăn tối với Vua Anh. Tuy nhiên cô không thể. Cô vẫn cảm thấy không đủ tỉnh táo với thứ thuốc mà cô đã uống. Cô cũng rất nhớ nhà, và tất cả những gì cô muốn là được ở một mình trong một lát.

Cô không thực hiện được ước muốn đó. Cô trải qua vài giờ sau vào những chuyện thiết thực hơn. Sau khi tắm xong và mặc bộ áo sang trọng,

Nicholaa cảm thấy khá hơn. Mary chải tóc cho cô một cách kỹ càng, kéo và giặt cho đến khi Nicholaa sắp sửa hết lên. Cô không quen được nuông chiều, nhưng cô không muốn làm cho Mary phật ý, và vì vậy cô chịu đựng sự phiền toái. Tuy nhiên, người hầu gái dường như không thể luồn những sợi chỉ vàng vào những lọn tóc quăn của nữ chủ nhân của cô ta. Cuối cùng Nicholaa bắt cô ta dừng cố gắng nữa.

Sau đó Nam tước Samuel và người giúp việc của ông đến khám vết thương cho Nicholaa. Cô không thể thuyết phục người thầy thuốc không băng tay cô lại, dù vậy cô có thể buộc ông hứa là chỉ băng thêm một đêm nữa.

Cô cứ mong Royce đến thăm cô. Suy cho cùng cô đã không gặp anh kể từ lễ cưới, và cô nghĩ ít nhất anh cũng phải ghé thăm cô cho phải phép. Cho đến giờ ăn tối, cô thật giận dữ với sự khiếm nhã của anh. Đối với cô điều đó rõ ràng chứng tỏ là Royce đang lừa cô.

Mary cứ xun xoe tâng bốc cô. Nicholaa không quen nghe chuyện cô đẹp như thế nào, và lời khen của người hầu nhanh chóng làm cho má cô ửng hồng với vẻ bối rối. Trong tuyệt vọng, cô bảo Mary đi lấy nước chỉ để cho cô có thể có được một vài phút yên tĩnh và thoải mái. Người hầu để cánh cửa hé mở. Khi Nicholaa nhìn thấy hai tên lính đứng canh trong hành lang, cô hết sức bức bối. Cô vẫn còn là tù nhân ư? Cô quyết định tìm hiểu. Cô đi đến lối vào, đẩy nhẹ cánh cửa rộng ra bằng đầu mũi giày của cô, và chào họ.

Những người lính nhìn chăm chăm vào cô, rõ ràng là ngạc nhiên. Cô tự hỏi họ sẽ ngạc nhiên như thế nào ngay khi cô chúc họ một ngày tốt lành.

"Công nương là cô dâu rất xứng đôi với tướng quân của chúng tôi." một người buột miệng nói.

Người khác gật đầu. "Vâng, đúng vậy."

Nicholaa cảm ơn lời nhận xét tử tế của những người lính, sau đó hỏi, "tại sao các người lại đứng canh ngay cửa phòng tôi?"

Người lính cao hơn trả lời. "Tướng quân Royce đã bảo chúng tôi đứng đây, thưa nữ chủ nhân."

"Để làm gì?"

"Để bảo vệ công nương," người lính trả lời. "Bây giờ công nương là nữ chủ nhân của chúng tôi," anh ta nói thêm với cái cúi đầu thật ẩn tượng.

"Vậy thì tôi được phép rời khỏi mà không bị cản trở chứ?"

Cả hai người lính gật đầu. "Chúng tôi sẽ rất hân hạnh đưa công nương đến nơi công nương muốn đi," anh giải thích.

Nicholaa cảm thấy khá hơn. Rốt cuộc thì cô không phải là một tù nhân. "Anh vui lòng đưa tôi đến phòng của chồng tôi được không?" cô yêu cầu. "Tôi cần nói chuyện với anh ấy."

Hai người đàn ông liếc nhìn nhau trước khi quay trở lại với nữ chủ nhân của họ. "Nhưng công nương đã ở ngay trong phòng của ngài ấy," người thấp hơn nói.

Vậy thì Royce đã ngủ ở đâu? Nicholaa không có ý định hỏi câu đó. Câu trả lời có thể làm cho cô xấu hổ. Cô gật đầu với những người lính và sắp sửa đẩy nhẹ cánh cửa đóng lại khi Lawrence đi vội xuống hành lang.

"Công nương sẵn sàng cho bữa ăn tối chưa, Công nương Nicholaa?"

"Chồng tôi đâu?" cô hỏi.

"Ngài ấy đang đợi công nương trong chính điện," Lawrence trả lời. "Nếu công nương cho phép tôi làm người tháp tùng, nữ chủ nhân của tôi, tôi sẽ đưa công nương đến với ngài ấy."

Thậm chí người đàn ông còn không màng đi rước vợ của anh ta ư? Nicholaa giấu cái cau mày của cô. Cô tự nhủ với mình là cô không quan tâm. Nó ổn với cô thôi nếu anh muốn ngủ trên giường của một người nào khác. Anh cũng có thể cứ tiếp tục lờ cô.

Không, cô không quan tâm chút nào. Nicholaa cứ tự lừa gạt bản thân mình lời nói dối đó khi cô đi bên cạnh Lawrence.

Chính điện đầy ắp người. Cô nhìn thấy Royce ngay lập tức. Anh là chiến binh cao nhất trong phòng, làm cho cô dễ dàng nhận ra anh ngay. Lưng anh đang quay lại với cô, và anh bị những người quen vây quanh.

Tiếng ồn ào lắng xuống khi cô và Lawrence đi vào bên trong. Mọi người dường như đang nhìn về hướng cô. Cô không thể hiểu tại sao. "Mọi người đang nhìn chăm chăm vào ai thế, Lawrence?" cô hỏi.

"Công nương đấy."

Cô cho là anh ta không thể nào khiếm nhã hơn thế nữa. Nhịp tim của cô đập nhanh hơn. "Tôi cứ nghĩ là họ đã chấp nhận tôi rồi chứ," cô thì thầm.

Lawrence mỉm cười. "Họ đã chấp nhận công nương, nữ chủ nhân của tôi. Bữa tiệc này là dành cho công nương và Royce đấy."

Nicholaa cảm thấy quá lúng túng để có thể hài lòng với lời giải thích của anh. Cô không thích là trung tâm của sự chú ý. Cô cũng không thích bị chồng của cô lờ cô. Cô nhìn vào tấm lưng của Royce trong khi cô chờ anh đến với cô.

"Tôi sẽ đưa công nương đến chỗ Royce," Lawrence đề nghị.

Cô lắc đầu. "Royce nên đến với tôi," cô nói.

Cuối cùng thì một trong những hiệp sĩ đang nói chuyện với Royce nhìn thấy cô. Anh ta ngừng nói và đẩy nhẹ chồng cô.

Royce từ từ quay lại. Dĩ nhiên là ngay lập tức anh nhìn thấy cô. Cô là người phụ nữ đẹp nhất trong phòng. Đến lúc nào thì anh mới quen với sự hiện diện của cô đây. Mỗi lần anh gặp cô, anh đều trở nên bối rối bởi vẻ ngoài của cô. Mái tóc cô toả sáng như vàng ròng. Anh thích cách cô để tóc hôm nay - xoã ra và buông thả xuống quanh vai cô. Đột nhiên anh muốn chạm vào cô.

Anh phải hít thở sâu để có thể điều khiển suy nghĩ của anh. Anh gật đầu và một cách ngạo mạn ra dấu cho Lawrence và Nicholaa đi tới chỗ anh.

Cô từ chối mệnh lệnh của anh bằng cách lắc đầu. Lawrence trông có vẻ không thoải mái. Royce nhìn người thuộc cấp của anh cúi xuống và thì thầm gì đó vào tai của Nicholaa. Cô lại lắc đầu.

Bây giờ cô ta đang chơi trò gì thế này? Royce thấy thật khó tin vào những gì anh đang nhìn thấy. Cô dâu của anh dám không làm theo mệnh lệnh của anh à? Điều đó thật là không tưởng tượng nổi. Anh gần như cười, nhưng kìm lại được. Anh ra dấu cho cô một lần nữa.

Vẻ mặt của anh chẳng thể hiện anh đang nghĩ gì - cho đến khi cô vẫy tay ra hiệu cho anh. Sau đó mắt của anh mở to, và quỷ tha ma bắt, anh không thấy mình lắc đầu với cô.

Thậm chí từ khoảng cách tách biệt giữa họ, Nicholaa có thể nhìn thấy má anh hơi co giật. Hàm của anh siết chặt lại. Anh rất giận dữ, được thôi. Mặc dù cô lo lắng với tia nhìn trong mắt anh, cô không chịu thua. Lạy chúa, cô là vợ anh và anh sẽ phải đến với cô.

Royce khoanh tay trước ngực và tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô. Thông điệp quá rõ ràng. Anh sẽ không nhúc nhích.

Chỉ còn có một cách khác: cô sẽ rời khỏi phòng. Cô tự nói với mình là dù sao thì cô cũng không đói lắm. Hơn nữa, Royce chắc chắn sẽ đuổi theo cô, và khi họ ở riêng trong hành lang cô có thể trách mắng anh vì đã thô lỗ với cô. Cô cũng có thể nắm lấy cơ hội đó để giải thích nhiệm vụ mới của anh cho anh biết. Trước tiên và hàng đầu, cô sẽ bảo anh rằng, một người chồng luôn luôn phải hộ tống vợ của anh ta đến bất cứ bữa tiệc quan trọng nào.

Nicholaa đưa kế hoạch của cô vào hành động. Cô cảm ơn Lawrence vì sự hộ tống của anh, sau đó cười với Royce. Cô không thể khẽ nhún gối chào với bàn tay bị băng bó, vì vậy cô nghiêng đầu. Sau đó cô xoay người và đi về phía ngưỡng cửa.

"Nicholaa."

Giọng nói của anh làm cho những thanh xà nhà rung chuyển. Nicholaa lập tức dừng ngay lại. Cô không thể tin nổi là anh đã rống tên cô trước mặt những người khách. Cô quay lại để nhìn anh, rất xấu hổ. Một lần nữa toàn bộ đám người đang tụ tập cùng nhau nhìn chăm chăm vào cô, phải cảm ơn người chồng thiếu chu đáo của cô.

Cô có thể cảm thấy má cô như cháy rực lên vì xấu hổ. Ánh nhìn trong mắt Royce nói với cô rằng anh sẽ tiếp tục trình diễn cảnh tượng xấu hổ này mà không cảm thấy hổ thẹn chút nào. Cô liên tưởng đến cảnh anh nắm tóc cô kéo đến bàn, và ý nghĩ đen tối đó làm cho cô đánh giá lại vị thế của cô. Chỉ có Chúa mới biết người đàn ông thô lỗ này sẽ làm bất cứ điều gì để có được cái mà anh ta muốn.

Cô cho là cô nên để cho anh làm theo ý của anh... chỉ lần này thôi. Cô thờ dãi, cố biểu lộ sự bình thản trên gương mặt cô, và đi băng qua phòng. Cô giữ ánh mắt của cô nhìn thẳng vào Royce. Nếu người đàn ông đó dám mỉm cười, cô thề với đấng Tạo Hóa là cô sẽ đá anh. Cô dừng lại khi cô chỉ còn cách anh khoảng một mét. "Anh cần gì hả?"

Anh gật đầu. Đối với cô trông anh có vẻ tự mãn. Cô di chuyển đến gần hơn. "Anh sẽ không luôn có được những gì anh muốn," cô thì thầm.

"Có, anh sẽ có."

Cô nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong mắt anh. "Anh đúng là một người đàn ông không thể chịu đựng nổi," cô thì thầm.

"Em đã từng nói điều đó trước đây."

Anh mỉm cười. Cô không biết phải nghĩ sao về điều đó. Cô cúi đầu. Anh buộc cằm cô ngẩng lên. Sau đó anh từ từ cúi xuống và hôn cô. Miệng của anh lướt nhẹ trên môi cô khoảng một giây, nhưng nó vẫn làm cho cô bối rối.

Cô vừa lấy lại trí thông minh của cô sau điều bất ngờ đó thì anh kéo cô đến bên cạnh anh, khoác cánh tay qua vai cô, và xoay cô lại với bạn anh.

Cô thầm nghĩ anh đối xử với cô như một mảnh quân trang vậy, nhưng ít ra thì anh đã chào đón cô một cách thích hợp. Chúa ơi, anh làm cho cô rồi cả lên.

Nicholaa vẫn có cảm giác đó suốt cả buổi. Người đàn ông ngồi cạnh cô lơ cô trong khi bữa ăn được dọn lên. Cô được hết người này đến người khác khen ngợi, nhưng không hiểu sao những lời nhận xét của họ không làm cho cô thấy vui. Royce đã không nói một lời nào về diện mạo của cô, nhưng cô tự nói với mình là cô không quan tâm đến chuyện anh nghĩ gì khi cô cố vuốt thẳng tóc cô.

Bởi vì tay cô bị thương, người nào đó sẽ phải đút cho cô ăn, và điều đó sẽ làm cho Nicholaa thấy xấu hổ và không thể chịu đựng nổi. Cô quay qua chỉ để thì thầm ý nghĩ đó với chồng cô, nhưng bị chặn lại khi anh đút miếng thịt vào miệng cô. Vì thế thay vì nói chuyện đó cô nhai nó.

Có rất nhiều cuộc chuyện trò và tiếng cười đùa vang khắp chính điện làm cho Nicholaa nghĩ là không có ai chú ý đến cô. Matilda ngồi bên phải cô, nhưng bà đang nói chuyện với chồng bà. Nicholaa nghe lỏm được là họ đang nói về con của họ.

Và vì vậy cô để cho Royce giúp cô ăn bữa tối. Anh rất thờ ơ với nhiệm vụ đó. Anh có thể ra lệnh cho một người cận vệ của anh làm chuyện đó, và cô thấy mình vui mừng vì anh không phóng đại sự khổ sở của cô lên.

"Nam tước Samuel đã nói là ông ấy sẽ tháo băng cho em vào ngày mai," cô bảo Royce.

Anh gật đầu. Sau đó anh xoay qua nói chuyện với một tướng quân mà cô chưa từng gặp. Cô dùng chân đá nhẹ chân Royce. Anh không quay lại với cô.

Nicholaa ngồi ở đó, cảm giác cô độc và khốn khổ, bàn tay bị phỏng đặt trên đùi cô. Chẳng bao lâu cô bắt đầu cảm thấy tội nghiệp cho bản thân mình. Bàn tay của cô đang ngứa ngáy, và sự đau khổ chỉ làm cho tâm trạng buồn chán của cô tồi tệ hơn. Cô nhận thấy nhiều phụ nữ độc thân cứ ồ ạt ọ ọ với chồng cô. Cô ngồi xích vào Royce và cau mày với những thiếu nữ không biết xấu hổ là gì.

Cô không thích bị lừa dối. Royce đi đến kết luận đó khi cô cứ ép sát mình vào người anh trên cái băng ghế dài. Nếu cô lại di chuyển, cô sẽ ngồi lên đùi anh.

Cuối cùng thì anh cũng thấy tội nghiệp cô. "Em có vui không, Nicholaa?" anh hỏi.

Cô nâng vai cô trong cái nhún vai không biểu lộ gì. "Tối qua anh đã ngủ ở đâu vậy?"

Nicholaa xoay người khỏi Royce để nhìn trừng trừng vào người phụ nữ tóc đỏ xấu xí đang cố thu hút sự chú ý của chồng cô. "Sao?"

"Hãy nhìn anh khi em hỏi chuyện anh," anh ra lệnh.

Anh kiên nhẫn đợi cho đến khi cô tuân thủ mệnh lệnh, sau đó nói, "anh ngủ với vợ anh."

"Em là vợ của anh."

Anh nhướn cao chân mày. "Đúng vậy."

"Anh đã ngủ với em à?"

"Đó là chuyện anh mới vừa nói đấy cô nương."

"Anh không cần có vẻ tức giận như vậy. Em không nhớ về chuyện tối qua, cho nên em thắc mắc thôi. Vậy là anh đã ngủ với em."

Cô dường như không thể làm rõ điều này trong tâm trí của cô. Royce cố kiên nhẫn. Thật thú vị khi nhìn cô day dứt về chuyện gì đó. Bây giờ chắc chắn là cô rất day dứt. Cô đang cố gắng không cau mày và thất bại một cách khổ sở. Anh quyết định chọc cô một tí. "Thực ra thì anh đã ngủ bên dưới em. Em đã nằm ở trên."

Khuôn mặt của cô đỏ như lửa. Royce cười. Âm thanh lớn tiếng làm cho nhiều người giật mình nhìn họ.

"Anh đã bắt em nằm ngủ ở bên trên - "

"Là em muốn mà."

"Em đã bị say thuốc."

"Đúng."

Vai của cô thẳng lên. "Tối nay em sẽ không uống thuốc."

Anh đồng ý khi anh thấy cô trở nên khó chịu.

Sau đó Nicholaa bị kéo vào cuộc đàm thoại với Matilda. Royce nhận thấy cô vẫn không nhích người khỏi anh. Cô có vẻ muốn gần anh. Anh không hiểu tại sao, nhưng anh thích có cô ở bên cạnh anh. Đường như đó là điều tự nhiên nhất trên thế giới khi đặt cánh tay anh quanh vai cô. Nicholaa không hất cánh tay của anh đi. Vài phút sau, khi Matilda kết thúc câu chuyện thú vị về một trong những cô con gái của bà và quay trở lại với chồng bà, Nicholaa đầu hàng sự mệt mỏi của cô và tựa hẳn vào Royce.

Đối với người ngoài, cô cho là cô và Royce trông giống như một cặp vợ chồng gắn bó vui vẻ, nóng lòng muốn có thời gian để ở riêng với nhau. Nicholaa nghĩ, nếu xét trên phương diện nào đó, điều đó là đúng. Cô không thể đợi cho đến khi được ở một mình với Royce thôi. Và ngay khi cô có được cơ hội đó, ý nghĩ cô sẽ trách mắng anh vì sự cục súc của anh đang áp đảo trong tâm trí cô. Chúa ơi, anh đúng là kẻ vô tâm. Tại sao à, mỗi khi cô nghĩ về cách anh đã rống lên tên cô và một cách hách dịch ra dấu cho cô đến gần anh, là cô bắt đầu giận sôi sùng sục.

Cô không mất nhiều thời gian để khiến cho mình trở nên điên tiết. Rồi Royce phá hỏng nó. Anh bắt đầu xoa bóp sự căng thẳng ra khỏi vai cô một cách dịu dàng đến nỗi cô tất nhiên phải rúc vào anh. Cô còn ngáp nữa.

"Tay em còn rất không, Nicholaa?" anh thì thầm vào tai cô.

Một cái rùng mình vui sướng làm cổ cô thấy nhột nhạt. Sự dịu dàng trong giọng nói anh như thể cái vuốt ve. Cô biết chắc chắn là không thích hợp khi cứ tựa vào người anh ở trước mặt những người khách, nhưng cô quá mệt mỏi đến mức không thể quan tâm đến chuyện đó.

Hơn nữa, trong phòng quá lạnh và Royce thì cực kỳ ấm. Cô tự nói với mình rằng cô chỉ muốn mượn ít hơi nóng của anh.

Cô ngo ngậy ép sát vào anh tí nữa trước khi cô trả lời anh. "Tay của em chỉ hơi bị ngứa, Royce. Tuy nhiên, nó không phải là không thể chịu đựng nổi."

Anh lại bắt đầu chà xát vai cô. Cô rất thích. Cô cũng thích mùi hương của anh. Mùi hương trên người Royce quá sạch sẽ, quá đàn ông. Khi anh quay trở lại để nói chuyện với bạn anh, cô không cảm thấy như thể anh hoàn toàn không đếm xỉa đến cô nữa, vì thỉnh thoảng anh nhẹ nhàng vuốt ve ót cô hay lướt bàn tay anh trên cánh tay cô, cô nghĩ anh làm vậy chỉ để cho cô biết là anh không quên cô.

Vua William đột ngột đứng lên, vẫy tay của ông ra dấu im lặng, rồi ra lệnh cho Ngài Clayton đi đến phía trước.

Một người đàn ông cao và gầy với cái mũi dài, hẹp và quai hàm xệ tách ra khỏi nhóm người và cúi đầu chào. Ông ta mặc một bộ đồ màu tía, chiếc áo choàng đỏ tươi phủ qua một vai.

Vua William ngồi xuống ghế của ông, và mọi người vội vã tìm chỗ ngồi. Chỉ trong vài phút sự im lặng bao trùm trong chính điện.

Clayton làm một cử chỉ văn vẻ khi ông ra dấu cho những người phụ tá của ông đi đến phía trước. Hai người thanh niên, ăn mặc giống nhau, đứng hai bên Clayton. Những người phụ tá giữ những cái kèn trôm - pét trong tay họ.

Nicholaa ngồi thẳng lên bên cạnh người Royce, tính hiếu kỳ của cô trỗi dậy. Cô cho là bộ ba sẽ hát cho mọi người cùng nghe.

Vua William vỗ tay. Những người phụ tá thổi kèn trôm - pét, sau đó đi đến phía trước. Clayton đi theo.

Bây giờ Royce cũng xem. Anh dựa lưng vào băng ghế, sau đó đẩy nhẹ Nicholaa để cô cũng ngồi tựa vào lưng ghế.

Cô hướng về anh mỉm cười. "Họ sẽ hát cho chúng ta hả?" cô thì thầm.

Anh lắc đầu. "Đó là người kể chuyện Clayton," anh giải thích.

Nicholaa không hiểu. Cô biết người kể chuyện là người làm sống lại những ký ức qua thời gian, là người kể lại những sự kiện lịch sử quan trọng. Dĩ nhiên người Saxons cũng từng có người kể chuyện, và mặc dù cô biết nhiệm vụ của họ là gì, cô không thể tưởng tượng ra là tại sao Clayton đang làm điều đó ngay lúc này.

Cô lại nghiêng người sát vào người Royce. "Ông ta sẽ kể lại chuyện đã xảy ra ở Hastings ư?" cô thì thầm.

Anh lắc đầu. "Ông ta đang thuật lại một huyền thoại đặc biệt, Nicholaa. Chú ý đi. Rồi em sẽ mau hiểu thôi."

Clayton đã bắt đầu câu chuyện của ông. Nicholaa nghe được khúc cuối những lời nhận xét của ông về tầm quan trọng của việc nắm giữ một pháo đài béo bở dưới danh nghĩa Vua William. Giọng nói của người kể chuyện rất hùng hồn nhưng vẫn du dương. Chẳng bao lâu, Nicholaa đã bị cuốn hút vào câu chuyện khác thường.

Clayton ngừng lại, hướng về phía Nicholaa mỉm cười, rồi quay trở lại với nhóm người và tiếp tục. "Ba hiệp sĩ Norman khác đã cố gắng bắt giữ người Saxon. Mỗi người đều đã thất bại.

"Ngài Gregory là người đầu tiên yêu cầu sự thách thức. Một chàng hiệp sĩ trẻ đầy nhiệt huyết, với trái tim và tấm lòng rất dũng cảm, đã nóng lòng muốn chứng minh giá trị của mình với chúa công của anh. Anh đã cầu xin để được giao nhiệm vụ đó, và khi lời khẩn nài của anh được chấp thuận, chàng hiệp sĩ khoác lác với mọi người trong tầm nghe là anh sẽ khái hoàn trở về trong vòng một tuần lễ. Xét cho cùng thì những tin đồn, đã thì thầm rằng không có một chiến binh Saxon nào nắm giữ thành trì, và nếu tin đồn đó hoá ra lại là đúng, thì trận chiến sẽ không xứng đáng để được kể lại.

Gregory đã rất tự tin vào sự thành công của anh đến nỗi anh chỉ mang theo 30 người lính, và anh đã rất vênh váo rời khỏi trại."

Một tràng cười âm ỉ vang lên từ đám đông. Clayton đợi cho đến khi tiếng ồn lắng xuống, sau đó tiếp tục. "Thương thay," ông nói lè nhè trong tiếng thở dài thậm thụt, "Ngài Gregory đã không vênh váo khi quay trở về. Anh không thể, vì một mũi tên nhô ra từ sau mông anh làm cho đáng vẻ bảnh bao kiêu ngạo là không thể. Ngay khi mũi tên đã được kéo ra khỏi thịt, Gregory bây giờ khiêm tốn ném mình trên đầu gối trước mặt chúa công của anh. Đầu của anh, tôi bảo đảm với các người, là đã cúi xuống đủ thấp đến nỗi chạm cả mặt đất. Sau khi thừa nhận sự thất bại của anh, chàng hiệp sĩ cầu xin William yêu dấu của chúng ta chém đầu anh vì sự ô nhục của anh." Nicholaa gần như thở hắt ra. Vua William đang cười mỉm với câu chuyện và chấm nhẹ mắt ông với một cái khăn bằng vải lanh. Rõ ràng là ông đang vô cùng thích thú với câu chuyện này.

Clayton chào Đức vua của ông và sau đó một lần nữa tiếp tục. " 'Tin đồn có đúng không?' vua William đã hỏi. 'Có phải là chỉ có một người phụ nữ đánh bại hiệp sĩ cao quý của ta không?'

"Gregory, tôi có thể làm chứng là anh không hề cố gắng nghĩ ra lời biện hộ hợp lý nào. Anh chỉ có thể nói với chúa công của anh sự thật, dù cho kết quả có bị nhục nhã như thế nào.'Đúng, thưa chúa công,' anh đã nói, 'là một người phụ nữ điều khiển việc phòng thủ.'"

Clayton một lần nữa đợi cho đến khi tiếng cười lắng xuống, sau đó tiếp tục giải thích. "Công tước của Normandy - chúa công của chúng ta lúc đó còn chưa chính thức lên ngôi vua của nước Anh - siết chặt tay của ngài ở sau lưng và nhìn xuống chàng hiệp sĩ đang quỳ trước mắt ngài. Chúa công của chúng ta đã chiến thắng vẻ vang trong trận chiến gần Hastings, nhưng vẫn còn nhiều trận chiến phải đánh thắng trước khi nước Anh thuộc về ngài. Ngài đã thông báo cho tôi biết rằng binh sĩ của ngài đã mệt mỏi từ chiến trận.

"Tất cả mọi người đều biết," Clayton tiếp tục, "rằng William là một người có con mắt đánh giá sắc sảo về con người. Ngài đã nhanh chóng nhận thấy ngay từ phút Gregory đi khắp khiêng lúi vô trại, binh lính của anh đã thể hiện ra trên mặt vẻ mệt mỏi của họ và đã mau chóng bị các chiến binh trẻ chen chúc vây quanh để nghe câu chuyện của anh. Đến lúc Gregory kết thúc việc thú nhận thất bại của anh thì đám binh lính cười với vẻ thích thú. Không ai, các người thấy đó, có thể tin là một người đàn bà có thể đánh bại hiệp sĩ Norman.

"William báo cho tôi biết là ngài cũng đang cảm thấy như được tiếp thêm sinh lực với vấn đề nan giải mới này. Ngài đã tuyên bố rằng người phụ nữ Saxon này đã đem đến cho binh lính của ngài sự thư giãn. Cô ta thực sự đã làm cho binh sĩ quên những vết thương và sự mệt mỏi của họ. 'Ai sẽ nhận đổi mặt với thách thức này dưới danh nghĩa của ta?' William, chúa công của chúng ta, đã kêu gọi." Một lần nữa Clayton buộc phải chờ đợi sự chú ý của mọi người vì những cái đầu xoay sang chỗ khác.

Nicholaa thì thầm, "Họ đang tìm kiếm ai thế?"

Royce mỉm cười. "Tìm Hannibal," anh trả lời. "Anh ta kìa, ở phía sau. Anh ta là người có khuôn mặt đỏ bừng. Sự thất bại của anh ta sắp sửa được phơi bày trước mắt chúng ta."

Nicholaa cố không cười. Gã đàn ông tội nghiệp trông có vẻ bối rối. "Gregory đâu?" cô hỏi. "Người hiệp sĩ đầu tiên nhận đổi mặt với thách thức đấy?"

"Anh ta đang cố lẩn vào bức tường phía bên trái sau lưng em đấy, Nicholaa."

Clayton làm cô chú ý khi ông tiếp tục. "Một chàng hiệp sĩ trẻ đầy nhiệt huyết khác tên là Ngài Hannibal vội vã chạy đến. Anh đặt tay của anh lên trái tim, cúi đầu thấp, và khiêm nhường yêu cầu được nhận nhiệm vụ.

William yêu dấu của chúng ta đã chấp thuận. 'Ta muốn người phụ nữ được an toàn,' ông ra lệnh. 'Mang cô ấy đến Luân Đôn một khi người đã chiếm giữ được pháo đài. Cô ta sẽ chứng kiến lễ đăng quang của ta.' Sau đó William ngừng lại để nhìn chăm chăm vào những khán giả đang rất chăm chú của ngài trước khi nói thêm, 'cô ta sẽ là giải thưởng của ta cho một hiệp sĩ xứng đáng.'"

Không hiểu gì cho đến khoảnh khắc đó, giây phút Clayton nói từ "giải thưởng" Nicholaa nhận ra câu chuyện là về cô.

Cô sẽ nhảy ra khỏi ghế của cô nếu Royce không ôm cô lại. Cô quay sang nhìn chồng cô. Cô có vẻ bị kích động. Mắt của cô ngấn đầy lệ.

Royce thì thầm vào tai cô, "Clayton không chế giễu em, Nicholaa. Ông ấy khen em đấy."

Cô hít thật sâu. Lưng của cô cứng đờ, và cô nhìn về phía trước. Cô cố gắng, nhưng cô không thể không nghe thấy giọng nói của người kể chuyện.

"Sáng hôm sau Hannibal rời khỏi trại để bắt đầu cuộc truy lùng của anh. Anh đã mang theo 60 binh sĩ, gấp đôi con số Gregory đã mang theo. Ngọn lửa quyết tâm trong mắt chàng hiệp sĩ chiếu sáng, nhưng cũng như Gregory, anh cũng đã đánh giá thấp đối thủ của anh. Sáu ngày sau, anh gặp chúa công để thú nhận sự thất bại của anh.

"Chàng hiệp sĩ thứ ba, tên Michael đã được gửi đi vào sáng hôm sau. Anh già dặn hơn hai người thách đấu đầu tiên và có nhiều kinh nghiệm hơn, nhưng thương thay, anh cũng bị thất bại."

Người kể chuyện tiếp tục, kể về chuyện cuối cùng William cũng phải triệu tập những tướng quân tin cẩn nhất của ngài, Guy và Royce, để bàn bạc. Clayton thuật lại chi tiết với những lời ca ngợi hai vị tướng quân và cuối cùng chấm dứt bài diễn văn với sự kiện dẫn đến cuộc hôn nhân.

Cuối cùng khi Clayton kết thúc câu chuyện của ông, ông chào Vua William và đi đến đứng ngay trước mặt Nicholaa. Ông ta cúi thấp đầu, lần này là với cô. Mọi người trong phòng đứng lên và vỗ tay hoan nghênh.

Royce đứng lên, nhưng Nicholaa dường như bị dán chặt vào băng ghế. Anh đỡ cô lên và choàng tay ôm ngay thắt lưng cô.

Những chàng hiệp sĩ đã bị cô đánh bại đi xuyên qua đám đông. Mỗi người ôm một bó hoa. Gregory mang hoa màu trắng; Hannibal mang hoa màu hồng, và Michael mang hoa màu đỏ. Các chàng hiệp sĩ chào Royce trước khi đặt hoa lên cái bàn ở trước mặt Nicholaa.

Vua William đưa tay lên ra dấu im lặng. "Cả ba hiệp sĩ xứng đáng được tham gia vào hàng ngũ của tướng quân Royce. Khi anh ta kết thúc việc huấn luyện họ, họ sẽ không bị đánh bại nữa."

Những tràng cười theo sau lời thông báo đó. William lại vỗ tay, và các nhạc sĩ bắt đầu chơi nhạc.

Nicholaa ngồi xuống, bối rối bởi những gì vừa mới xảy ra. Cô nhìn Royce. Anh đang chăm chú quan sát cô. Anh không mỉm cười. "Tất cả chỉ là một trò chơi," cô thì thầm. "Cướp bóc nhà của em và - "

Anh cướp đi những lời nói giận dữ của cô khi anh cúi xuống và hôn cô. Bị bất ngờ bởi sự thể hiện tình cảm của anh, cô càng trở nên bối rối hơn.

Anh vuốt ve má cô với lưng bàn tay anh. "Đó là chiến tranh, Nicholaa, không phải là một trò chơi," anh thì thầm. "Chấp nhận tặng vật của họ đi."

Cô từ từ gật đầu, nhưng cô không hoàn toàn bị thuyết phục.

Royce lắc đầu. "Nicholaa, anh sẽ không bao giờ cho phép Clayton lặp lại câu chuyện nếu nó có ý giễu cợt, và nếu anh tin nó chỉ là một trò chơi để

làm dịu đi sự mệt mỏi của binh sĩ, thì anh sẽ không để cho em là nhân vật chính trong câu chuyện này."

Rốt cuộc cô cũng nhượng bộ. Từ tận đáy lòng, cô biết Royce sẽ không cho phép bất kỳ ai chế giễu cô. Những bó hoa đột nhiên có một ý nghĩa mới. Cô cười với chồng cô và xoay lại định nhặt lên một đóa hoa, sau đó dừng lại, nhận ra là cô không thể cầm được bất cứ thứ gì với hai bàn tay bị băng bó.

Royce nhặt lên một đóa hoa màu trắng và đưa nó dưới mũi cô. Cô ngửi mùi hương dịu ngọt, thơm ngát, sau đó đẩy nhẹ nụ hoa về phía Royce. "Nó thơm quá," cô nói.

Anh ngửi mùi hương thơm ngát trước khi quăng nó lại trên bàn. "Em còn thơm hơn."

Cô đã không có được thời gian để nói lời cảm ơn. Royce quay lại khi một người bạn hét toáng tên anh, và bỏ rơi cô ngay lúc đó.

Buổi tiệc kéo dài cho đến tận khuya. Hầu hết quan khách dường như rất vui vẻ. Từng người họ đều đến nói chuyện với Nicholaa và nói lời chúc mừng của họ. Cô rất hài lòng bởi những lời chúc tốt đẹp, và tự tận đáy lòng cô tin là họ đã rất chân thành. Cô cũng nhận thấy vài người Saxon lớn tuổi giữa những người Norman. Khi cô đề cập chuyện này với Royce, anh giải thích rằng những người đó đã thề trung thành với William và bây giờ địa vị của họ cũng ngang hàng với các thành viên trong triều. Thậm chí vài người còn được phép giữ lại một phần tài sản của họ.

Trong bóng tối gần hốc tường ở lối vào, bốn người đàn ông đứng sát nhau thảo luận. Thỉnh thoảng một người đưa mắt nhìn Công nương Nicholaa. Gã cầm đầu ba tên còn lại đứng ở giữa, đưa ra mệnh lệnh của hắn ta. Mỗi lần hắn ta đưa ra một mệnh lệnh, cả ba người kia đều gật đầu đồng ý.

"Anh có chắc là cô ta sẽ làm chuyện đó không?" một người thắc mắc. Hẳn ta lo lắng nhìn qua vai chỉ để chắc chắn rằng họ không bị nghe lén, sau đó quay trở lại với thủ lĩnh của hẳn ta. "Nếu kế hoạch không thành công - "

"Cô ta sẽ là người gánh chịu hậu quả," gã cầm đầu thì thầm.

"Cô ta có thể không chịu hợp tác," một người khác chỉ ra.

Gã dẫn đầu mỉm cười. "Nicholaa là người Saxon, trước đây và luôn là vậy. Cô ta sẽ làm chuyện đó."

"Rồi thì sao?" gã thứ ba hỏi.

"Cô ta sẽ chết."

Nicholaa sẽ không thể nào tưởng tượng được việc cô là đề tài đang được thảo luận. Cô đang thiu thiu ngủ thì bị giật mình bởi tiếng cười khan khan đột ngột phát ra từ phía hốc tường. Cô nhìn về hướng đó để xem ai đang làm chuyện ồn ào này, nhưng không thể nhìn được vì đám đông. Rượu được uống thả cửa cả mấy tiếng đồng hồ, và cô kết luận rằng một vài hiệp sĩ thiếu cẩn trọng đã uống quá nhiều chất lỏng ngọt ngào, làm cho say xỉn đó.

Những vết bọng bây giờ đang làm tay cô đau nhức nhối, và da của cô ngứa ngáy khó chịu. Cô đoán là thuốc mỡ làm dịu nó đã hết tác dụng.

"Royce? Có quá mất lịch sự không nếu em rời khỏi ngay bây giờ?" cô hỏi.

Để trả lời, chồng của cô ra dấu cho Lawrence. Người thuộc cấp đặt ly của anh ta xuống và đi sang bàn của họ.

Nicholaa cười với người hiệp sĩ trước khi xoay qua với Royce. "Anh còn ở lại đây à?"

Anh mỉm cười. Cô quá buồn ngủ đến nỗi mí mắt của cô đã sụp xuống. "Không hề khiếm nhã nếu em rời khỏi, Nicholaa, nhưng anh phải ở lại đây cho đến khi Vua William chấm dứt buổi tiệc. Anh không thể lui khi Ngài còn ở đây."

Cô trông có vẻ hài lòng với lời giải thích của anh. Anh không biết phải nghĩ sao về chuyện đó. Tuy nhiên nụ cười của cô như thiên thần, và thôi thúc muốn hôn cô gần như áp đảo anh.

"Rốt cuộc thì anh cũng biết hành vi thích hợp là gì," cô nói. "Bây giờ em biết là bất cứ khi nào anh tỏ ra bất lịch sự đối với em, là do anh cố tình chứ không phải vì anh bất lịch sự."

"Làm vậy em thấy vui hơn hả?"

Cô gật đầu. "Phụ nữ không muốn kết hôn với một người đàn ông bất lịch sự," cô giải thích. "Em nên cảnh báo anh, Royce: vì bây giờ em biết rõ anh đang làm chuyện gì, em sẽ bắt đầu trả đũa bằng chuyện tương tự. Điều đó rất công bằng, phải không?"

"Không."

"Nó chắc chắn là công bằng. Tại sao ư, em tin rằng -" Anh đã không để cho cô nói hết câu. Anh hôn cô, nhanh và dữ dội, và khi anh kết thúc nụ hôn, cô quá bối rối để nhớ là cô đang nói chuyện gì.

Chết tiệt, anh muốn hôn cô sâu hơn. Anh muốn miệng cô mở ra, lưỡi của anh xâm nhập vào bên trong...quỉ tha ma bắt, anh muốn một đêm tân hôn. "Sao anh lại cau mày vậy?" cô hỏi.

Anh không trả lời cô. Thay vào đó anh giúp cô đứng lên. Nicholaa xoay qua cảm ơn Đức vua và vợ ông.

Royce đứng bên cạnh cô, xem cách cô giành được nụ cười của họ với những lời nhỏ nhẹ dịu dàng và rụt rè của cô.

Cô là một thứ rất dễ vỡ, và rất, rất đặc biệt. Đúng, một thiên thần, nhưng cũng có một phần của ma quỷ trong con người cô, liệu ánh sáng lấp lánh đột ngột hiện lên trong mắt cô có phải là một dấu hiệu.

"Khi em đi bằng qua chính điện," cô thì thầm, "Em có thể dừng lại và la to tên anh. Sau đó em có thể ra dấu cho anh đến gần em. Anh nghĩ anh sẽ làm gì?"

Dĩ nhiên là cô đang dọa anh thôi. Cô quá quý phái để làm một hành động không đàng hoàng như vậy chỉ để trả đũa anh.

Chắc chắn là Royce cũng nhận ra điều đó. Anh nháy mắt với cô, sau đó ra dấu cho Lawrence đến gần hơn.

"Bây giờ vợ của tôi đã sẵn sàng rời khỏi," anh nói. "Anh có thể hộ tống cô ấy về phòng của chúng tôi."

Lawrence gật đầu và với tay nắm lấy khuỷu tay Nicholaa. Mệnh lệnh kế tiếp của tướng quân làm cho anh chùn lại. "Nếu Công nương Nicholaa dừng lại ở ngưỡng cửa, tôi cho phép anh vác cô ấy về phòng"

Mắt Nicholaa mở to. Cô nhìn Lawrence để xem anh phản ứng như thế nào với một mệnh lệnh đáng hồ thẹn như vậy và nhận thấy anh đang cố gắng nín cười. Cô nhìn anh trừng trừng, sau đó hướng về chồng cô. "Anh là kẻ cực kỳ vô tâm đấy, Royce."

Anh mỉm cười với cô. "Em làm anh đau đớn với lời chỉ trích gay gắt như thế," anh đáp trả. "Anh không bao giờ vô tâm cả."

Để chứng minh những lời nói của anh, anh nói, "Lawrence, nếu anh phải tung vợ tôi qua vai anh, đừng chạm vào tay cô ấy. Vết thương của cô ấy còn

đau đấy."

"Vâng, tướng quân," Lawrence trả lời. "Tôi sẽ cẩn thận."

Royce nháy mắt với Nicholaa. "Đấy, phu nhân, anh vừa mới cho em thấy là anh có thể ân cần đến mức nào."

Cô lắc đầu. "Anh biết không, Royce, mỗi khi em bắt đầu nghĩ là có thể có một tia hy vọng cho một tương lai hoà bình giữa chúng ta, thì anh lại nói cái gì đó để phá hỏng nó. Anh nên hiểu vị trí mới của anh, thưa ngài."

Mắt của cô đã sẫm lại thành màu tím đậm. Anh cho là cô sắp sửa nổi sung lên. Anh muốn cười. Vợ anh chống lại anh mà không có chút sợ hãi nào trên nét mặt cô, như thể cô nghĩ cô ngang hàng với anh. Chết tiệt, cô làm cho anh thấy hài lòng.

Lawrence quan sát tướng quân của anh nhìn chăm chăm vào Nicholaa và cảm thấy có thể mỉm cười một cách an toàn. Royce đang cố dọa vợ anh, nhưng không thành công. Người thuộc cấp gần như có thể nhìn thấy những tia lửa đang xẹt ra giữa họ. Lawrence nghĩ là có khả năng Nicholaa đã yêu Royce. Chắc chắn là cô trung thành với anh. Cái cách cô chống lại Guy là bằng chứng rõ ràng. Anh muốn biết là liệu Royce có nhận thấy sự may mắn của anh ấy không. Dĩ nhiên là sẽ mất một thời gian thì anh ấy mới có thể nhận ra giá trị của cô, vì anh ấy là một chiến binh, và chiến binh thì hiếm khi nghĩ đến một vấn đề tầm thường như vậy.

"Nicholaa?" Royce hỏi, làm cho Lawrence lại chú ý đến tướng quân của anh. "Em có ý gì khi em nói là anh không hiểu vị trí của anh?"

Cô phải ngưng không nhìn vào mắt anh để cô có thể tập trung. Anh là một người đàn ông đẹp trai, thậm chí ngay cả khi anh đang lăng mạ cô. Chỉ cần nhìn thấy đốm sáng màu xám đẹp tuyệt trong mắt anh là cô quên hết suy nghĩ của cô. Cô nhìn vào ngực anh. "Bây giờ không phải là lúc để thảo luận."

"Ồ, nhưng anh muốn nghe lời giải thích của em ngay bây giờ." Anh siết chặt tay sau lưng anh và kiên nhẫn chờ đợi.

Cô hít một hơi sâu. "Được thôi," cô nói. "Trong vài ngày nữa, chúng ta sẽ quay lại lâu đài của em, phải không?" cô không chờ cho anh đồng ý. "Và bây giờ thì anh đã kết hôn với em."

Phải mất cả phút anh mới nhận ra là cô đã nói xong. Cô đang nhìn anh với vẻ mặt tràn trề hy vọng. Anh muốn cười. Chúa ơi, cô đúng là ngớ ngẩn. "Anh không thể hiểu vì em chưa giải thích rõ ràng."

Cô nâng vai trong cái nhún vai. Cô hy vọng có được sự riêng tư khi cô giải thích đầy đủ, nhưng cơ hội này quá tốt đến nỗi không thể khước từ. Bây giờ cô có được toàn bộ sự chú ý của anh, và chỉ có Chúa mới biết khi nào thì nó mới tái diễn lại.

"Là vợ của anh, bốn phận của em là phục vụ anh, và là chồng của em, bốn phận của anh là phục vụ em."

Anh không cười nữa. "Và anh phải làm gì để phục vụ cho em?"

"Bằng cách làm theo chỉ dẫn của em."

"Cái gì?"

Nicholaa không định chịu thua lúc này, bất kể anh có giận dữ thế nào đi nữa. Vấn đề quá quan trọng. "Bằng cách làm theo chỉ dẫn của em," cô lặp lại. "Việc điều chỉnh không dễ dàng chút nào. Anh sắp sửa trở thành một người ngoài. Dĩ nhiên là những người hầu ở lâu đài của em rất trung thành với em. Anh có thấy nó đơn giản đến mức nào không?"

"Nicholaa, bốn phận của anh là bảo vệ em."

"Đúng, còn chuyện đó nữa," cô đồng ý. Cô phải gắng hết sức mới đứng vững được ở đó. Ánh mắt anh thật khủng khiếp. "Em muốn được sống hoà thuận với anh, Royce. Nếu anh chỉ cần kiên nhẫn -"

"Anh luôn kiên nhẫn," anh cúi kính.

Giọng nói của anh không có vẻ kiên nhẫn chút nào, nhưng cô quyết định không tranh cãi với anh. "Không bao lâu anh sẽ học được tất cả những phong tục của em. Em sẽ giúp anh điều chỉnh."

"Em tin là anh sẽ thay đổi cách sống của anh ư?" Giọng anh đã chuyển sang khô khốc.

"Em đã không nghĩ theo chiều hướng đó," cô nói. "Em rất mệt mỏi. Chúng ta có thể thảo luận nhiệm vụ mới của anh vào ngày mai không?"

Anh không trả lời cô. Anh chỉ đứng ở đó nhìn chăm chăm vào cô với vẻ mặt hết sức kỳ lạ.

Nicholaa nghĩ tốt nhất là cô nên rời khỏi đây ngay bây giờ. Cô nhón chân hôn lên má anh, sau đó vội vã đi về hướng cửa. "Anh không đi cùng sao, Lawrence?" cô gọi qua vai cô. Người thuộc cấp vội vã đuổi theo sau nữ chủ nhân của anh. Nicholaa đang cảm thấy rất hài lòng với chính mình. Cô đã bày tỏ ước nguyện của cô, và Royce đã lắng nghe. Cô cho là đó là khởi đầu. Không bao lâu anh sẽ nhận ra cô đã đúng đến mức nào. Royce là người ngoài, và đó là lâu đài của cô, nhưng anh rất thông minh và anh có thể nhanh chóng điều chỉnh để phù hợp. Cô chắc chắn chuyện đó.

Lawrence chẳng nói một lời với nữ chủ nhân khi anh đưa cô về phòng. Chúa ơi, anh không thể. Anh quá bận kèm chế sự khoái trá của anh. Anh sẽ nhớ mãi, nhớ rất lâu cái nhìn hoài nghi trên khuôn mặt tướng quân Royce.

"Cám ơn anh đã tháp tùng tôi, Lawrence," Nicholaa nói khi họ dừng lại ở ngưỡng cửa phòng cô. "Chúc anh ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon, nữ chủ nhân của tôi. Ngủ ngon." Nicholaa cười với hai người lính gác đứng ở ngưỡng cửa, rồi đi vào trong. Một trong hai người lính kéo cánh cửa đóng lại phía sau lưng cô. Cô thở dài. Người hầu gái đang đợi cô trong bóng tối gần lò sưởi, nhưng Nicholaa không nhìn thấy bà ta cho đến khi cô đi đến giữa phòng. Cô lập tức dừng chân và thở hắt ra vì bị bất ngờ. Cô chưa từng gặp người hầu này. Người phụ nữ già hơn Mary nhiều, đang cứng đờ người với đôi lông chân mày rậm và cái cau mày u ám. Bà ra ra dấu cho Nicholaa tiến về phía trước.

Chắc chắn là người phụ nữ không cư xử giống như một người hầu. Nicholaa lập tức cảnh giác. "Tên bà là gì?" cô hỏi. "Tại sao Mary không ở đây? Cô ta đã được giao nhiệm vụ phục vụ tôi."

"Tên của tôi không quan trọng," người phụ nữ trả lời trong tiếng thì thầm nhỏ. "Cô sẽ không gặp lại tôi. Đối với cô gái đó, tôi đã bảo với cô ta là nhà bếp cần cô ta."

"Tại sao bà lại ở đây?" Nicholaa hỏi. Cô nhận thấy tay của người phụ nữ được giấu ở sau lưng và cần trọng lùi lại vài bước về phía khung cửa và những người lính gác.

"Tôi đã được lệnh mang đến cho cô một thông điệp rồi rời khỏi."

"Ai gửi cho tôi thông điệp này?" Nicholaa hỏi.

"Thủ lĩnh của những người chống lại kẻ không xứng đáng mà họ gọi là vua."

"Có những người Saxons chiến đấu ở ngay Luân đôn à?"

Cái cau mày của người phụ nữ càng rõ nét hơn. "Cô đã đánh mất lòng trung thành của cô rồi à?" bà ta hỏi.

Nicholaa đứng thẳng vai. "Hãy nói cho tôi biết tên người thủ lĩnh của bà," cô yêu cầu.

"Tôi không biết tên anh ta, và tôi không được phép nói với cô nếu tôi biết. Cô còn chưa chứng minh được là cô đáng tin cậy."

"Tôi không cần phải chứng minh bất cứ thứ gì với bà," Nicholaa phản kích. "Bây giờ đưa cho tôi thông điệp và rời khỏi nơi này ngay."

Người đàn bà kéo ra một con dao găm sắc bén từ sau lưng của bà và đưa nó ra trước mặt Nicholaa. "Tướng quân Royce là người huấn luyện binh lính giỏi nhất. Nếu có chuyện gì đó xảy ra với anh ta, thì quân đội sẽ bị thiệt hại nặng nề. William phụ thuộc vào người tướng quân này trong tất cả mọi vấn đề có liên quan đến chiến tranh. Chồng cô là kẻ đầu tiên mà chúng ta phải tiêu diệt."

Ánh mắt của Nicholaa dán chặt vào con dao. Cô nhìn người phụ nữ đặt con dao găm trên cái tủ cạnh giường. Người phụ nữ vội vã qua băng qua phòng đi về phía cửa. "Hãy giết anh ta," bà ta thì thầm. "Tối nay."

"Không!" Nicholaa la to.

Người đàn bà xoay lại. "Cô muốn những người lính gác nghe thấy cô là à?"

Nicholaa lắc đầu. Cô vô cùng khiếp sợ, nhưng cô không muốn để mụ phù thủy già rời khỏi lúc này. Cô quyết tâm muốn biết tên người cầm đầu cuộc chống đối. Quan trọng hơn, người đàn bà này có thể biết chuyện gì đã xảy ra với Thurston, anh trai cô, người đã đến miền bắc để tham gia vào đội quân của tướng quân Alfred.

"Một lần nữa tôi yêu cầu bà nói cho tôi tên người thủ lĩnh của bà. Tướng quân Alfred là người Saxon duy nhất mà tôi biết còn tiếp tục chống lại

William. Ông ta và binh lính của ông ta ở tại thành trì của họ ở miền bắc, gần pháo đài của tôi."

Cô sẽ tiếp tục nói, nhưng người phụ nữ cắt ngang lời cô. "Có nhiều nhóm người vẫn trung thành với triều đại cũ," bà ta nói. "Cô phải chứng minh lòng trung thành của cô với chúng tôi tối nay."

"Bà đề nghị tôi giết chồng của tôi bằng cách nào?" Nicholaa hỏi. Cô nâng cánh tay bị băng của cô lên. "Thậm chí tôi còn không thể cầm con dao."

Người phụ nữ có vẻ bị giật mình. Rõ ràng là bà ta đã không cân nhắc đến vấn đề đó.

Nicholaa thì thầm nhanh lời tạ ơn là cô đã không có thể bắt Nam tước Samuel tháo băng cho cô. "Tôi không thể giết chồng tôi cho dù tôi có muốn," cô nói. Có vẻ chiến thắng trong giọng nói của cô, nhẹ nhõm nữa. Cô không nghĩ người phụ nữ nhận thấy được điều đó. Bà ta đang nhìn chăm chăm vào tay Nicholaa.

"Cô sẽ phải tìm cách," bà ta nói. "Anh ta chết hoặc là cô chết."

Bà ta đang với lấy chốt cửa khi Nicholaa nói, "Mạng của tôi không đáng giá. William sẽ trả đũa."

Người phụ nữ lắc đầu. "Tảng sáng ba người đàn ông sẽ đến để đưa cô đi. Cô phải làm xong chuyện này trước đó."

"Tôi sẽ không làm."

"Vậy thì họ sẽ giết chết cả hai người."

Cánh cửa đóng lại sau lời đe dọa đó.

GIẢI THƯỜNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nicholaa biết là cô sẽ ngã bệnh. Tà ma toả ra từ người đàn bà làm cho căn phòng lạnh giá như thần chết.

Royce đi vào phòng khoảng hai mươi phút sau đó. Anh không chắc là anh mong đợi điều gì từ Nicholaa. Cô hoặc là đang ngủ say và trông giống như một kẻ vô tội hoặc là hoàn toàn tỉnh táo và đi tới đi lui trong khi suy nghĩ về những lời nói kinh khủng hơn để trao đổi với anh.

Một chuyện rất chắc chắn là: anh sẽ sớm đưa người phụ nữ này vào khuôn khổ. Mặc dù là, anh chưa từng kết hôn trước đây, và anh không biết nhiều về cách một người đàn ông và một người đàn bà sống với nhau trong sự hoà thuận. Nhưng rồi, cô cũng chưa từng kết hôn trước đây. Tuy thế, luật lệ trong hôn nhân của người Saxons và người Normans thì giống nhau, luật lệ đều được nhà thờ đặt ra. Người chồng là chúa tể của gia đình, và người vợ chỉ đơn giản là tài sản của anh ta.

Trong đầu Nicholaa thì lại nghĩ mọi thứ ngược lại. Royce mỉm cười. Sẽ không hề dễ dàng cho cô, với tất cả những thay đổi mà anh sẽ khẳng khái đòi. Tuy nhiên, một chuyện chắc chắn là: cô sẽ là người phải điều chỉnh, chứ không phải anh.

Ngay khi anh đi vào trong phòng, anh bỏ ý nghĩ thuyết giảng vợ anh sang một bên. Nicholaa không có vẻ gì là có thể lắng nghe bất cứ thứ gì anh phải nói. Cô đang quỳ trên sàn nhà bên cạnh giường, gập người trên cái chậu, nôn ọe.

Anh nghĩ rằng đó là một cách chào đón kinh khủng nhất. Anh đã nghe về chuyện phụ nữ bồn chồn lo lắng trong đêm tân hôn, nhưng phản ứng của Nicholaa thì còn xa hơn thế. Cô quá sợ hãi trong chuyện lên giường đến nỗi tự làm cho mình bị bệnh ư?

Khả năng đó là không thể nào. Anh thở dài khi anh đi đến chậu rửa. Sau khi nhúng một miếng vải vào nước lạnh, anh đến gần cô.

Nicholaa đang ngả người ra trên gót chân cô, cố hít thở khi Royce bế cô lên và ngồi xuống cạnh giường. Cô ngồi trong lòng anh.

Ngay phút anh chạm vào cô, cô bắt đầu khóc. Royce giữ miếng vải ướt dầm trên trán cô. "Đừng khóc nữa," anh ra lệnh, "và nói cho anh biết chuyện gì đã làm cho em phiền não."

Cô không thích sự cộc lốc trong giọng nói của anh chút nào. "Không có gì làm cho em phiền não cả," cô nói dối.

"Được rồi," anh đồng ý. "Vậy thì nói cho anh biết tại sao em lại đang khóc lóc."

Bây giờ giọng nói anh nghe có phần quá thích hợp với hoàn cảnh này. "Em không hề định nói những lời tốt đẹp về anh mà em đã nói," cô nói. Cô đẩy miếng vải ra khỏi trán cô và xoay người trong cánh tay anh để anh có thể nhìn thấy cô cau mày. "Đừng tin vào những lời tử tế mà em đã nói."

Anh gật đầu, chỉ để làm cho cô nguôi giận. "Em đã nói những lời mà anh không nên tin khi nào vậy?"

"Tối hôm qua," cô trả lời. "Khi tướng quân Guy có hành động kiêu ngạo như thế."

Royce nhớ lại và mỉm cười, nhưng Nicholaa đã bị sự lo lắng lấn át nên không nhận thấy. Cô ngả người tựa vào ngực chồng cô và nhắm mắt lại.

Trong tâm trí cô biết là cô muốn anh chạm vào cô, an ủi cô. Thật không thể hiểu được nữa, nhưng cô không ở trong tâm trạng để làm rõ việc đó trong tâm trí cô.

"Royce?"

"Hử?"

"Anh có ghét em không?"

"Không."

"Anh có giận em khi em chọn anh làm chồng em không?"

"Em nghĩ sao?"

"Em nghĩ là anh giận dữ," cô thì thầm. "Bây giờ anh không thể quay lại Normandy."

"Không, anh không thể."

"Điều đó có làm cho anh khó chịu không?"

Anh lại mỉm cười. Anh tựa cằm anh lên đỉnh đầu cô. Nicholaa nghe có vẻ lo lắng. "Không."

"Vậy à, tại sao lại không?"

Anh thở dài. "Em muốn gây với anh à?"

"Không," cô trả lời. "Anh nên quay lại Normandy, Royce. Có người phụ nữ đặc biệt nào đang chờ đợi sự trở về của anh không?"

"Đã hơi trễ khi lo lắng đến khả năng đó, phải không?"

Mắt của cô lại đầy nước. "Em chỉ vừa mới cân nhắc đến khả năng đó," cô khóc lóc. "Ôi, Chúa ơi, em đã phá hỏng đời anh, phải không?"

Anh ôm cô. "Không, em không hề phá hỏng đời anh," anh trả lời. "Anh không để lại người phụ nữ nào ở Normandy cả, Nicholaa."

Cô thả lỏng người trong lòng anh. Anh kết luận rằng tin tức đó làm cho cô cảm thấy nhẹ nhõm. "Dĩ nhiên là người nhà của anh ở đó," anh kể cho cô nghe. "Cha anh đã qua đời, nhưng mẹ anh còn sống. Bà luôn bận rộn với mấy đứa em của anh và cháu của bà."

"Em sẽ được gặp được người nhà của anh chứ?"

"Có lẽ," anh trả lời.

Anh nghĩ anh đã hoàn toàn xoa dịu được cô để đề cập lại câu hỏi tại sao cô khóc và định quay về đề tài đó thì cô đột ngột thì thầm, "Anh phải quay lại Normandy, Royce, để thực hiện chuyến thăm viếng người thân dài ngày."

Anh không thể không nhận ra có sự khẩn nài trong giọng nói của cô. "Và tại sao vậy?"

"Anh sẽ được an toàn ở đó."

"Anh cũng an toàn ở đây vậy."

Nicholaa quyết định sử dụng phương pháp khác. "Em muốn rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, phu quân. Chúng ta có thể đi ngay bây giờ không? Mặt trăng đủ sáng để cho chúng ta thấy đường về nhà."

Có sự tuyệt vọng trong giọng nói của cô. Royce đẩy nhẹ cằm cô lên để anh có thể nhìn thấy vẻ mặt của cô. Vẻ mặt của cô nói với anh là cô vô cùng khiếp sợ. "Có chuyện gì vậy?" anh hỏi.

"Không có chuyện gì cả," cô buột miệng nói. "Em chỉ muốn rời khỏi ngay bây giờ."

Cô đẩy tay anh ra khỏi cằm cô và giấu khuôn mặt cô dưới cổ anh.

"Nicholaa? Có phải em quá lo lắng về chuyện anh chạm vào em đến nỗi em làm cho mình bị bệnh không?"

"Anh đang nói về chuyện gì thế? Anh đang chạm vào em đấy, Royce."

"Đó không phải là ý của anh," anh nói. "Khi anh đưa em lên giường -"

Anh không cần phải nói hết. Đầu của cô đột ngột bật dậy. Ôi Chúa lòng lành, thậm chí cô còn không nghĩ đến chuyện đó. Phải cảm ơn anh đã thêm một sự lo lắng khác vào trong danh sách lo lắng đang ngày càng dài ra của cô.

"Anh không thể trông mong là em sẽ ngủ với anh khi em bị như thế này" cô buột miệng nói. "Thậm chí em còn không có thời gian để nghĩ đến khả năng đó. Không, anh không thể mong -"

"Anh thật sự mong," anh ngắt lời.

Cô nhìn vào mắt anh. Vẻ mặt của anh diễn đạt đúng những lời nói của anh. Khuôn mặt của cô nhợt nhạt, và trái tim cô bắt đầu chạy đua. Nicholaa lại òa khóc.

Royce kềm chế sự bức tức của anh. Anh kết luận là lẽ ra anh không nên đề cập đến đề tài đó. Khi đến lúc đưa cô lên giường, anh chỉ cần làm điều đó, nhưng anh sẽ không cho cô thời gian để cho sự sợ hãi áp đảo cô.

"Nicholaa, em tin anh chứ?"

Cô thậm chí không hề suy nghĩ trước khi trả lời. "Có."

"Và em không sợ anh chứ?"

"Không."

"Tốt," anh thì thầm. "Vậy thì nói cho anh biết tại sao em lại khó chịu."

"Bàn tay và cánh tay em đang đau nhức kinh khủng," cô thì thầm. "Em đang khổ sở với tất cả những mối lo lắng của em. Royce, em không ở trong tâm trạng để cho anh chạm vào em."

"Để cho anh à?" Anh nghe có vẻ bất ngờ hơn là tức giận với sự lựa chọn từ ngữ tẻ nhạt của cô.

"Anh biết em có ý gì mà," cô khóc thét lên. "Anh không có sự cảm thông sao?"

Anh nhún vai. Cô đoán là anh không có.

Nếu cô đã không quá bận bịu cố nghĩ ra một kế hoạch nhằm giữ lại mạng sống cho người đàn ông này, chắc chắn là cô sẽ có thời gian để nghĩ ra cách khiến anh không thực thi được quyền làm chồng của anh.

Cô lại tựa vào lòng anh. "Em không ghét anh, Royce, nhưng đôi khi em không thích anh."

Anh ôm chặt cô. Một phút trôi qua trong im lặng. Anh đang kiên nhẫn chờ cô dịu xuống. Anh nghĩ đến chuyện cô mềm mại làm sao, mùi hương của cô nữ tính ra sao, và anh thích giữ cô trong tay anh đến dường nào.

Cô nghĩ đến vẻ hiểm ác trên khuôn mặt của người đàn bà khi bà ta chuyển thông điệp cho cô.

Royce cảm thấy cô rung mình trong vòng tay anh. Anh siết chặt cô. Ngọn nến chập chờn, thu hút sự chú ý của anh. Anh nhìn thấy cây dao găm trên tủ, rồi cau mày. Tối qua anh đã đưa ra chỉ thị cụ thể là tất cả vũ khí phải

được lấy ra khỏi phòng. Mặc dù anh chắc chắn là Nicholaa không có bản năng giết người, nhưng cô có thể gây ra thiệt hại nặng nề trong nỗ lực trốn thoát.

Anh mỉm cười. Anh chắc chắn là nếu cô làm bị thương một binh sĩ của anh, không nghi ngờ là sau đó cô sẽ xin lỗi.

Người phụ nữ này vẫn còn là một câu đố đối với anh, nhưng anh đang bắt đầu hiểu được vài đặc tính của cô.

"Nicholaa? Em vẫn nghĩ đến chuyện bỏ trốn à?"

"Bây giờ em là một phụ nữ đã có chồng."

"Và?" anh khích lệ khi cô không tiếp tục.

Cô buông tiếng thở dài. "Nếu em bỏ trốn, anh phải đi cùng em."

Nicholaa chỉ vừa nhận ra lời nhận xét của cô thật là điên khùng khi anh nói, "Cây dao găm đến từ đâu vậy?"

Cô cứng đờ người trong lòng anh. "Em không biết."

"Có, em biết," anh trả lời. "Đừng nói dối với anh, Nicholaa."

Cô không nói một lời nào khác trong một lúc lâu. "Câu chuyện dài dòng lắm," cuối cùng thì cô cũng thì thầm. "Chắc chắn là anh không muốn nghe nó bây giờ."

"Không, thật sự là bây giờ anh muốn nghe nó."

"Một bà cụ mang con dao găm đến cho em."

"Khi nào vậy?"

"Tối nay. Em không muốn nói về nó," cô khóc thét lên. "Em chỉ muốn anh đưa em rời khỏi đây đêm nay. Làm ơn đi, Royce?"

Anh làm như thể anh không hề nghe thấy lời khẩn nài của cô. "Tại sao bà ta lại mang con dao găm đến cho em?"

Cô sẽ phải kể hết mọi chuyện với anh. Anh sẽ không ngừng chất vấn cho đến khi nào cô nói hết với anh. Bên cạnh đó, cô lập luận, cô cần anh giúp cô giải quyết mối lo âu này, và chỉ có Chúa mới biết anh cần lời cảnh báo của cô. "Bà ta bảo em dùng nó để giết anh."

Cô đợi Royce phản ứng lại với thông báo của cô một lúc lâu trước khi cô nhận ra anh sẽ không nói gì. Anh không tin cô chẳng?

"Em không nói đùa đâu," cô thì thầm. "Thật sự là em được cho là phải giết anh."

"Bằng cách nào?" anh hỏi, có vẻ hoài nghi. "Thậm chí em còn không thể giữ con dao găm trong tay em."

"Em đã đề cập vấn đề này với người đưa tin," cô thì thầm. "Em được bảo là hãy tìm cách. Anh càng nghi ngờ lời nói của em, Royce, thì em càng tin là nó sẽ không quá khó khăn."

"Nicholaa, em không thể giết anh." giọng anh nghe có vẻ hài lòng với lời nhận xét đó. Anh nhẹ nhàng vuốt tóc ra khỏi thái dương cô. Nó đem đến cho cảm giác giống như cái vuốt ve quan tâm từ người chồng đến vợ anh ta.

Chúa ơi, cô đã quá mệt mỏi. Chắc chắn đó là lý do làm cho mắt của cô lại nhòa lẹ. "Đúng lúc em đang bắt đầu nghĩ rằng chiến tranh cuối cùng đã kết thúc và tất cả mọi người có thể sống hoà thuận với nhau, thì chuyện này lại xảy ra."

"Chiến tranh đã kết thúc," anh nói. "Em đang lo lắng vì chuyện không đâu."

"Anh không tin em, phải không?"

"Anh không nói vậy."

"Anh không cần phải nói," cô khóc thét lên. "Em có bằng chứng đấy, chồng ạ."

"Ý em là con dao găm hả?"

"Không," cô trả lời. "Bằng chứng của em sẽ đến lúc bình minh. Ba người đàn ông sẽ đến. Nếu em không giết anh vào lúc đó, họ sẽ giết cả hai chúng ta. Lúc đó thì anh sẽ biết là em đã nói sự thật với anh."

Anh cúi xuống và hôn trán cô. "Em thật sự đang nói sự thật với anh, phải không?"

"Sao anh lại có thể tin là em sẽ bịa ra một chuyện cực kỳ ghê gớm như thế này chứ?"

Cô tránh người khỏi vai anh để cô có thể nhìn anh trừng trừng. Cô bị bất ngờ khi thấy vẻ giận dữ của anh, vì giọng nói của anh quá nhẹ nhàng khi anh nói chuyện với cô. Lập tức cô hết cau mày và gật đầu hài lòng. Đã đến lúc. người đàn ông này thể hiện một phản ứng thích hợp với tình huống.

Chúa ơi, cô cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Sự tức giận của anh thật sự an ủi cô. Anh biết sẽ phải làm gì. Anh sẽ giải quyết vụ đe dọa này. Cô rúc vào anh và ngáp ầm ĩ, không giống một công nương tí nào. "Bây giờ anh hiểu tại sao em nghĩ chúng ta nên rời khỏi đây ngay đêm nay chứ?"

"Nicholaa, anh muốn em bắt đầu lại từ đầu," anh ra lệnh. "Nói cho anh biết chính xác đã xảy ra chuyện gì đi."

Cô không tranh cãi với anh. Khi cô kết thúc việc giải thích của cô, anh ôm cứng quanh thắt lưng cô. Anh cũng đang cau mày như một tên ác quỷ. Vết sẹo trên khuôn mặt của anh trở nên trắng bệch. Bây giờ trông anh giống như một chiến binh, mặc dù anh không mặc quân phục ra trận.

Một cảm giác lạ len lỏi vào trong cô. Chúa chứng giám, anh làm cho cô cảm thấy an toàn. Cô đã từng cảm thấy như thế này cách đây bao lâu rồi nhỉ? Nicholaa không thể nhớ.

Thậm chí cô không hề lo lắng đến chuyện rời khỏi đây ngay bây giờ. Royce sẽ bảo vệ cô bất kể là họ đang ở đâu.

"Anh sẽ làm gì?" cô hỏi.

"Anh sẽ giải quyết chuyện này, Nicholaa." Cô gật đầu.

"Bây giờ đứng lên để cho anh giúp em cởi quần áo của em ra," anh nói nhỏ.

"Tại sao?"

Anh lờ đi giọng nói kinh hoàng của cô. "Để em có thể ngủ, vợ à. Anh sẽ đợi cho đến khi tay của em lạnh lặn rồi mới lên giường với em."

"Cám ơn anh."

"Quỉ tha ma bắt, em không cần phải nghe có vẻ nhẹ nhõm đến thế."

Sự cáu kỉnh trong giọng nói của anh nói với cô là cô đã làm cho anh thấy khó chịu. Cô đoán là cô đã làm mẻ đi sự kiêu hãnh của anh. Cô đứng lên và đối mặt với anh. "Royce, lần đầu giữa người chồng và người vợ phải nên rất đặc biệt, phải không?"

Cô đang đỏ mặt như một cô trinh nữ. Cô cũng không thể nhìn vào mắt anh. Ánh mắt của cô tập trung vào sàn nhà. Anh không thể cưỡng lại việc

trêu chọc cô một tí. "Nhưng em đã từng kết hôn trước đây, nhớ không? Em cũng đã có một đứa con, hay em đã quên Ulric rồi?"

"Dĩ nhiên là em nhớ Ulric," cô vội vã thốt ra. "Em đang vừa cố giải thích rằng, dù có hoặc không có kinh nghiệm, lần đầu giữa chúng ta phải nên... "

"Đặc biệt?" anh nói khi cô ngập ngừng. Cô gật đầu. "Em không muốn phải lo lắng đến chuyện ai đó cầm con dao găm giữa bả vai của anh trong khi anh... bị phân tâm."

Anh tháo sợi dây nịt của cô, hất nó qua một bên, rồi đứng lên. Anh cố làm cho mình phân tâm không nghĩ đến những gì anh đang làm khi anh kéo chiếc áo khoác ngoài qua đầu cô. Tiếp theo phần còn lại của quần áo cô được cởi bỏ, chỉ để lại chiếc áo lót mỏng-manh-như-không-khí. Một sự im lặng nặng nề bao phủ họ. Cô đứng im như một pho tượng. Tuy nhiên cô không có cảm giác mình giống một pho tượng. Royce đang hối tiếc là anh đã hứa không lên giường với cô.

"Em không đề cập đến bả vai của em," anh nhận xét với nỗ lực làm dịu đi sự căng thẳng đang dâng lên trong lòng. "Em có thể là người đầu tiên nhận lấy lưỡi dao của kẻ thù." Giọng của anh có vẻ cay nghiệt thậm chí đối với cả đôi tai anh.

Cô đứng trước anh, ngón chân cong lại, đầu cúi thấp. Chúa ơi, cô còn xinh đẹp hơn khi không mặc quần áo. Đôi chân của cô cực kỳ thon dài. Làn da của cô chỗ nào cũng mịn màng, và trong ánh nến chập chờn cô trông giống như một nữ thần vàng từ xa xưa.

Chiếc áo lót khô gợi làm cho trí tưởng tượng của anh không cần phải hoạt động nhiều. Cặp vú đầy đặn của cô vểnh lên trên nền vải thêu làm ngực anh nhức nhối.

Đúng, cô quá xinh đẹp. Và cô thuộc về anh.

"Anh sẽ không để cho bất kỳ ai làm hại em chứ."

"Em nói gì?"

"Em vừa nói là anh sẽ không để cho bất kỳ ai làm hại em."

Anh phải thu hết tất cả sự tự chủ của mình để tập trung vào cuộc đàm thoại. "Không, anh sẽ không."

"Tại sao anh lại cau mày? Anh tức giận với em à?"

Anh lắc đầu và hầu như cười. Người phụ nữ hoàn toàn thơ ngây này không hề biết những suy nghĩ gì đang vang lên trong đầu anh. Anh hít thật sâu rồi bế cô dâu của anh lên giường. Anh đắp chăn cho cô và xoay lại đi về hướng cửa.

"Nicholaa?" anh gọi qua vai của anh.

"Vâng?"

"Khi chúng ta đi đến pháo đài của anh," anh nói, nhấn mạnh quyền sở hữu của anh. "Anh không cho phép bất cứ lời nói dối nào nữa. Ngay sau khi chúng ta về đến đó, em sẽ luôn nói thật với anh."

"Anh nghĩ là em nói dối về người đàn bà đã kêu em giết anh hả?"

"Không," anh trả lời. Anh quay lại và nhìn chăm chăm vào cô.

"Anh đang nói đến những lời nói dối khác mà em đã nói với anh. Chúng sẽ chấm dứt khi chúng ta đến Rosewood. Hứa với anh đi."

Cô không muốn hứa với anh bất cứ điều gì. "Ý anh là những lời nói dối nào?" cô hỏi, cố tìm hiểu chính xác anh biết được những gì.

"Anh không cần phải giải thích," anh phản công. "Chỉ hứa với anh thôi, Nicholaa." Ánh mắt anh cứng rắn khi anh chờ cô hứa với anh những gì anh muốn.

"Royce, hãy hiểu điều này," cô thì thầm. "Em sẽ làm bất cứ điều gì em phải làm để bảo vệ Ulric và Justin. Em có thể hứa lời hứa đó với anh ngay bây giờ."

"Lừa dối anh là cách em bảo vệ họ ư?"

"Trước đây, khi em - "

"Anh đang nói về tương lai," anh ngắt lời. "Từ giây phút chúng ta đến Rosewood," anh nói thêm. "Không được nói dối nữa."

Cô hít thật sâu. "Được rồi," cô thì thầm. "Em hứa với anh là sẽ không có thêm bất cứ lời nói dối nào nữa."

Royce quay lại và bắt đầu tiến về phía cửa. Anh đã loại bỏ vợ anh ra khỏi suy nghĩ của anh. Có rất nhiều chuyện cần phải thực hiện trước bình minh. Anh đã với lấy chốt cửa khi Nicholaa gọi anh.

"Royce, cha em luôn hôn chúc mẹ em ngủ ngon. Đó là một truyền thống của gia đình."

Anh xoay lại với cô. "Và?"

"Nó cũng là truyền thống của người Saxon." Một phút khác trôi qua. "Em vừa tự hỏi liệu đó có phải cũng là truyền thống của người Norman không." Cô đang cố làm ra vẻ thờ ơ.

Anh nhún vai thay cho câu trả lời của anh.

"Truyền thống nên được tiếp tục, Royce, đặc biệt là trong thời kỳ hỗn loạn này."

"Tại sao?"

Người đàn ông này thật chậm hiểu. Rõ ràng là anh vẫn không hiểu là cô muốn anh hôn cô. "Để chúng không bị lãng quên," cô thì thầm.

"Nicholaa à? Em muốn anh hôn em hả?"

Hơi đâu mà nhắc tới sự tinh tế, cô tự nghĩ. "Vâng."

Ngay khi cô nhìn anh đi về phía cô, cô nhắm mắt lại. Royce ngồi xuống cạnh giường. Anh cúi xuống và hôn trán cô. Cô nói lời cảm ơn anh. Anh hôn sống mũi cô. Cô lại nói cảm ơn anh.

Khuôn mặt của cô trông như thể nó đã bị thiêu cháy bởi mặt trời. Anh biết là cô mắc cỡ, nhưng không hiểu tại sao. Anh rất hài lòng là cô muốn anh chạm vào cô để có thể nghĩ thêm gì khác về cách cư xử ngớ ngẩn của cô.

"Truyền thống r - rất quan trọng đối với e - em," cô nói lắp. "Vì bây giờ anh là chồng em, chúng cũng phải quan trọng đối với anh."

Lời tuyên bố đó làm cho anh dừng lại. "Thật à?"

"Vâng," cô trả lời. Cô mở mắt ra để nhìn anh. "Không phải là vì em muốn anh hôn em đâu. Chỉ là - "

Cô ngừng không cố giải thích nữa khi miệng anh dừng lại trên miệng cô. Anh hoàn toàn cướp đi sự tập trung của cô. Miệng của anh cực kỳ ấm áp. Những ngón tay của anh luồn vào tóc cô để giữ chặt cô, mặc dù điều đó thực sự không cần thiết; cô không muốn di chuyển. Nụ hôn thật dịu dàng, không đòi hỏi. Nó làm cô không kịp thở. Và khao khát.

Royce hơi lùi lại. "Mở miệng của em ra cho anh nào, Nicholaa," anh thì thầm.

Cô không có đủ thời gian để làm theo lời anh trước khi miệng anh lại chiếm hữu cô. Lưỡi của anh di chuyển nhẹ nhàng bên trong miệng cô, để nếm, để vuốt ve, để làm cho cô cuồng dại.

Anh ôm chặt cô khi miệng anh áp vào miệng cô hết lần này đến lần khác. Anh cảm nhận được sự run rẩy của cô, và trong tâm trí anh là ý nghĩ có lẽ anh đang làm cho cô hoảng sợ. Cô quá ngây thơ.

Sau đó lưỡi của cô chạm vào lưỡi anh và cô khẽ rên rỉ, đứt quãng. Anh có thể cảm nhận được đam mê trong sự hưởng ứng của cô. Sừng sốt, ngay lúc đó anh gần như mất kiểm soát.

Anh buộc bản thân mình phải rút lui. Nụ cười của anh thật dịu dàng khi anh nhìn thấy kết quả của việc anh chạm vào cô. Môi của cô sưng lên, đỏ rực, và vẻ mặt của cô là hết sức kinh ngạc.

Anh chà ngón tay cái của anh qua môi dưới của cô.

"Em không tin là cha em đã từng hôn mẹ em như thế," cô thì thầm.

Có ánh sáng lấp lánh hiện lên trong mắt cô. Anh biết là cô đang trêu chọc anh. Anh đáp lại theo cách tương tự. "Với tất cả những đứa con đó à? Anh nghĩ là ông ấy đã làm vậy đấy."

Anh cúi xuống và lại hôn cô, một nụ hôn chóng vánh không chút đam mê. Cô không thể giấu được sự thất vọng của cô khi anh đứng lên. "Bây giờ đi ngủ đi, Nicholaa," anh ra lệnh. "Truyền thống đã được tiếp tục rồi."

Cô không nói cảm ơn anh. Thay vào đó cô thở dài. Nicholaa đã ngủ say trước khi Royce đi đến cửa.

Hai người lính gác mới vừa đến để thay hai người lính trong hành lang. Cả bốn người lính đều là những hiệp sĩ dày dạn kinh nghiệm trong đội quân của Royce. Một người lính đang cầm một chiếc ly chứa đầy thuốc ngủ mà

thầy thuốc vừa mới đem đến. Royce ra lệnh cho người lính ném nó đi. Rồi anh ra lệnh cho một người lính canh khác bảo với Lawrence là anh cần nói chuyện với anh ta.

Người phó tướng đến vài phút sau đó. Royce vẫn còn chưa cho người lính canh lui ra. Anh tựa vào cửa và nhanh chóng giải thích tình hình. Khi anh nói xong, anh đưa ra những mệnh lệnh của anh.

Theo lệnh của Royce, thủ lĩnh của ngũ lâm quân sẽ ngay lập tức được báo động về mối đe dọa có thể xảy ra, và con số lính canh ban đêm sẽ tăng lên gấp ba. Sẽ có một cuộc lùng soát trong lâu đài và trên mặt đất. Bà cụ đã kêu Nicholaa giết anh có thể vẫn còn ở gần đây, và Royce muốn tìm ra bà ta.

"Còn những người đàn ông đến để ám sát ngài vào tảng sáng thì sao?" Lawrence hỏi khi Royce kết thúc những mệnh lệnh của anh.

"Tôi sẽ giải quyết mối đe dọa đó," Royce trả lời. "Mặc dù vậy tôi không đặt nhiều hy vọng là họ sẽ thực sự xuất hiện. Họ sử dụng bà cụ để giao cho Nicholaa nhiệm vụ đó và bây giờ sẽ để mặc cho cô ấy tự mình gánh chịu hậu quả. Sẽ quá nguy hiểm cho họ nếu họ thử đến để giết một người trong chúng tôi." Anh thở dài "Chúa ơi, tôi hy vọng là tôi sai," anh thừa nhận. "Tôi muốn họ thử. Tôi muốn có cơ hội để giết chết đồ con hoang đó. Họ làm cho vợ tôi hoảng sợ."

Lawrence nhận thấy tướng quân của anh có vẻ giận dữ với việc Nicholaa đã sợ hãi hơn là khả năng ai đó đang cố giết anh. Phản ứng đó chứng thực một cách rõ ràng, đối với những gì mà người thuộc cấp đã nghĩ.

Sau khi cúi đầu chào, Lawrence và những người lính khác rời khỏi để thực hiện nhiệm vụ được giao. Royce đứng với lưng tựa vào cánh cửa như để bảo vệ cho đến khi hai người lính quay trở lại. Anh trở vào trong phòng

khi hành lang một lần nữa được bảo vệ bởi những người đàn ông đáng tin cậy của anh.

Chưa đến một tiếng đồng hồ sau thì có tiếng gõ cửa. Royce mở cửa trước khi Lawrence hạ lại tay xuống hông.

Người thuộc cấp bước qua một bên để Royce có thể bước ra hành lang cùng anh. "Chúng tôi đã tìm được bà cụ," anh nói với một giọng trầm nhỏ. "Bà ta đã chết. Cổ của bà ta đã bị gãy. Ai đó quăng cơ thể bà ta sau mấy cái thùng. Chúng ta có cần gọi hết tất cả những người Saxons trong dinh thự và chất vãn họ không?"

Royce lắc đầu. "Những tướng quân người Saxon đã thề trung thành với William sẽ xem đó là điều sỉ nhục bởi chúng ta không tin họ. Dĩ nhiên là điều đó không quan trọng với Đức vua của chúng ta, nhưng nó không hề có ích lợi gì đối với chúng ta cả. Nếu có tên phản bội Saxon trong cùng tổ chức với những người còn chống lại Đức vua, hẳn ta chắc chắn sẽ không cho chúng ta bất cứ câu trả lời nào. Chúng ta sẽ phải tìm cách khác để tìm cho ra gã con hoang đó."

Lawrence gật đầu đồng ý. "Có rất nhiều người ở đây, tướng quân," anh nói. "Tôi không nhận ra nhiều người trong họ. Đám đông sẽ gây cho chúng ta nhiều khó khăn trong việc truy tìm thủ phạm."

"Quý tha ma bắt, tôi ước gì ngay lúc này chúng ta có thể lập ra một cái bẫy và giải quyết xong chuyện đó," Royce càu nhàu.

"Một cái bẫy với ngài là mồi nhử ư?" Lawrence hỏi. "Sẽ rất khó để có thể kiểm soát được kết quả đấy, thủ lĩnh."

Royce nhún vai. "Có thể làm được," anh phản kích lại. "Nhưng, tôi sẽ không mạo hiểm. An toàn của Nicholaa là quan trọng nhất. Tôi nóng lòng mang cô ấy về nhà. Một khi tôi tin chắc không ai có thể làm phiền cô ấy, tôi có thể chú tâm đến việc truy tìm gã con hoang đứng đằng sau kế hoạch này.

Chuyện này còn chưa xong đâu, Lawrence. Chúng sẽ thử một lần nữa. Tôi chắc chắn điều đó."

"Khi nào thì Ngài muốn khởi hành?"

"Vào ngày mai, khoảng giữa trưa," Royce trả lời. "Tôi sẽ nói chuyện với William vào buổi sáng."

Royce cho thuộc cấp của anh lui và quay trở lại vào trong phòng. Nicholaa đang ngủ ngon lành. Quần thâm dưới mắt cô vẫn còn hiện rõ, và anh ước gì anh có thể để cho cô nghỉ ngơi ở Luân Đôn thêm vài ngày nữa, cho đến khi cô lấy lại sức.

Tuy nhiên, không còn thời gian. Anh sẽ không nghỉ ngơi cho đến khi anh biết cô được an toàn. Cô vợ dịu dàng của anh không phải lo lắng. Cô không thể ngủ được một cách bình yên nếu cô lo lắng.

Anh nhét tấm chăn quanh vai cô. Anh kết luận những cô vợ thật là phiền toái. Nếu một người chồng quan tâm đến vợ của anh ta, kẻ thù có thể sử dụng cô ta để tấn công anh ta. Trong thực tế thì họ có thể, sử dụng cô như là một vũ khí để tiêu diệt anh.

Nếu người chồng biết quan tâm kìa, anh nghĩ lại.

Anh rất muốn đưa Nicholaa về nhà ở Rosewood, nơi cô sẽ được an toàn. Anh lắc đầu. Một bằng chứng rõ ràng không thể phủ nhận là anh quan tâm đến cô. Làm sao mà chuyện này lại xảy ra? Và quá nhanh đến thế? Anh nghĩ đến tuần lễ địa ngục mà cô đã gây ra cho anh trong hành trình đến Luân Đôn, và lại lắc đầu.

Rồi sau đó anh cười toe toét. Anh không hiểu làm sao hay tại sao nó đã xảy ra. Chỉ một điều chắc chắn là: anh rất quan tâm cô.

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Kẻ ám sát đã không đến lúc bình minh.

Royce không hề bất ngờ. Tuy nhiên anh đã thất vọng.

Anh để cho Nicholaa ngủ thêm vài tiếng đồng hồ nữa trước khi đánh thức cô dậy. Cô rất vui khi nghe không có ai đã thử xông vào nơi ở của họ.

Nam tước Samuel đến vài phút sau đó. Royce giúp Nicholaa mặc áo choàng của cô vào và đứng như một người lính gác bên cạnh cô trong khi người thầy thuốc xem xét vết thương của cô. Ngay khi Lawrence đến, Royce rời khỏi để đi nói chuyện với Đức vua.

Samuel thay băng mới quanh cánh tay và bàn tay của Nicholaa. Người thầy thuốc đã hứa là sẽ tháo băng ra luôn, nhưng vì cô đang chuẩn bị rời khỏi để về nhà của cô, ông nghĩ là làn da non nên được bảo bọc khỏi thời tiết lạnh lẽo. Tuy nhiên cô đã không tranh cãi với ông.

Samuel để lại cho cô một gói nhỏ thảo mộc với những hướng dẫn trộn thuốc với nước sạch để làm thuốc mỡ bôi lên vết thương mỗi sáng.

Nicholaa cảm ơn ông hết mình. Mary, cô hầu gái dễ thương, đang chờ để giúp cho chủ nhân của cô ta mặc áo khi Royce đi vào phòng và ra dấu cho cô ta ra ngoài.

"Em muốn Mary ở lại," Nicholaa nói. "Em cần cô ấy trợ giúp, Royce."

"Anh sẽ giúp em," Royce trả lời. "Lawrence, bây giờ đi làm nhiệm vụ của anh đi. Chúng ta sẽ khởi hành trong một giờ nữa." Anh giơ lên gói thảo

mộc. "Đây là gì vậy?" anh hỏi.

Cô nói cho anh nghe. Khi cô giải thích xong, Royce đi đến lò sưởi và hắt gói thuốc vào trong lửa. Nicholaa quá ngạc nhiên đến nỗi không thể cố gắng ngăn cản anh.

"Tại sao anh lại làm vậy?"

Anh không trả lời cô. Tâm trạng của anh cũng không khá hơn. Dầu vậy cuối cùng thì anh cũng cho phép Mary quay vào phòng khi Nicholaa yêu cầu anh thắt tóc cho cô. Dĩ nhiên là anh không thể làm một công việc dành cho người hầu như vậy, nhưng anh cũng không chịu rời khỏi phòng. Mary tội nghiệp đã quá sợ hãi bởi sự có mặt của anh đến nỗi cô ta không thể hoàn thành việc thắt tóc. Bàn tay của cô ta quá run rẩy.

Ngay khi Nicholaa cho người hầu lui ra, cô hướng về Royce. "Anh làm sao thế? Anh không tin em đủ để cho phép em có một vài phút riêng với người hầu của em để chăm sóc vấn đề cá nhân hử chồng? Anh còn tin là em sẽ cố gắng trốn thoát ư? Đó có phải là lý do cho tâm trạng cáu gắt của anh không?"

Anh trông bức tức với cô. "Anh đang lo nghĩ đến sự an toàn của em, vợ ạ," anh nói. "Anh không tin bất cứ người hầu nào. Chúng ta rời khỏi càng sớm thì tâm trạng của anh sẽ càng tốt hơn."

Cô lắc đầu. "Không phải là em đang gặp hiểm nguy, chồng ạ," cô phản kích. "Anh thì có đấy. Hơn nữa, những người hầu là người làm của Đức vua. Chắc chắn không ai trong số họ sẽ làm tổn hại em."

Anh siết chặt tay sau lưng và quắc mắt nhìn cô. "Nicholaa, rõ ràng là không phải tất cả người hầu đều trung thành với William. Bà cụ đi vào phòng của chúng ta đêm qua để giao nhiệm vụ cho em chắc chắn là không trung thành. Có thể còn có người khác. Em cũng đang gặp nguy hiểm như anh," anh nói thêm.

"Tại sao?"

Anh thở dài. "Bây giờ em là vợ của anh. Người Saxons có thể sử dụng em để tấn công anh. Đó là lý do tại sao. Bây giờ đừng hỏi gì nữa. Đã đến lúc chúng ta rời khỏi rồi."

"Làm thế nào mà kẻ thù có thể sử dụng em để tấn công anh?" cô hỏi, hoàn toàn lơ đi mệnh lệnh ngưng việc chất vấn anh của cô lại.

Anh không trả lời cô.

Họ rời khỏi Luân Đôn vài phút sau đó. Nicholaa cười ngửa cùng với Royce. Cô nhận thấy rằng những binh sĩ hộ tống họ già dặn hơn những người đi theo họ đến Luân Đôn. Những chàng hiệp sĩ trẻ bây giờ đi ở phía sau đoàn quân.

"Có bao nhiêu người đi chung với chúng ta?" cô hỏi Royce.

"Vừa đủ."

Bây giờ thì điều đó có nghĩa là gì đây? Nicholaa quyết định khích chồng cô trả lời. Quai hàm sít lại của anh cho biết là anh không có tâm trạng cho một cuộc trò chuyện.

Đến lúc họ dừng trại qua đêm, Nicholaa đã quá mệt mỏi để quan tâm đến tâm trạng của chồng cô. Cô ngủ bên trong túp lều nhỏ trên những tấm lông thú mà anh đã trải ra cho cô, nhưng khi cô thức giấc vào nửa đêm cô thấy mình xích gần vào lòng Royce. Cô không biết cô đã đến đó bằng cách nào.

Hai ngày sau, vì đi nhanh, họ đã đến được bên ngoài tường thành của Nicholaa. Tuy nhiên họ sẽ không đi đến được pháo đài cho đến sáng hôm sau, vì họ còn phải đi lên những ngọn đồi, điều đó làm cho hành trình của họ càng khó khăn gian khổ. Họ sẽ phải đi chậm lại.

Nicholaa không bận tâm. Thời tiết đã thay đổi theo chiều hướng tốt hơn. Mặt trời chiếu sáng, và gió nhẹ đã giảm bớt hơi lạnh như cắt da của mùa đông. Mùi hương của mùa xuân thoang thoảng trong không khí. Tâm hồn của Nicholaa bay bổng. Cô liệt kê tất cả những công việc cô sẽ làm ngay khi cô về đến nhà. Trước tiên cô sẽ thay quần áo, và sau đó cô sẽ nhanh chóng đến tu viện để thăm Justin và Ulric.

Cô nói với Royce những ý định đó của cô trong khi họ ăn tối với nhau.

"Em sẽ không được rời khỏi Rosewood," anh tuyên bố. Anh đưa cho cô một khúc bánh mì to. "Justin và Ulric sẽ đến với em."

Chắc chắn là cô đã quá mệt vì cưỡi ngựa suốt ngày. Chắc chắn đó là lý do bây giờ cô trở nên bức bối với chồng cô. "Tại sao anh phải quá khó khăn để hoà hợp vậy chứ?" cô hỏi.

Anh có vẻ thực sự bị bất ngờ bởi câu hỏi của cô. "Anh không khó hoà hợp," anh phản kích lại.

Anh đột ngột vươn ra phía trước và lôi cô vào lòng anh. Anh quấn một cánh tay quanh thắt lưng cô. Khi cô xoay người để phản đối, anh đẩy một miếng phô - mai vào miệng cô.

Cả hai không nói một lời nào cho đến khi bữa ăn kết thúc. Sau đó Nicholaa dựa lưng vào vai Royce và nói, "Anh sẽ vui vẻ một khi chúng ta về đến nhà chứ?"

Câu hỏi đó quá ngu ngốc đến nỗi không thể trả lời. Anh luôn vui vẻ - ngoại trừ, dĩ nhiên, khi anh ở trong một trận chiến. Lúc đó anh không vui vẻ. Chúa ơi, anh quá mệt mỏi đến mức không thể nghĩ về những thứ như thế ngay lúc này. "Em đã sẵn sàng để đi ngủ chưa?"

"Em sẵn sàng để nói chuyện với chồng em," cô thì thầm. "Em muốn thảo luận về tương lai của chúng ta."

Cô ngẩng mặt lên, Royce cúi xuống và hôn cô. Nồng nhiệt. Anh chỉ có ý định đánh lạc hướng cô khỏi việc căn nhắc anh, nhưng nụ hôn nhanh chóng lấn át mọi động cơ khác.

Đó không phải là một nụ hôn dịu dàng. Nó nóng bỏng, đòi hỏi, khuấy động. Dường như anh không thể có đủ cô. Lưỡi của anh lướt vào bên trong để hòa cùng lưỡi cô. Tiếng gầm gừ nhỏ của anh hòa lẫn với tiếng rên rỉ mê mê của cô.

Trong nháy mắt cô quên mất là họ đang ở đâu. Royce thì không quên. Anh chấm dứt nụ hôn và đẩy đầu cô xuống vai anh.

"Bây giờ đi ngủ đi," anh ra lệnh.

Cô vẫn còn run rẩy đến nỗi không thể trả lời. Khuôn mặt cô tì vào ngực anh, và cô có thể nghe tim anh đập thành thịch. Đột nhiên Nicholaa không quan tâm đến sự cộc lốc của anh; phát hiện đó làm cho cô thấy dễ chịu. Có thể là Royce không muốn thừa nhận, nhưng nụ hôn cũng đã tác động đến anh.

Cô khẽ thở dài, nhắm mắt lại, và ngáp. Cô định thả hồn vào giấc ngủ khi Royce thì thầm tên cô.

"Nicholaa?"

"Gì thế, Royce?"

"Tay của em sẽ lành hẳn trong hai ngày."

Giọng của anh trở nên khô khốc, đòi hỏi. "Chúng sẽ lành à?" cô hỏi, thắc mắc tại sao anh có thể đoán trước được như vậy. Có quan trọng gì đối với anh là bao lâu nữa thì vết thương của cô sẽ lành chứ?

Và rồi cô nhớ lại. Anh hứa với cô là anh sẽ không lên giường với cô cho đến khi vết thương của cô được tháo băng. Nicholaa mỉm cười.

Anh muốn cô. Cô nghĩ có lẽ cô nên hơi khiếp sợ với chuyện ái ân sắp xảy ra, vì không biết rõ chuyện đó cho nên cô thấy lo lắng. Mẹ cô đã kể cho cô nghe rằng có một chuyện xảy ra giữa vợ chồng, cần thiết để tạo ra người thừa kế, và được sự chấp thuận đầy đủ của nhà thờ.

Không có bất cứ lý do nào trong các lý do đó làm dịu đi nỗi lo của cô nhiều như câu nói dịu dàng của Royce. Anh thật sự muốn cô. Bây giờ chỉ có chuyện đó là có ý nghĩa đối với cô. Nicholaa đột nhiên cần nghe anh nói với cô điều đó. "Anh có hài lòng khi tay của em lạnh lại không?"

Mãi vẫn chưa thấy anh trả lời. Anh siết chặt vòng tay anh quanh thắt lưng cô, cạ cằm anh trên đỉnh đầu cô, và cuối cùng khi cô đi đến kết luận rằng anh sẽ không nói thêm câu gì, thì anh lại nói. "Có, Nicholaa, anh sẽ rất hài lòng."

Nhịp tim của cô đập nhanh hơn khi cô nghe giọng điệu vuốt ve của anh.

Trong một lúc lâu cô không thể ngủ. Tâm trí của cô đang chạy đua với tất cả những trách nhiệm mới mà bây giờ cô phải đảm nhận với tư cách là một người vợ và là nữ chủ nhân của Rosewood.

Mẹ cô đã dạy cô tất cả những kỹ năng dịu dàng mà một người phụ nữ nên có, nhưng bà đã không nói nhiều về nhiệm vụ của người vợ đối với người chồng. Tuy nhiên Nicholaa vốn biết, là nữ chủ nhân của Rosewood, cô sẽ là người quyết định không khí vui vẻ, yên ổn trong ngôi nhà.

Mẹ cô đã dạy bằng ví dụ cụ thể, không phải chỉ là lý thuyết. Nicholaa nhớ là bố cô thì thích ra lệnh, và mẹ cô luôn chắc rằng mệnh lệnh của ông được thi hành. Bà nuông chiều ông và, bằng hành động của bà, dạy cho ông cách nuông chiều bà. Bất kể tình trạng hỗn loạn xảy ra ở bên kia trường thành có như thế nào, khi bố cô quay về nhà, mẹ của Nicholaa sẽ vội vã ra

bên ngoài để đón ông. Đôi khi Nicholaa cũng đứng bên cạnh mẹ cô trên nấc thang đầu tiên của lâu đài. Bố cô, một người đàn ông trông có vẻ dữ dằn khi mặc quân phục ra trận, thường cau có và trông có vẻ mệt mỏi khi ông đi lên ngọn đồi cuối cùng. Mặc dù vậy Nicholaa không bao giờ sợ ông. Cô biết mẹ cô có thể phỉnh phờ ông ra khỏi tâm trạng u tối của ông, nụ cười của bà có một ma lực diệu kỳ.

Nó luôn như vậy. Vào lúc cha cô đi đến nấc thang dưới cùng, ông cũng mỉm cười. Ông sẽ hôn vợ ông, công Nicholaa lên vai ông, rồi ra lệnh bằng giọng sang sảng rằng ông sắp sửa chết đói nên cần được ăn.

Nicholaa được an ủi bởi hồi tưởng từ thời thơ ấu. Căn nhà của một người đàn ông phải là một nơi an cư, cô cho là vậy, một nơi yên ổn và an toàn và - đôi khi - tràn đầy tình yêu.

Làm cho cuộc sống của Royce như một địa ngục sống không còn là chuyện nên nghĩ đến lúc này. Cô sẽ chỉ gây khó khăn cho mình nếu cô cư xử giống như một người đàn bà đánh đá. Bây giờ cô là một người phụ nữ đã trưởng thành. Đã đến lúc phải nên cư xử giống như thế.

Còn có Ulric để nghĩ đến nữa. Nó đã bị mất mẹ trong lúc sinh nở, và Nicholaa càng ngày càng tin rằng bố của Ulric cũng đã chết. Thurston sẽ nhắn tin cho cô nếu anh ấy sống sót ở trận chiến sau cùng.

Bây giờ cô và Justin là người thân duy nhất của Ulric. Nhưng cũng có Royce nữa. Anh có sẵn sàng trở thành cha của Ulric không? Anh sẽ dạy cho cậu nhóc tất cả những bài học mà một người bố nên dạy cho con trai không? Nicholaa nghĩ về vẻ dịu dàng khi Royce ôm đứa bé trong tay anh khi anh đến bắt cô từ tu viện. Từ tận đáy lòng, cô tin rằng anh sẽ bảo vệ Ulric. Có lẽ, trong một thời gian, thậm chí anh sẽ bắt đầu quan tâm đến đứa nhỏ như con ruột của anh.

Ulric cần có một căn nhà ấm cúng. Nicholaa hứa ngay lập tức là sẽ bỏ những lời chỉ trích của cô qua một bên. Cô sẽ học để nhường nhịn, để hoà hợp với chồng cô, và cô cũng sẽ dạy cho anh nhường nhịn.

Nicholaa rúc vào người Royce trong khi cô nghĩ đến kế hoạch mới của cô.

Anh bảo cô ngồi im.

Giọng của anh cộc lốc, đầy bức bối vì thiếu ngủ. Nhưng anh chà xát lưng cho cô khi anh đưa ra mệnh lệnh đó.

Cô thấy mãn nguyện. Tương lai có vẻ đầy hứa hẹn, vì bây giờ cô đã có cách giải quyết cho tất cả những vấn đề mà cô lo lắng.

Nó rất là đơn giản. Royce là người huấn luyện binh lính. Nhiệm vụ của anh đã được xác định nhiều năm trước đây, khi William công nhận tài năng của anh. Matilda đã kể cho Nicholaa nghe vài câu chuyện về những chiến tích của Royce. Cô rất ấn tượng.

Nicholaa quyết định sẽ không cản trở nhiệm vụ chính của chồng cô. Cô sẽ tránh xa anh trong khi anh biến đổi những người đàn ông bình thường thành những chiến binh bất khả chiến bại.

Tuy nhiên cô cũng vừa mới quyết định được nhiệm vụ của cô. Cô không rõ cô phải bắt đầu từ đâu. Chỉ có một điều cô tin chắc là: cô và Royce sẽ sống với nhau trong hoà thuận và hòa hợp cho dù anh có thích hay không.

Đúng, cô tự nghĩ, Royce sẽ huấn luyện binh sĩ của anh.

Và cô sẽ huấn luyện anh.

Cô mơ về một cuộc sống hạnh phúc mãi mãi về sau, nhưng sáng hôm sau, sự chắc chắn của Nicholaa rằng tương lai sẽ tràn ngập niềm vui và hoà

bình đã trải qua một cuộc thử nghiệm khủng khiếp.

Đoàn người đã đi gần cả giờ khi họ đi đến con đường chật hẹp dẫn đến đỉnh một ngọn đồi có dốc cao. Royce không đi đầu, mà là đi giữa đội quân của anh, với Nicholaa tự cưỡi ngựa một mình ở đằng sau anh, sợi dây cương quấn quanh cổ tay cô.

Royce đột ngột ra lệnh dừng lại và tiếp quản việc dẫn đầu, để lại Nicholaa ở dưới chân đồi với nhiều binh lính bao bọc xung quanh cô. Sau đó anh lãnh đạo hai mươi lính đầu tiên đi lên đỉnh đồi.

Royce nghĩ đó là một nơi lý tưởng cho một ổ phục kích. Lối đi lên đồi hẹp đến nỗi người của anh phải đi thành một hàng.

Royce quay trở lại chỗ Nicholaa sau khi nhóm người đầu tiên đã tản ra trên đỉnh đồi, những mũi tên của họ đã giương sẵn lên cung để chuẩn bị cho một cuộc tấn công bất ngờ. Nicholaa nghĩ Royce quá thận trọng. Họ gần như đã về đến nhà, và chắc chắn những người chống đối lại sự cai trị của William có nhiều chuyện tốt hơn để làm hơn là tấn công một pháo đài bị cô lập như thế này.

Quai hàm của chồng cô bảo với Nicholaa rằng cô nên giữ kín ý kiến của cô. Cô cảm thấy được an ủi bởi biện pháp rất nghiêm khắc mà anh đang thực hiện để giữ cho mọi người được an toàn, mặc dù là chúng có vẻ hơi quá thừa.

Cuộc tấn công làm cho cô hoàn toàn bị sửng sốt. Nó đến khi người lính cuối cùng đi đến đỉnh đồi.

Royce hét lên tiếng hét xung trận. Tiếng hét như rung chuyển mặt đất làm cho cô gần như rơi xuống ngựa. Đột nhiên cô bị vây quanh bởi những người lính, những tấm khiên của họ đưa lên, bảo vệ cô khỏi bị phương hại.

Những mũi tên trút xuống người họ từ những ngọn đồi ở xung quanh. Những kẻ tập kích di chuyển thành đàn như những con châu chấu đi tìm kiếm con mồi.

Nicholaa nhìn Royce rút gươm của anh ra. Anh thúc nhẹ con ngựa chiến của anh phóng nhanh, sau đó hươu cao gươm trên đầu anh. Đó là một cảnh tượng lộng lẫy. Cũng rất khủng khiếp. Nicholaa vội thì thầm đọc bài kinh Pater Nosters để Chúa bảo vệ cho chồng cô.

Người lính phía sau cô hét lên và ngã xuống đất. Nicholaa quay và nhìn thấy ngày càng nhiều kẻ tập kích hơn đang đi lên đồi từ nơi ẩn nấp của họ ở bên dưới.

Đám lính xung quanh cô lập tức thay đổi chiến thuật. Một người vỗ con ngựa của Nicholaa và la to mệnh lệnh đi về đỉnh đồi phía tây.

Nicholaa gặp khó khăn trong việc kiểm soát con ngựa của cô. Cô không thể nắm chặt dây cương đủ mạnh để điều khiển con vật. Con ngựa chạy sang hướng đông. Một người lính la to để cô không đi theo hướng mà Royce đã đi.

Nicholaa không để ý. Cô muốn tìm chồng cô, để chắc chắn rằng anh an toàn, trước khi cô nấp. Ánh mắt của cô quét qua ngọn đồi trong khi cô điên cuồng lặp lại lời cầu nguyện của cô.

Royce và đám lính của anh trong tầm tấn công của làn sóng người phản loạn đầu tiên khi Nicholaa phát hiện ra anh.

Chúa ơi, tại sao anh lại to lớn đến thế chứ? Chắc chắn kẻ thù sẽ hạ gục anh trước tiên.

Nicholaa cố điều khiển con ngựa phóng chậm lại. Cô không muốn cản trở chồng cô. Sự xao lãng có thể phải trả giá bằng tính mạng của anh. Sự chú ý

của cô quay về đỉnh đồi khi cô thúc nhẹ ngựa của cô đi về hướng tây. Ánh mặt trời phản chiếu từ áo giáp của kẻ thù, làm cho cô lóa mắt.

Cô di chuyển trên yên ngựa và nhìn lên lần nữa. Chỉ có một người phóng ngựa, ăn mặc quân phục chiến trận của người Saxon, đột ngột giơ tay của anh ta lên trong không trung - một tín hiệu cho các kỵ sĩ còn lại xông lên. Khoảng năm mươi binh lính Saxon, la to tiếng hét xung trận của họ, phóng ngựa nhanh xuống đường đồi.

Nicholaa không thể rời mắt khỏi người thủ lĩnh. Ánh nắng chiếu rọi xung quanh anh ta, làm cho anh có vẻ gần như hư ảo. Ánh sáng có tác dụng như một tấm gương, làm cho anh ta dường như đang ở gần hơn vị trí thật sự.

Khi gã thủ lĩnh xoay người trên yên và rút ra một cây tên, Nicholaa nhìn thấy khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta.

Cô hiểu tại sao cô như bị thôi miên.

Người thủ lĩnh Saxon đang nhắm vào một mục tiêu, mũi tên của anh ta đã đặt vào dây cung, dây cung của anh ta đã kéo căng ra.

Nicholaa hét lên một tiếng.

Anh trai Thurston của cô vẫn còn sống. Và anh chuẩn bị giết Royce.

GIẢI THƯỜNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Royce xoay đầu lại khi anh nghe tiếng thét của Nicholaa. Anh ghìim ngựa lại cùng lúc cô phi nước đại phóng đến. Cô đến bên cạnh anh và ném mình vào cánh tay anh.

Cô xuất hiện ngay lúc đó. Cô đón lấy mũi tên nhắm vào anh. Sức mạnh của mũi tên làm cô đập mạnh vào anh. Anh chụp được cô, sau đó cố giữ cô trong lòng để chiếc khiên của anh có thể bảo vệ cô. Sau đó anh nhận ra là Nicholaa bị gắn chặt vào người anh. Mũi tên đâm xuyên qua vai cô và gắn vào áo giáp của anh.

Tiếng rống đau khổ của Royce vang vọng trên đỉnh đồi. Anh quay ngựa và thúc con ngựa chiến to lớn đi đến một rặng cây an toàn ở hướng tây. Mái tóc màu vàng dài của Nicholaa che khuất vết thương của cô, và mặc dù Lawrence không chứng kiến tận mắt, tiếng thét của tướng quân báo cho anh biết rằng có chuyện gì đó khủng khiếp đã xảy ra với nữ chủ nhân của anh. Người thuộc cấp ra dấu cho ba binh sĩ dày dạn kinh nghiệm khác theo sau thủ lĩnh của họ, sau đó ra lệnh cho một người khác chỉ huy trận chiến đang diễn ra quyết liệt rồi Lawrence đi theo tướng quân của anh vào rừng cây.

Royce nghĩ là Nicholaa đã bất tỉnh. Anh cho điều đó thật may mắn vì cô sẽ không cảm thấy đau đớn khi anh kéo mũi tên ra khỏi vai cô.

Anh vừa định xuống ngựa thì cô nói, "Hãy tha thứ cho anh ấy, Royce. Anh ấy không biết. Anh ấy không hề biết."

Royce không hiểu cô đang nói về chuyện gì. Khi cô mềm nhũn trong cánh tay anh, anh biết ngay lúc này cô không thể trả lời câu hỏi của anh. Dù

sao chẳng nữa thì anh cũng không thể nghĩ ra một câu hỏi hợp lý, vì sự giận dữ với những gì vừa xảy ra thu hút toàn bộ sự chú ý của anh.

Lawrence nhảy xuống ngựa và trải chiếc áo choàng của anh trên mặt đất. Anh với đến đỡ lấy Nicholaa từ tay Royce để Royce có thể xuống ngựa mà không đụng đến vết thương. Royce lắc đầu. "Cô ấy vẫn còn dính chặt vào tôi với mũi tên," giọng nói của anh đầy đau đớn.

Anh để cho người thuộc cấp giúp anh. Bàn tay của anh run rẩy khi anh kéo đầu mũi tên ra khỏi áo giáp, sau đó hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh trước khi xuống ngựa. Anh không thể chịu nổi khi nghĩ đến sự đau đớn sắp đến. Anh đặt thân thể mềm nhũn của Nicholaa trên chiếc áo choàng, bẻ gãy đầu mũi tên, và rút thân mũi tên ra khỏi vai cô.

Cô hét lên. Tiếng thét xé nát trái tim anh. Anh thì thầm những lời an ủi đứt quãng khi máu từ vết thương của cô tuôn xối xả trên cánh tay anh.

Lawrence là người có nhiều kinh nghiệm hơn tướng quân của anh trong việc chăm sóc vết thương. Lý trí của Royce hiểu rõ thực tế đó, nhưng trái tim anh không chịu hiểu. Lawrence phải thử đến lần thứ ba thì thủ lĩnh của anh mới để cho anh đến gần Nicholaa.

Cô vừa mới tỉnh lại từ cú ngất vì quá đau thì người thuộc cấp đổ một ít chất lỏng sát trùng trên vai cô. Lần này cô không hét; cô gào lên. Cô cũng hất mạnh kẻ vừa làm cô đau đớn. Royce phải đè cô xuống. Nếu cô có một con dao găm, có thể cô sẽ giết chết người đàn ông đang cố để giúp cô.

Cuối cùng tâm trí ngẩn ngơ của cô cũng nhận ra sự quan tâm trên khuôn mặt của Lawrence. Tâm trí của cô đột ngột tỉnh táo. Cô biết là cô đang la hét và rồi trở nên im lặng.

Royce đang quỳ trên mặt đất bên cạnh cô, tay của anh đặt trên vai kia của cô. Nicholaa liếc nhìn những biểu hiện thật kinh khủng trên gương mặt anh và gần như lại ngất. Chúa ơi, anh trông thật giận dữ. Cô nghĩ có vẻ như anh

muốn giết ai đó, và vì anh đang nhìn xuống cô một cách chăm chú, cô chỉ có thể phỏng đoán cô chính là nạn nhân mà anh đang nghĩ đến. Sao anh dám quắc mắt nhìn cô chứ? Cô vừa mới cứu sống anh mà, phải không?

Ôi, Chúa ơi, anh Thurston của cô đã cố giết Royce. Cô không thể chịu đựng được điều đó. Chúa lòng lành, cô sẽ làm gì đây? Thurston còn sống. Nhưng sẽ sống được bao lâu nữa đây?

Cô nhìn vết thương của cô khi Lawrence xé toạc chiếc áo khoác khỏi vai cô bằng con dao găm của anh.

Nicholaa biết nó không phải là một vết thương chí mạng. Đúng vậy, vết cắt rất sâu, nhưng máu rỉ ra ít hơn.

Royce xoay khuôn mặt của cô ra chỗ khác. "Đừng nhìn nó," anh ra lệnh. "Nó sẽ chỉ làm cho em sợ thôi."

Giọng của anh run rẩy. Cô nghĩ là bởi vì anh miễn cưỡng không được quát tháo cô.

Thurston còn sống, và anh đang cố giết Royce. Chồng của cô cũng sẽ chắc chắn cố giết Thurston, khi có cơ hội. Cô sẽ làm gì đây?

Cô quyết định lựa chọn cách tử ra sợ hãi. Cô cố gắng ngồi bật dậy, sau đó giả vờ là cử động đó làm cho đầu cô choáng váng. Cô lại ngã người vào Royce, thì thầm những lời khẩn nài đáng thương để anh giữ cô lại bằng cách choàng tay ôm eo cô, và cô nhắm mắt lại.

Một cơn buồn nôn đến làm cho cô sững sốt. Cô không rõ liệu đó là một phản ứng vì sự gian trá của cô hay là vì cô mất nhiều máu hơn cô nghĩ.

Lawrence kéo lai áo dài của cô lên một chút, xé toạc một miếng vải từ áo lót của cô, và bắt đầu quấn chặt nó quanh vai cô.

Nicholaa nhìn xuống miếng băng rách rưới trên tay cô và phải lắc đầu với tình cảnh của mình. Chúa ơi, cô thật là lôi thôi lếch thếch. Kể từ khi gặp Royce, cô cứ liên tục bị thương hay bị bẽ mặt. Nếu cứ đà này, cô sẽ chết trong vòng một tuần lễ. Cô bắt đầu đề cập chuyện này với chồng cô, chỉ để châm chọc sĩ diện của anh, nhưng cảm giác đột ngột choáng váng mà cô đã giả vờ chỉ vài phút trước đây đột nhiên đến. Lần này cô không cần phải giả vờ khi cô yêu cầu Royce xiết chặt vòng tay anh.

"Em không biết là em sẽ ói mửa hay bị bất tỉnh nữa đây," cô thì thầm.

Royce rất muốn là cô sẽ bị bất tỉnh. Cô đã chứng tỏ cô là một người rất dễ bảo.

"Cô ấy lại ngủ rồi," Lawrence nhận xét.

Royce gật đầu. Giọng của anh rời rạc khi anh nói, "cô ấy bị mất quá nhiều máu."

Người thuộc cấp không thể không nhận ra sự đau khổ trong giọng nói của vị thủ lĩnh. "Không có đâu, Royce," anh trả lời. "Chỉ là hơi nhiều. Cô ấy sẽ hoàn toàn bình phục trong vòng một hoặc hai tuần."

Cả hai người chiến binh không nói thêm câu nào cho đến khi Lawrence hoàn tất việc băng bó. Royce để cho người thuộc cấp giữ Nicholaa trong khi anh lên ngựa rồi đặt Nicholaa ngồi vào lòng anh. Anh nhận thấy miếng băng trắng ở vai cô đã chuyển sang màu đỏ. "Có thể cô ấy sẽ bị chảy máu đến chết trước khi chúng ta về đến nhà," anh lầm bầm. Lawrence lắc đầu. "Mạnh máu đã bị chặn lại," anh nói. "Royce, tôi thật không hiểu phản ứng của ngài. Đây không phải là một vết thương đe dọa mạng sống."

"Tôi không muốn thảo luận về phản ứng của tôi," Royce cắt ngang.

Người thuộc cấp nhanh chóng gật đầu đồng ý. Anh phóng lên yên ngựa của anh trước khi nói. "Tại sao cô ấy lại xông vào vây tướng quân? Chắc

chấn là cô ấy phải biết rằng áo giáp của ngài có thể bảo vệ ngài."

"Cô ấy không hề nghĩ đến chuyện đó," Royce đáp lại. "Cô ấy chỉ nghĩ đến việc bảo vệ tôi."

Giọng anh có vẻ lúng túng với chính lời giải thích của mình. "Ngay sau đây Nicholaa đã nói điều gì đó... Tôi không hiểu cô ấy muốn nói gì, Lawrence, nhưng còn có gì đó hơn là.... "

Anh không nói tiếp. Một người lính làm Royce chú ý khi anh ta đưa cho Royce áo choàng của anh ta. Royce nhận lấy chiếc áo và quấn nó quanh người Nicholaa.

Anh ra lệnh thu quân. Đây là lần đầu tiên trong đời anh rút lui khỏi một trận chiến. Tuy vậy anh không hề do dự. Nicholaa là điều duy nhất mà anh quan tâm ngay lúc này. Không có gì khác quan trọng hơn.

Nhưng hóa ra, việc rút lui là không cần thiết. Lawrence quay trở lại thông báo với Royce là những kẻ tập kích cũng đột ngột rút lui như lúc xuất hiện.

Royce trầm ngâm với chuyện lạ lùng đó một hồi lâu. Mặc dù rõ ràng là ngay từ đầu đám loạn quân đã chiếm được lợi thế, nhưng Royce có thể biến bại thành thắng, vì binh lính của anh thiện chiến hơn bọn Saxons. Cái cách mà kẻ thù vội vã xông về phía họ từ trên đồi là bằng chứng rõ ràng nhất. Chúng đã tấn công mà không hề nghĩ đến việc kèm sát quân Norman hay phòng thủ phía sau. Không hề có kỷ luật trong hàng ngũ của chúng. Chúng dễ dàng trở thành mục tiêu cho những mũi tên của quân Norman.

Trên đoạn đường dài về đến Rosewood, Royce cố tách rời lý trí với cảm xúc, một chuyện rất đơn giản trong những tình huống bình thường. Tuy vậy trái tim anh có lý lẽ riêng của nó. Anh tự nói với mình hết lần này đến lần khác khi anh ra lệnh thu quân, rằng anh chỉ làm nhiệm vụ của anh thôi. Nicholaa là vợ anh, và trách nhiệm của anh là bảo vệ cô. Nhưng tại sao hai

tay anh vẫn còn run rẩy nhỉ? Tại sao anh lại nổi điên lên vì vết thương của cô đến nỗi anh gần như không thể suy nghĩ được gì?

Khốn kiếp tất cả những chuyện đó, phiền phức này đang vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Vợ của anh đang làm cho tâm trí anh rối tung lên. Cuộc sống của anh là một bản đồ đã được vẽ cẩn thận, và bây giờ một cách nhẹ nhàng cô đang len lỏi vào trong mọi ý nghĩ của anh.

Cho đến khi họ đã về đến lầu đài và Royce bế Nicholaa lên những nấc thang chật hẹp để đi lên phòng ngủ, anh mới nhận thức được tình thế đáng sợ của anh

Anh không chỉ là quan tâm đến cô thôi. Anh đang yêu cô.

Thề có Chúa, sự thú nhận đó làm cho anh quá sửng sò đến nỗi anh gần như buông cô ra. Anh vội trấn tĩnh và tiếp tục đi về phía phòng ngủ của Nicholaa, tâm trí anh chạy đua với những lý do mà anh không thể yêu người phụ nữ bướng bỉnh, không biết lý lẽ này. Quý quái, thậm chí anh chưa bao giờ thích cô.

Ý nghĩ đó cứu nguy cho anh. Không có lý nào anh lại yêu cô. Anh không biết cách yêu một ai đó. Đúng, anh tự nói với mình. Suốt đời anh đã được huấn luyện để trở thành một chiến binh, và chưa bao giờ anh học cách yêu. Do đó, anh lập luận một cách hoàn toàn logic, rằng không thể xảy ra chuyện anh yêu Nicholaa.

Dĩ nhiên việc quan tâm đến cô thì không sao, vì cô thuộc quyền sở hữu của anh. Anh có thể quan tâm đến cô như một người sở hữu sẽ quan tâm đến bất cứ món tài sản quý giá nào của anh ta.

Royce cảm thấy khá hơn sau khi đã nghĩ thông suốt. Nhưng anh lại mâu thuẫn với lý lẽ mới của anh bằng cách gặm gừ với tất cả những người hầu, những người đã cho là họ sẽ đảm nhận việc chăm sóc Nicholaa. Tướng quân Hugh đi theo một đoàn phụ nữ khóc lóc diễu hành lên cầu thang. Anh

đứng ngay ngưỡng cửa, quan sát với sự ngạc nhiên ngày càng tăng cao khi Royce cố đặt Nicholaa xuống giường. Người chiến binh khổng lồ dường như không thể làm được chuyện đó. Anh cúi xuống giường hai lần liền, nhưng lần nào khi anh đứng thẳng lên, Nicholaa cũng còn trong cánh tay của anh. Dường như Royce không thể thả cô xuống.

Hugh thương xót cho bạn anh. Anh đẩy những người hầu ra khỏi phòng, chỉ giữ lại một người, là cô người hầu xinh xắn, tròn trịa Clarise mà cả tuần nay anh đang cố gắng đưa vào giường anh. Anh ra dấu cho cô đứng sang một bên, sau đó yêu cầu Royce đặt vợ của anh ta xuống. Anh đặt tay trên vai Royce. "Tháo mũ ra và hãy nghỉ ngơi. Clarise sẽ chăm sóc cho Nicholaa."

Royce đặt Nicholaa xuống và tháo chiếc mũ của anh ra, nhưng anh không chịu rời khỏi phòng. Anh ném chiếc mũ vào một góc, sau đó siết chặt tay hai tay ở sau lưng và đứng canh bên cạnh giường. Anh quan sát Nicholaa giật nảy mình khi chiếc mũ rơi xuống sàn nhà. Anh thắc mắc liệu cô có nghe họ không? Có lẽ cuối cùng cô cũng đang từ từ tỉnh lại. Chúa ơi, anh hy vọng là vậy.

Nicholaa biết chính xác chuyện gì đang xảy ra. Giấc ngủ thật sự và việc ngủ giả vờ đan xen nhau trên suốt chặng đường về nhà. Vết đau ở vai cô đã dịu xuống đáng kể, và bây giờ cô cảm thấy khoẻ hơn nhiều. Vấn đề là cô sẽ phải giải thích hành động của cô cho chồng cô một khi anh biết cô đã tỉnh, và cô vẫn không biết sẽ nói gì với anh.

Cô cần có thời gian để suy nghĩ về vấn đề này. Cô vẫn còn hơi choáng váng vì Thurston còn sống - dĩ nhiên là rất vui mừng vì chuyện đó. Là đứa em gái duy nhất của anh, cô có cảm giác rằng bốn phận của cô là bảo vệ anh. Nhưng bây giờ cô cũng là vợ Royce. Cô phải trung thành với anh và cố bảo vệ anh nữa. Chúa ơi, nó thật là rắc rối.

Nicholaa bắt đầu run rẩy. Cô sợ cho Thurston và cho Royce. Cô biết bản chất ngoan cố của anh trai cô. Anh sẽ không từ bỏ cho đến khi anh lấy lại được pháo đài của anh, nhưng Royce cũng sẽ không để yên cho Thurston lấy lại Rosewood. Một hoặc cả hai người có thể chết trước khi vấn đề được giải quyết.

Cô cũng không muốn mất người nào. Cô sẽ làm gì đây? Cô có nên kể cho Royce mọi chuyện không? Hay làm như vậy tức là phản bội lại Thurston?

Nước mắt dâng đầy trong mắt cô. Cô cần có thời gian để sắp xếp lại mọi chuyện đó trước khi có bất cứ hành động nào.

"Cô ấy đau đớn," Royce thì thầm, làm cho cô chú ý. "Tôi muốn chấm dứt sự đau đớn của cô ấy. Ngay bây giờ."

Nicholaa không mở mắt. Cô muốn Royce ôm cô vào vòng tay anh và cho cô sự an ủi mà ngay lúc này cô rất cần. Cô muốn anh nói cho cô biết là mọi chuyện sẽ ổn.

Cầu Chúa phù hộ cho cô, cô thực sự muốn anh yêu cô, dù chỉ một chút.

"Chúng ta có thể gửi ai đó đến tu viện để mang về một thầy thuốc," Hugh đề nghị.

Clarise lục trong chiếc rương, tìm chiếc áo ngủ của Nicholaa. Cô mang chiếc áo trắng đến giường. Khi Nicholaa rên rỉ, Clarise òa khóc. Cô thả chiếc áo xuống và bắt đầu vắn gấu áo khoác của cô thành một cái nút. "Công nương Nicholaa không thể chết," cô khóc thét lên. "Chúng tôi sẽ không biết làm gì khi không có cô ấy."

"Ngưng nói những lời chết chóc đó đi," Hugh ra lệnh. "Cô ấy sẽ không chết. Cô ấy chỉ mất một chút máu, chỉ có vậy thôi."

Clarise gật đầu, sau đó nhặt lên chiếc áo của nữ chủ nhân.

Hugh đứng bên cạnh Royce, nhìn xuống Nicholaa. Anh xoa xoa hàm râu của anh khi anh hỏi. "Mũi tên có - "

"Cô ấy lao ra ngay trước người tôi để đỡ mũi tên cho tôi," Royce cắt ngang.

"Royce, cô ấy sẽ không sao," Hugh lại nói. "Anh có tâm trạng để nói cho tôi biết tại sao cô ấy lại đang ở đây không? Tôi cứ nghĩ là cô ấy sẽ được ban tặng cho một hiệp sĩ xứng đáng lấy làm vợ. Chúa công đã đổi ý à?"

Royce lắc đầu. "Cô ấy là vợ của tôi."

Hugh nhướn chân mày và mỉm cười. "Vậy là rốt cuộc thì anh đã thách đấu để giành được cô ấy. Tôi đã đoán là anh sẽ làm mà."

"Tôi không có thách đấu để giành được cô ấy," Royce đốp lại. Anh nhận ra anh đang cười nụ cười đầu tiên kể từ khi đặt chân đến pháo đài khi anh giải thích. "Anh có thể nói là Nicholaa đã thách đấu để có được tôi."

Hugh cười khà khà. "Chắc chắn là câu chuyện này còn nhiều chi tiết nữa mà anh chưa kể với tôi. Tôi yêu cầu được nghe phần còn lại của câu chuyện vào bữa tối. Bây giờ quay trở lại với vấn đề đáng tiếc này, và giải thích cho tôi biết tại sao vợ anh lại lao mình ra trước anh. Anh có mặc áo giáp mà, phải không?"

"Dĩ nhiên."

"Vậy thì tại sao - "

"Tôi sẽ có câu trả lời khi Nicholaa tỉnh dậy."

Nicholaa đã nghe từng lời trao đổi giữa họ. Cô nhăn nhó với sự cộc cằn trong giọng nói của chồng cô. Ngay lúc đó cô quyết định là cô nên giả vờ ngủ thêm một hoặc hai tuần nữa, hoặc là cho đến khi cô có thể quyết định

được cô sẽ làm gì với Thurston. Mặc dù vậy cô sẽ không nói dối Royce. Lời nói của cô cũng quan trọng đối như lòng trung thành của cô. Cô đã hứa với chồng cô, và cô sẽ không nuốt lời.

"Tôi cầu nguyện với Chúa là Công nương Nicholaa biết cô ấy ở đâu khi cô ấy tỉnh dậy."

Nhận xét của Clarise làm cho cả hai người chiến binh nhìn cô chăm chú.

"Cô đang nói chuyện gì vợ vẫn thế?" Hugh hỏi. "Dĩ nhiên là cô ấy sẽ nhớ là cô ấy đang ở đâu."

Clarise lắc đầu. "Có những người không nhớ được chuyện gì sau khi họ đã bị va mạnh vào đầu hoặc bị mất nhiều máu. Ký ức của vài người thì lộn xộn. Những người khác hay bị quên. Đó là sự thật mà tôi đang nói với các ngài," cô nói thêm trong tiếng nấc. "Thậm chí có thể nữ chủ nhân của tôi còn không nhận ra tôi."

"Tôi chưa bao giờ nghe chuyện gì vợ vẫn như vậy," Hugh chế giễu.

Suốt câu chuyện Royce đã không rời mắt khỏi vợ anh, cho nên chỉ một mình anh nhận thấy vẻ mặt cô đã dịu đi sự đau đớn và đột ngột nó nhìn hoàn toàn bình thản.

Cô đang lắng nghe câu chuyện của họ chẳng? "Nicholaa, mở mắt của em ra mau," anh ra lệnh.

Cô không tuân lệnh anh. Thay vào đó cô rên rỉ. Rõ ràng đó là tiếng rên giả đò, không thể làm cho người khác tin được. Cô đang chơi trò gì đây?

Anh không thể giấu được nụ cười đột ngột của anh. Cô sẽ không sao. Sự nhẹ nhõm lớn dần trong anh. "Em sẽ phải trả lời câu hỏi của anh khi em tỉnh dậy, Nicholaa."

Cô không đáp lại. "Cô ấy vẫn còn bất tỉnh, thưa Ngài," Clarise thì thầm. "Cô ấy quá kiệt sức." Royce thở dài. Và sau đó anh đợi. Vài phút trôi qua. Clarise đã rời khỏi để lấy đồ thay băng cho Nicholaa. Hugh đang nhóm lửa trong lò sưởi. Royce đứng yên cạnh giường.

Cuối cùng thì cô cũng mở mắt. Ánh mắt của cô từ từ hướng về phía Royce. Mắt cô rất trong, không vấn đục. Cái cau mày của cô, anh kết luận, là giả vờ. Anh đoán ra kế hoạch của cô trước cả khi cô bắt đầu hành động. "Tôi đang ở đâu vậy?" Nicholaa nhìn quanh căn phòng trước khi lại nhìn vào Royce.

"Tôi đang ở đâu vậy?" Nicholaa nhìn quanh căn phòng trước khi lại nhìn vào Royce.

"Tôi đã làm vậy à?"

Anh gật đầu.

"Anh là ai vậy?"

Anh che giấu sự bức bối của anh. Anh đã đoán đúng: Nicholaa đã nghe lời nhận xét của Clarise. Hai tay anh ôm lấy hai bên đầu cô và từ từ cúi xuống. "Anh là chồng em, Nicholaa," anh thì thầm, "người đàn ông mà em yêu hơn tất cả mọi người."

Tuyên bố đó gây ra phản ứng mà anh muốn. Trông cô có vẻ ngạc nhiên. Anh muốn hơn thế nữa. "Em không nhớ à?" anh thì thầm.

Cô nhún vai. Anh mỉm cười. "Anh là người đàn ông mà em đã quì gối cầu xin anh kết hôn với em. Chắc chắn là em nhớ cách em khẩn khoản - "

"Em đã không cầu xin anh kết hôn với em, anh thật là láo xược - "

Anh buộc cô im lặng bằng một nụ hôn dài. Khi anh lùi người lại, cô cau mày với anh. Anh không thể hài lòng hơn. Trong tâm trí anh, vợ của anh đang dần hồi phục.

"Em sẽ phải giải thích hành động của em với anh, Nicholaa."

Cô nhìn vào anh một lúc lâu. "Em biết," cuối cùng thì cô cũng nói với tiếng thở dài thườn thượt. "Em xin anh đợi cho đến khi em cảm thấy khá hơn, Royce. Được không?"

Anh gật đầu. "Em cũng sẽ hứa với anh là em sẽ không bao giờ, không bao giờ làm một chuyện ngu ngốc liều lĩnh như vậy nữa. Em thật hoàn toàn không có chút kỷ luật nào, Nicholaa."

Cô đang bị thương nặng. Royce đứng lên và đi đến phía cửa. "Anh sẽ đợi cho đến ngày mai để nghe cả lời thú tội và lời xin lỗi của em, vợ ạ. Bây giờ em được sự cho phép của anh để nghỉ ngơi."

Cô ngồi bật dậy trên giường. Hành động đó làm vai cô đau nhức nhối. "Em đã cố cứu mạng anh đấy, anh đúng là một người đàn ông vô ơn."

Royce vẫn bước tiếp. "Được rồi, em đã làm vậy," anh công nhận. "Nhưng còn có lý do khác cho hành động của em mà em chưa nói, phải không?"

Cô không trả lời anh. Cơn giận bộc phát làm cho cô mệt lử. Cô lại đổ sập xuống giường. Cô đang lầm bầm những nhận xét về chồng cô thì cô phát hiện tướng quân Hugh đang đứng gần lò sưởi. Nicholaa hoảng sợ vì người hiệp sĩ già đã nhìn thấy hành động không đàng hoàng của cô. "Tôi thường không lớn tiếng với bất kỳ ai," cô khẳng định. "Nhưng người đàn ông đó luôn khơi dậy thói nóng nảy của tôi, Tướng quân."

Hugh mỉm cười. "Cô thường gọi chồng cô là con trai của một con lợn lòi à?"

Vậy là anh đã nghe những lời lẩm bẩm của cô. Nicholaa thở dài. "Chỉ khi nào tôi tin là không ai có thể nghe được thôi," cô thú nhận.

Anh đến đứng cạnh giường. "Cô đủ thoải mái để kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra với cô không, Nicholaa? Tôi tò mò về những miếng băng trên tay cô."

Cô cau mày. "Tuần lễ vừa qua là tuần lễ khó khăn nhất của tôi đấy, tướng quân."

"Có vẻ là như thế."

"Tôi đã rất khỏe mạnh cho đến khi tôi gặp Royce."

"Vậy cô tin rằng những vết thương này đều là lỗi của anh ta à?"

"Gián tiếp," cô nói lập lờ.

Từ vẻ chờ đợi trên khuôn mặt anh, Nicholaa biết là anh muốn nghe chi tiết, nhưng cô còn chưa đủ sức để kể lại cho anh. Cứ để cho Royce giải thích. "Đó là một câu chuyện rất dài, thưa Ngài," cô thì thầm. "Cũng là một câu chuyện thương tâm. Chỉ cần nói rằng người đàn ông đó chịu mọi trách nhiệm."

"Người đàn ông đó là ai?"

"Royce."

Cô nhắm mắt lại và buông ra một tiếng thở dài khác. Hugh cho là cô muốn nghỉ ngơi. Anh quay lưng rời khỏi.

"Tôi không hiểu tại sao tôi lại cứu sống anh ấy," cô thì thầm. "Anh ấy có bày tỏ lòng biết ơn của anh ấy không?"

Hugh ngừng lại. Cô tự trả lời câu hỏi đó trước cả khi anh định mở miệng trả lời. "Không, tướng quân, anh ấy không có. Anh ấy cũng không hài lòng với hành động dũng cảm của tôi. Hơn thế nữa, anh ấy điên tiết với tôi. Thật không thể chịu đựng nổi anh ấy. Anh có thể nói với anh ấy là tôi đã nói vậy, tướng quân."

Cô nhắm mắt lại. Hugh cố gắng rời khỏi phòng lần thứ hai. Anh bị chặn lại ở ngưỡng cửa bởi lời yêu cầu nói lại với Royce thêm một vài ý kiến của cô nữa.

Cuối cùng mười lăm phút sau Hugh cũng có thể rời khỏi phòng.

Royce gặp anh ở chân cầu thang. "Tôi định sai ai đó lên gọi anh," anh nói. "Nicholaa cần được nghỉ ngơi, Hugh."

Sự không hài lòng hiện rõ trong giọng nói của Royce làm Hugh cười. "Tôi không hề làm cho cô ấy mệt, nếu đó là chuyện mà anh quan tâm," anh nói. "Thề có Chúa, cô ấy làm cho tôi mệt lử khi nói với tôi tất cả những nhận xét của cô ấy về anh. Anh có muốn nghe một vài nhận xét của cô ấy không?"

Royce để cho bạn anh nhìn thấy sự bức bối của anh. "Tôi không quan tâm đến những chuyện tầm phào đó. Bây giờ Nicholaa được an toàn. Khi cô ấy bình phục, tôi sẽ giải thích cho cô ấy nghe nhiệm vụ của cô ấy."

Anh đi đến cửa và bắt đầu đi ra ngoài, nhưng Hugh chặn anh lại. "Nó thật là đơn giản đối với anh phải không, Royce?"

"Dĩ nhiên," Royce gọi qua vai anh. Anh quan tâm lắm đến sự thích thú mà anh nghe thấy trong giọng nói của bạn anh. "Có thể là tôi mới kết hôn, Hugh, nhưng tôi biết là trong mối quan hệ này chỉ có một cách có thể làm cho mọi người thoải mái. Tôi sẽ ra lệnh, và cô ấy sẽ tuân theo chúng. Dĩ nhiên là tôi sẽ kiên nhẫn. Cô ấy xứng đáng được chuyện đó. Hôn nhân cũng là một điều mới lạ đối với cô ấy," anh nói thêm. "Một khi cô ấy quen rồi,

cuộc sống sẽ trở nên yên ổn. Cô ấy chỉ phải nghe theo tôi, Hugh. Nó sẽ không khó."

"Nicholaa có hiểu lời tuyên bố này không?" Hugh hỏi.

"Không bao lâu cô ấy sẽ hiểu," Royce hứa. Giọng của anh cứng như đá khi anh nói thêm, "tôi sẽ có một ngôi nhà bình yên."

Cánh cửa đóng sầm lại với lời hứa hẹn đó.

Hugh hướng mắt nhìn về cầu thang. Anh lại cười. Được rồi, anh tự nghĩ, Royce sẽ có sự yên ổn. Nhưng trước tiên Nicholaa sẽ có được trái tim của anh ta.

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cô quyết định sẽ trở nên dễ thương. Suy cho cùng, cô cũng đã thử tất cả những cách khác. Cẩn nhần đã không làm được việc. La hét cũng vậy. Nicholaa đang trở nên tuyệt vọng. Cô lập luận nếu cô trở nên vui vẻ, có thể phản ứng của Royce sẽ tốt hơn. Có lẽ sau đó anh sẽ nghe theo mệnh lệnh của cô.

Đã đến lúc anh đưa Justin và cậu nhóc Ulric về nhà. Hai tuần lễ đã trôi qua kể từ khi họ quay về Rosewood. Cô đã mong là Royce sẽ để cho gia đình cô đoàn tụ, nhưng không bao lâu mọi việc đã trở nên hết sức rõ ràng là anh sẽ không làm theo theo mệnh lệnh của cô. Anh hoàn toàn tránh thực hiện nhiệm vụ đó giống như cái cách anh đã tránh cô. Tại sao à, trong 14 ngày qua, cô chỉ gặp chồng cô được sáu hoặc bảy lần.

Trong vài ngày đầu cô không quan tâm đến chuyện bị anh lừa dối. Cô biết anh bức bối vì cô đã không giải thích hành động của cô vào ngày họ bị tấn công. Tuy thế, anh đã đồng ý đợi cho đến khi cô sẵn sàng kể cho anh nghe. Ít nhất đó là kết luận mà cô rút ra được khi cô nói rõ lập trường của cô và anh đã thẳng thắn đồng ý.

Bây giờ khi cô nghĩ về chuyện đó, Nicholaa nhận ra là anh bắt đầu lừa cô đi ngay sau khi cô giải thích lập trường quan điểm của cô.

Đã đến lúc phải cải thiện tình hình giữa họ. Cô muốn trở thành một người vợ thực sự. Thề có Chúa, cô ghét cách anh đang lừa cô đi. Anh không xử sự như cái cách một người chồng nên làm quanh vợ anh ta, hay đại loại như những hiểu biết về cuộc sống vợ chồng hạn hẹp của cô.

Anh cũng không ngủ trong phòng cô. Clarise nói với cô là anh ngủ trong phòng ngủ ở phía bắc, căn phòng thuộc về cha mẹ Nicholaa trước đây. Một chiếc giường lớn đã được làm cho phù hợp với khổ người to lớn của cha cô. Lò sưởi cũng rất đồ sộ, vì ngọn lửa có thể sưởi ấm một căn phòng to gấp ba lần căn phòng nhỏ của Nicholaa.

Cô hiểu lý do Royce chọn phòng ngủ đó, nhưng vẫn nghĩ anh thật là bất lịch sự khi không ngủ chung với cô. Xét cho cùng anh là chồng của cô và họ phải ngủ chung với nhau. Sự thật đó làm cô đau nhói. Anh có thể yêu cầu cô đến ngủ chung giường với anh... nhưng anh đã không làm vậy.

Nicholaa không muốn tiếp tục như thế này nữa. Cô rất khốn khổ. Cô quyết định là cô sẽ phải đặt sĩ diện của cô qua một bên. Dù là lên núi đao hay xuống biển lửa, cô sẽ tìm cách quay cuộc hôn nhân như đùa này lại.

Cô sẽ bắt đầu bằng cách tìm hiểu tại sao anh đang tránh cô. Có lẽ cô sẽ không thích câu trả lời của anh, và cô biết anh có thể thẳng thừng như một con dao cùn khi anh nói ra ý kiến của anh. Tuy thế, cô quyết tâm hỏi.

Cô ăn mặc cẩn thận cho bữa tối, tắm và gội đầu với xà phòng thơm ngát. Clarise giúp cô. Người hầu gái thân cận đã công khai khóc lóc khi những miếng băng trên tay Nicholaa được tháo ra và cô nhìn thấy những vết sẹo.

Nicholaa đã rất xấu hổ. Những vết sẹo xấu xí hiện rành rành trên bàn tay trái và cổ tay cô.

Cô không phải là người tự đánh giá mình quá cao, nhưng những vết sẹo gớm ghiếc đó làm cho cô lo lắng. Có thể Royce sẽ không thích những vết sẹo đó giống như anh đã không thích cô.

Cô quyết định không để cho anh chú ý đến những vết sẹo bằng cách mặc chiếc áo đẹp nhất của cô. Màu sắc thật dễ nhìn, hay cô hy vọng là vậy. Cả hai chiếc áo đều có màu xanh nhạt. Vừa vặn với thân hình của cô, nhưng không quá bó sát.

Nhưng có lẽ màu vàng là sự lựa chọn tốt hơn. Nicholaa lo lắng về khả năng đó cho đến khi Clarise quay trở lại vào phòng. Cô hỏi người hầu gái. "Cô nghĩ chồng tôi thích màu vàng hay màu xanh?"

"Tôi thích màu xanh hơn, nữ chủ nhân, nhưng tôi không biết sở thích của chồng cô."

"Tôi cũng không biết," Nicholaa thừa nhận. "Bây giờ khi tôi nghĩ về nó, tôi không biết Royce thích gì cả."

Clarise cười với giọng điệu bức bối của nữ chủ nhân. Khi cô nhặt cái lược lên, Nicholaa ngồi xuống chiếc ghế. Người hầu chải tóc cho cô cho đến khi mái tóc của cô gần như đứt ra khỏi da đầu. Đã hai lần cô bắt đầu thắt bím, và nữ chủ nhân của cô đã hai lần thay đổi ý kiến.

Clarise chưa bao giờ thấy Nicholaa lưỡng lự hay quan tâm đến diện mạo của cô đến thế. "Chuyện gì đã làm cho cô nổi giận vậy, nữ chủ nhân?"

"Tôi không có nổi giận. Tôi chỉ muốn mình đẹp đêm nay."

Clarise mỉm cười. "Cô muốn người đặc biệt nào thấy cô đẹp vậy?"

"Chồng tôi," Nicholaa trả lời. "Tối nay tôi quyết tâm làm cho anh ấy chú ý đến tôi."

"Bây giờ, vậy thì hiểu rồi."

Nicholaa lấy làm mừng là người hầu không thể nhìn thấy khuôn mặt cô. Cô có thể cảm thấy má mình ửng hồng. "Tôi đã nghĩ ra được một kế hoạch khả thi."

Clarise cười khúc khích. "Cô luôn có kế hoạch khả thi."

Nicholaa cười vì sự tán dương trong giọng nói của người hầu. "Trong giai đoạn khó khăn này, một người luôn phải tính trước một bước."

"Giai đoạn này không còn khó khăn nữa," Clarise nói. "Chồng cô ra lệnh cho cả nhà này, nữ chủ nhân."

Nicholaa lắc đầu. Clarise có quyền được lạc quan. Cô ấy không biết là Thurston vẫn còn sống. Nicholaa đã không nói bí mật đó với bất kỳ người nào. Thậm chí cô còn không thể suy nghĩ về anh trai cô mà không cảm thấy ngực mình thắt lại.

"Đối với một số người thì chiến tranh đã kết thúc," cô thì thầm. "Đối với những người khác nó chỉ vừa mới bắt đầu."

"Những lời vô nghĩa này là gì thế, nữ chủ nhân?" Clarise hỏi. "Không phải là cô đang nói về hôn nhân của cô chứ? Không có chiến tranh giữa cô với chồng cô. Cô chỉ là hơi bướng bỉnh, nếu cô muốn nghe ý kiến của tôi."

Nicholaa không phản bác lại ý kiến của người hầu. Clarise làm cho cô chú ý khi cô ta nói, "nói cho tôi biết cái kế hoạch này của cô đi, nữ chủ nhân."

"Tôi sẽ rất vui vẻ trong bữa ăn tối nay," Nicholaa trả lời. "Royce sẽ không chọc tức được thói nóng nảy của tôi, bất kể những chuyện khủng khiếp gì mà anh ấy nói với tôi. Tôi hy vọng là khi anh ấy nhận thấy tôi dễ tính như thế nào thì anh ấy sẽ đáp lại như thế. Rồi thì có lẽ anh ấy sẽ lắng nghe lý lẽ và đem người nhà của tôi về cho tôi."

Clarise không thể giấu sự thất vọng của cô. Khi Nicholaa đứng lên và với lấy thắt lưng của cô, cô bắt gặp cái cau mày của người hầu. "Cô không nghĩ là kế hoạch của tôi khả thi sao?"

"Ồ, nó có vẻ rất ổn," cô đồng ý. "Tôi chỉ là thấy thất vọng thôi, nữ chủ nhân. Tôi đã hy vọng là cô đang chuẩn bị làm cho mình đẹp lên vì một lý do hoàn toàn khác."

Nicholaa chỉnh lại thắt lưng trên hông cô, sau đó nhét con dao găm vào một cái rãnh nhỏ.

"Kế hoạch của tôi còn hơn thế nữa," Nicholaa nói. "Tôi hoàn toàn không vui với tiến triển trong hôn nhân của tôi. Royce thật khó hoà hợp. Chắc chắn là cô đã nhận thấy cách anh ấy lừa tôi. Tại sao à, mỗi lần tôi cố nói chuyện với anh ấy về Justin và Ulric, anh ấy quay gót bước đi chỗ khác. Anh ấy khiếm nhã một cách khủng khiếp. Ngay giữa lúc tôi đang khẩn nài anh ấy thì đột nhiên tôi thấy mình đang nói chuyện với cái bóng của anh ấy."

"Khẩn nài à?" Clarise trả lời với cái khịt mũi. "Chồng của cô rời khỏi khi cô bắt đầu ra lệnh cho anh ấy, nữ chủ nhân. Đó là điều mà tôi nhận thấy. Cô không phải là cô trong mấy tuần qua, nếu tôi có thể nói vậy, và cô đã ra lệnh và la hét nhiều hơn bao giờ hết."

Nicholaa biết Clarise đang nói sự thật. Cô cúi đầu trong sự hổ thẹn. "Chồng của tôi cứ chọc cho tôi nổi nóng lên," cô thú nhận. "Tuy vậy, tôi hứa là sẽ không có tiếng la hét nào nữa. Tôi biết là nó không xứng với một quý cô như thế nào."

Người hầu mỉm cười. "Cô sẽ không la hét nữa vì cô biết nó không có tác dụng với chồng cô."

Nicholaa gật đầu. "Chuyện đó nữa" cô nói. "Cô có thể ngưng cau mày, Clarise. Tôi quyết định là đã đến lúc Royce và tôi đặt sự khác biệt của chúng tôi qua một bên."

"Tốt, Tạ ơn Chúa," người hầu nói. "Cuối cùng cô cũng lấy lại lý trí của cô. Chuyện hai người ngủ riêng là không đúng chút nào. Cô có định nói cho tôi biết là cô sắp sửa chữa lại cái chuyện xấu hổ này không?"

Nicholaa nhìn chăm chăm vào lò sưởi. Chúa ơi, cô thật xấu hổ. Cô cảm thấy thật khó khăn khi thảo luận một đề tài riêng tư như vậy. "Tôi sẽ quỳn

rũ anh ấy."

Clarise cười rú lên. Nicholaa cau mày khó chịu với cô ta. "Đây là một chủ đề nghiêm túc đấy," cô nói.

Cô chờ người hầu bình tĩnh lại, sau đó nói, "Royce và tôi sẽ có một sự khởi đầu mới. Hôn nhân là một lời thề thiêng liêng, và bốn phận của tôi là sinh con cho anh ấy."

Trước khi Clarise có thể tán đồng, Nicholaa vội vã nói tiếp. "Không quan trọng cách nó xảy ra như thế nào. Bây giờ Royce và tôi đã kết hôn. Chúng tôi phải chấp nhận chuyện này và cố sống với nhau trong sự hoà hợp. Tôi cũng chỉ là nghĩ cho Uric. Đứa bé xứng đáng có được một ngôi nhà hạnh phúc."

"Cô không cần phải thuyết phục tôi, nữ chủ nhân. Tôi ủng hộ kế hoạch này. Tuy nhiên có một vấn đề mà tôi muốn đề cập đến. Chồng của cô không phải đã nghĩ Uric là con trai của cô sao?"

"Đúng."

Clarise thở dài. "Anh ấy sẽ nhận ra cô đã nói dối, nữ chủ nhân, khi anh ấy đưa cô lên giường. Cô nên nói thật với anh ấy trước khi anh ấy tự mình phát hiện ra."

Nicholaa lắc đầu. "Tôi có lý do chính đáng để nói dối như thế," cô nói. "Tôi đang bảo vệ Uric. Chừng nào mà người Norman tin nó là con trai của tôi, họ sẽ để yên cho nó."

"Nhưng mọi chuyện đã thay đổi," Clarise tranh cãi. "Và cô không thể nào tin là lúc này tướng quân của cô sẽ làm hại đứa bé."

Giọng nói của người hầu có vẻ phần nộ. Ngay lúc đó Nicholaa biết rằng Clarise đã trở nên trung thành với Royce. Chuyện đó làm cho cô thấy hài

lòng, mặc dù cô không thể hiểu là tại sao. "Ngay cái lần tôi gặp Royce, tôi biết là anh ấy sẽ không làm hại Ulric. Tuy thế, anh ấy có thể sử dụng nó để buộc Thurston hợp tác. Chuyện đó làm cho tôi lo lắng."

"Cô đang nói chuyện ngớ ngẩn gì thế?" Clarise hỏi. "Cả hai chúng ta đều biết là Thurston đã chết." Người hầu ngừng lại để làm nhanh dấu thánh giá. "Cầu Chúa ban phước cho linh hồn của anh ấy."

"Nếu anh ấy còn chưa chết thì sao?" Nicholaa hỏi.

"Tướng quân của cô vẫn sẽ không sử dụng đứa bé để chống lại anh ấy. Tôi tin điều đó bằng cả trái tim tôi"

Nicholaa thở dài. Cô thay đổi đề tài một tí. "Tôi biết một cuộc hôn nhân dựa trên sự lừa dối là bất hạnh. Tôi đã hứa với Royce là sẽ không bao giờ nói dối anh ấy nữa."

"Vì thế cô sẽ nói với ngài - "

"Tôi sẽ chuốc cho anh ấy say trước," Nicholaa nói. "Sau đó tôi sẽ nói với anh ấy mọi chuyện."

"Bộ cô bị điên rồi à, nữ chủ nhân?"

Nicholaa cười. Vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt của Clarise trông rất thú vị. "Tôi biết tôi đang làm gì," Nicholaa nói. "Alice bảo tôi là khi một người đàn ông uống quá nhiều rượu, anh ta sẽ quên gần hết những gì anh ta nghe. Tôi sẽ thú nhận việc tôi đã nói dối về Ulric và nói cho Royce nghe một bí mật khác mà tôi đã và đang lo lắng, nhưng nếu Royce không tỉnh táo, sáng mai anh ấy chỉ còn nhớ lơ mờ những gì tôi đã thú nhận thôi."

Clarise nghĩ đó là một kế hoạch ngớ ngẩn nhất mà cô từng nghe. "Cô nên có sẵn một kế hoạch dự phòng nếu kế hoạch này không thực hiện được," cô góp ý. "Alice là một kẻ ngốc khi đưa cho cô lời khuyên ngu dốt như vậy."

Một người đàn ông say xỉn thường chỉ nghĩ đến chuyện đi ngủ, nhưng nếu ngài ấy muốn ân ái với cô, ngài ấy sẽ không thận trọng, nhất là khi ngài ấy nghĩ cô là một người có kinh nghiệm."

Nicholaa lắc đầu. "Royce sẽ không bao giờ làm tôi đau."

"Có thể là ngài ấy không muốn, nhưng..."

Clarise ngừng việc cố giải thích khi nữ chủ nhân của cô rời khỏi phòng. Cô đuổi theo sau Nicholaa xuống cầu thang. "Nữ chủ nhân, kế hoạch lần này của cô rất tệ. Cô sẽ phải nghe tôi lần này, vì tôi đã có khá nhiều kinh nghiệm, Chúa thứ lỗi cho tôi, cô không có chút kinh nghiệm nào. Tôi đã từng nhìn thấy cách tướng quân ngắm nhìn cô khi cô không để ý. Ngài ấy đang khao khát cô, và trừ phi cô giải thích..."

Họ đã đi đến lối vào đại sảnh. Nicholaa ôm Clarise cái ôm thân thiết. "Tất cả sẽ tốt thôi," cô thì thầm. "Đừng băn khoăn lo lắng như vậy, Clarise."

"Chúa lòng lành, đặt sĩ diện của cô qua một bên đi, Nicholaa, và chỉ cần thú nhận sự dối trá của cô."

"Sĩ diện chẳng hề liên quan gì đến chuyện này," Nicholaa đáp lại.

Clarise lắc đầu. "Không, nữ chủ nhân. Sĩ diện là mọi thứ trong cái kế hoạch này của cô."

Khi nữ chủ nhân của cô lại lắc đầu, người hầu chịu thua. Cô di chuyển vào trong bóng tối và đứng ở đó siết chặt tay và rất muốn kẹp cổ Alice giữa các ngón tay cô. Nicholaa cố nở một nụ cười và từ từ đi về phía chồng cô.

Tối nay anh nhìn thật đẹp trai. Anh mặc toàn đồ đen, nhưng màu sắc u ám đó làm anh trông hoàn toàn bất khả chiến bại đối với cô. Anh đang đứng trước lò sưởi bên cạnh Hugh, và hai người đàn ông đang say sưa thảo luận chuyện gì đó. Nicholaa vui mừng khi thấy Hugh chưa đi Luân Đôn. Anh đã

nói với cô là anh sẽ nhanh chóng tập hợp người của anh để khởi hành đi London. Cô sẽ nhớ anh, vì anh biết cách pha trò. Anh chơi cờ cũng không tệ chút nào. Dĩ nhiên anh không phải là đối thủ của cô, và cô luôn nhanh chóng đánh bại anh, nhưng anh là người đàn ông duy nhất thật sự buộc cô tập trung vào bàn cờ. Khi cô thú nhận điều đó với anh vào một tối tuần trước, Hugh đã cười chảy nước mắt. Đối với cô đó là một hành động lập dị, nhưng cô không nói cho anh biết vì cô sợ cô sẽ làm tổn thương tình cảm của anh.

Royce không thường xuyên đi vào phòng khách để thách thức bất kỳ ai một ván cờ, nhưng dù sao thì Nicholaa cũng không muốn chơi cờ với chồng cô. Cô biết cô không thể tập trung. Có lẽ trong một hoặc hai năm nữa, khi cô đã quen với sự hiện diện và vẻ ngoài đẹp trai của anh, cô có thể chú tâm đến ván cờ. Lúc đó cô sẽ chơi cờ với anh. Cô cũng sẽ thắng anh. Ý nghĩ đó làm cô mỉm cười.

Hugh nhận thấy cô đứng ở đó. Trong một hoặc hai giây có vẻ như anh giật mình, sau đó cúi thấp đầu và chào cô.

Royce chỉ nhìn vợ anh rồi ra dấu cho cô đến gần anh.

Cô nghiến răng chống lại sự thô lỗ của anh ngay cả khi cô tuân theo mệnh lệnh kiêu ngạo đó. Cô dừng lại cách hai người đàn ông khoảng một mét và định khẽ nhún gối chào thì cô nhớ ra Royce có thể nhìn thấy những vết sẹo trên tay cô. Cô đứng thẳng lên và giấu tay ra sau lưng.

Hugh nói vẻ ngoài của cô thật đáng yêu. Royce không nói gì cả. Mặc dù vậy Nicholaa sẽ không để cho anh làm xấu đi tâm trạng của cô. Cô đứng ở đó, quyết tâm tiếp tục nhẫn nại và tỏ vẻ dễ thương cho đến khi họ kết thúc câu chuyện của họ.

"Cứ tiếp tục cuộc thảo luận của các anh đi," cô nói. "Tôi không có ý làm gián đoạn."

Hugh quay về phía Royce và nói, "anh sẽ phá huỷ tường thành hay lâu đài trước?"

Nicholaa thở gấp. "Anh định phá huỷ nhà em à?"

"Không."

Rõ ràng là cô nhẹ nhõm. Sau đó Royce giải thích. "anh sẽ củng cố nhà của anh với gỗ và đá."

"Tại sao?"

"Vì anh muốn vậy."

Cô phải thu hết nỗ lực để mỉm cười. "Cám ơn anh đã giải thích."

"Không có chi."

Rõ ràng là có tia sáng lóe lên trong mắt anh. Cô nhận thấy ngay. Cô không hiểu tại sao anh lại lấy làm thích thú. "Không phải là em đang chất vấn anh, Royce," cô nói. Cô cúi đầu để vẻ ngoài của cô trông có vẻ ngoan ngoãn. "Chỉ là em quan tâm đến kế hoạch của anh. Những gì anh sẽ làm với pháo đài này không phải là việc của em."

Cô nhìn lên kịp để bắt được nụ cười của anh. Cô mừng rỡ. Làm bộ vui vẻ dễ hơn cô nghĩ nhiều.

Bây giờ cô ta đang chơi trò gì thế này? Royce tự hỏi. Anh chưa từng thấy cô hành động ngoan ngoãn đến thế. Hai tuần qua là một thử thách... một thử thách hào hứng, anh đủ khả năng vượt qua. Có những lúc anh cảm thấy như thể anh đang đứng giữa một cơn gió lốc. Nó không bình lặng chút nào, nhưng anh đủ thành thật để thừa nhận rằng anh thích những mưu chước thông minh để đánh lừa anh của cô.

Bây giờ cô đang tỏ ra ngoan ngoãn. Có lẽ là nó đang giết cô. Royce tiếp tục mỉm cười khi anh nói, "vậy thì sẽ không có vấn đề gì với em nếu anh phá hủy toà nhà này và xây một căn nhà khác chứ?"

Vì anh chỉ vừa mới tuyên bố ý định củng cố căn nhà với gỗ và đá, cô cảm thấy an toàn khi nói dối. "Không, không hề có vấn đề gì."

"Tôi thật hết sức bối rối," Hugh xen vào. "Tôi cứ nghĩ đó là kế hoạch của anh ngay từ đầu chứ."

"Đúng vậy," Royce nói. "Nhưng sau đó tôi quyết định là kế hoạch của tôi có thể tỏ ra đáng ngại đối với vợ tôi. Cô ấy đã lớn lên ở đây, Hugh, và tôi nghĩ có thể cô ấy sẽ phản ứng mạnh khi ngôi nhà của cô ấy bị phá hủy. Tuy nhiên, bây giờ, tôi sẽ - "

"Em sẽ phản ứng mạnh," cô buột miệng nói.

"Nhưng em mới vừa nói - "

Cô quên chuyện phải cố làm ra vẻ dễ thương. "Anh sẽ không phá hủy nhà của em, Royce."

Anh nhướn cao chân mày.

Cô thở dài. Cô không có ý định quát tháo chồng cô. "Em hy vọng là anh sẽ để yên cho tòa nhà."

"Vậy thì em đã nói dối khi em nói - "

"Em đang cố cải thiện mối quan hệ với anh," cô ngắt lời. "Thề có Chúa, điều đó hầu như là không thể với anh. Bây giờ chúng ta có thể ăn tối và đặt vấn đề này sang một bên không?"

Hugh hoàn toàn đồng ý. Anh vội vã đi đến bàn, réo gọi Clarise mang thức ăn ra.

Nicholaa xoay người đi theo Hugh. Royce nắm lấy cánh tay của cô và buộc cô đứng yên. "Em sẽ luôn nói thật," anh ra lệnh.

Cô quay lại nhìn anh. "Em đang cố gắng," cô nói. "Em muốn làm anh vui lòng."

Sự thú nhận đó làm anh choáng váng. "Tại sao?"

"Khi em làm vui lòng anh," cô trả lời, "có lẽ anh sẽ bắt đầu làm vui lòng em."

Anh cười toe toét. "Và anh làm thế nào để vui lòng em?" anh hỏi. Anh từ từ kéo cô lại gần với anh.

"Nếu anh rước Justin và Ulric về nhà, việc đó sẽ làm vui lòng em," cô nói.

"Vậy thì anh sẽ làm chuyện đó," anh trả lời. Bàn tay anh giữ lấy cằm cô. "Một khi em giải thích hành động của em vào cái ngày chúng ta bị đám người Saxons tập kích."

"Anh vẫn còn muốn em xin lỗi là đã chen vào à?"

Anh gật đầu.

Cô nhón chân lên và hôn anh. Cái chạm nhẹ dịu dàng, không đòi hỏi. "Tối nay em sẽ giải thích với anh, Royce. Khi anh nghe xong, em không nghĩ là anh sẽ muốn em xin lỗi. Em không làm gì sai, và một khi em giải thích xong, em chắc chắn là anh sẽ đồng ý với em. Thậm chí anh còn phải xin lỗi em. Anh vốn biết làm thế nào mà, đúng không?"

Cô đang mỉm cười ngọt ngào, hết sức vô tội với anh. Thật khó tin cô chính là kẻ gây rối mà anh đã sống chung trong suốt hai tuần lễ qua.

"Nicholaa?"

"Vâng, Royce?"

"Em có thể đẩy một người đàn ông vào cảnh rượu chè bê tha."

Chúa ơi, cô hy vọng vậy. Lời nhận xét của anh làm cho cô kích động. Cô gần như cười vang.

Lúm đồng tiền trên má cô hiện lên khi cô mỉm cười với anh. Quá cảm động đến nỗi không thể kháng cự lại. Royce đã quyết tâm lừa cô cho đến khi cô nhận thức được những đòi hỏi của cô sẽ chẳng giúp ích được gì cho cô. Được rồi, cô cần hiểu vị trí của cô trong ngôi nhà của anh.

Mức cá cược quá lớn để cho Royce bỏ cuộc. Anh muốn lòng trung thành và sự trung thực tuyệt đối của Nicholaa, và lạy Chúa, anh sẽ có cả hai thứ đó trước khi anh chạm vào cô. Quý quái, anh là người duy nhất đau khổ trong cuộc hôn nhân này. Royce nhanh chóng nhận thức được sự thật đó. Nicholaa quá ngây thơ đến mức không thể hiểu được cực hình mà anh đang chịu là do cô. Cô cũng không hề nhận thức được sự hấp dẫn của riêng cô. Người phụ nữ này quá nữ tính. Khi cô mỉm cười với anh, tất cả những gì anh có thể nghĩ là chạm vào cô. Cô không hiểu được sự vui sướng và sự thoải mái mà họ có thể trao cho nhau ở trên giường, và với tốc độ hiện nay của họ, cô sẽ trở thành một bà cụ trước khi cô hiểu được điều đó.

Có lẽ anh nên thay đổi chiến thuật. Ý nghĩ đó vang lên trong tâm trí anh ngay khi anh với tay về phía cô. Anh lùa ngón tay qua tóc cô để giữ cô khi anh từ từ cúi xuống trên miệng cô. Anh chỉ định hôn một nụ hôn chóng vánh, nhưng vợ của anh mềm nhũn và sẵn sàng hôn anh, và anh không thể không hôn nồng nàn hơn. Lưỡi của anh di chuyển bên trong miệng cô, miết vào lưỡi cô. Mùi vị của cô làm anh mê say. Nó làm anh càng khao khát hơn.

Anh gầm gừ trong cổ họng khi Nicholaa vòng tay ôm lấy thắt lưng anh và ôm sát anh vào người cô. Nụ hôn trở nên nóng bỏng, dữ dội. Miệng của

anh áp vào miệng cô hết lần này đến lần khác cho đến khi anh run rẩy với sự đòi hỏi có được hơn thế nữa.

Đã đến lúc phải dừng lại. Đây không phải lúc cũng không phải nơi cho một hành vi tự do như thế. Royce nhẹ nhàng đứng thẳng lại. Cô làm theo anh. Anh rất hài lòng với phản ứng đó, anh lại hôn cô lần nữa.

Nicholaa đang run rẩy khi cuối cùng anh cũng buộc bản thân anh phải chấm dứt màn biểu diễn yêu đương của họ. Cô mềm nhũn dựa vào người anh. Anh ôm chặt cô cho đến khi cả hai trấn tĩnh lại, sau đó nâng cằm cô lên để anh có thể nhìn vào mắt cô. Anh thì thầm điều hiển nhiên: "Anh muốn em, Nicholaa."

Sự cộc cằn trong lời thì thầm của anh không làm cho cô sợ. Không, lời thú tội của anh làm cô cảm thấy ấm áp. "Em rất vui là anh muốn em, Royce. Em cũng muốn anh. Nó phải nên như thế, giữa vợ và chồng phải không?"

Anh vuốt má cô với lưng bàn tay anh. "Đúng, nó nên như thế mặc dù trên thực tế thì hiếm khi như vậy."

Nicholaa không biết phải nói gì nữa. Cô nhìn anh chăm chú. Anh không muốn thôi nhìn chăm chăm vào cô. Họ đứng như thế trong một lúc lâu. Sự mê hoặc bị cắt ngang khi họ nghe tiếng cười của Clarise, Royce là người đầu tiên di chuyển. Anh nắm lấy tay Nicholaa và đưa cô đến bàn.

Cô lắc đầu với vẻ bức bối khi cô nhìn thấy tướng quân Hugh và Clarise dính sát vào nhau ở bức tường cách xa chỗ cô. Người đàn ông Norman to lớn đang say sưa nhắm nháp tai cô, và Clarise đang vô cùng thích thú cho đến khi cô nhận ra nữ chủ nhân của cô đang quan sát cô. Người hầu nhanh chóng chuôi mình ra khỏi vòng tay Hugh và vội vã chạy vào bếp. Hugh thở dài ầm ĩ với vẻ hối tiếc. "Cô ấy cứ chơi rượt bắt với tôi mãi," anh lẩm bẩm khi anh ngồi vào bàn ăn.

Royce ngồi ở đầu bàn. Nicholaa ngồi vào chỗ của cô bên tay phải Royce. Hugh ngồi đối diện cô.

Alice đứng ở cửa bếp đợi tín hiệu của nữ chủ nhân. Người hầu đã để sẵn trên bàn ba chiếc ly bạc. Ngay khi Nicholaa ra dấu, Alice vội vã bước đến với cái bình đầy ắp rượu mạnh và rót đầy ba cái ly. Ly của Royce được rót đầy đến tận miệng ly. Anh không phản nản gì vì anh nghĩ cô chỉ muốn làm vui lòng anh.

Nicholaa lập tức nâng ly của cô lên và đề nghị cụng ly. Cô giữ bàn tay cô xoay lại với Royce để anh không nhìn thấy những vết sẹo. Cô cũng uống một ngụm lớn, bởi vì cô không muốn chồng cô nghi ngờ.

Cô cũng không dừng lại sau một cái cụng ly. Không, cô đề nghị uống thêm ly nữa và một ly nữa cho đến khi cô cụng ly chào hỏi tất cả mọi người ở Anh quốc ngoại trừ chủ chuồng ngựa. Cô cũng định cụng ly mừng anh ta, khi những mâm bánh mì đầy chim cú và gà lôi được đặt trên bàn. Tiếp theo những ổ bánh mì đen dày vừa mới nướng và những miếng phô mai lớn được dọn lên. Thịt được nêm thêm nhiều muối để gia tăng cơn khát của Royce. Mặc dù vậy Nicholaa quên mất việc đã cho thêm muối vào món ăn. Với lượng rượu mà cô đã uống, đầu của cô đã không còn tỉnh táo. Cô ăn khá nhiều, uống say sưa sau mỗi miếng ăn.

Chẳng bao lâu Royce biết là Nicholaa đang giấu giếm chuyện gì đó. Mỗi lần anh uống một ngụm rượu, Alice có mặt ở đó để lại châm đầy ly rượu của anh. Anh nghi ngờ hai người phụ nữ cấu kết với nhau. Họ cứ trao đổi những cái nhìn ý nghĩa.

Vợ anh muốn anh uống say, nhưng anh đã nhận ra kế hoạch của cô. Mỗi lần ly của anh được rót đầy, anh đổ phân nửa rượu vào ly Nicholaa. Cô không thể từ chối sự hào hiệp của anh, và sau một lúc thì đầu óc cô không còn tỉnh táo để nhận thấy điều đó. Trong vòng một giờ, mí mắt của

Nicholaa gục xuống và cô hết sức chật vật để ngồi vững trên chiếc ghế của cô. Khuỷu tay của cô chống trên bàn, đầu cô kê trên tay cô.

"Tôi tin đây là bữa ăn tối dở nhất mà tôi từng cố ăn," Hugh nhận xét.
"Muối còn nhiều hơn thịt đấy, Royce."

"Đúng, đúng vậy," Royce đồng ý.

Hugh đứng lên. "Tôi nay tôi hơi mệt. Tôi đi nghỉ đây. Bây giờ Clarise ngọt ngào đi lang thang ở đâu rồi nhỉ?"

"Cô ấy đang nấp trong bếp," Nicholaa buột miệng nói. Sau đó cô xin lỗi về buổi ăn tối và chúc Hugh ngủ ngon. Cô không nhận ra giọng nói của cô ngọng ngịu đến mức nào hay cô nhìn xốc xếch ra sao. Tóc của cô đã xổ tung ra phía trước và che hết nửa khuôn mặt cô. Cô quá bận bịu cố giữ cho đầu cô không tuột khỏi tay cô.

Royce rất cáu tiết với cô. Anh đợi cho đến khi Hugh đã rời khỏi phòng khách, sau đó ra dấu cho Alice lui ra và chú tâm đến vợ anh. Đúng lúc anh định yêu cầu cô giải thích về hành động của cô, cô di chuyển và suýt ngã khỏi ghế. Royce chụp được cô trước khi cô trượt xuống sàn nhà, sau đó ngã người ra và lôi cô vào lòng anh.

Căn phòng đang xoay tít xung quanh Nicholaa. Cô với đến định choàng tay quanh cổ anh, sau đó thay đổi ý kiến. Cô vụng về cố giấu tay cô trong nếp gấp của chiếc áo dài.

"Em đang làm gì vậy?" anh hỏi khi cô tiếp tục kéo chiếc áo của cô.

"Dấu tay của em để anh khỏi thấy."

"Tại sao?"

"Em không muốn anh nhìn thấy những vết sẹo của em. Chúng rất xấu xí," cô nói. Cô ép má cô vào vai anh. "Mùi của anh thật dễ chịu, Royce. Giống như không khí ngoài trời vậy."

Royce lờ đi lời khen và với tay quanh cô để cầm lấy tay cô. Anh buộc cô phải mở hai nắm tay cô ra, sau đó nhìn những vết sẹo. Anh nghĩ da cô chắc vẫn còn non, vì lòng bàn tay còn đỏ hồng.

Khi anh không nói cho cô nghe ý kiến của anh ngay, cô thì thầm, "Chúng rất xấu xí, phải không?"

"Không."

Cô ngã người khỏi anh để cô có thể nhìn thấy là anh đang trêu cô hay đang nói thật với cô.

Royce suýt cười khi anh nhìn thấy phản ứng bức bối của cô. Một mớ tóc xoã xuống mắt trái cô, và trông cô có vẻ buồn ngủ.

"Anh phải nói thật với em," cô nói. "Chúng rất xấu xí."

"Không, chúng không xấu xí."

"Chúng không được đẹp."

"Không."

"Vậy thì chúng là gì?"

Nụ cười của anh hết sức dịu dàng. "Chúng chỉ là những vết sẹo thôi, Nicholaa."

Cô nhẹ nhõm. Anh hôn cái cau mày ra khỏi trán cô.

Cô mỉm cười thích thú. "Em không còn hoàn hảo nữa," cô nói với giọng điệu vui vẻ làm anh lại muốn cười. "Chuyện gì đã làm anh nói như thế?" Cô không cho anh thời gian để trả lời. "Ngồi yên đi, Royce. Anh làm cho căn phòng xoay tròn khi anh di chuyển như thế."

Vì anh không hề di chuyển, anh không biết làm cách nào để cô không thấy xoay mòng mòng nữa. Anh vẫn còn nhìn vào bàn tay cô khi anh nhận thấy những cục chai cứng trên hai ngón tay cô.

"Em bị những cục chai này từ đâu vậy?" anh hỏi.

Đỉnh đầu cô va mạnh vào cằm anh khi cô chồm tới để kiểm tra bàn tay trái của cô. "Những cục chai gì?" cô hỏi.

Cô gần như gập người lại để cố nhìn thấy tay cô. Hiển nhiên cô không nhận thức được là thay vì thế cô có thể nâng cánh tay cô lên để nhìn.

Anh kèm chế sự bức bối của anh. "Cục chai trên tay kia của em kìa, Nicholaa."

Anh nâng tay phải cô lên. Cô cau mày khi cô nhìn chăm chăm vào ngón tay cô, sau đó mỉm cười. "Ồ, các cục chai đó. Dĩ nhiên là chúng đến từ những cái móc. Còn chỗ nào khác mà em có thể bị chai chứ?"

Anh không thể hiểu lời giải thích đó của cô "Những cái móc gì?"

"Những cái móc mà hai ngón tay của em phải kẹp vào."

Anh nhắm mắt lại và cầu nguyện là anh sẽ giữ vững được sự nhẫn nại của anh. "Nhưng những cái móc đó thuộc về cái gì, Nicholaa?" anh lại thúc cô trả lời.

"Cây ná của em."

"Cái gì của em?"

Cô nắm tỉ sát vào ngực anh, cô không hiểu tại sao anh lại căng thẳng với cô. Sau đó cô nhớ lại cô đã đánh ngã anh bằng một hòn đá như thế nào. Kể từ khi cô quyết định sẽ hoàn toàn trung thực với anh, cô đoán cô sẽ phải thú nhận sự vượt quá giới hạn này.

"Em đã bắn trúng anh với một hòn đá từ cây ná của em, nhưng em đã thú nhận với anh rồi. Em cũng chẳng hề thấy có lỗi. Em có thể đã giết anh nếu đó là chủ ý của em."

Cô ngừng lại để ngáp ầm ỉ, sau đó nói thêm, "Thurston dạy em cách sử dụng ná. Anh có biết không?"

Anh bị lời thú nhận của cô tác động mạnh đến nỗi không thể trả lời câu hỏi của cô. Anh nhớ là trước đây cô đã cố kể điều đó với anh, nhưng anh không tin. Giờ thì anh tin.

"Chúa ơi, em buồn ngủ quá," cô thì thầm.

Royce thở dài. Lúc này anh quyết định đặt chuyện cây ná qua một bên và đi thẳng vào vấn đề trước khi vợ anh ngủ say. Từ vẻ ngoài của cô, chẳng bao lâu nữa cô sẽ ngủ say thôi.

"Em muốn anh uống say à?" anh hỏi.

"Ồ, đúng."

"Tại sao?"

"Để em có thể cảm dỗ anh."

Anh cho là cô không thể nào nói gì mà chi tiết hơn thế nữa. "Em nghĩ em cần làm cho anh say để cảm dỗ anh à?"

Cô gật đầu. Đỉnh đầu của cô lại va mạnh vào cằm anh. Cô xoa chỗ bị đau. "Anh say rồi, phải không? Anh uống ít nhất là mười hai ly. Em đã đếm."

Cô đã tính sai ít nhất là tám ly, trừ phi cô tính luôn phần mà cô đã uống do sơ suất. "Em đã bao giờ say chưa, Nicholaa?"

Hơi thở gấp của cô gần như làm cho cô tuột khỏi lòng anh. "Trời ơi không. Một quý cô sẽ không bao giờ làm vậy, Royce. Chỉ có dân nữ mới say rượu. Hơn nữa, thật sự là em không thích mùi rượu lắm."

"Có thể là em đang lừa anh," anh nói lè nhè.

Cô mỉm cười. "Đúng, em đã đánh lừa anh," cô đồng ý. "Em đã lừa anh và làm cho anh say, và thậm chí anh còn không phát hiện ra. Em có thông minh không?"

"Em vẫn chưa giải thích là tại sao," anh nhắc nhở cô.

"Em nghĩ anh rất đẹp trai, Royce, nhưng anh đã biết việc đó rồi."

Lời giải thích đó không làm rõ điều gì cả. Tuy vậy anh không hề bực bội. Không, anh ngạc nhiên. "Em nghĩ anh đẹp trai à?"

"Dĩ nhiên," cô trả lời. "Em có một kế hoạch, anh thấy đó, và anh đang làm theo nó khá tốt."

"Và kế hoạch này là gì?"

"Bây giờ vì anh đã bị say rượu, em sẽ thú nhận sự dối trá của em với anh. Anh quá say đến mức không thể khó chịu. Sau đó em sẽ cám dỗ anh. Anh có thấy nó dễ dàng đến mức nào không, chồng yêu?"

"Không," anh trả lời. "Nói cho anh biết tại sao nó thật dễ dàng đi."

"Đến sáng mai thì anh sẽ không nhớ những gì em đã kể cho anh nghe."

Người phụ nữ này ngớ ngẩn như một con lừa ấy. "Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh nhớ được?"

Cô cau mày với câu hỏi đó một hồi lâu trước khi trả lời. "Vậy thì anh sẽ đưa em lên giường và chỉ nhớ được một nửa. Alice đã nói như vậy."

"Vì Chúa, Nicholaa - "

Cô thúc vai anh. "Đó là một kế hoạch khả thi, Royce."

Anh trợn tròn mắt nhìn lên trời. Một kế hoạch của một kẻ ngốc nghếch. "Tại sao lại làm mọi rắc rối này hả vợ?" anh hỏi. "Em không thể chỉ giải thích thôi sao?"

"Tại sao anh phải làm mọi chuyện phức tạp vậy chứ?" cô hỏi. "Đây là kế hoạch của em, không phải của anh. Chúng ta phải làm theo cách của em. Anh đang làm cho em rối lên với những câu hỏi của anh."

Cô trở nên nóng nảy. Mắt của cô đầy nước mắt, và trông như thể cô sắp khóc.

Anh cố gắng xoa dịu cô. "Được rồi," anh nói. "Chúng ta sẽ làm theo cách của em. Chúng ta hãy bắt đầu bằng những lời nói dối, được chứ? Sau đó chúng ta có thể tiếp tục chuyện cám dỗ của anh."

"Là cám dỗ của em đấy, không phải của anh."

Anh không tranh cãi với cô. "Anh cho là có nhiều lời nói dối. Đúng không?"

"Đúng."

"Em muốn nói cho anh biết chuyện nào trước?"

"Chuyện nghiêm trọng hơn."

Khi cô không nói tiếp, anh thúc cô. "Anh đang đợi đấy, Nicholaa."

"Em không phải là mẹ của Ulric."

Cô căng thẳng để đề phòng phản ứng của anh. Royce không nói gì cả. Cô ngã người xa anh để xem anh có đang cau mày không. Anh không có. Cô can đảm hơn. "Thậm chí em chưa bao giờ kết hôn."

"Anh hiểu."

Cô lắc đầu. "Không, anh không hiểu," cô thì thầm. "Anh đã nghĩ em là một người có kinh nghiệm, nhưng sự thật thì ngược lại."

Anh vẫn không phản ứng. Cô không biết phải nghĩ sao về điều đó. Có lẽ anh không hiểu. "Royce, chuyện này sẽ làm cho anh khó chịu, và em xin lỗi vì chuyện đó, nhưng em thật sự vẫn còn là..."

Cô không thể thốt thành lời. Anh tội nghiệp cô. "Em vẫn còn là một trinh nữ?"

"Đúng."

"Và em tin là anh sẽ khó chịu với cái tin này?"

"Anh không cần cười với em, Royce. Em phải nói cho anh biết trước khi em cảm dỗ anh. Anh đã tin rằng..." cô dừng lại ở giữa câu để cau mày với anh. "Anh sẽ nhận thấy, phải không?"

"Đúng, anh sẽ nhận thấy."

"Đấy, anh thấy không?" cô hỏi. Cô ngã người ra trở lại và sẽ cứ tiếp tục ngã người ra nếu Royce không siết chặt vòng tay anh quanh thắt lưng cô.

"Ngày mai anh sẽ không nhớ bất cứ chi tiết nào của cuộc thảo luận này. Anh không thể biết là cậu nhóc Ulric thuộc về anh của em. Đứa bé sẽ không an toàn, nhất là khi anh biết được Thurston vẫn còn sống."

Cô lại bắt đầu trở nên ủy mị. Royce kéo sát cô vào lòng. "Nicholaa, anh biết bây giờ em hơi gặp rắc rối trong việc tập trung, nhưng anh muốn em cố hiểu những gì anh sắp nói với em."

"Được rồi"

"Em sợ anh, phải không?"

"Có lẽ chỉ một chút."

"Anh không muốn em sợ anh dù chỉ một chút," anh thì thầm. Anh ôm chặt cô để nhấn mạnh lời tuyên bố đó, sau đó tiếp tục. "Em có biết là tính khí của em nóng nảy hơn anh nhiều."

Cô nghĩ về nhận xét đó trong một lúc lâu, sau đó gật đầu. "Cảm ơn anh, chồng yêu."

Anh nén cơn bực bội. "Đó không phải là một lời khen, chỉ là một nhận xét thôi."

"Em thừa nhận là thỉnh thoảng em hay lớn tiếng" cô thì thầm.

"Em đang đi lạc đề đấy, Nicholaa. Anh muốn nói về nỗi sợ hãi vô lý với anh của em."

"Nó không vô lý," cô thì thầm. "Và em không phải là quá sợ. Em chỉ là cẩn trọng thôi, tất cả chỉ là vậy."

"Cẩn thận thì tốt, vợ ạ, nhưng em không cần thận trọng quanh anh. Dù cho em có chọc tức anh thường xuyên đến mức nào đi nữa, anh cũng sẽ không bao giờ làm em tổn thương."

"Anh đã làm tổn thương tình cảm của em khi anh lừa em."

"Chuyện đó thì khác."

Cô thở dài. "Em không thấy khác như thế nào."

"Nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra vào ngày chúng ta bị tập kích đi."

"Em đã xen vào."

"Anh đã biết là em xen vào. Anh muốn biết lý do."

"Em không nên nói cho anh biết," cô thì thầm. "Nhưng em muốn nói cho anh biết. Em không biết phải làm gì. Anh sẽ giận dữ với Thurston. Xin đừng ghét anh trai của em. Anh ấy không nhận ra là anh ấy đang cố giết anh. Ý em nói là, anh ấy có lẽ là chỉ định đánh ngã anh thôi, nhưng anh ấy không hề biết anh là chồng em."

"Nicholaa, em nói chuyện rõ ràng hơn một chút được không?" anh ra lệnh. "Thurston vẫn còn sống à? Đó là những gì em đang nói với anh chẳng?"

"Ồ, Chúa ơi, sao anh lại đoán được vậy?"

"Anh trai của em nằm trong bè phái những kẻ chống lại William."

Sự thông minh của anh làm cho cô kinh ngạc. "Sao anh lại đoán được điều đó?" cô hỏi anh.

Anh không nhắc cô rằng cô vừa mới nói cho anh biết. "Và Thurston là cha của Ulric, đúng không?"

"Đúng," cô khóc thét lên. "Nhưng anh sẽ không nhớ đứa bé thuộc về ai vào sáng mai, Royce. Hứa với em đi."

Anh đột ngột giận dữ với cô. "Em thực sự tin là anh sẽ làm hại đứa bé chỉ vì bố nó là kẻ thù của anh à?"

Cô rúc vào vai anh. "Không, anh sẽ không làm hại nó, nhưng anh có thể sử dụng nó để bắt Thurston. Anh trai em là người lãnh đạo đám lính tập kích chúng ta, Royce. Em đã nhìn thấy anh ấy."

"Thật là khốn khiếp, Nicholaa, anh sẽ không bao giờ sử dụng Ulric theo cách đó. Sao em lại có thể nghĩ..."

Anh ngừng không phản đối nữa khi anh nhận ra là chính anh đã làm như vậy bằng cách sử dụng đứa bé để buộc Nicholaa phải rời khỏi nơi ẩn náu của cô. Vậy thì rất hợp lý khi cô nghĩ là anh sẽ sử dụng Ulric một lần nữa.

Sự tức giận của anh biến mất. Tâm trí của anh đang quay tròn với thông tin mà cô vừa nói với anh. "Nicholaa này, em đã nhìn thấy anh của em trước hay sau khi em hứng lấy mũi tên trên vai em?"

Cô choàng tay quanh cổ anh. Ngón tay của cô bắt đầu đùa với tóc anh. Anh dừng trò đánh trống lảng này lại bằng cách kéo tay cô ra. "Trả lời anh đi," anh ra lệnh.

Cô thở dài. "Chính mũi tên của Thurston đã bắn trúng em," cô nói. "Anh là mục tiêu của anh ấy."

Nụ cười của anh thật dịu dàng. "Đó là lý do tại sao em lại hét lên, phải không?"

"Em lo sợ cho anh," cô nói. Cô hôn cằm anh, sau đó ngã vào lòng anh. "Anh không thể trách anh trai em. Anh ấy không biết em đang ở đó. Anh ấy thương em, Royce. Anh ấy sẽ không bao giờ cố tình làm em đau."

Tất cả mọi chuyện bây giờ trở nên rõ ràng. Chắc chắn Thurston đã nhận ra những gì anh ta đã làm sau khi anh ta bắn ra mũi tên. Người chiến binh Saxon đã nhìn thấy mái tóc vàng sáng của Nicholaa. Royce nhớ lại tiếng gầm đau khổ vọng đến từ đỉnh đồi hoà lẫn với tiếng gầm phản nộ của chính

anh. Đúng, Thurston biết anh ta đã làm chuyện gì. Đó là lý do vì sao anh ta ra lệnh rút quân.

Cầu Chúa phù hộ cho Nicholaa. Kể từ lúc gặp anh, cô đã sống trong địa ngục. Anh hôn đỉnh đầu cô rồi đứng lên, bế cô trong cánh tay anh.

"Anh có nghi ngờ chuyện Thurston thương em không?" cô hỏi.

"Không, anh không nghi ngờ tình cảm của anh ấy," anh trả lời. "Anh nghi ngờ thị lực của anh ấy," anh thêm trong tiếng căn nhắc. "Anh ấy nên -"

"Thurston có thị lực rất tốt," cô cãi. "Tuy nhiên thị lực của em tốt hơn. Anh có biết em có thể bắn trúng bất cứ mục tiêu nào bằng cây nỏ của em không?"

Cô chồm lên và chạm vào vết sẹo nhỏ lồi lên trên trán anh. "Đây chính là chỗ em đã nhắm vào anh đó, chồng ạ."

Anh không thể không nhận thấy giọng của cô vui vẻ đến mức nào. "Em không hối tiếc là đã làm chồng em bị thương à?" anh hỏi, sự vui thích trong giọng nói của anh rất hiển nhiên.

"Lúc đó anh không phải là chồng em," cô trả lời. "Đôi khi em cũng dùng tên." Cô lại hôn cằm anh, sau đó thì thầm, "Em luôn ngắm rất chính xác. Người hiệp sĩ đầu tiên mà William của anh đã gửi đến để đánh chiếm pháo đài của em đã hứng lấy một mũi tên của em để mang về nhà."

Royce vừa mới bắt đầu bế cô lên cầu thang. Anh dừng lại và nhìn xuống cô. Cô nhìn có vẻ hoàn toàn hài lòng với chính mình. "Em là người đã gắn mũi tên lên móng của Gregory à?"

Vì anh sẽ không nhớ được hết mọi chuyện vào buổi sáng, cô có cảm giác thật an toàn để kiêu ngạo "Chỉ ngay dưới móng của anh ta, ở trên đùi của

anh ta. Chỉ là một vết thương trên thịt, Royce, chỉ là định ngăn anh ta chiếm lấy nhà em thôi."

Anh lắc đầu. "Anh cứ nghĩ là em đã nói người chỉ huy phó của anh trai em phụ trách việc phòng thủ. Em đang nói với anh là chuyện đó là cũng nói dối hả?"

"Không, John chỉ nắm quyền chỉ huy trong một khoảng thời gian thôi."

"Nhưng em đã can thiệp vào?"

"Chỉ một ít thôi." Cô tựa vào vai anh. "Anh nghĩ thật dễ chịu, Royce."

Rõ ràng là cô quên cô đã nói thế một lần rồi. Anh tiếp tục đi lên cầu thang và đi xuống hành lang dài ngang qua phòng ngủ của cô và đi đến phòng của anh.

Cận vệ của anh, một chàng trai có mái tóc đen tên Trevor, đợi bên trong để hỗ trợ tướng quân của anh ta. Royce cho cậu lính lui với cái hất đầu ra hiệu, rồi đóng cánh cửa sau lưng anh ta lại.

Một đốm lửa chiếu sáng rực trong lò sưởi. Căn phòng ấm áp như mời gọi, như người phụ nữ đang nằm trong cánh tay anh. Royce đi đến giường và ngồi xuống với Nicholaa trong lòng anh.

Anh nghĩ cô đã ngủ thiếp đi cho đến khi cô hỏi, "Anh có nhận thấy tính tình dịu dàng của em tối nay không?"

Giọng của cô thì thầm buồn ngủ. "Anh có thấy," anh nói.

"Mẹ đã từng nói là em có thể bắt được nhiều bọn vô lại với vẻ ngọt ngào hơn là sự chua cay."

Lời tuyên bố đó làm anh lúng túng. "Có Chúa chứng giám, tại sao em lại muốn làm vậy?"

"Muốn cái gì?"

"Bắt bọn vô lại."

"Em không muốn bắt bọn vô lại," cô thì thầm. "Em muốn bắt anh." Chúa ơi, cô ước gì chồng cô sẽ ôm cô mãi trong vòng tay anh. Cô chộp lấy vai anh để giữ thăng bằng. Đầu của cô quay cuồng, và dạ dày của cô đang chiến đấu chống lại những cơn buồn nôn.

"Nicholaa?" anh nói. "Về kế hoạch này của em... "

"Kế hoạch gì?"

Anh đầu hàng. Anh tiếp tục ôm cô cho đến khi anh tin chắc là cô đã ngủ thiếp đi. Sau đó anh bắt đầu nhiệm vụ cởi quần áo cho cô.

Anh không thể tiếp tục giận dữ với cô. Cô là một bậc thầy với các trò chơi mánh khóe của cô, nhưng bây giờ thì anh hiểu động cơ của cô. Cô đang cố giữ những thành viên trong gia đình cô lại với nhau, bằng bất cứ cách nào mà cô có thể làm được. Đúng, cô đang cố tiếp tục sống.

Anh biết là anh phải cho cô thời gian để cho cô hoàn toàn tin tưởng anh, và rồi có lẽ họ sẽ có một cuộc sống hòa thuận với nhau. Anh muốn cô vui vẻ. Mặc dù vậy anh không biết anh sẽ làm gì để đạt được mục tiêu đó, cho đến khi vấn đề với Thurston được giải quyết. Quý quái, có thể là anh phải giết tên đáng ghét đó. Chuyện đó chắc chắn sẽ không giúp anh giành được trái tim của Nicholaa.

Royce cảm thấy như thể anh đang ở trong một tình huống bất khả thi.

Nhưng rồi, Nicholaa cũng vậy. Cô đang tuyệt vọng cố bảo vệ anh trai của cô khỏi anh và, cùng một lúc, bảo vệ anh khỏi anh trai cô.

Anh quyết định là có rất nhiều việc cần xem xét trước khi anh phác thảo ra kế hoạch của anh. Bây giờ Nicholaa chỉ mặc áo lót, và khi anh định đắp chăn cho cô thì anh thay đổi ý định. Anh từ từ với lấy sợi dây lụa cột chiếc áo lót của cô. Bàn tay của anh run rẩy khi anh chạm vào làn da cô.

Chúa ơi, cơ thể cô thật đẹp. Cặp vú của cô đầy đặn, eo của cô quá nhỏ nhắn, và sự tao nhã đẹp đẽ của hông cô không thể nào làm cho anh hài lòng hơn thế nữa.

Anh cởi quần áo của mình. Sau đó nằm dài bên cạnh vợ anh. Nếu cô không chạm vào anh, anh có thể chịu được sự khổ sở khi mà cơ thể ấm áp của cô quá gần với anh.

Phải mất một lúc lâu Royce mới ngủ thiếp đi. Tất cả những nỗi lo của Nicholaa lướt qua tâm trí anh.

Và rồi tâm trí của anh quay lại với lời nhận xét mà cô đã nói rất thật đến nỗi anh biết nó là sự thật.

Cô muốn cảm dỗ anh.

Một người đàn ông không thể yêu cầu hơn thế nữa.

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Nicholaa tỉnh giấc bởi âm thanh của tiếng thác ầm ầm như sấm dậy bên tai cô. Phải mất một lúc lâu cô mới nhận ra tiếng ồn đó là gì, và cô không hề biết mình đang ở đâu cho đến khi cô cố cử động.

Ngay lúc đó cô cảm nhận được sự hiện diện của Royce. Cánh tay anh ôm trọn thắt lưng cô. Cả hai đều nằm nghiêng. Cô thì xoay nghiêng về phía trước, lưng cô rúc vào anh. Tiếng ồn là tiếng ngáy của chồng cô.

Chân của cô nhét giữa hai chân anh. Cô từ từ dịch khỏi anh và định chuẩn bị nằm sấp xuống thì anh siết chặt vòng tay và kéo lưng cô sát vào anh.

Cử động đó gần như giết chết cô. Đầu cô đau như thể bị bổ làm đôi. Cô hoàn toàn nằm yên. Dạ dày của cô dịu xuống ngay lập tức. Nhưng tâm trí của cô thì không. Chứa lòng lạnh, chuyện gì đã xảy ra đêm qua? Cô không thể nhớ.

Cô đã ngủ với chồng cô. Đó là việc duy nhất mà cô chắc chắn. Cô không biết có điều gì khác đã xảy ra nữa không.

Cô đã chuốc cho anh say hay thay vào đó cô lại tự làm cho mình say? Nicholaa nhắm mắt lại. Có quá nhiều chuyện để mà suy nghĩ với cái đầu nhức như búa bổ. Có lẽ nếu cô ngủ lại thêm một lúc nữa, cô sẽ cảm thấy đủ khoẻ khoắn để nhớ lại mọi chuyện.

Royce thức giấc chỉ vài phút sau đó. Ánh sáng ban mai lườn qua cửa sổ mà anh đã để mở. Anh nâng đầu để nhìn vợ anh. Mắt cô khép kín. Anh nghĩ có thể cô đang giả vờ ngủ chỉ để lẩn tránh anh.

Anh nhẹ nhàng đẩy nhẹ cô. Cô rên rỉ. "Nicholaa?" Anh thì thầm. Cô phản ứng như thể anh đã gào lên tên cô. Hai tay cô đưa lên bịt chặt hai tai.

"Em vẫn còn buồn ngủ à?" anh hỏi. Anh xoay tròn cô lại nằm ngửa trên giường và khom người nhìn xuống cô.

Cử động đó làm cô buồn nôn. Cô từ từ mở mắt ra và nhìn lên anh. Ý nghĩ đầu tiên của cô là anh không hề có vẻ mệt mỏi. Không, anh nhìn rất khỏe mạnh. Cũng vui vẻ nữa. Một mớ tóc rũ trên trán anh, khiến cho anh trông thật trẻ trung. Nếu cô đủ sức, cô sẽ vuốt mớ tóc ngược trở lại chỗ của nó. Cô cho là người đàn ông này không cần ngủ nhiều. Mắt anh hết sức vui vẻ, và có vẻ như anh sẵn sàng mang trên vai cả thế giới.

Anh nghĩ diện mạo của cô thật tệ. Mắt cô đỏ ngầu đến nỗi nhìn có vẻ như chúng đang bị đau. Da cô tái xanh. Anh cho đó là do ảnh hưởng của việc uống quá nhiều rượu. Sáng nay vợ của anh sẽ phải chịu đựng sự khó chịu này.

Cô ngủ lại trong khi anh nhìn chăm chăm vào cô. Anh cúi xuống và hôn trán cô, sau đó lăn tròn về phía anh nằm để rời khỏi giường. Cử động đó đánh thức cô. Cô nằm chặt tấm ra giường để giữ cho mình không run rẩy.

Anh nhận thấy hành động đó. "Em cảm thấy không khỏe hả Nicholaa?" anh hỏi.

Nếu anh không ngừng la hét thì cô sẽ chết. "Em khỏe," cô thì thầm.

Anh cười. Giọng nói của vợ anh nghe có vẻ như bị bóp nghẹt lại trong họng.

Người đàn ông này sao mà nói nhiều vào buổi sáng thế. Cô thề là cô sẽ làm việc với thói xấu đó. Royce tiếp tục cuộc độc thoại đều đều trong khi anh mặc quần áo. Chúa ơi, anh thật là vui vẻ. Cô ước gì cô có thể nhét một

miếng giẻ vào trong miệng anh. Cô biết đó là ý nghĩ tội lỗi, nhưng cô không màng.

Royce la to lời chào tạm biệt, sau đó cố tình đóng sầm cánh cửa. Dù vậy, anh còn chưa kết thúc những hành động tàn ác của anh. Anh chặn Clarise ở chân cầu thang và bảo cô ta mang một mâm thức ăn đến phòng cho vợ anh.

Mười phút sau, khi Clarise mang bữa ăn đến cho nữ chủ nhân của cô, Nicholaa gần như ngồi bật dậy khỏi giường. Cô chạy đến cái bô vừa kịp lúc.

Cô mất cả buổi sáng mới lấy lại sức. Cho đến trưa thì cô cảm thấy khá hơn. Cuối cùng thì cô mặc chiếc áo khoác xanh, nhưng cô thay cái áo khác ngay khi Clarise nói rằng màu cái áo nhìn giống như nước da cô. Theo ý kiến của cô hầu gái thì chiếc áo khoác màu xanh hoàng gia khá hơn nhiều.

Tóc của cô quá đau đến nỗi không thể để cho Clarise thắt bím. Nicholaa nghiêng rằng trong khi người hầu chải mớ tóc rối tung, sau đó sử dụng một sợi dây ru - băng xanh để cột nó lại ở phía sau.

"Cô sẽ kể với tôi những gì đã xảy ra tối qua chứ?" Clarise hỏi.

"Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì tối qua," Nicholaa thì thầm.

"Cô trần truồng khi cô bước xuống giường của ngài ấy sáng nay đấy, nữ chủ nhân. Có chuyện gì đó đã xảy ra."

"Ôi, Chúa ơi, tôi đã khoả thân, đúng không? Clarise, tôi không nhớ chuyện đêm qua. Tôi sẽ làm gì đây?"

Người hầu nhún vai. "Cô sẽ phải hỏi ngài ấy là đã xảy ra chuyện gì, nhưng trước tiên cô cần phải đi ra ngoài dạo. Không khí trong lành sẽ làm cho đầu óc cô tỉnh táo."

"Đúng, tôi sẽ ra ngoài. Vậy thì đầu của tôi có thể tỉnh táo và tôi sẽ nhớ lại."

Clarise gật đầu. "Nữ chủ nhân, cô không có cảm giác hơi bị đau à?"

"Đầu của tôi có cảm giác hơi đau."

"Ý của tôi không phải như vậy," Clarise nói. Cô trao cho Nicholaa chiếc áo choàng.

"Vậy thì cô muốn nói gì?" Nicholaa hỏi.

"Thôi bỏ qua đi," người hầu đáp lại. "Tận hưởng không khí trong lành của cô đi. Rồi thì cô sẽ nhớ lại tất cả."

Nicholaa hy vọng là người hầu nói đúng. Cô muốn nhớ cô đã nói gì với Royce. Hơn thế nữa, cô muốn nhớ những gì đã diễn ra trong phòng ngủ.

Không khí giá lạnh làm cho đầu óc cô tỉnh táo. Cô cảm thấy khoẻ khản hơn nhiều, nhưng cô vẫn không nhớ được điều gì cả.

Cô chặn chồng cô lại khi anh đi từ tường ngoài vào sân trong. Cô vội vã tiến lại gần anh. "Royce? Em muốn hỏi anh về chuyện đêm qua."

"Chuyện gì?"

Cô di chuyển đến gần anh để không ai nghe được câu chuyện giữa họ, sau đó hạ thấp ánh mắt cô. "Anh đã uống hơi nhiều phải không?"

"Không có."

"Em uống khá nhiều à."

Anh đặt ngón tay cái của anh dưới cằm cô và nâng khuôn mặt cô lên. "Đúng, em uống khá nhiều."

Anh trông có vẻ nghiêm túc, nhưng không tức giận. "Em không nhớ đã xảy ra chuyện gì," cô thì thầm. "Em đã làm gì?"

"Em nói chuyện."

"Còn anh thì làm gì?"

"Anh lắng nghe."

Cô để anh nhìn thấy sự không hài lòng của cô. "Xin đừng làm khó em. Nói cho em biết em đã nói gì đi. Em muốn nhớ lại."

Anh quyết định để cô chờ đợi. "Chúng ta sẽ thảo luận chuyện này tối nay," anh kiên quyết. Anh cố bước đi.

Cô chớp lấy cánh tay anh. "Làm ơn đi," cô thì thầm. "Chỉ trả lời một câu hỏi thôi."

Anh quay lại phía cô. "Được rồi," anh đồng ý. "Vậy em muốn biết chuyện gì?"

Cô không thể nhìn anh khi cô hỏi. "Đêm qua em có làm cho anh hài lòng không?"

Sự e thẹn trong giọng nói của cô, cộng thêm việc hai má cô đỏ lựng, trực tiếp nói với anh những gì cô đang hỏi anh. Cô muốn biết cô có làm cho anh hài lòng trên giường không. Anh siết chặt tay sau lưng và chờ cô nhìn anh. Cuối cùng, khi cô làm điều đó, anh lắc đầu.

Cô trông có vẻ suy sụp. "Em xin lỗi nếu em đã làm cho anh thất vọng," cô thì thầm. "Thông thường thì có hơi... vụng về ở lần đầu, phải không?"

"Không." Giọng của anh rần rai. "Lẽ ra nó phải trở nên dễ dàng đối với em."

Cô thở gấp. Người đàn ông này thật là vô tâm. Mắt của cô đầy nước. "Em không có kinh nghiệm, Royce," cô thì thầm.

"Không, rõ ràng đối với anh thì em không có kinh nghiệm." anh đáp trả.

"Và chuyện đó làm anh không vui à?"

"Dĩ nhiên," anh kéo dài giọng. "Nicholaa, đừng bao giờ ngượng nghịu khi nói với anh sự thật, có hoặc không có kinh nghiệm."

Mắt của cô mở to. Chứa lòng lạnh, cả hai đang nói về hai vấn đề khác nhau. Cô cảm thấy hết sức nhẹ nhõm. Cảm giác đó không kéo dài lâu. Royce mỉm cười. Ngay lúc đó cô kết luận là anh cố tình làm cho cô hiểu sai.

"Em không nói về việc nói thật," cô thì thầm.

"Anh biết."

Anh đúng là một người độc ác không tim. Cô quyết định kết thúc cuộc đàm thoại và quay lưng bỏ đi. Anh chớp vai cô và buộc cô phải quay lại. "Như anh đã nói lúc nãy, vợ ạ, chúng ta sẽ thảo luận chuyện này đêm nay." Cô vẫn còn cau mày khó chịu với anh khi anh đột ngột kéo cô vào vòng tay anh và hôn cô ngon lành. Vài binh sĩ đi ngang qua, nhưng cô quên hết mọi khán giả khi Royce hôn cô dữ dội hơn. Cô đang tận hưởng nụ hôn đến nỗi không thể quan tâm đến bất cứ thứ gì khác ngoài chuyện hôn trả lại anh.

Cuối cùng thì anh cũng dừng lại. "Anh thích cách em đáp trả lại anh," anh thì thầm.

Cô mềm nhũn trong cánh tay anh. "Cảm ơn anh. Em rất vui là đã làm cho anh hài lòng."

Anh mỉm cười trên đỉnh đầu cô. "Ngày mai anh sẽ đi rước Justin và Ulric. Chuyện đó có làm cho em hài lòng không?"

Anh nhận được câu trả lời khi cô ôm chặt anh.

Ngay lúc đó Lawrence gọi Royce, kéo sự chú ý của anh. Nicholaa lập tức tách khỏi người chồng cô và vội vã đi vào bên trong. Cô quá phấn khích về chuyện Justin và Ulric sắp về nhà đến nỗi cô gần như không thể dẫn lòng được. Có rất nhiều việc cần chuẩn bị. Cô quyết định là Justin sẽ ngủ ở phòng cô, và Ulric sẽ ngủ với cô và Royce.

Khi Royce vào ngồi cùng cô ở bàn ăn, cô giải thích cách sắp xếp phòng ngủ với anh. Anh làm cho tâm trạng hồ hởi của cô xẹp xuống khi anh lắc đầu "Ulric sẽ ở trong căn phòng cũ của em. Justin sẽ ngủ với những binh lính khác."

"Nhưng cậu ấy là em trai của em," cô tranh cãi. "Cậu ấy không nên..."

Cô từ bỏ việc tranh cãi khi anh nắm lấy tay cô và bắt đầu bóp nhẹ. Hugh đang nhìn họ, và Nicholaa quyết định là chồng cô không muốn tranh luận trước mặt anh ta.

"Chúng ta sẽ thảo luận chuyện này sau," cô nói với nụ cười về hướng của Hugh.

"Không, chúng ta sẽ không làm thế," Royce trả lời. "Vấn đề đã được giải quyết."

Anh lại bóp tay trái của cô. Cô mỉm cười dịu dàng với anh khi cô đặt bàn tay phải của cô lên trên tay anh và bóp mạnh tay anh. Bị bất ngờ bởi sự liều lĩnh của cô, anh hầu như mỉm cười.

"Ngày mai tôi sẽ đi Luân Đôn," Hugh công bố. "Tôi đang hy vọng là chúng ta sẽ chơi ván cờ cuối cùng tối nay, Nicholaa."

"Anh có khó chịu khi tôi lại thắng anh lần nữa không?" cô hỏi.

Hugh cười toe toét. Lúc đầu cô nghĩ đó là vì cô đã trêu chọc về chuyện anh thấy khó chịu. Sau đó cô nhận ra là anh đang theo dõi cuộc thi kéo co im lặng giữa cô và chồng cô. Cô cứ cố rút tay cô ra, còn Royce thì không để cho cô làm thế.

"Tôi chưa bao giờ cảm thấy khó chịu, Nicholaa," Hugh nói. "Dù sao thì cũng không quan trọng, vì tôi có ý định thắng ván cờ này. Cho đến lúc này thì tôi chỉ chơi giỡn với cô thôi. Vì sáng mai tôi sẽ rời khỏi đây, tôi quyết định là tôi sẽ đường đường chính chính đánh bại cô. Tốt nhất là cô nên chuẩn bị tinh thần để khó chịu."

Cô cười với sự kiêu ngạo của anh. Royce mỉm cười. "Tôi ghét phải làm cho anh thất vọng thôi, Hugh," anh xen vào. "Nhưng ngay sau bữa tối Nicholaa sẽ không có thời gian rảnh. Cô ấy và tôi sẽ có một cuộc thảo luận. Phải không?"

Anh bóp nhẹ cả hai tay cô cho cô biết là anh không muốn bàn cãi. Nicholaa không thích ánh mắt anh hay cách quai hàm anh bạnh ra. Vẻ mặt của anh luôn vậy khi anh sắp sửa thuyết giảng cô.

Hugh không muốn bị từ chối cơ hội chơi cờ sau cùng với Nicholaa. "Tôi khẩn khoản đấy," anh nói với Royce.

Nicholaa nghĩ vị tướng quân nhìn giống như một đứa con nít vừa mới bị tước đi cây kẹo. Cô không muốn đêm cuối cùng của anh là một sự thất vọng.

"Em có thể chơi nhanh một ván cờ," cô bảo Royce. "Em không cần nhiều thời gian để làm cho Hugh xấu hổ. Anh có thể thuyết giảng trong khi bọn em chơi, phu quân."

Nghe có vẻ như là một kế hoạch hoàn hảo đối với cô. Royce rõ ràng là không đồng ý. Cau mày của anh thật dữ dội. "Anh không định thuyết giảng em," anh nhấn mạnh. "Hai chúng ta sẽ thảo luận."

Cô nhìn anh với cái nhìn bất mãn. Cô cũng sẽ khịt mũi, nhưng hành động đó không giống một quý cô chút nào. "Cái kiểu thảo luận trên hành trình đến Luân Đôn mà anh là người nói và em là người nghe đấy hả?" Cô không cho anh thời gian để trả lời, nhưng quay lại về phía Hugh. "Đối với em nó giống như một bài thuyết giảng," cô nói.

Hugh đang cố gắng nín cười. Nicholaa dường như đang cố tình chọc tức chồng cô. Royce cũng không trông có vẻ vui với vợ anh. Anh thả tay cô ra và ngả người, sau đó khoanh tay trước ngực. Cái nhìn trừng trừng của anh có thể đốt cháy một ngọn lửa.

Cô gặp rắc rối trong việc cố giữ nụ cười của cô. Mặc dù vậy cô không chịu chấp nhận thất bại. Người đàn ông này sẽ thuyết giảng cô, và cô muốn anh thừa nhận điều đó. "Đó chỉ là điều mà em nhận thấy thôi," cô kết luận.

Vợ của anh hoàn toàn không vâng lời anh, tranh cãi với anh ở trước mặt khách. Dù cho Hugh là bạn thân của anh. Vấn đề anh muốn thảo luận với cô là vấn đề riêng tư và có tiêu đề là "nội bộ gia đình." Cô nên khôn ngoan hơn là không nên kéo người ngoài vào vấn đề của họ.

"Em có thể chơi một ván," anh nói. "Nhưng chỉ một ván thôi. Anh có đồng ý không, Hugh?"

Bạn anh đã vội vã đi về phía lò sưởi để gom lại những quân cờ bằng gỗ trên mặt lò sưởi. Người đàn ông đang xoa hai tay của anh ta trong cử chỉ chờ đợi.

Nicholaa mỉm cười và quay về phía Royce. "Em cũng đồng ý," cô nói.

Royce nhướn cao chân mày. "Đồng ý chuyện gì?"

"Chỉ chơi một ván."

"Anh không có hỏi em có đồng ý hay không, Nicholaa." Anh mỉm cười khi anh nói.

Cô lắc đầu. "Đôi khi em thấy anh rất khó để hoà hợp, Royce."

"Chỉ đôi khi thôi à?"

Khi Alice vội vã đến dọn sạch bàn, Nicholaa vui mừng vì phải dừng tranh cãi. "Em hy vọng là tâm trạng của anh đã khá hơn," cô thì thầm với chồng cô. Cô đứng lên và giúp Alice dọn dẹp chỉ để tránh cái cau mày của chồng cô.

Ngay khi bàn ăn đã được lau khô, Hugh đặt bàn cờ ngay giữa bàn và trải các quân cờ ra. Một quân tượng bằng gỗ ngã nhào xuống sàn. Nicholaa thở hắt ra. "Cẩn thận đi, Hugh. Bố của tôi đã đeo những quân cờ đó. Tôi không muốn bất cứ chuyện gì xảy ra với chúng."

Hugh nhặt quân cờ lên, kiểm tra, rồi đánh bóng nó với tay áo chèn của anh. "Nó tốt như mới vậy, Nicholaa. Bố của cô thật sự đeo cái này à? Nhìn này, Royce. Đúng là tài. Hãy nhìn vào chi tiết trên chiếc mũ. Bố của cô thật khéo tay đấy, Nicholaa."

Royce nắm lấy bức tượng và đưa nó ra trước ngọn nến để nhìn rõ hơn. Nicholaa đi đến đứng đằng sau anh, đặt bàn tay cô trên vai anh và ngả người về phía trước để nhìn quân cờ với anh. "Có nhìn thấy vết cắt ngang ngay vương miện của con hươu đen không? Em nhớ vì sao mà có vết cắt đó. Khi bố đeo con cờ đó, bố đã kể cho bọn em nghe một câu chuyện hài mà tụi em nghe ít nhất là cả chục lần, và khi bố kết thúc câu chuyện, bố đã cười nhiều đến nỗi ông cắt trúng ngón tay ông và để lại một dấu khắc trên miếng gỗ ngay chỗ đó." Cô khom người tới phía trước cho đến khi cô chồm qua vai Royce và chỉ cho anh thấy một chỗ hổng nhỏ trên quân cờ.

Sự vui thích trong giọng nói của cô làm anh thấy dễ chịu. "Và em đã cười với bố em mặc dù là em đã nghe câu chuyện đó rất nhiều lần à?" anh hỏi.

Cô mỉm cười với anh trước khi trả lời. Tia sáng lấp lánh trong mắt cô làm ngực anh thắt lại. Anh chắc chắn là anh thích nhìn thấy cô thoải mái. "Dĩ nhiên là bọn em đều cười. Mẹ đã nói là bọn em sẽ làm tổn thương cảm giác của bố nếu chúng em không cười."

"Vậy là cảm giác của ông ấy rất quan trọng đối với mẹ em hả?"

Nicholaa gật đầu. "Cũng như cảm giác của anh quan trọng đối với em." Vẻ mặt của cô trở nên nghiêm trang. "Tại sao anh lại có vẻ ngạc nhiên đến thế?" cô hỏi. "Một người vợ nên quan tâm đến chồng của cô ta. Đó là điều tất nhiên mà."

Cô dường như không thể ngăn được mình. Anh thể hiện rõ ý nghĩ của anh trên khuôn mặt khi anh nhìn chăm chăm vào cô. Nó như thể cô đã nói điều đó với anh bằng một ngôn ngữ xa lạ mà anh không thể hiểu. Cô muốn làm dịu đi cái cau mày của anh. Cô hôn anh.

Anh kinh ngạc bởi hành động tự phát của cô. Cô trở nên bối rối và đứng thẳng lên, nghĩ đến chuyện đặt một khoảng cách giữa họ, nhưng anh không để cho cô đi. Anh với lên và bắt lấy cánh tay cô.

"Nói cho anh biết về những quân cờ còn lại đi," anh ra lệnh với giọng điệu cộc lốc.

"Anh thật sự muốn biết hay anh chỉ lịch sự?"

Anh cười toe toét. "Anh chưa bao giờ biết lịch sự là gì, nhớ chưa? Anh rất khiếm nhã."

Anh đang trêu chọc cô. Tia sáng lấp lánh trong mắt anh cho biết điều đó "Anh có biết," cô nói, "rằng anh có những ánh bạc rất đẹp trong mắt anh

không?"

Cô không nhận ra cô đã buột miệng thốt ra lời nhận xét đó cho đến khi anh lắc đầu. Mặt cô đỏ lựng lên. Cô ngồi vào chỗ của cô đối diện với Hugh. "Anh có nhận thấy con hậu trắng bị nghiêng qua bên trái không? Justin cố hoàn thiện chân con cờ. Lúc đó cậu ấy chỉ mới tám hay chín tuổi, vì thế bố không hề giận dữ với sai sót của cậu ấy. Ông đã nói là Justin chỉ cố giúp ông thôi. Mọi người trong gia đình đều giúp một tay để tạo ra các quân cờ này."

"Và em đã làm gì?" Royce hỏi. "Quân cờ nào là tác phẩm của em?"

"Mẹ và em được giao nhiệm vụ sơn và đánh bóng các con cờ. Màu trắng là công việc của em, và màu đen là mẹ làm."

"Đó là một bộ cờ rất đẹp," Hugh nhận xét. Giọng của anh trở nên cộc lốc khi anh nói thêm, "bây giờ đặt chuyện tỉ tê này sang một bên đi, Nicholaa. Bắt đầu vào cuộc chơi."

"Anh là khách của chúng tôi," Nicholaa nói, "vì thế anh nên đi trước."

Hugh gật đầu. "Chuẩn bị tinh thần đón nhận thất bại nhé."

"Tôi đã chuẩn bị," Nicholaa trả lời. Cô nháy mắt với Royce, làm cho Royce lại có một phản ứng bất ngờ khác nữa, sau đó nói, "Em có rất nhiều kỷ niệm đáng nhớ với bộ cờ này. Đây là tất cả mà cha mẹ của em đã để lại. Em phải nhớ tất cả các câu chuyện, Royce, và kể lại cho các con của chúng ta."

Hugh cân nhắc bước đi đầu tiên của anh ta đến hết năm phút và cuối cùng mới di chuyển quân cờ. Nicholaa chỉ liếc nhìn xuống bàn cờ trước khi di chuyển con tốt của cô lên phía trước.

"Truyền thống rất quan trọng đối với em, phải không Nicholaa?" Royce hỏi.

Hugh gõ đầu ngón tay của anh trên bàn trong khi anh cân nhắc bước đi kế tiếp của anh. Anh đang nhẩn nhó chú tâm vào ván cờ. Nicholaa thì thầm câu trả lời của cô để không làm cho Hugh phân tâm. "Đúng, truyền thống rất quan trọng đối với em. Chúng có quan trọng đối với anh không?"

"Truyền thống luôn nói sự thật rất quan trọng đối với anh."

Cô ném cho anh ánh mắt bất bình, sau đó nhìn Hugh đi một bước khác. Cô lập tức phản công.

"Nhưng những truyền thống khác có quan trọng đối với anh không?" cô khích Royce.

Anh nhún vai. "Anh chưa bao giờ nghĩ về điều đó cả."

"Ván cờ này rất quan trọng đối với tôi," Hugh lầu bầu. "Ngừng việc trêu đùa này đi, cô nương. Cô cần suy nghĩ về những gì cô đang làm."

Cả hai người chơi đi thêm ba bước nữa trước khi Nicholaa quay sang Royce. Anh đang theo dõi ván cờ, và cô nhận thấy mỗi lần cô đi một bước thì anh mỉm cười. Cô muốn biết anh đang nghĩ gì.

"Chúng nên quan trọng đối với anh," cô buột miệng nói.

"Cái gì?"

"Những truyền thống."

"Tại sao?" Royce hỏi. Anh cúi gần đến bàn cờ để quan sát cuộc chơi.

"Bởi vì chúng quan trọng đối với em. Chiếu, Hugh."

"Nó không thể nào là chiếu được."

Cô nhìn anh với vẻ cảm thông. "Con hậu của anh bị kẹt rồi."

"Không, không có." Anh rên rỉ phủ nhận.

Nicholaa giấu nụ cười của cô, di chuyển con hậu của cô, rồi lấy con hậu của Hugh ra khỏi bàn cờ.

Royce đang gặp khó khăn trong việc tin những gì anh mới vừa chứng kiến. Sau hai bước đầu tiên, anh đã nghĩ sự khôn ngoan mà cô đã tỏ ra chỉ là một sự may mắn. Anh buộc phải xem xét lại ý nghĩ đó khi cô đi bước kế tiếp của cô. Trò chơi được chơi rất thông minh. Cô thật thông minh.

Đầu của Hugh rũ xuống trên cánh tay anh. "Không quá tám bước để đánh bại tôi."

Nicholaa với đến và vỗ nhẹ vai anh. "Anh đang tiến bộ hơn nhiều qua mỗi ván cờ, Hugh."

Anh ngồi thẳng lên "Không, tôi không có," anh càu nhàu. "Nhưng cô thật tốt bụng khi nói dối với tôi, Nicholaa."

"Tôi không có nỗi dối," cô buột miệng nói với cái nhìn vội vàng hướng về chồng cô. "Anh thật sự đã tiến bộ."

Hugh khịt mũi. Anh đứng lên, cúi đầu chào Nicholaa, rồi nói là anh sẽ đi ngủ. "Tôi sẽ nhớ cô vợ của anh nhiều hơn nhớ anh đấy, Royce," anh nói với khi anh bước về phía cửa.

"Trong triều mọi người xem Hugh là một người chơi cờ giỏi."

Royce nhận xét. Nicholaa mỉm cười. Lúm đồng tiền lại hiện lên trên má cô.

"Em giỏi hơn."

Anh không thể phủ nhận câu trả lời kiêu ngạo đó. Cô thật đã giỏi hơn. "Đúng, em giỏi hơn," anh công nhận. "Nhưng mà, anh cũng vậy."

"Có lẽ," cô đồng ý. "Tuy nhiên em sẽ không thách anh chơi một ván cờ. Anh sẽ bị tổn thương khi em thắng anh."

Anh rất ngạc nhiên bởi nhận xét đó làm anh cười phá lên. "Em sẽ không thắng được anh, vợ ạ, và sẽ không hề có gì tác động đến cảm giác của anh cả."

Ánh mắt cô nhìn anh chứng tỏ cô hề không tin anh. Cô bắt đầu đứng lên, định đặt bộ cờ lại trên mặt lò sưởi, nhưng Royce chặn cô lại bằng cách đặt tay anh trên tay cô.

"Ở yên đó đi, vợ. Đã đến lúc chúng ta thảo luận."

Sau đó anh đứng lên. Nicholaa khẽ thở dài. Cô vuốt tóc ra sau vai, đặt hai tay lên bàn, và mỉm cười với Royce. Anh di chuyển sang phía bên kia bàn và bây giờ đứng đó với dáng vẻ cao ngất đối với cô. "Em sẵn sàng nghe," cô thông báo.

"Về chuyện đêm qua... "

"Sao?"

"Đó lại là một sự cố gắng khác của em để điều khiển anh, phải không?"

Royce kiên nhẫn chờ cô phủ nhận kế hoạch chuốc cho anh say của cô. Sau đó anh sẽ buộc cô thành thật, dù cho anh có phải mất cả đêm. Anh đã chuẩn bị sẵn sàng những lý lẽ hợp lý để đối phó với cô. "Đúng, Royce, em đã cố điều khiển anh." Anh ngạc nhiên vì sự thừa nhận ngay lập tức của cô. Anh nhanh chóng trấn tĩnh. "Kế hoạch của em đã bị thất bại, phải không?"

"Đúng, nó đã thất bại."

"Em có nhớ em đã nói với anh chuyện gì không?" Cô muốn vẹo cổ vì phải ngửa ra nhìn anh. Cô ước gì anh ngồi xuống hoặc lùi lại một hay hai bước. "Chỉ một ít thôi," cô thừa nhận. "Em tin là em đã kể cho anh nghe Ulric là con trai của anh trai em. Hay là anh đã đoán ra?"

Anh định trả lời cô, sau đó thay đổi ý định. "Được rồi, Nicholaa," anh nói với giọng xén bớt. "Trò chơi mới mà em đang chơi là gì vậy?"

"Em không chơi trò chơi nào cả."

"Vậy thì tại sao em lại tỏ ra quá dễ thương?"

Cô nâng vai trong cái nhún vai kiểu cách. "Em đã hứa là hoàn toàn trung thực với anh."

"Và em tin rằng em đã trung thực với anh đêm qua à?"

"Em đã định nói cho anh biết vài chuyện tối qua," cô đáp trả. "Em định sẽ hoàn toàn trung thực với anh khi em kể cho anh nghe về gia đình em. Đúng, em đã rất trung thực. Em chắc chắn vậy."

"Nhưng em muốn chuốc cho anh say trước."

Cô gật đầu. "Em nghĩ anh sẽ dễ dàng chấp nhận sự thật với tình trạng đó."

Anh lắc đầu. "Em nghĩ là em có thể điều khiển anh."

"Em đoán là anh có thể nhìn mọi việc theo chiều hướng đó" cô phản kích. "Em thừa nhận đó là một kế hoạch ngu ngốc, Royce. Có phải anh muốn vậy không?"

Anh gật đầu. "Đó là một sự khởi đầu tốt," anh chấp nhận.

"Đó là lý do tại sao em đã làm điều đó. Hơn nữa, em muốn một sự khởi đầu mới."

"Em muốn vậy à?"

Cô nhìn xuống tay cô. "Em muốn cho chúng ta sống hoà thuận với nhau."

Sự khao khát trong giọng nói cô làm cho anh chú ý. Anh nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu trong khi anh quyết định là cô trung thực với anh hay lại cố thao túng anh. "Chuyện này quan trọng đối với em lắm hả?" anh hỏi.

"Ồ, vâng." Cô nhìn anh. "Rất quan trọng. "

Anh tin cô. Anh mỉm cười.

"Anh thích thú với ý kiến của em à?" cô hỏi.

Anh làm cho cô hụt hẫng khi anh nói. "Anh hài lòng, không phải là thích thú," anh giải thích. "anh cũng mong là chúng ta sống hoà thuận với nhau," anh nói thêm một cách cộc cằn.

Mắt của cô mở to ngạc nhiên. Giọng của anh nghe rất chân thành. Sau đó anh gật đầu. Cô gật đầu lại.

Quý quái, cô làm cho những lời hăm dọa âm ỉ của anh biến mất. Anh đột ngột cảm thấy mình vụng về như một tên cận vệ mới chưa quen với nhiệm vụ mới của anh ta.

"Tốt, vậy thì chúng ta thỏa thuận như vậy" Royce nói. Cô lại gật đầu và bắt đầu đứng lên. Anh quay lại và siết chặt tay ở sau lưng. Cô lại ngồi xuống. Cô biết những gì đang đến. Rốt cuộc thì việc cô dễ dàng đồng ý cũng không thể ngăn anh lại. Đã đến lúc anh bắt đầu bài thuyết giảng của anh. "Tối thiểu thì một người chồng cũng nên tin rằng vợ anh ta sẽ luôn trung thực với anh ta," anh nói.

"Nhưng anh chưa bao giờ kết hôn trước đây," cô không thể ngăn mình không chỉ ra điều đó. "Làm sao anh có thể biết là điều đó đúng hay sai?"

"Nicholaa, một người đàn ông không cần phải bị một ngọn lửa thiêu cháy mới biết được một ngọn lửa có thể gây ra những thiệt hại gì."

Cô nghĩ đó là một sự so sánh đặc biệt khác thường, nhưng cái nhìn dữ dội trên khuôn mặt chồng cô làm cô giữ kín ý kiến của cô.

"Anh lớn tuổi hơn em," Royce bắt đầu trở lại. "Em phải tin là anh biết anh đang nói chuyện gì. Bây giờ thì, Nicholaa, nói đến lòng tin..."

Chúa ơi, sao mà anh thích thuyết giảng cô quá vậy. Anh bắt đầu đi tới đi lui và tiếp tục nói. Nicholaa cúi đầu xuống và bắt đầu lập một danh sách trong đầu cô về tất cả những việc lặt vặt cần phải làm trước khi Justin và Ulric về nhà. Sàn nhà phải được cọ rửa kỹ càng; bây giờ đứa bé đang tập bò, và cô không muốn đầu gối của nó dính bụi bặm. Cô cũng muốn Cook chuẩn bị một số món ăn khoái khẩu của Justin; việc đó sẽ làm em trai cô vui lòng. Tối mai họ sẽ ăn gà lôi và bánh táo nướng. Justin thích gà lôi. Và sau khi con gà đã được nấu chín, cô sẽ giúp Cook trang trí nó với lông chim nhiều màu sắc chỉ để làm cho bữa tối trở nên trang trọng hơn.

"Em có đồng ý không, Nicholaa?"

Đầu của cô bật lên khi cô nghe tên cô. Royce đang nhìn chăm chăm vào cô, rõ ràng là đang chờ cô trả lời. "Vâng, Royce."

Anh gật đầu. Sau đó anh lại bắt đầu. "Hôn nhân giống như một tấm bản đồ vậy."

"Cái gì?" Cô nghe có vẻ hoài nghi.

"Một tấm bản đồ," anh nói lại. "Đừng ngắt lời anh khi anh đang chỉ dẫn cho em."

Anh không cao giọng khi anh đưa ra mệnh lệnh. Cô đột nhiên nhận ra anh không bao giờ cao giọng. Royce là một người đàn ông biết kiểm soát, có kỷ luật. Thực ra, cô không thể không ngưỡng mộ sự tự chủ của anh. Anh cũng là người tử tế nữa.

Cô chịu đựng những lời thuyết giảng của anh trước khi cô lại bắt đầu mơ mộng và nhận biết mọi thứ anh nói là nhằm giúp cô dễ dàng điều chỉnh vị trí mới của cô. Anh muốn cô vui vẻ. Việc đó càng trở nên rõ ràng khi bài thuyết giảng của anh càng dài.

Người đàn ông này quan tâm đến cô - có lẽ cũng nhiều như cô quan tâm đến anh. Đúng, cô rất quan tâm đến anh. Cô sẽ không ngồi ở đó hành động như có hứng thú với mỗi lời nói của anh nếu cô không hề quan tâm đến anh chút nào. Cô biết cô đang cư xử theo cách mẹ cô đã từng xử sự. Bố thích kể lại những câu chuyện buồn chán cũ rích hết lần này đến lần khác và mẹ của cô đã giả vờ là rất thích thú mỗi lần ông ấy kết thúc câu chuyện.

Royce thích thuyết giảng cô. Và bây giờ cô đang giả vờ hết sức quan tâm. Những truyền thống phải được tiếp tục. Sự ấm áp dâng lên trong lòng cô. Mẹ cô sẽ tự hào về cô, cũng như bà đã bảo vệ cảm giác của chồng bà, Nicholaa đang cố bảo vệ cảm giác của Royce.

"Và vì thế, vợ ạ, anh tin là một ý tưởng hay khi em nói trước với anh những nhiệm vụ mà em định thực hiện mỗi ngày," Royce kết luận. "Nó cũng là một cách để chúng ta có thể có được trật tự trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta."

"Anh định nói là anh muốn mỗi buổi sáng em đứng trước mặt anh và nói cho anh biết em định làm gì vào ngày hôm đó à?"

"Đúng."

Mắt cô mở to ngạc nhiên. "Nhưng anh không chừa ra chỗ trống cho điều bất ngờ, chồng ạ," cô chỉ ra.

Anh trông có vẻ kinh hoàng. "Không, dĩ nhiên không. Vì Chúa, Nicholaa, em không nghe một lời nào anh đã nói à?" Cô đoán là anh đã đề cập đến những hành động tự phát. Cô không dám cười. "Ồ, có chứ," cô vội nói, cố làm cho anh nguôi giận. "Em chỉ là không chắc anh cảm thấy thế nào về điều bất ngờ thôi."

Lời xin lỗi nghe có vẻ khập khiễng thảm hại đối với cô, nhưng Royce nhìn có vẻ dễ chịu hơn. Lúc đó cô mỉm cười. "Anh nói gần xong chưa? Đã khuya rồi, và tối nay Clarise hứa chuẩn bị sẵn nước cho em tắm trước khi đi ngủ. Em không muốn nước bị lạnh."

Anh cho phép cô rời khỏi. Đôi chân của cô cứng nhắc khi cô đi đến cửa. Chúa ơi, cô đã ngồi ở đó đã bao lâu rồi nhỉ?

Cô hướng về Royce để nói lời chúc ngủ ngon và nhận thấy anh đang xếp bộ cờ lại trên mặt lò sưởi. Cô đợi cho đến khi anh quay lại. "Chúc ngủ ngon, Royce."

Anh nhìn cô một lúc lâu. "Em sẽ ngủ với anh tối nay."

Sự cứng rắn trong giọng của anh khiến cho cô không thể tranh cãi, nhưng nó cũng không làm cho cô hoảng sợ. Không, anh chỉ là đang cho cô biết anh là anh đã kiên quyết.

Nhưng rồi, cô cũng vậy. Đã đến lúc hôn nhân của họ phải được hoàn thành trên mọi phương diện. Không quan trọng là cô hơi sợ. Từ tận đáy lòng, cô biết Royce sẽ không làm hại cô.

Những người hầu đã đặt một cái bồn tắm bằng gỗ trong phòng cô. Nicholaa tắm khá lâu, trong lúc đó cô tự nhắc nhở mình là mọi thứ sẽ ổn thôi. Thậm chí cô còn có thể mỉm cười khi cô nhận ra là cô đang tự thuyết giảng mình.

Clarise lảng vảng bên cạnh, cư xử giống như một người thay thế cho mẹ cô, nhưng khi người hầu gái tin rằng Nicholaa hiểu chính xác những gì sắp xảy ra, cô không nhắc đến đề tài nhạy cảm đó nữa.

Tuy nhiên Nicholaa đã không nói với Clarise tất cả sự thật. Trong những năm tháng qua cô chỉ biết được một vài hành động phải làm trong cuộc sống vợ chồng. Mẹ của cô cũng chỉ nói chung chung thôi.

Tuy thế, Royce biết sẽ phải làm gì... nếu cô có đủ can đảm để rời khỏi phòng cô và đi đến phòng anh, cô tự nghĩ.

Clarise chải xong tóc cho cô, sau đó giúp cô mặc áo choàng. "Tôi không tin là ngài ấy đã thực sự ân ái với cô tối qua," người hầu thì thầm. "Cô sẽ cảm thấy hơi đau nếu ngài ấy đã làm."

Nicholaa gật đầu. "Tôi không tin là anh ấy đã chạm vào tôi," cô thì thầm trở lại. "Hành động đó đối với anh ấy là không chính trực. Tôi đang bắt đầu hiểu chồng tôi nghĩ gì trong đầu, cô xem. Anh ấy đã không chạm vào tôi khi tôi ở trong một tình trạng... không phòng vệ như vậy."

Nicholaa buộc lại dây lưng áo choàng. Cô mặc áo ngủ màu trắng bên dưới chiếc áo choàng. Lúc đầu cô đã định mặc một cái áo lót dày ở trong áo ngủ, nhưng Clarise bảo cô không nên làm vậy.

Quãng đường từ phòng của cô đến phòng của anh dường như dài vô tận. Mặc dù vậy cô đã không do dự. Cô mở cửa và vội bước vào bên trong.

Royce đang quỳ ở trước lò sưởi. Anh để chân trần, ngực cũng để trần. Hình ảnh cơ bắp trên bờ vai rộng của anh thật ấn tượng khi anh cầm một khúc củi to và ném nó vào ngọn lửa.

Cô đứng ở đó ngắm nhìn anh một hồi lâu. Cô đã cầu nguyện tạ ơn vì anh vẫn còn mặc quần. Cô không muốn khởi đầu đêm nay với khuôn mặt đỏ bừng. Royce sẽ nhận thấy.

Khi cô cảm giác lạnh quanh mắt cá chân, cô đóng cửa lại, sau đó quay lại để nhìn thấy Royce đang tựa vào mặt lò sưởi, nhìn chăm chăm vào cô.

Cô cố mỉm cười.

Anh không cười lại. "Anh đang nghĩ gì thế, hờ chồng?" cô hỏi, lo lắng với vẻ mặt tối sầm, gần như là trầm ngâm của anh.

"Anh đang nghĩ là anh đã kết hôn với một phụ nữ vô cùng xinh đẹp."

Tim cô bắt đầu đập điên cuồng. "Cảm ơn anh," cô trả lời. Cô bước tới một bước. "Anh có biết là, em tin đó là lời khen đầu tiên của anh."

Anh lắc đầu. "Không, còn có một lời khen khác."

"Có à?"

"Anh đã nói với em rằng anh đã nghĩ em rất khôn ngoan khi em cải trang thành nữ tu sĩ. Em có nhớ không? Đó là khi chúng ta gặp lại nhau trong tu viện."

Cô mỉm cười. "Em nhớ rồi, nhưng em không xem lời bình luận đó là một lời khen."

"Tại sao lại không? Nó có giá trị hơn lời bình luận của anh về diện mạo của em."

Cô hết sức bối rối. "Vì sao nó lại có giá trị hơn?"

"Một người phụ nữ không thể làm gì với diện mạo của cô ta," anh nói. "Cô ta đẹp hay không đẹp. Nhưng cá tính của cô ta thì lại là chuyện khác. Bây giờ em hiểu chưa?"

"Em hiểu là anh đang cố làm cho em rối lên," cô nói. "và em vẫn còn hài lòng vì anh thấy em hấp dẫn. Không quan trọng là lời khen nào có giá trị

hơn."

Cô cũng rất hài lòng là giọng nói của cô không run rẩy. Đôi chân cô thì có. Cô không muốn Royce biết cô hơi sợ và rất lúng túng với những gì sắp xảy ra. Bây giờ cô là vợ của anh, không phải là một đứa con nít ngốc nghếch. Tại sao à, thậm chí cô không nghĩ là cô đang đỏ mặt.

Khuôn mặt cô đỏ như lửa. Royce thở dài. Nicholaa đang tuyệt vọng cố giấu anh nỗi sợ hãi của cô, nhưng thậm chí từ phía bên kia căn phòng anh cũng có thể nhìn thấy vai cô run run. Cô đang vắn thắt lưng áo choàng của cô thành một cái nút, một dấu hiệu khác cho thấy là cô đang lo sợ.

"Em có nên cài chốt cửa không?" cô hỏi.

"Ừ."

Cô gật đầu. Cô bắt đầu tháo giày của cô và đi đến giường, quên mất là trong khi hấp tấp cánh cửa vẫn còn chưa khoá.

Nicholaa dừng lại, đột ngột rất căng thẳng đến nỗi cô không thể ngừng nói huyên thuyên. "Một lời khen về bản chất của một người thì quan trọng hơn vì một người phải chọn cách cư xử, trong khi một lời khen về bề ngoài của một người không có nghĩa gì nhiều vì không có sự lựa chọn trong trường hợp đó. Anh đã không ân ái với em tối qua, phải không?"

Phải mất một phút anh mới biết là cô đã thay đổi chủ đề. "Không, anh đã không ân ái với em tối qua."

Cô tập trung vào việc cởi áo choàng của cô ra. "Em biết là anh đã không làm," cô thì thầm. "Nhưng, em vẫn cần phải hỏi."

Cô gấp chiếc áo choàng lại, sau đó đặt nó ngay chân giường.

"Anh có muốn em chui xuống chăn bây giờ không?"

"Em có muốn không?"

Cô nhìn xuống giường, sau đó nhìn Royce, sau đó lại trở về giường. Trán cô cau lại. Royce nghĩ cô làm như thể anh vừa yêu cầu cô giải quyết tất cả mọi vấn đề của thế giới.

"Em không tin là em muốn lên giường ngay," cuối cùng thì cô cũng trả lời.

"Vậy thì đừng."

Cô hướng cái cau mày khó chịu với anh. "Tại sao anh lại dễ thương quá vậy?"

Anh cười toe toét. "Anh đã được bảo là anh có thể bắt được nhiều bọ vô lại với sự ngọt ngào hơn là chua cay."

"Ai đã nói những lời buồn cười như thế nhỉ?"

"Em đã nói," anh trả lời. "Tối qua."

Anh có một nụ cười rất đáng yêu làm cho nỗi sợ hãi mơ hồ của cô tan biến. "Em đã say," cô trả lời. Cô lùa ngón tay cô trong tóc và cố gắng tập trung vào cuộc đàm thoại. "Em rất xấu hổ với cách cư xử của em. Em hứa với anh là nó sẽ không xảy ra nữa. Anh có nhận thấy là em chỉ uống nước trong bữa ăn tối lúc này không?"

Anh cười. "Anh đang nhận thấy là giọng nói của em nghe không có chút ân hận nào cả," anh kéo dài giọng. "Đó là điều mà anh nhận thấy."

Cô mỉm cười. Cô đang bắt đầu thoải mái, vì Royce dường như không vội vã đưa cô lên giường. Có lẽ anh biết cô hơi căng thẳng và đang cố tình cho cô thêm thời gian để thoát khỏi nỗi sợ hãi của cô.

Khả năng đó làm cho sự sợ hãi còn sót lại của cô biến mất. Cô đi đến trước mặt anh. Việc anh cao lớn hơn cô dường như bây giờ không làm cho cô bận tâm nữa. Tuy vậy, cô lại quan tâm đến bộ ngực trần của anh. Chúa ơi, anh là một gã quý đẹp trai. Ruột gan cô thắt lại. Da của anh ánh màu đồng, và anh có một thân hình lực lưỡng. Cơ bắp cuộn cuộn trên cánh tay anh, và bộ ngực của anh thật rộng lớn. Lông màu đen xoắn lại rải khắp ngực anh, sau đó hẹp dần thành một đường nhỏ biến mất bên dưới dải thắt lưng quần. Cô có cảm giác nín thở khi nhìn anh. Đó là một phản ứng ngớ ngẩn, cô tự nói với mình, vì cô đã từng nhìn thấy anh không mặc áo vài lần rồi.

Nhưng, lúc đó anh chưa nghĩ đến chuyện đưa cô lên giường. Bây giờ thì vậy.

Nicholaa nhận thấy một vết sẹo dài, mỏng chạy xuống giữa ngực anh. Cô chạm vào phía trên vết sẹo, sau đó lần theo nó với đầu ngón tay của cô. Cơ bắp ngay bụng anh rút lại khi ngón tay cô chạm vào chỗ đó.

"Cú đánh này lẽ ra đã giết chết anh," cô thì thầm. "Anh thật là may mắn đấy, Royce, khi bị nhiều vết thương như thế này mà vẫn sống sót."

Anh không thể tập trung vào những gì cô đang nói với anh. Ngón tay của cô đang cọ xát thành những vòng tròn trên bụng anh. Cái vuốt ve nhẹ nhàng làm nhịp tim của anh đập nhanh hơn.

Cô thích chạm vào anh. Sức nóng từ làn da anh làm cô ngạc nhiên. Cả người anh căng cứng, cũng ấm áp nữa. Cô cho là cơ thể anh phản ánh tâm hồn anh. Royce tàn bạo trong chiến trận, nhưng anh đang dịu dàng với cô. Đúng, cơ thể của chiến binh bảo vệ một trái tim ân cần.

Cô vòng tay qua thắt lưng anh và ôm anh.

Anh choàng cánh tay quanh người cô và kéo cô lại gần hơn, má cô tì vào ngực anh. "Royce à? Anh sẽ giải thích những gì sắp xảy ra cho em chứ?"

Sự e thẹn trong giọng nói của cô làm anh mỉm cười. Anh hôn đỉnh đầu cô. Anh muốn môi cô. "Không."

Cô ngả người ra để cô có thể nhìn vào mắt anh. "Anh sẽ không nói cho em biết à?"

Anh đặt bàn tay anh dưới cằm cô để cô không thể giấu đi khuôn mặt cô, sau đó anh từ từ cúi xuống. Khi anh chỉ còn cách miệng cô một hơi thở anh nói, "thay vào đó anh sẽ chỉ cho em, Nicholaa."

Cô không có thời gian để tự hỏi liệu đó có phải là một ý tưởng hay. Royce tước đi mọi ý nghĩ của cô khi miệng anh dừng trên miệng cô. Nụ hôn không dịu dàng chút nào. Không, nó nóng bỏng, ướt át, và chiếm hữu. Anh dùng ngón tay cái của anh để buộc miệng cô mở rộng hơn cho anh, rồi lưỡi của anh quét vào bên trong.

Chúa ơi, mùi vị của cô thật tuyệt. Anh không thể có đủ cô. Bàn tay anh vuốt ve lưng cô, sau đó di chuyển xuống thấp hơn cho đến khi anh ôm hông cô. Anh nâng cô lên và kéo cô sát vào nơi đang bị khuấy động của anh.

Nicholaa cố né ra khi cô cảm nhận được vật cứng của anh ép sát cô, nhưng Royce không để cho cô làm vậy. Anh xiết chặt vòng tay anh. Miệng của anh nghiêng trên miệng cô hết lần này đến lần khác, cho đến khi sự chống đối của cô bị quên lãng và cô đang say đắm hôn trả lại anh.

Tiếng thở của họ - tiếng khàn khàn của anh, tiếng hỗn hển của cô - hòa cùng với nhịp đập của trái tim họ.

Anh tiếp tục dịu dàng tấn công cô một lúc lâu. Anh nhất quyết từ từ thưởng thức mỗi cái vuốt ve. Khi Nicholaa đã sẵn sàng cho sự gần gũi thân mật hơn, cô sẽ cho anh biết.

Hai chân của Royce đang ra, và anh tiếp tục dựa lưng vào mặt lò sưởi khi anh chậm rãi thưởng thức cái miệng ngọt ngào của vợ anh. Chẳng bao lâu sự e thẹn của cô đã không còn. Cô bắt đầu vuốt ve cánh tay anh, vai anh, lưng anh. Sau đó cô di chuyển người lên tựa vào anh. Cô ôm chặt vật cứng của anh giữa hông cô và ép sát vào người anh. Khi cô bắt đầu di chuyển qua lại, cổ tình chà sát vào người anh, sự bình tĩnh của anh biến mất. Anh ôm lấy hông cô và buộc cô dừng cực hình này lại. Quá sớm để cho anh mất kiểm soát, anh tự nhắc nhở mình, nhưng nếu cô vợ ngây thơ của anh không dừng việc tra tấn ngọt ngào này lại, anh có thể quên mất lời hứa bắt đầu từ từ của anh.

Bàn tay của anh ve vuốt vai cô, sau đó vuốt ve bên trên ngực cô. Cô rung mình thích thú và với đến để choàng tay quanh cổ anh. Không lâu sau người cô dính chặt vào anh. Cuối cùng thì anh cũng kéo miệng của anh ra khỏi miệng cô, sau đó bắt đầu cắn nhẹ trên cổ cô. Đầu cô nghiêng qua một bên để cho miệng anh dễ di chuyển. Răng anh day day dái tai cô. Cô rên rỉ đứt quãng.

Chúa ơi, cô làm cho anh hài lòng đến thế nào. Trước đây anh chưa bao giờ bỏ nhiều thời gian như thế này để quyến rũ một người phụ nữ, nhưng rồi, anh cũng chưa bao giờ lên giường với một trinh nữ. Nicholaa là vợ anh, và anh quyết tâm làm cho sự hòa hợp đầu tiên giữa họ phải thật hoàn hảo. Sự hưởng ứng của cô với sự ve vuốt của anh làm cho anh cảm thấy như thế đây cũng lần lần đầu tiên của anh. Bàn tay của anh run rẩy, và vật đàn ông của anh trở nên nhức nhối.

"Nicholaa, cởi áo ngủ của em ra."

Anh phải kéo cánh tay ở cổ anh của cô ra trước khi cô có thể làm theo lời anh. Cô cúi đầu, xoay lại, và từ từ đi đến cạnh giường. Cô lấy làm ngạc nhiên là đôi chân cô còn chống đỡ được cho cơ thể cô. Nụ hôn của anh làm cho cô cảm thấy yếu ớt, hơi choáng váng. Tim cô nện thình thịch như tiếng

sấm khi cô kéo chiếc áo qua khỏi đầu. Cô vội vàng hắt chiếc áo xuống chân giường, kéo tấm chăn lên, chui xuống dưới tấm chăn.

Royce cởi quần áo còn lại trên người anh, ánh mắt của anh luôn chiếu trên người Nicholaa trong khi làm chuyện đó. Cô vẫn còn căng thẳng. Mắt của cô nhắm chặt, và cô không chịu nhìn anh. Rõ ràng là thân thể trần truồng của anh làm cô mắc cỡ. Anh cười với sự ngây thơ của vợ anh trong khi anh thổi tắt ngọn nến. Ánh sáng dịu dịu từ lò sưởi tỏa một màu vàng trên khuôn mặt Nicholaa. Anh không thể nhìn thấy chỗ nào khác, vì cô đã kéo tấm chăn lên đến tận cằm.

Anh đi đến cạnh cô bên giường và kéo tấm chăn qua một bên. Anh không để cho cô có thời gian che lại hay tránh khỏi anh. Anh chồm xuống bên trên cô, chống hai tay hai bên vai cô để trọng lượng của anh không đè lên người cô.

Sự đụng chạm của cơ thể anh với người cô hầu như làm vỡ tan sự kiểm soát của anh. Đó là một cảm giác tuyệt vời nhất mà anh từng trải nghiệm. Cả người cô thật mềm mại. Anh đột ngột muốn chạm vào mọi góc ngách trên cơ thể cô. Tim anh bắt đầu nện thành thịch bên trong lồng ngực, và anh phải hít thở sâu để cố lấy lại sự tự chủ.

Sự đụng chạm ban đầu của cơ thể anh trên cơ thể cô thật quá sức chịu đựng của cô. Anh quá cứng cáp, rất nóng bỏng, rất to lớn. Đường như anh sắp sửa nuốt chửng cô. Khi anh buộc đùi cô tách ra với đầu gối anh và giữ yên giữa hai chân cô, vật cứng cáp của anh ép vào hông cô, người cô trở nên cứng đờ.

Cô biết giây phút cô chờ đợi cuối cùng đã đến. Cô chuẩn bị tinh thần cho sự đau đớn mà cô đã nghe rất nhiều. Cô hít một hơi thở dứt quãng và chuẩn bị tinh thần cho sự xâm nhập của anh.

Royce hôn trán cô, sau đó nhìn xuống cô. Anh chờ cô mở mắt ra. Sau đó anh toét miệng cười với cô. "Cảm thấy rất tuyệt, phải không?"

Chúa ơi, anh có vẻ hài lòng với chính mình. Anh cũng trông có vẻ hạnh phúc. Royce cũng hành động không giống một người đàn ông khát tình chút nào. Khi lý trí cô nhận ra điều đó, cô bắt đầu thả lỏng. "Đối với em nó thật lạ lẫm," cô thừa nhận.

Cô cọ xát những ngón chân cô trên đôi chân anh. Những sợi lông quăn tít của anh làm cô nhột. Sự khác biệt giữa cơ thể họ làm cho cô kinh ngạc. Sức nóng từ ngực của anh áp vào vú cô làm cô núp vú của cô nhức nhối dữ dội một cách lạ kỳ. Sự kích động của anh, nằm sát một cách thân mật giữa đùi cô, làm cảm giác nhức nhối, ầm ập đó tràn ngập bụng và hông cô. Cô cảm thấy rất tuyệt, cùng lúc đó cô cảm thấy nhức nhối. Cô cảm nhận được cảm giác bối rối đó ngay khi cô đột ngột nhận ra là Royce dường như không hề bị tác động bởi sự gần gũi giữa họ.

Nỗi sợ hãi rời khỏi mắt cô. Bây giờ vợ của anh trông có vẻ bức bối. Anh muốn biết ngay lúc này cô đang nghĩ gì trong đầu.

"Anh có muốn em không, Royce?"

Anh gần như cười. Cô nghe có vẻ lo lắng. Anh tự nhủ là nỗ lực khi hành động như thế anh có tất cả thời gian trên thế giới để ân ái với cô là một cực hình đau đớn rất đáng giá. Nếu Nicholaa biết được chút nào về trận chiến mà anh đang trải qua để giữ cho cô được bình tĩnh, nếu cô có thể đoán được những gì anh muốn làm cho cô, có lẽ cô sẽ bị ngất đi.

"Có, anh muốn em. Em không thể cảm thấy anh đang ép vào em sao? Anh nhức nhối với nhu cầu cần có em, Nicholaa. "

Mắt của cô ấy mở to. "Anh bị nhức nhối à?"

Anh gật đầu. Anh nắm tay cô và di chuyển trọng lượng của anh để cô có thể chạm vào vật cứng của anh. Nhưng ngay khi ngón tay cô chạm vào anh, trán của anh gục trên trán cô và anh rên lên.

Cô vừa lấy làm kỳ lạ vừa kinh hoàng. Khi anh rên rỉ, cô kéo tay của cô lại. Anh đặt nó trở lại. Lúc đó thì cô biết là anh thích cô chạm vào anh.

"Royce?"

Anh nghiêng rằng chống lại nỗi sợ hãi mà anh nghe thấy trong giọng nói của cô, sau đó thở dài. "Sao, Nicholaa?"

"Chúng ta sẽ không vừa với nhau."

Anh ngẩng lên nhìn vào mắt cô. Cô không hề trêu chọc anh. Nỗi lo lắng hiện rõ trong ánh mắt cô. Nụ cười của anh hết sức dịu dàng. "Được mà, chúng ta sẽ vừa vặn với nhau," anh hứa với cô trong tiếng thì thầm khàn đục.

Những ngón tay của cô đóng quanh vật cứng của anh. Anh nhắm mắt lại đầu hàng một cách hạnh phúc. Sự mê mẩn mà những cái ve vuốt của cô mang đến cho anh làm cho cô kinh ngạc. Nó cũng làm cho cô cảm thấy mạnh dạn hơn. Cô siết lấy anh. Anh gầm gừ, sau đó kéo tay cô ra và đặt nó quanh cổ anh.

Anh đang hít thở sâu trên cổ cô. Hơi thở ấm áp của anh gửi cái rung mình xuống tận hai chân cô. "Em rất vui là anh muốn em," cô thì thầm. "Em có nên làm gì để giúp anh không?"

Anh hôn gò má đỏ ửng của cô, sau đó hôn sống mũi cô. "Chỉ cần nói cho anh biết những gì em thích, Nicholaa. Anh muốn làm cho em hài lòng."

Cô dịu dàng vuốt khuôn mặt anh. "Em cũng muốn làm cho anh vui lòng, chồng yêu."

Miệng của anh lấp đầy miệng cô. Nụ hôn nóng bỏng, ướt át, khêu gợi. Anh đưa lưỡi anh cho cô; rằng cô bắt lấy nó chỉ để trêu chọc anh. Tiếng gầm gừ của anh nói với cô là anh thích thế. Sau đó anh lại cắn nhẹ trên cổ cô. Cảm giác những sợi lông của ngực anh trên vú cô thật tuyệt, và cô đột ngột muốn được hơn thế nữa. Cô cố tình cọ xát vào người anh. Điểm ấm áp trong người cô bắt đầu lan tỏa.

Royce thích sự chuyển động không ngừng của cô nhiều như cô thích. Đường như anh không thể có đủ cô. Anh hôn vai cô trong khi tay anh vuốt ve vú cô. Khi ngón tay cái của anh chạm trên núm vú cô, cô uốn cong người lên chống vào anh để cho anh biết là cô thích đến đường nào.

Hành động của anh bây giờ không phải là cố tình, vì sự kiểm soát của anh đang nhanh chóng biến mất. Anh di chuyển xuống cơ thể cô cho đến khi anh có thể hôn ngực cô. Anh giữ vú bên trái của cô trong tay anh, sau đó ngậm đầu vú vào miệng. Cô rên rỉ khi anh bắt đầu mút. Cô bám vào vai anh và lại uốn cong người lên tựa vào anh.

Anh hôn chỗ hõm giữa hai vú cô. Bàn tay của anh di chuyển xuống giữa đùi cô. Ngón tay của anh khẽ chạm vào sức nóng ở đó. Đám lông hơi xoắn bảo vệ sự trong trắng của cô đã ướt đẫm bởi khao khát. Nicholaa cố đẩy tay anh ra, nhưng anh không thoái lui. "Em sẽ thích như thế này," anh hứa trước khi miệng anh áp vào miệng cô trong một nụ hôn dài, cuồng nhiệt.

Ngón tay cái của anh miết vào chỗ nhạy cảm nhất trên người cô. Cô uốn cong người lên tựa sát vào anh và rên rỉ trong miệng anh. Ham muốn cháy bỏng xâm chiếm cô. Cô hôn anh say đắm làm cho anh run rẩy. Royce từ từ đưa ngón tay của anh vào bên trong chỗ trơn trượt, chặt khít của cô. Ham muốn của riêng anh lúc này gần như hoàn toàn không kiểm soát được. Mồ hôi đọng trên trán anh. Nicholaa cảm thấy cháy bỏng, ướt đẫm, tuyệt vời. Miệng anh giữ chặt lấy cô, lưỡi anh trượt ra trượt vào trong miệng cô cùng lúc những ngón tay anh cũng làm vậy tại nơi nhạy cảm nhất của cô cho đến khi cô oằn người áp chặt vào tay anh và rên rỉ thích thú.

Anh không thể đợi lâu hơn nữa. Anh di chuyển giữa hai chân cô, tách đùi cô rộng ra, và bắt đầu từ từ xâm nhập vào bên trong cô. Móng tay của cô ấn sâu vào bả vai anh. Cô quăn quại, cố tránh khỏi anh, và vô tình lại làm cho anh đẩy sâu hơn vào bên trong người cô. Anh dừng lại khi anh cảm nhận được màng trinh của cô chặn anh lại. Anh cố nhẹ nhàng khi anh thúc qua rào chắn. Cô không chịu để cho anh làm. Cô siết chặt chống lại anh và cố gắng đẩy anh ra.

Anh xoa dịu cô với những lời ngọt ngào trong khi anh ve vuốt lưng cô. Cô không hiểu ý anh khi anh nâng đùi cô cao lên bên hông anh.

"Đừng chống lại anh, Nicholaa," anh thì thầm.

Cô không hiểu hết những gì anh đang nói với cô. Tâm trí của cô đang rối loạn với những cảm xúc. Cô đang run lên vì ham muốn, nhưng sự đau đớn mà anh đang gây ra làm cho khao khát và nỗi đau hoà lẫn vào nhau thành những cảm giác khó hiểu. Cô không muốn anh làm cô đau, nhưng cô cũng không muốn anh dừng lại.

Anh không cảnh báo với cô lời nào. Với một cái thúc mạnh mẽ, anh vượt qua màng chắn bảo vệ và hoàn toàn ấn sâu vào trong cô.

Nicholaa thét lên trong sự đau đớn. Cô bám vào chồng cô, vùi khuôn mặt cô trên cổ anh, và yêu cầu anh tránh xa cô ra.

Anh không chịu làm theo ý cô.

"Royce, anh đang làm em đau."

Dồn hết trọng lượng trên hai khuỷu tay, anh hôn cô cuồng nhiệt. Bàn tay anh giữ lấy khuôn mặt cô. Nicholaa lại cố tránh khỏi người anh, nhưng trọng lượng của anh làm cho chuyện đó là bất khả. Nước mắt chảy dài trên mặt cô. Cô đang đau nhói, mặc dù thực ra cảm giác đó đã dịu đi rất nhiều.

Vẻ mặt Royce thật dữ dội, quyết tâm, nhưng hết sức dịu dàng. "không lâu nữa em sẽ dễ chịu hơn," anh thì thầm. Anh hít một hơi thở sâu, hỗn hển. "Cho anh chỉ một phút thôi, em yêu. Rồi anh sẽ giúp em thích nó."

Cô không muốn anh giúp cô. Cô muốn anh tránh khỏi người cô. Anh lại cố hôn cô. Cô quay mặt tránh anh. Royce di chuyển theo. Anh mút nhẹ môi dưới của cô với răng anh cho đến khi cô mở miệng ra cho anh; sau đó anh hôn cô một nụ hôn dài và say đắm.

Royce không biết anh có thể kiểm soát được bao lâu nữa. Sự tra tấn ngọt ngào khi giữ yên bên trong cô làm anh đau nhức nhối. Anh muốn đắm vào nơi chật khít của cô hết lần này đến lần khác cho đến khi anh phun hạt giống của anh vào người cô.

Anh muốn cô khao khát chuyện đó nhiều như anh vậy. Sự thỏa mãn của cô quan trọng hơn sự thỏa mãn của riêng anh.

Anh hôn cô càng lâu thì cô càng thoải mái. Royce cố tình cho cơ thể cô có thời gian để điều chỉnh với anh, và cuối cùng thì cô cũng bắt đầu vuốt ve vai anh, anh nghĩ cơn đau ban đầu có thể đã dịu xuống.

Bàn tay của anh di chuyển xuống giữa thân thể đang dính chặt vào nhau của họ. Nicholaa chụp cổ tay của anh và chặn anh lại. "Thả ra, Nicholaa," anh ra lệnh, giọng của anh thì thầm dứt quãng. "Em sẽ thích mà."

Cô không thể ngăn anh lại. Anh nói đúng, cô nhận biết với tiếng thở dài. Cô thật sự thích cách anh đang chạm vào cô. Những ngón tay của anh biết nơi nào nên chạm vào. Khi ngón tay cái của anh miết nhẹ trên cái núm nhỏ nhạy cảm giấu giữa nếp gấp mềm mại của cô, cô suýt rơi xuống giường. Khoái cảm thật dữ dội, mãnh liệt.

Anh tiếp tục cực hình ngọt ngào này cho đến khi cô cảm thấy như cơ thể cô tan chảy trong vòng tay anh. Theo bản năng toàn thân cô siết chặt quanh

người anh. Anh rên rỉ. Anh rút ra một chút, sau đó đâm sâu lại vào trong người cô.

Sự kèm chế của cô không còn nữa. Dường như cô không thể nghĩ được điều gì. Sức ép đang dâng cao bên trong cơ thể cô đến mức không thể chịu nổi. Cô muốn Royce dừng lại, vì đột nhiên cô kinh hoàng với những cảm xúc quá dữ dội của cô, nhưng cô lại không muốn anh dừng lại, và điều đó thậm chí còn làm cho cô hoảng sợ hơn.

"Royce, em không thể - "

Anh cướp lấy lời nói của cô bằng một nụ hôn say đắm. "Không sao đâu, em yêu. Đừng sợ. Anh sẽ bảo vệ em an toàn."

Những lời nói xoa dịu của anh đẩy nỗi sợ hãi và sự kèm chế của cô đi. Anh sẽ bảo vệ cô an toàn. Trái tim Nicholaa chấp nhận những gì mà lý trí cô không thể sắp xếp. Cô để cho cảm xúc dẫn dắt mình. Cô kéo đầu gối lên để anh có thể tiến sâu hơn vào bên trong cơ thể cô, rồi liều lĩnh uốn cong người áp sát vào anh.

Sự kèm chế của anh nổ tung. Anh thúc mạnh vào cô hết lần này đến lần khác, lúc này lý trí của anh không thể suy nghĩ được gì ngoài việc đem khoái cảm đến cho cô và bản thân anh. Nghi lễ giao phối cứ tiếp diễn. Chiếc giường rung chuyển với những cái đẩy mạnh mẽ của anh. Và của cô.

Cô biết cô sẽ tan chảy trong cánh tay anh. Cô không quan tâm. Cô gọi tên anh khi hết đợt sóng khoái cảm này đến đợt sóng khoái cảm khác bùng nổ trong cơ thể cô. Đỉnh điểm của cô quá mãnh liệt đến nỗi cô bắt đầu khóc.

Khi anh cảm thấy cô siết chặt lấy anh và hét to tên anh, anh cũng tìm được đỉnh điểm của mình. Anh phun hạt giống của anh vào trong cô với tiếng rên rỉ đầu hàng.

Cô nghĩ có thể là cô đã chết. Nhưng trái tim cô đang đập điên cuồng cho cô biết là cô vẫn còn sống. Khi Royce khẽ rên rỉ và đổ sập trên người cô, cô nghĩ có thể anh cũng có cảm giác giống như cô.

Cô mệt lử trong hạnh phúc và rất kinh ngạc về những gì vừa mới xảy đến với cô. Cô nhắm mắt lại và cố hiểu hành động tuyệt vời đó.

Phải mất một lúc lâu Royce mới tỉnh lại. Anh không muốn di chuyển. Mùi hương ái ân của họ vẫn còn lảng vảng trong không khí xung quanh. Anh thích mùi hương đó. Anh cũng thích mùi đàn ông của anh trên cơ thể cô.

Chúa ơi, anh thật mãn nguyện. Dường như việc ôm Nicholaa trong cánh tay anh thật thích hợp. Như thế cô luôn thuộc về anh.

"Royce?"

Anh lau bầu thay cho trả lời.

"Anh đang nghiền nát em."

Anh miễn cưỡng nằm ngửa ra. Cô rúc vào bên cạnh anh và dùng vai anh làm gối.

Những ngón tay của cô vuốt ve ngực anh. "Em có làm cho anh hài lòng không, chồng yêu?"

Bàn tay của anh phủ lấy bàn tay cô. "Có, em đã làm cho anh hài lòng."

Cô đợi dài phút để nghe thêm một lời khen khác nữa, sau đó thì thầm, "Và?"

Anh vừa ngáp vừa hỏi. "Và cái gì?"

Cô lại đợi anh nói thêm những lời khen ngợi cô. Anh chờ cô giải thích cô muốn gì từ anh.

Không ai nói lời nào. Không lâu sau Nicholaa bắt đầu cảm thấy bị tổn thương. Cô rùng mình và lẩn xa khỏi Royce. Cô đang bắt đầu cảm thấy xấu hổ với cách cư xử phóng dăng của cô. Sự im lặng của anh đang làm xấu đi sự kết hợp tuyệt vời của họ.

Nicholaa kéo chăn lên và quay lưng lại với anh. Nước mắt dâng đầy trong mắt cô. Cô không hiểu tại sao cô lại có cảm giác như muốn khóc, nhưng cô cảm thấy vậy. Cô hy vọng rằng Royce sẽ không biết cô đang cư xử một cách ngốc nghếch. Anh sẽ yêu cầu lời giải thích, và vì cô không hiểu tại sao cô đang cảm thấy rất buồn, cô chắc chắn là cô không thể giải thích với anh.

"Nicholaa?"

Giọng của anh khô khốc một cách trù mến khi anh thì thầm tên cô. "Trở lại đây."

"Tại sao?"

"Đó là nơi nơi em thuộc về."

Đó không phải là một lời khen, nhưng cảm giác vui mừng của cô thì cảm thấy đó giống như một lời khen. Cô lẩn qua sát vào anh. Royce ôm choàng lấy cô và kéo cô sát vào anh.

Không còn lời khen nào nữa, cũng không lời tỏ tình nồng nhiệt nào khác. Tuy thế, anh hôn lên đỉnh đầu cô.

Chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng đơn giản.

Nhưng nó cũng quá đủ.

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Royce đã rời khỏi phòng ngủ khi Nicholaa tỉnh giấc. Ánh nắng ủa vào qua cánh cửa sổ mở. Khi cô nhận ra là đã quá trưa, cô lấy làm ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ ngủ ngon, hoặc trẻ như thế này. Cô nghĩ mình thật hư hỏng với tiếng thở dài hạnh phúc.

Cô cảm thấy tuyệt vời cho đến khi cô rời khỏi giường. Cô nhận thấy cái nhói đau giữa hai đùi cô. Hai chân cô tê cứng. Mặc dù vậy sự khó chịu không làm cho những ký ức đêm qua trở nên xấu đi. Không gì có thể làm hỏng vẻ đẹp của việc làm tình của họ.

Bây giờ cô chính thức là vợ của anh, cô nhận ra điều đó với một nụ cười. Cô đã làm tốt nhiệm vụ của cô và cũng đã làm cho anh hài lòng.

Họ có thể có một cuộc sống tốt đẹp cùng nhau. Royce là một người đàn ông tốt. Dĩ nhiên anh là một người Norman, nhưng anh cũng rất tử tế, ân cần, và hiểu biết.

Nicholaa chần chừ trong phòng ngủ cho đến khi cô nhận biết là sự ngượng ngùng đáng khiến cho cô ẩn mình ở đây. Cô không chắc cô nên cư xử như thế nào khi cô gặp lại Royce. Anh có muốn cô chào anh bằng một cái hôn không? Cô lắc đầu với ý nghĩ kỳ lạ đó. Người đàn ông này là một chiến binh. Tất nhiên anh sẽ không muốn cô hôn anh vào ban ngày. Có lẽ là anh không muốn cô thể hiện tình cảm ở trước mặt binh sĩ của anh. Tuy thế, nếu họ tình cờ gặp nhau trong hành lang, thì...

Cô thở dài ầm ĩ. Cô thật là ngớ ngẩn. Cô có cả ngôi nhà để điều hành, và có nhiều nhiệm vụ gấp gáp khác cần được cô thực hiện ngay. Cô không nên

mất thời gian lo lắng đến những gì chồng cô muốn và sự bối rối của riêng cô.

Nicholaa mặc chiếc áo dài màu xanh nhạt với áo trong màu kem, sau đó vội vã đi xuống dưới lầu. Kỳ lạ, nhưng cô không đụng phải người hầu nào trên đường đi xuống cả.

Có một nhóm hiệp sĩ đông đảo đang tụ tập ở đại sảnh. Họ đứng tụm lại quanh chiếc bàn dài. Chỉ có ba người đàn ông là đang ngồi. Cô nhìn thấy Royce ngay đầu bàn. Anh một nửa quay lưng lại với cô, thấp giọng trao đổi với binh sĩ của anh. Lawrence ngồi bên phải Royce, và chàng trai trẻ có mái tóc vàng hoe tên Ingelram ngồi bên trái anh.

Mọi người có vẻ căng thẳng. Nicholaa cho là đang diễn ra một cuộc họp kín quan trọng, và cô không biết liệu cô có nên cắt ngang. Rồi Lawrence đột ngột nhìn lên. Anh nhìn thấy cô, mỉm cười, và thúc nhẹ Royce.

Chồng cô từ từ quay đầu anh lại. Anh không cười. Anh chỉ nhìn cô một hồi lâu, sau đó vẫy tay ra hiệu cho cô tiến về phía trước.

Kỳ quặc, nhưng cô nghĩ cô nhìn thấy sự nhẹ nhõm trên vẻ mặt của anh, nhưng thật chẳng hiểu sao nữa. Tại sao anh lại cảm thấy nhẹ nhõm khi gặp cô?

Cô đẩy ý nghĩ đó sang một bên trong khi cô cố giấu đi sự bức bối của cô. Chúa ơi, sao mà cô ghét khi anh vẫy tay ra hiệu cho cô đến thế. Người đàn ông này không thể thốt ra một lời chào mừng hoàng sao? Và tại sao thỉnh thoảng anh lại không thể đến bên cô chứ? Nicholaa quyết định đặt các câu hỏi đó với anh ngay khi họ được ở một mình.

Mọi người nhìn cô khi cô băng qua phòng. Cô cảm thấy mình vụng về và thiếu tự tin, một cảm giác lạ lẫm với cô và cô không thích chút nào.

Cô hít thật sâu. "Xin thứ lỗi cho em vì đã cắt ngang cuộc họp của anh, phu quân," cô thốt ra. "Em - "

Cô đột ngột dừng lại, sau đó thở gấp vì bất ngờ.

Cậu nhóc Ulric đã về nhà. Đứa bé đang ngủ say, co người trong cánh tay Royce. Nó được quấn trong một chiếc mền trắng, và cô chỉ có thể nhìn rõ khuôn mặt của nó.

Nicholaa nhìn chăm chăm vào đứa cháu trai xinh đẹp của cô trong khi cố gắng kìm lại những giọt nước mắt đã dâng lên trong mắt cô.

Thậm chí cô không nhận ra là cô đã vội vã đến bên Royce. Anh chộp quanh thắt lưng cô để giữ cô đứng vững. Cuối cùng thì cô cũng nhìn lên anh, hơi thở của anh nghẹn lại trong cổ họng. Sự vui mừng trong ánh mắt cô sưởi ấm trái tim anh.

Royce không thể tưởng tượng được tại sao niềm vui của cô lại có nhiều ý nghĩa đối với anh, nhưng anh chấp nhận sự thật là niềm vui của cô đã trở thành niềm vui của anh.

Nicholaa cảm thấy một giọt nước mắt chảy dài xuống má cô. Cô lau sạch nó đi. "Cảm ơn anh."

Anh gật đầu.

"Em có nên bế Ulric lên lầu để cho anh có thể tiếp tục cuộc họp của anh không?" cô hỏi.

"Những người hầu đang lau dọn phòng của nó," Royce trả lời. Anh siết chặt cánh tay anh quanh thắt lưng cô khi cô cố di chuyển. "Tội anh không có họp," anh nói thêm gần như là một lời giải thích muộn màng.

"Nhưng anh đang thì thầm" cô đột ngột hiểu ra lý do. "Anh hạ thấp giọng để không đánh thức đứa bé."

Anh lại gật đầu. Anh thả cô ra, sau đó đứng lên và đặt Ulrich trong cánh tay cô. Sau khi ra dấu cho người của anh rời khỏi phòng khách, Royce bắt đầu hướng về ngưỡng cửa. Sau đó anh đột ngột quay lại và đi về phía cô. Anh nắm chặt cầm cô, cúi xuống, và hôn cô say đắm.

Cô chớp lấy áo chèn của anh bằng một tay và ôm choàng đứa bé đang ngủ bằng tay kia thì anh lùi lại. "Hôm nay em cảm thấy tốt chứ?" anh hỏi, giọng của anh thì thầm khô khốc.

Phải mất cả phút cô mới tập trung được vào những gì anh đang hỏi cô. Sau đó cô gật đầu. "Anh vừa mới mang cháu trai em về cho em," cô trả lời. "Sao em có thể không cảm thấy tốt chứ?"

Anh lắc đầu. "Đó không phải ý anh," anh nói. "Tôi qua anh đã làm em đau. Đó là chuyện không tránh khỏi, Nicholaa, nhưng bây giờ anh lo ngại rằng anh có thể đã rất thô bạo với em."

Cô ngay lập tức nhìn vào ngực anh. Cô có thể cảm thấy má cô đỏ bừng. "Anh đã rất thận trọng," cô thì thầm. "Và em chỉ hơi bị đau thôi."

Anh bắt đầu xoay người lại, rõ ràng là hài lòng với lời giải thích của cô. Cô siết chặt bàn tay đang bám vào áo chèn của anh và buột miệng hỏi. "Royce? Anh có muốn em hôn anh mỗi buổi sáng không?"

Anh nhún vai. "Em có muốn không?"

"Không phải là em muốn hay không," cô trả lời. "Đó là chuyện mà chúng ta nên làm - vì Ulrich."

Anh nhướn cao chân mày. Hai má cô đỏ bừng. Anh cảm thấy buồn cười. Thật là thú vị khi thấy cô bị bối rối. "Chúng ta nên hôn Ulrich à?" anh hỏi,

biết rõ đó không phải là ý của cô. Anh chỉ là không muốn cuộc trò chuyện thú vị này chấm dứt.

"Đúng, dĩ nhiên chúng ta nên hôn Ulric. Đưa bé cần được âu yếm, Royce. Nhưng chúng ta cũng nên hôn nhau trước mặt Ulric. Sau đó nó sẽ cảm thấy thích điều đó. "

Cô nghĩ là cô đang làm cho mọi thứ trở nên lộn xộn. "Đứa bé nên được bao bọc bởi một gia đình hạnh phúc," cô tiếp tục. " nếu nó nhìn thấy chúng ta hôn nhau, nó sẽ nghĩ là chúng ta hạnh phúc. Bây giờ anh hiểu rồi chứ?"

Anh toét miệng cười với cô. Anh cúi xuống cho đến khi môi anh chỉ còn cách miệng cô vài centimet. "Anh hiểu là em muốn anh hôn em mỗi buổi sáng."

Anh không cho cô thời gian để tranh cãi. Anh hôn cô chỉ để cho cô quên đi vấn đề đó, rồi lại định rời khỏi phòng khách.

Cô vội vã theo sau anh. "Royce, thế còn Justin thì sao?"

"Cậu ấy thì thế nào?" anh hỏi qua vai anh.

"Anh cũng mang cậu ấy về nhà luôn phải không?"

"Ừ."

Cô không hiểu thái độ đột nhiên trở nên cộc lốc của anh. "Em muốn chào mừng em trai của em đã trở về nhà," cô nói. "Anh có thể vui lòng yêu cầu cậu ấy vào trong được không?"

Royce dừng lại. Anh quay lại và nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu. Cô nhận thấy vẻ mặt không thể tin nổi của anh. Cô đã nói gì để gây ra phản ứng đó nhỉ? Cô muốn biết.

"Yêu cầu cậu ấy à?" Giọng của anh đã chuyển sang cộc cằn.

Cô gật đầu. "Đúng, làm ơn đi."

Anh thở dài. "Nicholaa, em hiểu vị trí của Justin bây giờ chứ?"

Cô không biết anh đang nói về cái gì. "Em hiểu là bây giờ cậu ấy đang có mặt ở nhà, " cô trả lời.

"Nơi này không còn nhà của cậu ấy nữa, vợ yêu. Nó thuộc về anh. Em trai của em bây giờ là lính trong hàng ngũ của anh. Anh không yêu cầu bất cứ thứ gì từ người của anh. Anh đưa ra mệnh lệnh, chứ không yêu cầu."

Từ vẻ mặt của cô anh cho là cô vẫn không hiểu.

"Được rồi, vậy thì," cô nói. "Vui lòng ra lệnh cho em trai của em vào trong."

"Không."

"Không à?"

Cô phải đuổi theo anh đến cửa trước thì cô mới có thể chặn anh lại. "Em không hiểu tại sao anh lại quá khó khăn, " cô nói. "Justin được sinh ra và lớn lên ở đây. Đây là nhà của cậu ấy. Nếu anh không muốn cậu ấy vào trong, thì em sẽ ra ngoài. "

Anh chặn ở ngưỡng cửa. "Em sẽ ở lại bên trong và chăm sóc cho Ulric, Nicholaa. Em có thể gặp Justin sau khi cậu ấy đã ổn định."

Cô cau mày trong sự lúng túng, nhưng quyết định không tranh cãi. "Em sẽ vui vẻ chờ cho đến khi cậu ấy ổn định. Anh nghĩ nó cần một hay hai giờ để ổn định?"

"Không, vợ yêu, anh nghĩ ít nhất cũng là cả tháng, có thể hơn. Cho đến lúc đó em sẽ tránh xa cậu ấy. Em hiểu không?"

Royce đóng cánh cửa sau lưng anh lại trước khi cô có thể phản đối lời tuyên bố kinh khủng đó. Nicholaa không thể tin nổi là anh thực sự định nói vậy. Anh không thể mong cô lờ đi em trai của cô.

Cô ngẫm nghĩ về điều đó cho đến khi Ulric bắt đầu vịn người trong cánh tay cô. Cô nhìn xuống và thấy cậu nhóc đang mỉm cười với cô. Ngay lập tức cô cảm thấy khá hơn. Cô mang đứa bé lên lầu và đặt nó trong căn phòng mới của nó.

Thời gian còn lại trong ngày Nicholaa chơi với cháu trai của cô. Cô nghĩ Ulric thật thông minh. Cậu nhóc có thể đi từ góc phòng bên này đến góc phòng bên kia với một tốc độ và sự linh hoạt làm cô sửng sốt. Nếu bây giờ cậu nhóc đã nhanh nhẹn như thế này, thì khi nó đi được nó sẽ đi nhanh cỡ nào?

"Chúng ta sẽ phải đóng đinh mọi vật dụng xuống sàn nhà một khi nó bắt đầu chạy qua chạy lại," Clarise bình luận. "Cô có thể bế nó một lát không, nữ chủ nhân? Tướng quân muốn chúng tôi chuyển cái tủ này đến phòng ngài ấy."

Nicholaa hủy bỏ mệnh lệnh đó. "Để nó ở đây, Clarise. Chúng ta có thể dùng nó để đựng những món đồ của Ulric."

Trước bữa ăn tối đêm đó, Nicholaa đã huỷ bỏ ít nhất là sáu mệnh lệnh nữa của Royce. Anh bảo Cook chuẩn bị món chim cút cho bữa tối. Cô thay đổi mệnh lệnh thành gà lôi.

Sau khi Ulric đã được đặt vào giường ngủ, và Alice làm bà vú cho nó cho đến khi cô có thể sắp xếp một người thích hợp, Nicholaa quay lại đại sảnh. Chiếc bàn dài đã được di chuyển đến giữa phòng, gần lò sưởi. Cô sai người chuyển nó trở lại chỗ cũ. Những người hầu làm theo yêu cầu của cô, vì họ rất trung thành với cô.

Thậm chí Nicholaa còn không nghĩ đến việc Royce sẽ nhận thấy mệnh lệnh của anh đã không được thực hiện. Anh chẳng nói một lời nào về vị trí của chiếc bàn. Anh cũng ăn nhiều gà lôi. Bữa ăn tối thật sự rất vui vẻ. Lawrence và Ingelram ngồi cùng bàn với họ, và cuộc đàm thoại hầu hết chỉ tập trung vào kế hoạch mở rộng pháo đài. Tuy nhiên Royce không nói chi tiết về kế hoạch của anh.

"Anh có ý định xây dựng một bức tường mới hay củng cố lại bức tường vững chắc hiện nay?" Nicholaa hỏi.

"Không, nữ chủ nhân, bức tường đó không vững chắc đâu" Ingelram nói.

Nicholaa nhìn người thuộc cấp. "Không à?"

Như thế Ingelram bị nữ chủ nhân xinh đẹp của anh bỏ bùa đến nỗi anh không thể nhớ là họ đang nói về chuyện gì. Đôi mắt xanh đẹp tuyệt của cô lấy đi lý trí của anh. Nụ cười của cô cướp mất trái tim anh. Anh gần như không thể thở được.

Cái khuỷu tay bên hông giúp anh lấy lại sự tự chủ của mình. Anh xoay lại và bắt gặp cái nhìn giận dữ của tướng quân. "Cậu có thể ra ngoài, Ingelram."

Gã thuộc cấp nhảy dựng lên làm theo lời của thủ lĩnh, làm ngã cái ghế khi anh vội vàng đứng lên. Anh ta vội vã dựng lại cái ghế, cúi đầu chào Royce, rồi chạy ra khỏi phòng.

"Anh ta làm sao thế?" Nicholaa hỏi.

"Là cô," Lawrence nói.

Vai của Nicholaa thẳng lên. "Anh nói vậy là có ý gì, Lawrence? Tôi chỉ mới nói có một câu với Ingelram thôi. Tôi không thể làm cho anh ta khó

chịu được. Tuy nhiên suốt bữa ăn tối hành vi của anh ta đặc biệt khác thường, phải không, Royce?"

Cô chờ cái gật đầu của chồng cô, sau đó quay lại phía Lawrence. "Anh thấy không? Royce cũng nhận thấy điều đó. Tại sao à, Ingelram ăn không bao nhiêu." Cô chỉ tay về phía cái đĩa gỗ còn đầy thức ăn. "Chắc là anh ta cảm thấy không khỏe."

Lawrence mỉm cười. Ingelram không bị bệnh. Chàng trai trẻ không ăn vì cậu ta nhìn nữ chủ nhân xinh đẹp của cậu ta quá chăm chú. Người thuộc cấp thừa nhận cô đúng là một người phụ nữ quyến rũ. Và khi đôi mắt xanh đó nhìn thẳng vào một người đàn ông, nó có thể khiến cho người đàn ông quên hết mọi ý nghĩ của anh ta.

Nicholaa phân vân về nụ cười đột ngột của Lawrence. Cô nghĩ đó là một phản ứng kỳ quặc với lời suy đoán của cô về chuyện Ingelram có thể bị ốm. Cô đặt vấn đề đó qua một bên và nhìn Royce. Anh cũng đang mỉm cười. Cô không hiểu tại sao chồng cô lại vui vẻ, nhưng quyết định chớp lấy cơ hội này. "Justin có cảm thấy khỏe không?"

Royce nhún vai. Sau đó anh thay đổi đề tài. "Lawrence, ngay khi cậu ăn xong, gọi hết người hầu đến đây."

"Tại sao anh lại muốn gọi hết người hầu đến đây?" Nicholaa hỏi.

"Anh muốn nói chuyện với họ."

Cô lờ đi cái cau mày của anh. "Hầu hết người hầu đã ngủ rồi, chồng yêu. Họ phải thức dậy trước bình minh mỗi ngày. "

Royce lờ cô. "Lawrence?"

"Vâng, tướng quân," người thuộc cấp nói. "Tôi sẽ thực hiện ngay lập tức."

Nicholaa lại bắt đầu phản đối. Royce đặt bàn tay anh trên tay cô và bóp nhẹ. Ngay khi Lawrence rời khỏi phòng ăn, Royce quay về phía cô. "Không được chất vấn mệnh lệnh của anh nữa, Nicholaa. "

"Em không chất vấn," cô tranh cãi. Cô cố rút tay cô ra. Anh không để cho cô làm vậy. "Em chỉ là tò mò. Xin vui lòng nói cho em biết tại sao anh lại muốn nói chuyện với những người hầu vào giờ giấc muộn màng như thế này."

"Rất tốt," anh nói. "Anh đã đưa ra những chỉ thị cụ thể sáng nay, và họ không làm theo mệnh lệnh của anh. Những người chống đối anh sẽ bị đuổi cổ ra khỏi nhà."

Cô hoảng hồn. "Đuổi cổ à? Nhưng họ sẽ đi đâu chứ? Họ thuộc về nơi này. Chắc chắn anh không hề có ý định ép họ phải ra khỏi nhà."

"Anh không quan tâm đến cái chỗ chết tiệt nào mà họ sẽ đi," anh độp lại bằng một giọng cứng rắn.

"Những... chỉ thị đó rất quan trọng hả?"

"Không."

"Vậy thì - "

"Mỗi một mệnh lệnh phải được làm theo," anh nói. "bất kể là những binh sĩ hay những người hầu."

Nicholaa tức điên lên bởi sự cứng nhắc của anh đến nỗi cô muốn hét lên. Tuy nhiên cô lo lắng cho những người làm của cô, và cô biết việc quát tháo người chồng kiêu ngạo của cô sẽ không giúp gì được họ. "Anh sẽ không cho họ thêm cơ hội thứ hai à? Bị một tội và họ bị kết án à?" cô hỏi.

"Tại chiến trường một hiệp sĩ được không bao giờ có được cơ hội thứ hai."

"Đây không phải là chiến trường."

Không, anh tự nhủ nó là một trận chiến. Và Nicholaa là đối thủ của anh. Anh biết chính cô là người đã thay đổi mệnh lệnh của anh. Bây giờ anh muốn cô thừa nhận điều đó. Sau đó anh sẽ bình tĩnh giải thích tầm quan trọng của việc tổ chức, sự cần thiết của phân cấp, và chỗ đứng của cô trong nhà anh.

Anh suýt mỉm cười. Vợ anh giận dữ đến nỗi cô gần như ngồi không yên. Sự huấn luyện đang bắt đầu.

Giọng nói của anh nhẹ nhàng khi anh nói, "Đừng lớn tiếng với anh, vợ yêu."

Nicholaa nhìn chăm chăm vào chồng cô một lúc lâu. Cuối cùng cô kết luận là anh không hề hù dọa. Cô hít một hơi thật sâu. Cô không định để cho người hầu của cô nhận trách nhiệm cho những quyết định sai lầm của cô. "Em có một yêu cầu, chồng yêu."

"Đó là gì?"

"Em mong muốn được nói chuyện với những người hầu trước, nếu anh cho phép sự can thiệp của em."

Cô lấy làm mừng khi anh chỉ gật đầu, tia sáng ấm áp lóe lên trong mắt anh, nhưng cô không hiểu tại sao anh lại có phản ứng đó.

Những người hầu vội vã đi vào đại sảnh, một số vẫn mặc quần áo ngủ. Nicholaa đứng lên và đi vòng qua bàn, tay của cô khoanh trước ngực, vẻ mặt cô hoàn toàn trầm tĩnh.

Alice là người có mặt sau cùng. Nicholaa gật đầu với bà. "Chồng tôi đã tử tế cho phép tôi nói chuyện với các người trước," cô bắt đầu. Cô hài lòng là giọng nói của cô không run rẩy; trái tim cô thì sắp sửa vỡ tung. "Hôm nay chủ nhân của các người đã đưa ra cho các người một số mệnh lệnh cụ thể."

Vài người hầu gật đầu. Nicholaa mỉm cười. "Tôi đã thay đổi những mệnh lệnh đó. Đó là sai lầm của tôi," cô thêm. "Và tôi xin lỗi chồng tôi và các người vì đã tạo ra sự nhầm lẫn."

Khi cô nói đến khúc khó khăn, cô lại hít một hơi thở sâu khác. "Trong tương lai, khi chồng tôi ra lệnh, các người sẽ phải tuân theo nó. Nếu tôi vô tình phủ nhận mệnh lệnh đó, vui lòng nhắc nhở với tôi rằng các người phải làm theo mệnh lệnh của chủ nhân các người. Bây giờ anh ấy là lãnh chúa của pháo đài này, và các người phải trung thành đối với anh ấy, trên tất cả những người khác."

Clarise bước tới một bước. "Thậm chí trên cả cô hã, nữ chủ nhân?" cô hỏi với cái cau mày.

Nicholaa gật đầu. "Đúng, thậm chí trên cả tôi. Còn câu hỏi nào khác không?"

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô là người ra lệnh trước và tướng quân thay đổi nó?" Alice nói với ra.

"Bà sẽ làm theo mệnh lệnh của chồng tôi, Alice. "

Người hầu gật đầu. Nicholaa giữ nụ cười của cô. "Bây giờ chồng tôi muốn được nói chuyện với các người."

Cô không đi về phía Royce mà từ từ rời khỏi phòng ăn, hy vọng là anh sẽ không gọi cô lại. Cô biết cô không thể giữ được nụ cười của cô khi mà cô đang điên tiết.

Nicholaa lẩm bẩm một mình suốt đường lên cầu thang. Chồng cô là một tên vô lại. Đầu tiên anh đánh chiếm pháo đài của cô, và bây giờ anh cũng quyết tâm lấy đi lòng trung thành của những người hầu của cô. Nó thật là rất bất công và cũng không công bằng. Tại sao cô luôn là người phải nhượng bộ? Cô cho rằng đó là vì người Norman đã thắng cuộc chiến. Tuy thế, bây giờ cô là vợ của Royce, và anh nên cân nhắc đến những ý kiến của cô.

Cô đi qua phòng ngủ trước đây của cô và quyết định ghé thăm Ulric. Chắc chắn là hình ảnh đứa trẻ đáng yêu sẽ nhắc nhở cô tại sao cô đang cố hoà hợp với người chồng ngoan cố của cô.

Cô cố càng nhẹ nhàng càng tốt khi cô đi vào bên trong để không làm đứa bé tỉnh giấc. Nicholaa đang định đóng cánh cửa phía sau cô lại thì cô nghĩ là cô nhìn thấy một bóng người di chuyển trong bóng tối trên trái cô. Cô quay lại theo bản năng. Sau đó cô cố la hét. Một bàn tay bịt cứng miệng cô để chặn âm thanh đó lại. Nicholaa cảm thấy như thể cô bị lôi sát vào một bức tường đá.

Cô chiến đấu như một người phụ nữ hoang dã. Cô cắn tay kẻ bắt giữ cô trong khi cô cào vào cánh tay hằn với móng tay của cô.

"Quý tha ma bắt, Nicholaa. Ngừng lại mau. Là anh, Thurston đây."

Cô buông mình ngã vào người anh. Anh trai của cô bỏ tay anh ra và từ từ xoay cô lại đối mặt với anh.

Cô không thể tin nổi là anh trai cô đang đứng đó, trước mặt cô. Cảm xúc tràn ngập trong cô. Và kinh hoàng. "Anh điên rồi hả, Thurston?" cô thì thầm. "Tại sao lại liều lĩnh như vậy? Sao anh lại vào được bên trong? Chúa lòng lành, nếu họ tìm được anh ở đây..."

Thurston ôm choàng lấy cô và ôm chặt cô. "Anh vào phòng từ một trong những đường hầm bí mật. Anh phải gặp em, Nicholaa. Anh cần chắc chắn

là em không bị sao. Chúa ơi, anh gần như đã giết chết em, phải không? Khi anh nhìn thấy mái tóc vàng, anh biết mũi tên của anh đã bắn trúng em."

Sự đau khổ trong giọng nói của anh xé nát tim cô. "Nó chỉ là vết thương ngoài da," cô nói dối.

"Anh nhắm vào người Norman, nhưng vào giây cuối cùng em lại ném mình ra phía trước hấn ta. Tại sao vậy? Em đang định bảo vệ hấn ta à? Lúc đó anh đã nghĩ vậy, nhưng lời giải thích bây giờ không còn quan trọng nữa. Em có biết là anh ở đó không?"

"Em đã nhìn thấy anh, Thurston. Em đã đoán Royce là mục tiêu của anh."

"Royce ư? Đó có phải là tên của gã bắt giữ em không?"

"Anh ấy không phải là người bắt giữ em," cô thì thầm. "Anh ấy là chồng em."

Thurston không đón nhận tin đó với vẻ hài lòng. Anh bóp chặt cánh tay cô thật mạnh mà cô biết là cô sẽ bị thâm tím, và ánh mắt trong đôi mắt xanh của anh cho cô biết anh đang giận dữ. Nicholaa gỡ tay anh ra trong khi cô cố nghĩ ra cách giải thích cho anh hiểu. "Có rất nhiều chuyện cần nói," cô buột miệng nói. "Đừng đánh giá em cho đến khi anh biết tất cả mọi việc"

Cô nắm lấy tay anh trai cô và đưa anh băng qua phòng và rời xa đứa bé đang ngủ.

Ánh trăng lườn qua cửa sổ. Nicholaa thả nển và nhìn lên anh trai cô.

Thurston cũng cao lớn như Royce. Anh trai của cô có mái tóc vàng và khuôn mặt không hề có sẹo. Anh là một người đẹp trai, thậm chí cả khi anh đang cau có, nhưng anh trông có vẻ mệt mỏi.

"Anh không thể trở lại ở đây," Nicholaa nói. "Royce đã tìm ra hầu hết các đường hầm. Trước sau gì thì anh ấy cũng khám phá ra con đường dẫn đến căn phòng này. Em không muốn bất cứ chuyện gì sẽ xảy đến với anh. "

"Nicholaa, em đã bị ép phải kết hôn với gã Norman này à?"

Không có thời gian để giải thích chuyện gì đã xảy ra. Dù sao thì Thurston sẽ không bao giờ hiểu. Cô hít thật sâu. "Không phải."

Anh không muốn tin cô. "Em không bị ép buộc ư?"

"Không," cô lại nói. " Em đã chọn anh ấy. Nếu bất kỳ ai bị ép buộc vào cuộc hôn nhân này, đó là Royce, không phải em."

Thurston tựa người vào khung cửa sổ. Một tiếng sấm sét nổ vang ở đằng xa. Nicholaa giật nảy mình.

Anh trai của cô khoanh tay trước ngực và nhìn chăm chăm vào cô. "Tại sao em lại làm một chuyện như thế này?"

Cô biết sự thật sẽ chỉ làm cho anh giận dữ hơn. "Nếu trong một hoàn cảnh khác, và nếu anh có thể gặp chồng em, anh sẽ biết tại sao em lại chọn anh ấy. Royce là một người tốt, Thurston. Anh ấy đã chăm sóc em rất chu đáo."

"Hắn ta là người Norman."

Anh phun câu nhắc nhở đó ra như một lời báng bổ. Sự cuồng nộ trong giọng nói của anh làm dạ dày cô quặn lên. Nó cũng làm cho cô nổi giận. "Chiến tranh đã kết thúc, Thurston. Nếu anh không quỳ trước William và thề trung thành, anh sẽ bị mất mạng. Em cầu xin anh, hãy chấp nhận chuyện này. Em không muốn anh chết."

Anh lắc đầu. "Chiến tranh chưa kết thúc," anh nói. "Từng ngày trôi qua, phong trào kháng chiến càng phát triển mạnh mẽ hơn. Trước sau gì thì bọn anh cũng hạ bệ gã con hoang vua Norman."

"Anh không thể tin chuyện ngu ngốc này," cô khóc thét lên. Thurston thở dài mệt mỏi. "Em bị cô lập ở đây, Nicholaa. Em không thể hiểu. Chúng ta phải rời khỏi đây ngay bây giờ. Người của anh đang chờ bên ngoài trường thành. Quấn Ulric vào trong một tấm mền. Nhanh lên, trước khi cơn bão đến."

Nicholaa quá choáng váng đến nỗi lúc đầu cô không thể phản ứng. Thurston đứng án trước mặt cô. Cô lùi lại một bước, sau đó lắc đầu. "Em không thể đi với anh. Bây giờ Royce là chồng em. Em phải ở lại đây."

"Em không thể có ý định ở lại với hắn ta." Sự kinh tởm trong giọng nói anh trai cô làm cô dạ dày cô đau buốt. Cô cúi đầu. "Em muốn ở lại đây." Im lặng kéo dài một lúc lâu. Giọng của Thurston run rẩy khi anh lại nói. "Chúa thương xót cho linh hồn em, Nicholaa. Em đã yêu hắn ta, phải không?" Không hề nhận ra cho đến khoảnh khắc đó, khi cô phải đối mặt với sự thật, rằng cô đã có câu trả lời trong tâm trí cô. "Vâng, em yêu anh ấy."

Cảm thấy kinh tởm bởi lời thú tội của cô, anh tát mạnh vào má cô. Cái tát gần như làm cô ngã. Nicholaa loạng choạng, sau đó nhanh chóng đứng vững lại. Khuôn mặt cô rất bồng, nhưng cô không khóc. Cô chỉ nhìn lên anh trai cô và chờ xem anh sẽ làm gì tiếp theo.

Từ trước tới nay anh chưa bao giờ giơ tay lên với cô. Thurston luôn nóng nảy kinh khủng, nhưng anh cũng biết lý lẽ. Là chiến tranh, cô tự nhủ, đã biến anh thành một người xa lạ.

"Em đã trở thành kẻ phản bội," anh nói.

Những lời đó còn đau hơn cái tát. Mắt Nicholaa đầy nước. Cô tuyệt vọng cố nghĩ cách giả thích cho anh hiểu. "Em thương anh, Thurston, " cô nói.

"Và em lo lắng cho anh. Hận thù đã ăn sâu vào trái tim anh. Hãy nghĩ cho con trai anh. Ulric cần có anh. Hãy quên sự tự cao tội lỗi này và nghĩ cho tương lai của nó."

Anh lắc đầu. "Con trai của anh không có tương lai với người Norman," anh thì thầm. "Justin đâu rồi? Nó vẫn còn ở tu viện hả?"

Việc thay đổi đề tài làm cô tức điên lên. Phải chăng con trai anh có rất ít ý nghĩa đối với anh đến nỗi anh có thể quá dễ dàng từ bỏ trách nhiệm đối với Ulric của anh?

"Trả lời anh, Nicholaa," anh ra lệnh. "Justin đâu rồi?"

"Nó đang ở đây."

Nicholaa vươn ra phía trước để chạm vào cánh tay Thurston. Anh đẩy tay cô ra. "Xin đừng làm thế," cô thì thầm. "Justin muốn chết, Thurston, nhưng Royce sẽ không để cho nó chết."

Anh trai của cô không biểu lộ phản ứng gì với những lời khẩn nài của cô. "Chính xác thì nó đang ở đâu?"

"Nó ở chung với những người lính khác."

"Chúa ơi, chắc chắn là nó ghét sự nhục nhã đó."

"Royce đã hứa là sẽ giúp nó."

Thurston lắc đầu. "Đưa cho Justin một thông điệp giùm anh. Nói với nó là anh không hề quên nó. Anh sẽ quay lại... mau thôi."

"Không!"

Cô không nhận ra là cô đã hét to phản đối. Âm thanh vọng lên những bức tường. Ulric co người và bắt đầu rên rỉ. Nicholaa vội vã đi đến chiếc nôi và

nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng đứa bé. Ulric bỏ ngón tay cái của nó vào trong miệng và nhắm mắt lại.

"Tránh xa nó ra," Thurston ra lệnh. "Anh không muốn em chạm vào con trai anh."

Sự kinh tởm trong giọng nói anh làm cô cảm thấy mình như một người bị bệnh phong. Cô đứng thẳng lên từ chiếc nôi và xoay qua nhìn anh trai cô.

Ulric có thể ngủ lại nếu Royce không xô mạnh cánh cửa. Bản lẽ giữ nó lại, cho dù chỉ là gần như, và cánh cửa nảy vô tường hai lần trước khi dừng lại.

Nicholaa nhảy dựng lên. Ulric rống lên.

Royce đứng ở ngưỡng cửa. Đôi chân của anh dang ra và hai tay anh nắm chặt ở hai bên hông anh. Đó là một tư thế chiến đấu, cũng rất đáng sợ, nhưng ánh mắt trong đôi mắt anh làm cô kinh hoàng.

Nicholaa an toàn. Royce vừa mới bắt đầu đi lên cầu thang thì anh nghe được tiếng thét của cô. Lúc đó anh bắt đầu chạy rồi. Anh cảm thấy như thể tim anh ngừng đập. Anh tưởng tượng ra mọi khả năng xấu nhất trong tâm trí anh, và đến lúc anh đi đến phòng Ulric thì sự sợ hãi đã phá hủy anh.

Cô không sao. Anh nhìn chăm chăm vào vợ anh cho đến khi anh chắc chắn thực tế đó là thật.

Nicholaa cố tình giấu má trái khỏi chồng cô. Từ cái nhìn lạnh lẽo trong mắt anh cô biết là anh rất giận dữ. Nếu anh biết anh trai cô đã đánh cô, anh có thể quên mất anh là một người đàn ông nhẵn nài và sẽ trở thành một người vô lý như Thurston.

Cô quyết tâm ngăn chặn một thảm họa, nhưng cô không biết nên làm ngòi giận người nào trước. Đứa bé vẫn còn khó chịu, mặc dù sự im lặng

nặng nề đã phủ lên căn phòng. Tuy nhiên Ulric không gặp nguy hiểm. Nó rất an toàn. Royce thì có lẽ là không. Thurston đột ngột tiến thêm một bước.

Cô đứng ngay trung tâm phòng giữa hai kẻ thù. Thurston và Royce bây giờ đều nhìn chăm chăm vào cô. Cô hướng mắt nhìn người này, sau đó đến người kia.

Rồi sau đó cô chạy ngang qua phòng - đến với chồng cô.

Cô ném mình vào vòng tay anh. "Xin hãy kiên nhẫn," cô thì thầm. "Xin anh."

Sự đau khổ trong giọng nói cô làm cho sự giận dữ của anh biến mất. Anh ôm nhẹ cô, sau đó đẩy cô ra sau lưng anh và tập trung chú ý vào kẻ thù của anh.

Anh trai của Nicholaa bước thêm một bước khác lại gần anh.

Royce tựa vào khung cửa. Anh khoanh tay trước ngực và nhìn chăm chăm vào gã Saxon. Thái độ hờ hững của anh làm Thurston bối rối.

"Tôi đã mong anh đến sớm hơn, Thurston."

Royce nói lời nhận xét đó bằng một giọng điệu nhẹ nhàng làm cho anh trai Nicholaa hơi bị bất ngờ. Anh nhanh chóng trấn tĩnh. "Nicholaa đã nói cho anh nghe về lối đi bí mật à?"

Royce lắc đầu. Anh có thể cảm thấy vợ anh bóp chặt phía sau áo chên anh. Anh biết cô vô cùng khiếp sợ, và ngay lúc đó anh quyết định không kéo dài nỗi đau của cô. "Quyết định đi, Thurston" anh ra lệnh. Giọng của anh trở nên cứng rắn.

Nicholaa cố di chuyển đến bên hông chồng cô. Anh đẩy lưng cô ra đằng sau anh. Ánh mắt anh không hề rời khỏi khuôn mặt Thurston. "Sự lựa chọn

là của anh," anh nói. "Hoặc nộp gươm của anh và thề trung thành, nếu không..."

"Nếu không thì sao?" Thurston yêu cầu. "Nếu không thì chết, hả tên Norman? Tôi sẽ giết anh trước."

"Không!" Nicholaa la to. Cô cảm thấy tay ai đó đặt trên vai cô, cô quay lại, và nhìn thấy Lawrence đang đứng ngay sau lưng cô.

"Tướng quân?" Lawrence nói.

Royce không hề rời mắt khỏi Thurston. "Đưa vợ tôi về phòng, Lawrence. Ở lại đó với cô ấy."

Người thuộc cấp phải kéo tay Nicholaa ra khỏi lưng áo chên của Royce. "Không!" cô lại khóc thét lên. "Royce, đưa bé... làm ơn để cho em đưa Ulric đi."

Bây giờ thì đến phiên Thurston la to phản đối. "Em sẽ để con trai của anh tại đó, Nicholaa. Em đã chọn con đường của em."

Cô thả tay ra khỏi áo Royce. Vai cô cứng đờ khi cô đi ra khỏi phòng.

Royce tiến thêm một bước. Lawrence nắm lấy cánh tay Nicholaa và đóng cửa phòng lại.

Thurston bước thêm một bước về phía Royce. "Mày nên cho phép lính của mày vào trong phòng."

"Tại sao?"

Thurston mỉm cười. "Để bảo vệ mày. Bây giờ thì chỉ còn tao với mày, đồ khốn. Tao sẽ giết mày."

Royce lắc đầu. "Không, anh sẽ không giết tôi, Thurston. Thề có Chúa, tôi muốn anh thử." anh ngừng lại để thở dài. "Lúc đó tôi có thể giết anh. Tôi sẽ rất hài lòng với chuyện đó, nhưng vợ tôi sẽ đau khổ."

"Nó đã phản bội chính gia đình nó."

Royce nhướn cao chân mày. Mỗi phút trôi qua cố gắng kiềm chế cơn giận dữ của anh càng trở nên khó khăn hơn. "Nicholaa trở thành kẻ phản bội khi nào vậy?" anh hỏi với giọng êm ái, tự chủ. "Là trước hay sau khi anh bỏ rơi cô ấy?"

"Bỏ rơi nó à? Mày không biết là mày đang nói gì."

"Tôi không biết à? Anh đã để mặc cho cô ấy tự xoay sở," Royce phản kích. "Sau đó anh gởi con trai anh đến để tăng thêm gánh nặng cho cô ấy. Cô ấy đã đi một đoạn đường dài để giữ cho Ulric được an toàn, nhưng anh không quan tâm đến bất cứ sự hy sinh nào của cô ấy, phải không? Đúng, anh đã bỏ mặc cô ấy."

"Miền Bắc cần tôi," Thurston lẩm bẩm.

"À, đúng, miền Bắc," Royce kéo dài giọng. "Có phải đó là nơi anh đã để mặc cho em trai của anh chết dần chết mòn?"

Khuôn mặt của Thurston trở nên đỏ rực. Sự hận thù đối với người Norman thiêu rụi anh. Trong lý trí của anh không còn chỗ cho lý lẽ. "Tôi được báo là Justin đã chết."

Cái gì đó trong giọng của anh ta nói với Royce rằng anh ta không nói thật. "Không," anh nói. "Anh đã được báo là cậu ấy bị thương. Khi anh nghe vết thương là gì, anh đã để mặc cho cậu ấy chết dần. Đó là điều thực sự đã xảy ra phải không, Thurston? Justin trở thành vô dụng đối với anh khi chỉ còn một cánh tay để bảo vệ lý tưởng của anh."

Thurston bị dao động bởi những lý lẽ mà Royce đã vạch trần. Gã Norman đang cố làm cho anh cảm thấy anh phải chịu trách nhiệm cho hoàn cảnh khốn cùng của em trai anh. "Tôi tiếp tục chiến đấu vì tôi muốn trả thù cho em trai tôi."

Royce cảm thấy kinh tởm. Anh chỉ có một vài mảnh ghép của bức tranh. Anh chỉ suy đoán về chuyện Justin đã bị bỏ lại chờ chết. Bây giờ sự biện hộ của Thurston về hành động đê tiện của anh ta chứng tỏ là anh đã đoán đúng. Gã con hoang thật sự đã để mặc cho em trai của anh ta chết.

"Justin biết, phải không?" Royce hỏi.

Thurston nhún vai. "Nó hiểu. Em trai tôi cũng trở thành kẻ phản bội rồi à?" anh hỏi. "Nó nói với anh chuyện gì đã xảy ra? Hay là Nicholaa đã dụ nó nói ra? Trong tình trạng thảm hại của nó, Nicholaa đã thuyết phục được nó rằng tốt nhất là nó nên đi với người Normans chẳng?"

Royce không trả lời. "Nói cho tôi biết điều này," anh ra lệnh. "Anh kết tội Nicholaa vì cô ấy lấy tôi hay vì cô ấy vẫn còn sống?"

"Lời thú nhận chết tiệt của nó."

"Lời thú nhận gì?"

"Nó bảo tao là nó đã chọn mày," Thurston lẩm bẩm. "Nó không hề bị ép buộc. Nó để cho mày chạm vào nó, phải không? Chúa ơi, em ruột của tao trên giường của một gã Norman. Ngay lúc này tao ước gì mũi tên của tao đã đâm xuyên tim nó."

Sự kềm chế của Royce vỡ tung. Thurston không có thời gian để chuẩn bị. Royce di chuyển quá nhanh. Nắm tay của anh đâm vào mặt gã Saxon trước khi Thurston có thể phòng thủ. Cú đánh làm anh ta ngã vào thành lò sưởi. Mặt lò sưởi tách ra khỏi mặt đá và rơi xuống sàn khi Thurston cố gắng đứng lên.

Royce đã đánh vỡ mũi anh ta. Anh ước gì nó là cái cổ của anh ta. Tiếng thét chói tai của đứa bé giúp Royce kiềm chế cơn giận dữ. Anh nhìn chiếc nôi để chắc chắn là Ulric vẫn còn an toàn, sau đó đá miếng ván vào trong bức tường gỗ.

"Tôi đã cho phép anh vào đây, Thurston, vì tôi muốn nói chuyện với anh. Tôi muốn tên người đàn ông đã đe dọa vợ tôi khi cô ấy ở Luân Đôn. Anh sẽ nói với tôi kẻ đó là ai trước khi anh rời khỏi đây."

Thurston lắc đầu. "Tao không biết mày đang nói về cái quái quỷ gì," anh càu nhàu. Anh lau sạch máu khỏi miệng bằng lưng bàn tay "Tụi tao không có bất kỳ người nào ở Luân đôn cả... còn chưa.," anh nói thêm. "Tuy nhiên đó chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, tụi tao sẽ lấy lại những gì thuộc về tụi tao. Sẽ không có kẻ Norman nào còn sót lại - "

"Tha cho tôi bài diễn văn chính trị của anh đi," Royce xen ngang. "Tôi muốn sự thật. Nói cho tôi tên của gã Saxon, Thurston, không thì tôi sẽ đánh anh cho đến khi nào anh nói ra thì thôi."

Cuối cùng Thurston cũng nghe được tiếng thét của Ulric dù cho anh đang tức giận. Anh đi đến chiếc nôi và bế con trai anh lên, nhẹ nhàng vỗ lưng Ulric để làm cho nó dịu đi.

"Tao sẽ mang con trai của tao theo."

"Không, anh không được," Royce trả lời. " Có lẽ là anh không quan tâm đến sức khỏe của đứa bé, nhưng Nicholaa và tôi thì có đấy. Bên ngoài rất lạnh và đang mưa. Anh không được mang Ulric ra ngoài dưới thời tiết như thế. Tôi sẽ thoả hiệp với anh," anh nói thêm trước khi Thurston có thể phản đối. "Khi anh tìm được một nơi an toàn cho con trai anh, anh có thể cử người đến mang nó đi."

"Mày sẽ để nó đi à?"

Royce gật đầu. "Tôi hứa với anh," anh nói. "Và bây giờ tôi muốn anh thề là anh không biết người nào đã đe dọa vợ tôi."

"Kể cho tao biết chuyện gì đã xảy ra đi," Thurston yêu cầu.

Royce giải thích về chuyện người phụ nữ đã đưa cho Nicholaa con dao găm với chỉ thị giết anh. Từ vẻ mặt của Thurston anh chắc chắn là anh ta thật sự không biết gì về chuyện đó.

"Không thể tin tưởng những tướng quân Saxon đã đầu hàng William," Thurston nói. "Bọn tao sẽ không bao giờ để cho một tướng quân Saxon nào đã thề trung thành với William thực hiện một nhiệm vụ như vậy. Tìm kiếm trong đám người của mày đi," anh nói thêm. "Người Saxons không cử phụ nữ đi thực hiện nhiệm vụ của họ."

Royce tin anh ta. Anh quan sát Thurston đặt Ulric trở lại nôi. Gã Saxon là kẻ thù của anh, nhưng anh ta cũng là anh trai của Nicholaa. Royce kiên nhẫn trong khi người cha nói lời tạm biệt cậu con trai.

Thurston hít thật sâu. Lý trí dày vò bắt anh phải thừa nhận rằng gã Norman nói đúng. Nhưng anh cảm thấy khó chịu khi để lại con trai anh trong sào huyệt của kẻ thù. Anh sẽ phải tin rằng gã Norman sẽ giữ lời. Chuyện đó thậm chí còn làm cho anh khó chịu hơn.

"Ulric sẽ ở chung với gia đình của vợ tao. Khi họ đến, mày sẽ phải giao Ulric cho họ."

Đó là một mệnh lệnh, không phải là một yêu cầu. Royce gật đầu. Sau đó anh nói rõ hơn. "Gia đình vợ của anh có thể đến. Nếu tôi tin là Ulric sẽ được an toàn với họ, tôi sẽ để cho nó đi. Rồi khỏi đây ngay, Thurston. Anh đã sử dụng hết khoảng thời gian mà tôi cho anh."

Thurston nhìn xuống con trai anh, sau đó đi đến đường hầm phía sau cầu thang.

"Hãy xóa bỏ lòng hận thù, Thurston. Vẫn còn thời gian. Nếu không nó sẽ hủy hoại anh."

Cho dù anh trai của Nicholaa có nghe thấy lời cảnh báo, anh ta cũng không thừa nhận. Anh ta đi xuống đường hầm mà không liếc nhìn lại phía sau.

Royce đóng cánh cửa đường hầm lại, sau đó quay sang cái nôi. Một lần nữa Ulric lại la lên. Royce bế đứa bé lên và đặt nó dựa vào vai anh như cách anh đã nhìn thấy Nicholaa làm. Anh dỗ đứa trẻ bằng những lời thì thầm vô nghĩa mà anh đã nghe vợ anh thì thầm, và chẳng bao lâu sau anh đã dỗ được đứa bé.

Ingelram đang đợi trong hành lang. Royce ra lệnh cho cậu ta phong kín cả lối vào bên trên và bên dưới.

Anh nhận thấy Alice đang đứng ở cầu thang và ra dấu cho bà ta tiến về phía trước. "Đứa bé không sao," anh nói khi anh nhìn thấy cái cau mày của bà. "Nó an toàn rồi."

Bây giờ Ulric đã tỉnh ngủ. Nó ngả người ra khỏi vai Royce và nhìn quanh quất. Alice đón lấy đứa bé. "Ngài đã dỗ được đứa nhỏ vô tội này, " bà nói. "Bây giờ ngài nên đi dỗ người kia." Alice đỏ mặt sau khi gợi ý. "Xin chủ nhân thứ lỗi cho sự cả gan của tôi khi tôi nói thẳng ra như thế, nhưng tôi lo lắng cho Nicholaa của tôi. Chắc chắn là cô ấy rất lo lắng."

Royce gật đầu. "Được rồi, Alice, chắc chắn là cô ấy lo lắng," anh đồng ý. Anh xoa nhẹ đầu Ulric, sau đó quay lại và đi xuống hành lang. Thề có Chúa, anh sợ nhiệm vụ trước mắt anh, vì anh chưa được chuẩn bị. Anh chưa nghĩ ra được cách nào để xoa dịu Nicholaa.

Cô đang đứng ở cửa sổ, nhìn ra ngoài màn đêm khi Royce đi vào phòng. Cô quay lại ngay khi cánh cửa được mở ra kêu kẻo kẹt. Nét mặt của cô làm

cho anh đau lòng. Cô vô cùng khiếp sợ. Royce thở dài mệt mỏi. Anh cho là cô đã nghĩ anh sẽ giết chết anh trai cô và đang đợi anh xác nhận điều đó.

Lawrence đứng gần lò sưởi. Anh trông có vẻ nhẹ nhõm khi nhìn thấy vị thủ lĩnh. "Công nương Nicholaa rất lo lắng," anh nói điều mà anh nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Royce không rời mắt khỏi vợ anh. "Cô ấy không cần phải lo lắng. Anh trai của cô ấy vẫn còn sống."

Lawrence cười tươi. Anh đi ngang qua Royce lúc anh đi ra khỏi phòng. "Không phải là công nương lo lắng cho Thurston, tướng quân. Công nương lo cho ngài."

Gã thuộc cấp kéo cánh cửa đóng lại sau khi tuyên bố điều đó.

"Em không có lo lắng cho anh," Nicholaa nói.

"Lawrence vừa mới nói vậy mà."

"Anh ta nói dối đấy."

"Anh ta chưa bao giờ nói dối."

Nước mắt làm mắt cô mờ đi. "Em nên ghét anh, Royce. Đúng, em nên làm vậy. Từ khi chúng ta gặp nhau, thì những chuyện tồi tệ nhất cứ xảy ra với em. Nhìn em này." cô giơ tay lên. "Cả hai tay em đều có sẹo và một cái xấu xí khác trên vai em. Là do lỗi của anh cả."

Nicholaa tháo thắt lưng của cô và ném nó trên sàn. Rồi cô đá giày ra. "Đó là vì anh là người Norman. Đó là lý do mà mọi chuyện đều là lỗi của anh."

Cô kéo chiếc áo dài qua khỏi đầu, hất nó ra, sau đó nắm chặt cái váy trong và kéo tuột nó ra. "Sao?" cô hỏi. "Anh không nói gì để biện hộ cho anh à?"

Cô không cho anh thời gian để trả lời. "Em sẽ không bị đầy sọ nếu không vì anh."

"Anh chỉ nghĩ là em rất có duyên với tai nạn thôi."

Anh không nghĩ là cô nghe lời nhận xét đó. Cô quá chú tâm với việc kể lể hàng loạt thiếu sót của anh. Anh không cười, ngay cả khi cô đổ lỗi cơn mưa bão có sấm sét ở ngoài trời là do anh. Royce để cho cô huênh hoang và nói say sưa vì anh hiểu nhu cầu trút ra ngoài cơn giận và nỗi sợ hãi mạnh mẽ của cô. Đúng, cô sợ hỏi anh về Thurston và Ulric.

Nicholaa đã tự làm cho mình kiệt sức khi cô cởi đến chiếc áo lót. Cô đứng đối mặt với anh, đầu cúi xuống và ngón chân cuộn lại. Cô trông quá yếu đuối.

"Em sẵn sàng để nghe anh nói chưa?"

Cô không trả lời. "Nicholaa, đến đây."

"Không." cô đi ngang qua phòng để đứng trước mặt anh. "Em sẽ không bao giờ tuân theo bất cứ mệnh lệnh nào của anh nữa, Royce."

Anh không nghĩ bây giờ là dịp tốt để chỉ cho cô thấy là cô vừa mới làm điều đó. Anh ôm choàng lấy cô và cố kéo cô sát vào người anh.

Cô gạt tay anh đi. "Em cũng sẽ không bao giờ để cho anh chạm vào em nữa."

Royce không chịu thua. Anh ép buộc cô phải chấp nhận vòng tay của anh và ôm chặt cô. Cô đã sẵn sàng để đón nhận sự an ủi. Cô đổ sập tựa vào người anh, vòng tay ôm thắt lưng anh, và khóc nức nở. Cô khóc âm ỉ, vô kỷ luật như cậu nhóc Ulric. Royce không dỗ cho cô nín. Anh tựa cằm trên đỉnh đầu cô và chờ cô khóc xong.

Phía trước áo chèn của anh ướt nhẹp lúc cô khóc xong. Nicholaa tiếp tục nấc cụt khi tựa trên ngực anh thêm vài phút nữa. Cô kinh hoàng với sự tự chủ của cô, nhưng cô không thể ngăn được mình. Sự nhẹ nhõm áp đảo cô khi Royce đi vào phòng và cô biết chắc chắn là anh không sao đến nỗi cô đã không thể kiềm chế được cảm xúc của cô.

Bây giờ cô đang run rẩy vì kiệt sức và lạnh. Royce cảm thấy cô run rẩy và siết chặt vòng tay của anh. "Em nên vào nằm trong chăn trước khi em bị đóng băng," anh bảo cô trong tiếng thì thầm khô khốc.

Cô lờ đi lời đề nghị. Nicholaa không hiểu tại sao, nhưng cô cần anh ôm cô thêm một lúc nữa. "Có lẽ anh nghĩ em là một đứa trẻ," cô nói. "Em đang cư xử như Ulric."

"Có lẽ là em cư xử giống nó, nhưng mùi thơm của em tuyệt hơn nhiều."

Nicholaa nghe thấy sự thích thú trong giọng nói của anh và nhận ra anh đang trêu cô. Đó là một phản ứng kỳ quặc trong tình huống này. "Royce à?"

"Gì?"

Một phút dài trôi qua trước khi cô có thể nói ra câu hỏi của cô. "Em có phải là một tên phản bội không?"

"Không."

Lời phủ nhận gay gắt của anh làm cho cô nhảy dựng lên. "Đừng giận em. Đêm nay đã có quá nhiều cơn thịnh nộ rồi."

Anh giữ cầm cô và buộc của cô phải nhìn vào anh. "Anh không tức giận với em. Câu hỏi đó làm anh giận, chỉ vậy thôi. Thurston gọi em là tên phản bội, phải không?"

Nước mắt lại dâng đầy trong mắt cô. Anh hết sức ngạc nhiên là cô còn nước mắt. "Chúa ơi, Nicholaa, đừng bắt đầu khóc nữa. Mọi chuyện bây giờ đã kết thúc. Thurston an toàn mà."

"Em biết anh ấy sẽ an toàn," cô khóc thét lên. "Em đã lo lắng cho anh."

Sự dữ dội của cô làm cho anh ngạc nhiên. Anh không biết liệu có phải là anh đang bị xúc phạm hay không. "Em không hề tin vào khả năng của anh ư?"

Ngón tay cô chọc mạnh vào ngực anh. "Khả năng của anh chẳng hề liên quan gì đến chuyện này."

"Không à?"

Anh trông hết sức bối rối.

"Không, dĩ nhiên là không."

"Nicholaa, giải thích cho anh đi."

"Thurston là anh trai của em."

"Anh biết điều đó."

"Em biết anh ấy rõ hơn anh."

"Đúng."

"Anh ấy có nhiều phẩm chất tốt."

"Đừng có biện hộ giùm anh ta."

Cô cố quay lưng lại với anh. Royce không để cho cô làm vậy. Anh buộc cô phải nhìn lại anh, sau đó vuốt những ngón tay xuống má cô. "Anh ta đã làm chuyện này, phải không?" anh hỏi với cái cau mày dữ dội với chỗ sưng

trên má cô. "Nếu em nói với anh là anh ấy không cố tình đánh em, anh sẽ hoàn toàn đánh mất sự kiên nhẫn của anh."

"Sao anh lại biết Thurston đánh em? Anh ấy nói cho anh biết à?"

"Có dấu cở nắm tay của một người đàn ông trên má em, vợ ạ. Vì thế mà anh biết."

Sự giận dữ trong giọng nói của anh làm cô rùng mình. "Anh sẽ không đánh mất tự chủ của anh," cô nói. "Và đó là điều mà em đang cố giải thích với anh. Thurston nóng tính kinh khủng. Từ khi anh ấy còn là một cậu bé, anh ấy sẽ phản ứng trước khi anh ấy suy nghĩ. Bố em hay thất vọng với anh ấy. Dường như ông ấy không thể dạy cho Thurston biết cách kiềm chế. Anh trai của em không hành động vì danh dự, Royce. Anh thì có."

Nụ cười của anh hết sức dịu dàng. "Và sao em lại biết anh hành động như thế nào?"

"Em chỉ biết, " cô trả lời. "Anh có những nguyên tắc cứng rắn. Anh đã học kiềm chế tính nóng nảy của anh. Anh cũng cực kỳ nhẫn nại. Trong hành trình đến Luân Đôn, khi em cứ cố bỏ trốn và anh cứ bắt lại em, chưa lần nào anh đánh mất lý trí."

Nicholaa đột ngột cảm thấy mệt mỏi. Cô lại tựa vào Royce. "Chiến tranh đã thay đổi Thurston. Bây giờ anh ấy đầy hận thù. Anh ấy sẽ không đấu tranh vì sự công bằng."

"Và em tin anh sẽ công bằng à?"

"Dĩ nhiên."

Anh hôn đỉnh đầu cô, sau đó bế cô trong cánh tay anh và mang cô đến giường. Anh đang mỉm cười trong lòng. Anh không nghĩ cô biết là cô mới

vừa khen anh. Vợ anh không hiểu điều gì là công bằng và điều gì không. Rõ ràng là cô nghĩ rằng có những quy tắc xử sự cụ thể trong chiến trận.

Đúng, cô đã sai, nhưng anh sẽ không giải thích rằng trong trận chiến không có bất cứ luật lệ nào. Anh quá hài lòng là cô đã quan tâm đến anh.

Anh đặt cô đứng ngay cạnh giường, sau đó với lấy sợi dây ru - băng buộc áo lót của cô. "Anh đang làm gì?" cô hỏi.

"Cởi cái này ra," anh trả lời.

Cô cố đẩy tay anh ra. Sợi dây của chiếc áo lót tuột xuống cánh tay cô. "Em muốn mặc nó."

"Anh không muốn."

Chiếc áo lót rơi xuống sàn. Nicholaa quá mắc cỡ bởi sự trần trụi của cô để tranh cãi. Cô giật tấm chăn lên và leo lên giường. Royce chỉ thấy bộ mặt đỏ ửng của cô trước khi cô chui xuống dưới chăn.

Sự e thẹn của cô làm anh thích thú. Royce cởi bỏ quần áo của anh, tắt nến, và lên giường. Anh hài lòng là anh không cần phải ép cô vào vòng tay anh. Hơi lạnh đã làm việc đó giúp anh. Nicholaa cuộn người lại sát vào anh để mượn một ít hơi nóng của anh. Anh xoay lại nằm nghiêng, vòng tay ôm cô, kẹp hai chân cô giữa chân anh, và nhét đầu cô dưới cằm anh. Trong nháy mắt cái rừng mình của cô biến mất.

Anh thích giữ cô trong vòng tay anh. Mùi hương của cô nhẹ nhàng và hấp dẫn khiến cho một người đàn ông phát điên. Anh muốn cô. Anh thở dài lớn hơn anh nghĩ. Còn quá sớm đối với cô. Tối qua anh đã làm cô đau, và cô cần có thời gian để cho đau đớn dịu lại. Đêm nay cũng là một đêm kinh hoàng với cô, và cô cũng cần có thời gian để trở lại bình thường. Không, anh không nên chạm vào cô.

Cơ thể của anh không tuân theo quyết định của lý trí. Anh đã căng cứng, nhức nhối với nhu cầu được nằm sâu bên trong cô.

Quý quái, kỷ luật của anh không nhiều hơn một con dê khi anh ở bên cạnh cô. Royce không hiểu sự thiếu kiểm soát của anh. Cô chỉ là vợ của anh. Không gì hơn. Anh thật sự hơi ngạc nhiên khi nhận ra cô có ảnh hưởng mạnh mẽ như thế này đối với anh.

"Anh sẽ làm gì với Thurston?" Nicholaa thì thầm trong bóng tối. Toàn thân cô căng thẳng chuẩn bị nghe câu trả lời của anh.

"Anh sẽ không làm gì với anh ấy cả."

Cô không hiểu. "Anh đã nhốt anh ấy lại à? Anh sẽ đưa anh ấy đến Luân Đôn, phải không?"

Cô lại sắp sửa bị xúc động mạnh. Royce bóp nhẹ cô. "Anh đã để cho anh ấy rời khỏi, Nicholaa."

Cô choáng váng bởi tin đó. Cô không nói câu gì trong một lúc lâu. Sau đó cô hỏi, "Anh có gặp rắc rối vì anh đã để anh ấy đi không?"

Câu hỏi của cô quá ngớ ngẩn đến nỗi anh mỉm cười. "Không," anh trả lời bằng giọng khô khốc.

"Em đã nghe thấy tiếng đổ vỡ," cô nói. "Nghe như thể bức tường đã bị sụp."

Nicholaa đặt tay cô trên ngực anh trong khi cô chờ anh giải thích. Làn da của cô quá ấm áp. Ngón tay của cô lơ đãng vuốt ve anh. Anh chặn cô lại bằng cách đặt tay anh trên tay cô. Thêm một phút trôi qua trước khi cô nhận ra là anh sẽ không nói bất cứ chuyện gì khác. Cô đoán là cô sẽ phải cạy miệng anh. "Có đánh nhau không?"

"Không."

"Vậy tiếng ồn em đã nghe là gì?"

Anh thở dài. Cô sẽ không bỏ qua. "Mặt lò sưởi bị rơi xuống sàn." Anh có vẻ buồn ngủ.

Cô ngược lên nhìn anh và thấy mắt anh đã nhắm lại. "Nó chỉ rơi xuống thôi à?"

"Đi ngủ đi, Nicholaa. Khuya quá rồi."

"Sao anh lại để cho Thurston rời khỏi?"

"Em biết tại sao mà."

"Anh đã để cho anh ấy rời khỏi là vì em, phải không?"

Anh không trả lời.

Cô hôn cằm anh. "Cảm ơn anh."

Anh mở mắt và cau mày khó chịu với cô. "Không việc gì em phải cảm ơn anh cả," anh nói bằng giọng cứng rắn, không hài lòng. "Anh muốn nói chuyện với Thurston, và đó là điều mà anh đã làm. Anh cho anh ta cơ hội đầu hàng. Anh ta đã từ chối cơ hội đó. Em có hiểu điều đó có nghĩa là gì không?"

Nicholaa hiểu anh muốn ám chỉ gì, nhưng cô không muốn nói về nó. Cô bắt đầu xoay đi chỗ khác, nhưng Royce chộp lấy gáy cô. "Anh sẽ không cho phép em tự lừa dối mình. Thurston sẽ kháng cự lại cho đến khi anh ấy chết. Nếu anh ấy trở lại đây, anh sẽ phải giết anh ấy."

"Nhưng thế còn Ulric thì sao?" cô khóc thét lên. "Thurston sẽ phải về gặp con trai của anh ấy. Anh không thể có ý định - "

Royce buộc đầu cô hạ thấp bằng cách tăng áp lực nơi gáy cô. Cùng một lúc, anh cắt ngang lời phản đối của cô bằng một nụ hôn dài. Anh chỉ có ý định làm cho cô lơ đãng, nhưng khi môi cô mềm ra, dâng hiến cho anh và mùi vị của cô quá tuyệt vời đến nỗi dường như anh không thể dừng lại. Miệng của anh nóng bỏng, mở rộng, đòi hỏi. Lưỡi của anh xâm nhập vào sâu bên trong. Cô rất thích. Tiếng rên rỉ gợi tình khe khẽ của cô cho anh biết điều đó. Chúa ơi, anh muốn cô. Lưỡi của anh trượt ra trượt vào hết lần này đến lần khác với nhục cảm làm anh càng khao khát hơn. Anh cảm thấy mình còn chưa đủ gần với cô. Một tay anh giữ lấy gáy cô trong khi tay kia của anh ôm chặt hông cô, và ép vật kích động của anh sát vào nơi đang nóng lên của cô.

Cuối cùng khi anh thả cô ra, cô không thở nổi. Dường như anh cũng không thể thở được. Anh nhìn chăm chăm vào miệng cô. Đôi môi đỏ ửng, mọng lên, cảm dỗ. Anh miết ngón tay cái của anh trên môi dưới của cô. Anh có thể cảm thấy trái tim anh đập điên cuồng trong lồng ngực anh. Anh hít thở sâu vài lần để làm dịu đi những ý nghĩ trong đầu.

"Bây giờ em nghe này," anh dặn với giọng khàn đục. "Thurston sẽ không trở lại. Anh trai của em sẽ gửi ai đó từ gia đình vợ của anh ấy đến đón Ulric. Nếu anh cảm thấy có thể tin tưởng người giám hộ này, anh sẽ giao đứa bé."

"Không." cô cố gắng tránh khỏi anh.

"Có." anh ném một chân qua hai chân cô, kẹp cô lại. "Thurston là cha của Ulric. Bởi vì anh ấy là người nhà của em, anh đã đồng ý. Em sẽ không tranh cãi với anh, Nicholaa."

"Giống như chuyện em không thể tranh cãi với anh về Justin chứ gì? Anh sẽ không để cho em gặp em trai của em, thậm chí anh cũng không đưa ra cho em một lý do chính đáng tại sao em không thể. Anh đòi hỏi quá nhiều từ em đấy, Royce."

"Anh chỉ đòi hỏi những gì anh biết là em có thể làm," anh phản kích lại. Anh hôn trán cô. "Quyết định của anh liên quan đến Justin không có nghĩa là sẽ làm cho em đau khổ."

"Dù vậy anh đang làm cho em đau khổ. "

"Anh thấy rồi. Và em tin rằng anh đã cố tình không cho em gặp Justin chỉ để làm cho em đau khổ à?"

"Không," cô thú nhận với tiếng thở dài. "Anh sẽ không nhỏ mọn như vậy."

"Em có bao giờ nghĩ rằng có khả năng là quyết định của anh chẳng hề liên quan gì đến em chút nào không? Có lẽ anh đang nghĩ đến lợi ích của Justin khi anh quyết định ngăn không cho em lại gần cậu ấy."

"Justin yêu em. Cậu ấy cần em lúc này."

"Em là người cuối cùng mà cậu ấy cần lúc này, vợ ạ."

Sự giận dữ trong giọng nói của anh làm cho cô bối rối. "Em sẽ không bao giờ làm tổn thương Justin."

"Có, em sẽ," anh trả lời. Anh lắc đầu trong bức dọc. "Anh nhớ rõ đã giải thích rằng anh sẽ nhận trách nhiệm về Justin khi anh đến tu viện đón em, Nicholaa. Em không hề nghe một chữ nào anh đã nói sao?" anh hỏi cô.

"Em không nhớ," cô thì thầm. "Lúc đó, em rất bức bối. Em không thể tin là anh nghĩ em cố tình làm tổn thương đứa em ruột của em. Em luôn trông chừng Justin. Xét cho cùng, cậu ấy là con út, và bây giờ em - "

"Nicholaa, ngừng bài diễn văn này ngay. Justin sẽ nhầm lẫn sự quan tâm của em là thương hại. Lòng trắc ẩn của em sẽ làm nhục cậu ấy. Bây giờ cậu

ấy có đủ chuyện để lo lắng rồi. Anh không thể để em làm cho gánh nặng của cậu ấy nặng thêm. "

"Cậu lo lắng về chuyện gì chứ?"

"Anh."

Kỳ quặc, nhưng lời tuyên bố kiêu ngạo đó làm cô dịu xuống. Từ tận đáy lòng, cô biết Royce cũng nói đúng về em trai của cô. Justin là người kiêu hãnh. Cậu ấy sẽ cảm thấy nhục nhã khi biết cô đang nhìn cậu ấy cố gắng. Cô cũng sẽ không thể giấu được sự lo lắng của cô. Cậu ấy sẽ nhận thấy sự quan tâm của cô và nhầm lẫn là thương hại. Chồng của cô cũng đang nói đúng về Thurston. Bằng cách hứa sẽ cho phép Ulric rời khỏi nhà này, anh đã lấy mất đi lý do chính đáng để cho anh trai của cô có thể trở về. Cô cầu nguyện rằng Thurston sẽ nhận ra vận may của anh ấy. Cô biết Royce sẽ không cho anh ấy thêm một cơ hội thứ hai.

Nicholaa đặt đầu cô trên vai Royce và nhắm mắt lại. Lúc này cô cảm thấy bất an. Cô không phải là người chỉ biết than thân trách phận, nhưng mọi việc đã bị lật ngược kể từ khi người Normans bắt đầu chỉ huy mọi chuyện.

Royce đẩy nhẹ cô lên đối mặt với anh và hôn trán cô, sau đó hôn lên sống mũi cô. "Anh muốn em, Nicholaa," anh thì thầm với tiếng thở dài mệt mỏi. Anh đột ngột lăn qua, kéo theo cô trong cánh tay anh. Bây giờ cô nằm ngửa với chồng cô phủ lên cô từ đầu đến chân. "Đi ngủ đi trước khi anh quên những ý định tốt đẹp của anh." Cô không muốn ngủ. Cô muốn, không, cô cần anh chạm vào cô. Và trong khi anh đang làm tình với cô, cô sẽ giả vờ là anh thực sự rất yêu cô. Thậm chí cô còn không quan tâm đến chuyện cô sẽ tự lừa dối bản thân mình. Cuộc gặp gỡ với Thurston quá bất ngờ, quá đau đớn. Royce có thể làm cho cô quên đi sự đau khổ của cô, dù chỉ trong một lát.

"Anh đã nói là anh muốn em," cô thì thầm với giọng nói ngượng ngịu.
"Đừng dối ý, Royce. Em cũng muốn anh."

Anh chống mình dậy bằng khuỷu tay và mỉm cười với cô. Trái tim cô chú ý đến nụ cười quái quái của anh và bắt đầu đập điên cuồng. "Sao lúc này em lại có thể cư xử quá nhút nhát, khi mà em đã phủ kín anh cả nửa giờ qua mà không - "

"Cuộc thảo luận của chúng ta làm em quên rằng em - em không mặc gì cả," cô nói lắp. "Bây giờ thì em đã nhớ lại. Hôn em, đi anh. Anh sẽ làm cho em quên đi sự e thẹn. Anh đã làm vậy tối qua"

Anh lắc đầu. Ký ức về cuộc làm tình đêm qua của họ làm cho anh nhức nhối muốn có cô nữa. "Anh sẽ làm em đau."

"Chỉ với một nụ hôn à? Chắc chắn sẽ không làm em đau."

"Anh sẽ không dừng lại, Nicholaa. Sự kiềm chế của anh sẽ biến mất."

Nụ cười của cô mê hoặc anh. "Em rất thích khi sự kiềm chế của anh biến mất. "

Cô ôm khuôn mặt anh trong tay cô và kéo anh xuống với cô. Cô hôn anh, nụ hôn dài và sâu. Anh không hề hôn lại cô, dù vậy, và sau cùng cô phải cắn môi dưới của anh để bắt anh phải đáp lại. Chỉ là một cái cắn nhẹ, nhưng nó rất công hiệu. Royce khẽ gầm gừ trong họng trước khi miệng anh chiếm lấy miệng cô một cách sở hữu. Nụ hôn nhanh chóng làm lu mờ những ý nghĩ khác. Rõ ràng đó chỉ là dục vọng. Cô quá say mê. Đó là một cảm giác tuyệt vời. Royce làm cho cô càng lúc càng khao khát hơn với những cái vuốt ve của anh. Cô ép sát vào anh và để cho tình yêu và đam mê với người đàn ông này của cô chiếm lĩnh tâm trí và tâm hồn cô.

Phản ứng của cô phá hủy sự kiềm chế của anh. Anh cố chậm lại, để cho cô có thời gian muốn anh nhiều như anh muốn cô, nhưng khao khát của anh đã

bị kiềm giữ quá lâu đến nỗi chuyện đó là không thể.

Anh dứt miệng anh khỏi miệng cô, di chuyển thấp xuống để hôn vào chỗ trũng giữa hai vú cô. Anh hôn cái bụng phẳng lì của cô, sau đó di chuyển xuống thấp hơn. Cô không có thời gian để phản đối cho đến khi anh hôn vào điểm nóng của cô. Hơi thở hỗn hển kinh ngạc của cô trở thành tiếng rên rỉ thích thú.

Đó là suy đồi, sự thân mật mà anh đang làm với cô. Và tuyệt vời. Cô rên rỉ nhiều hơn.

Đối với anh mùi vị của cô quá tuyệt. Lưỡi của anh vuốt ve điểm nhạy cảm ẩn trong nếp gấp của cô, sau đó xâm nhập vào trong cô. Cô có cảm giác như thể cô bị thiêu cháy. Cô uốn cong người lên gần anh hơn, đòi hỏi sự tra tấn ngọt ngào này hơn nữa. "Royce, làm ơn," cô rên rỉ, cầu xin anh đem đến cho cô cảm giác sung sướng mà cô biết là ở đó, chỉ là ở một nơi nào đó mà cô đang tìm đến.

Anh không thể đợi hơn nữa. Anh quỳ giữa đùi cô, nâng hông cô lên, và thúc sâu vào người cô. Anh dừng lại khi anh đã ở sâu trong cô. Giọng nói của anh đầy nhục cảm. "Anh có làm cho em đau không? Nói cho anh biết nếu anh làm cho em đau. "

Cô không thể nói gì. Thay vào đó cô uốn cong lên áp sát vào anh, bấm móng tay của cô vào vai anh. Cảm xúc đang dâng lên bên trong cô quá dữ dội.

Bàn tay anh di chuyển xuống giữa thân thể đang dính sát vào nhau của họ. Anh ve vuốt cô với ngón tay của anh cho đến khi ngọn lửa cháy bùng bên trong cô hoàn toàn không còn kiểm soát được. Tiếng rên rỉ sung sướng của cô nói với anh là cô thích như thế. Miệng anh lại chiếm hữu miệng cô. Và sau đó anh bắt đầu di chuyển. Anh không nhẹ nhàng chút nào. Anh rút ra rồi lại thúc mạnh vào cô nữa. Cô quá nóng bỏng, quá ẩm ướt, quá chặt.

Cái thúc của anh trở nên mạnh hơn, kéo dài hơn. Và cuối cùng khi anh cảm thấy cô siết chặt quanh anh và anh biết là cô sắp sửa đến được đỉnh điểm của cô, anh phun hạt giống của anh vào trong cô với tiếng rên rỉ đều đặn.

Ngay khoảnh khắc đó cô tìm được đỉnh điểm của cô. Sự mê đắm lấn át cô. Cô ôm chặt chồng cô và để cho những cơn sóng khoái cảm trào dâng bên trong cô. Cô không sợ, thậm chí cô có cảm giác như thể lý trí của cô tách rời với cơ thể cô. Cô chào đón cảm giác tuyệt vời này, vì cô biết Royce sẽ bảo vệ cô an toàn.

Cuối cùng khi sự run rẩy đã qua, cô rơi xuống lại tấm chăn. Cô nghĩ cô sẽ chết.

Anh nghĩ anh đã giết cô. Anh đổ sập bên trên cô với sự thoải mái đủ đầy. Cô vợ ngọt ngào của anh đã hút hết sinh lực của anh. Cô cũng đã lấy đi sức mạnh của anh, vì anh dường như không thể rời khỏi cô.

Phải mất vài phút anh mới trở lại bình thường. Sau đó anh bắt đầu lo lắng. "Nicholaa, em ổn chứ?"

Sự quan tâm trong giọng nói của anh sưởi ấm trái tim cô. "Vâng."

Anh có thể nghe thấy sự e thẹn trong giọng nói của cô. Cầu Chúa phù hộ cho anh, anh bắt đầu cười. Người phụ nữ này vừa mới điên cuồng đập lại anh chỉ vài phút trước đây, nhưng bây giờ rõ ràng lại bối rối.

"Tại sao anh lại cười?" cô rụt rè hỏi. "Anh đang cười em à?"

"Em làm cho anh hài lòng," anh nói với cô. "Đó là lý do tại sao anh đang cười."

"Royce?"

"Gì?"

"Nó không ổn lắm, đúng không?"

Nỗi sợ hãi trong giọng nói của cô làm cho anh trở nên nghiêm trang.
"Anh sẽ chăm sóc em, Nicholaa," anh nói, né tránh câu trả lời.

"Ulric phải rời khỏi."

"Đúng. "

"Anh tin là Thurston sẽ không trở lại một khi con trai của anh ấy đã ra đi à?"

"Anh hy vọng vậy, " anh thừa nhận.

"Anh ấy sẽ đến vì Justin. "

Anh thở dài. Anh đã hy vọng cô sẽ không suy luận được điều đó sớm như vậy. "Justin sẽ không rời khỏi đây với Thurston. Đi ngủ đi, Nicholaa. Trách nhiệm của anh là bảo vệ gia đình này. "

Đúng, đó là trách nhiệm của anh, và anh sẽ không quay lưng lại với những gì anh cảm thấy là đúng đắn. Nhưng nhiệm vụ đã khoác lên vai anh khi cô chọn anh làm chồng.

Cô thành tâm mong muốn trách nhiệm đó không đè nặng lên anh. Nicholaa nhắm mắt lại và cố không khóc. Đúng, cô có được sự che chở của Royce.

Nhưng cô muốn tình yêu của anh.

GIẢI THƯỜNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Royce đang đứng gần phòng chứa rượu khi Nicholaa đi vào phòng khách với cậu nhóc Ulric bế trên hông cô. Một người lính lớn tuổi mà Nicholaa không biết là ai đang đứng cạnh và nói nhỏ điều gì với chồng cô. Cả hai người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào sàn nhà đã từng được kê chiếc bàn ăn trước khi Royce ra lệnh dời nó ra giữa phòng.

Cô quyết định cắt ngang. Cô đến chào chồng cô. Ulric đang bi bô tập nói. Khi Royce quay qua nhìn cô, đứa bé với tay đòi anh.

Anh bế đứa bé, đặt nó tựa vào vai anh, sau đó nhìn vợ anh. Cô khoanh tay trước ngực và mỉm cười với anh.

"Chào buổi sáng, chồng yêu." Cô định nhón chân lên và hôn anh, sau đó thay đổi ý định. Có một người lạ đang đứng với chồng cô. Cô không muốn làm cho anh ngượng nghịu.

Mặc dù vậy dường như Royce không để ý đến vị khách lạ. Anh giữ chặt cằm cô, nghiêng khuôn mặt cô, và lướt một nụ hôn lên miệng cô. Sau đó anh kéo cô tựa sát vào hông anh và quay về phía người lính.

"Anh đang giải thích gì, Thomas?" anh thúc dục.

"Tôi đang giải thích rằng việc sàn nhà chưa sập là phép màu, thưa thủ lĩnh. Ngài có thể nhìn thấy gỗ bị mục ở đây, " anh thêm cái chỉ tay vào chỗ bị mục trong khi nói.

Royce gật đầu. "Hoàn tất việc kiểm tra của anh," anh ra lệnh. "Anh sẽ dùng bữa tối cùng chúng tôi đêm nay. Lúc đó tôi sẽ nghe báo cáo của anh."

Người lính tóc đen chào tướng quân nhưng ánh mắt của anh cứ dán trên người Nicholaa. Cô đẩy nhẹ chồng của cô. Cuối cùng thì anh cũng nhớ đến phép lịch sự và giới thiệu Thomas với vợ anh. Nicholaa cười với người lính. Royce bắt đầu đếm. Anh chỉ mới đếm tới số năm thì mặt Thomas bắt đầu trở nên đỏ lựng. Đó là một tai họa chết tiệt mà tất cả các binh sĩ của anh, từ già trẻ cho tới lớn bé, đều bị như vậy. Nicholaa chỉ cần nhìn thẳng vào một người đàn ông, thì người đàn ông đó từ một người lính hùng dũng sẽ trở thành mềm nhũn như miếng bánh mì nhúng sữa.

Thật là xấu hổ. Thomas đang giật giật cổ áo của anh ta, làm như vể một luồng hơi nóng vừa mới thổi qua người anh ta.

Royce trợn mắt ra dấu cho Thomas lui ra, sau đó lắc đầu với vẻ bức bối khi người lính rời khỏi phòng khách mà ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Nicholaa. Dĩ nhiên là anh ta tự vấp chân mình, sau đó tự đứng lại ngay ngắn giống như một con chó con vụng về và vội vã rời khỏi phòng khách.

Nicholaa nhìn lên Royce. "Những người lính có vẻ căng thẳng khi ở bên cạnh anh," cô nói. "Em tin là anh làm cho họ sợ "

Anh mỉm cười. Cô cho là anh đang nghĩ cô khen anh. Cô sắp sửa giải thích là cô không hề khen anh thì anh làm cô phân tâm khi anh hỏi. "Anh không làm em sợ chứ?"

"Cũng nhiều như anh làm cho Ulric sợ," cô trả lời. Cô chồm qua chồng cô nhìn lên đứa bé và nhìn thấy cậu nhóc đang mút cái nút cài áo chèn của Royce.

"Em đã sẵn sàng để nói cho anh biết kế hoạch ngày hôm nay của em chưa?" anh nói.

"Kế hoạch của em?" dường như cô không hiểu anh đang nói gì.

"Anh sẽ nghe danh sách công việc phải làm trong ngày hôm nay của em," anh kiên nhẫn giải thích.

"Danh sách công việc gì?"

"Nicholaa, em không nghe những điều anh đã nói đêm qua à? Rõ ràng anh nhớ là anh đã bảo với em rằng mỗi buổi sáng em sẽ nói vắn tắt kế hoạch trong ngày của em cho anh."

"Dĩ nhiên là em nghe," cô vội vã thốt lên. "Đừng cau mày vậy. Em nhớ mà. Chỉ là em không có bất cứ công việc gì phải làm để nói cho anh nghe cả. Tại anh mà em chẳng có việc gì để làm cả."

"Giải thích đi," anh ra lệnh.

Cô không quan tâm đến giọng điệu cộc lốc của anh, nhưng cô không để ý đến chuyện đó. "Nếu Justin và Ulric không cần em nhiều, em thấy không có lý do gì mà em phải ở lại ở đây cả," cô nói. "Anh thì chắc chắn là không cần em rồi."

Nicholaa hy vọng nghe một lời phủ nhận. Nhưng anh không hề làm vậy. "Em vẫn còn chưa giải thích tại sao em không có công việc gì để làm," anh nhắc nhở cô.

Cô nhún vai. "Em nghĩ lẽ ra em phải quán xuyến gia đình của em. Tuy nhiên, anh đã tiếp quản nhiệm vụ đó. Hôm qua anh đưa ra mệnh lệnh cho những người hầu, và em cho là anh sẽ tiếp tục làm như vậy."

"Đó là trường hợp đặc biệt, " anh trả lời. "Em ngủ dậy muộn, nhớ không?"

Cô nhớ. Cô nhìn xuống sàn nhà. Chồng cô đã làm cho cô thức suốt đêm và làm tình với cô. Cô cũng nhớ chuyện đó nữa. "Em rất mệt, " cô nói.

Má của cô chuyển thành màu hồng. Anh không thể hình dung ra lúc này cô đang nghĩ gì. Anh là một người đàn ông kiên nhẫn, anh nhắc nhở mình. "Đó không phải là điểm chính," anh nói với cô. "Khi em vắng mặt, anh đưa ra vài quyết định."

"Như là di chuyển cái bàn đến giữa phòng hả?"

Khi Royce gật đầu, cô nói, "nhưng em đã thay đổi mệnh lệnh đó, và những mệnh lệnh khác nữa, và anh khó chịu."

"Đúng. "

Cô lắc đầu. "Royce, em không hiểu anh muốn gì từ em. Em đang cố hòa hợp với anh, nhưng anh làm cho em rối lên với những yêu cầu trái ngược nhau. Anh muốn hay không muốn em điều hành ngôi nhà này?"

"Có, anh muốn em điều hành ngôi nhà này. "

"Rồi - "

"Nhưng anh không bao giờ muốn em hủy bỏ mệnh lệnh mà anh đã đưa ra. Bây giờ em hiểu chưa?"

"Anh có ý nói rằng anh khó chịu vì em đã thay đổi mệnh lệnh của anh ư?" cô hỏi. "Anh đã gọi các người hầu lại chỉ vì..." cô dừng lại khi anh gật đầu.

"Đó là cố tình, phải không, Nicholaa?"

"Cố tình gì?" cô hỏi, biết rất rõ ý của anh.

"Thay đổi mệnh lệnh của anh," anh trả lời. "Sao?" anh thúc giục khi cô không trả lời anh ngay.

Vai của cô rũ xuống. Người đàn ông này thật thông minh. "Đó là cố tình," cô thừa nhận.

"Tại sao?"

"Vì đây là nhà của em và người hầu của em," cô trả lời. "Và em không muốn anh can thiệp vào."

Nicholaa đi băng ngang phòng, sau đó quay lại để nhìn anh. "Em không cản trở công việc của anh, và em không tin là anh nên cản trở công việc của em."

Anh bước về phía cô. "Em đang nói nhầm rồi, cô nương. Đây không phải là nhà của em, và cũng không phải là người hầu của em. Cả hai bây giờ thuộc về anh. Hơn nữa," anh nói thêm trước khi cô có thể tranh cãi, "em sẽ không bao giờ được nói chuyện bằng giọng đó với anh nữa."

Anh không hề lớn tiếng, nhưng Nicholaa vẫn cảm thấy như thể anh đang gầm lên với từng từ thốt ra. Thậm chí Ulric cũng nhận thấy. Nó ngừng mút cái nút áo và mở to mắt ngạc nhiên nhìn Royce.

Lúc đó Alice đi vào đại sảnh, và Nicholaa nghĩ cô may mắn khi không phải đối mặt với cơn giận của chồng cô. Mặc dù vậy, cô đã sai. Royce ra dấu cho người hầu, trao Ulric cho bà ta, và bảo bà bế đứa bé lên lầu.

Anh đợi cho đến khi Alice rời khỏi trước khi lại nhìn vào vợ anh. Vẻ mặt của anh rất đáng sợ. "Ngồi xuống."

Cô khoanh tay trước ngực. Lần này cô sẽ không chịu thua. Người đàn ông cần phải hiểu cô không phải là người hầu của anh. Cô là vợ của anh, và anh sẽ phải đối xử với cô như một người vợ. Cô không thể nhìn thẳng vào mắt anh, nhưng cô cố giữ giọng không run rẩy khi cô nói, "nếu anh muốn em ngồi xuống, thì nên lịch sự đề nghị em. Em không phải là một binh sĩ

của anh mà anh ra lệnh này nọ. Em là vợ của anh. Anh hiểu sự khác nhau, phải không?"

Anh nghĩ không biết những người lính đang tập luyện tại sân trong có nghe thấy cô nói gì không, vì Nicholaa kết thúc câu với một tiếng hét. Anh nghĩ là cô thật sự cần phải làm một điều gì đó trong lúc đang giận dữ. Tuy vậy, anh vẫn hài lòng với cô. Cô sợ, đúng, nhưng cô vẫn còn làm cương chống lại anh.

Dĩ nhiên anh cũng không định chịu thua. "Ngồi xuống," anh lại ra lệnh.

Lần này mệnh lệnh của anh nghe không còn khó chịu nữa. Nicholaa thở dài ầm ỉ khi cô ngồi xuống. Về mặt của chồng cô nói với cô là họ sẽ sử dụng phần còn lại của ngày để tranh cãi. Anh rất bướng bỉnh. Anh sẽ không chịu thua. Cô sắp phải để cho anh làm theo ý của anh một lần cuối.

Nicholaa tựa khuỷu tay cô lên bàn, tựa đầu trên tay cô, và nhìn anh. "Em đã sẵn sàng," cô nói một cách cam chịu.

"Sẵn sàng cho chuyện gì?" anh hỏi, ngạc nhiên bởi sự đầu hàng đột ngột của cô. Anh đã nghĩ cần phải hăm dọa ầm ỉ thêm một chút nữa thì cô mới chịu thua.

"Bài giảng của anh."

"Anh không có thuyết giảng."

Cô bắt đầu đứng lên.

Anh siết chặt tay anh lại sau lưng. "Tuy nhiên" anh bắt đầu.

Cô ngồi xuống lại.

"Có một vài chuyện anh muốn giải thích với em một lần nữa, vợ ạ. Em vẫn cần phải hiểu cuộc hôn nhân của chúng ta được tiến hành như thế nào."

"Nhưng anh đã hiểu chưa?"

Anh cau mày khó chịu với cô vì đã cắt ngang anh. "Có, anh hiểu," anh khẳng định. "Anh đã xem xét kỹ vấn đề này."

"Em có chỗ trong sự xem xét này không?"

"Dĩ nhiên, " anh trả lời. "Em là vợ của anh."

Cô đoán là cô nên hài lòng vì anh nhớ thực tế đó. "Và?" cô thúc.

"Bốn phận của anh là bảo vệ em. Em có đồng ý với chuyện đó không?"

Cô gật đầu.

"Và bây giờ chúng ta nói đến bốn phận quan trọng nhất của em," anh tiếp tục.

"Sao?" cô thấy mình muốn nghe những gì anh sắp nói. Cô nghĩ là nó sẽ rất kinh khủng.

"Nó rất đơn giản dễ hiểu, Nicholaa, " Royce nói. "Bốn phận của em là mang lại cho anh sự yên ổn. Bây giờ, nếu em chỉ cần làm nhiệm vụ của em - "

"Em không mang lại cho anh sự yên ổn à?"

Anh lắc đầu. "Có những quy tắc xử sự cụ thể, vợ ạ, và anh muốn em hiểu chúng để chúng ta có thể sống hoà thuận với nhau."

Cô bắt đầu gõ những đầu ngón tay của cô trên bàn. Royce còn chưa nói một lời nào về tình yêu hay sự quan tâm. Cô cố không chán nản. "Những quy tắc này là gì?" cô hỏi.

Anh hài lòng về sự quan tâm của cô. Cũng đã đến lúc rồi, anh nghĩ. Sự kiên nhẫn của anh cuối cùng đã được đền đáp khi vợ anh đã sẵn sàng nghe. "Thứ nhất," anh bắt đầu, "em sẽ không bao giờ lớn tiếng với anh. Thứ hai, em sẽ tuân theo mệnh lệnh của anh mà không hỏi nàỵ nọ. Thứ ba, em sẽ không được khóc lóc nữa. Thứ tư, em sẽ không để cho cảm tính điều khiển quyết định của em. Thứ năm - "

"Đợi đã," cô ngắt lời anh. "Vui lòng quay lại quy tắc thứ ba. Anh vừa nói với em là em không thể khóc hả?"

"Đúng. "

"Tại sao?"

Anh tức tối vì cô trông có vẻ không tin. "Anh không thích nó. "

"Em thích."

Đến lượt anh trông có vẻ không tin nổi. "Em đang đùa."

"Em rất nghiêm túc đấy," cô trả lời. "Em thích khóc. Không phải là luôn luôn, dĩ nhiên, chỉ đôi khi. Sau đó em cảm thấy khá hơn. "

Royce bắt đầu nhìn xuống Nicholaa một hồi lâu trước khi anh đi đến kết luận là cô không đùa. Người phụ nữ ngớ ngẩn này thực sự nghĩ như vậy. Anh lắc đầu. Anh không nghĩ ra được một câu nào để phản bác lại một lời nhận xét phi lý như thế.

Nicholaa cố làm cho anh hiểu. "Đôi khi, khi sự thất vọng dâng lên trong lòng và mọi thứ trở nên quá rối rắm trong tâm trí em, khóc làm em cảm thấy tốt hơn. Bây giờ anh hiểu rồi chứ?"

"Không."

Cô cố kiên nhẫn. Lạy chúa, anh sẽ hiểu, cô thề. Cô không hiểu tại sao cuộc đàm thoại ngớ ngẩn này quá quan trọng đối với cô, nhưng thật sự là vậy. Cô quyết định thử phương pháp khác. "Anh chưa từng bao giờ trở nên quá tức giận đến nỗi anh muốn đánh ai đó à?"

"Anh không khóc."

"Không, dĩ nhiên không," cô đáp lại, cố không mỉm cười. Chồng của cô nghe điên tiết với tình huống đơn giản đó. "Nhưng, khi sự tức giận dâng lên trong lòng anh, khi anh trở nên rất giận dữ anh muốn đánh - "

"Thì anh đánh," anh ngắt lời. Anh ngừng lại để cau mày giận dữ với cô. "Chắc chắn là anh không khóc, cô nương."

Cô chịu thua. Người đàn ông này quá chậm hiểu để có thể hiểu.

"Nicholaa, hứa với anh là em sẽ không khóc nữa đi."

"Tại sao?"

"Vì nó làm anh không vui khi thấy em không được vui."

Sự bức dọc của cô biến mất. "Vậy là anh muốn em vui vẻ ư?"

"Dĩ nhiên," anh trả lời. "Chúng ta sẽ sống vui vẻ hơn nhiều nếu em được vui."

"Thế còn tình yêu thì sao?" cô hỏi. "Anh có muốn em yêu anh không?" cô nín thở trong khi cô chờ câu trả lời của anh.

Anh nhún vai.

Cô muốn giết anh. "Có hay không?" cô yêu cầu.

Anh nhìn chăm chăm vào cô. "Câu hỏi không liên quan đến cuộc thảo luận của chúng ta."

"Tình yêu không liên quan đến hôn nhân ư?" cô nói, trông có vẻ ngạc nhiên.

Royce không biết cách trả lời cô. Anh đột ngột cảm thấy không chắc với chính bản thân mình.

Nicholaa đặt tay cô lên bàn. Cô quyết định nói thật với anh, để cho anh biết chính xác trái tim cô cảm thấy gì. Hơi khủng khiếp khi thổ lộ tình cảm của cô với Royce. Cô không biết cô sẽ làm gì nếu anh từ chối cô. Đó là một canh bạc, cô hy vọng và cầu nguyện là anh cũng sẽ nói cho cô nghe những gì trái tim anh cảm thấy.

"Em đã nói với Thurston là em yêu anh." cô nhìn chăm chăm vào tay của cô và chờ phản ứng của anh. Chúa ơi, cô cảm thấy mình quá yếu ớt.

"Em đã nói vậy ư?" anh có vẻ ngạc nhiên.

Cô gật đầu. "Vâng, em đã nói vậy," cô mạnh mẽ khẳng định.

Anh thở dài.

Cô nhìn lên để xem liệu anh đang mỉm cười hay cau có. Mặc dù vậy cô không đọc được nhiều từ vẻ mặt của anh. Anh trông như thể cô vừa mới đưa cho anh thực đơn ăn tối. "Anh nghĩ gì về điều đó, Royce?" cô hỏi.

"Anh hiểu lý do của em khi em nói với anh trai của em rằng em yêu anh," anh trả lời. Anh gật đầu để nhấn mạnh câu nói đó. "Em muốn có được sự hợp tác của anh ta."

"Sự hợp tác của anh ấy?"

Anh lại gật đầu. Anh đã suy luận ra như vậy. Anh nghe có vẻ quá hợp lý đến mức chết tiệt. Cô ước gì ngay lúc này cô có thể đá vào cái mông hợp lý của anh.

"Em muốn Thurston chấp nhận anh. Đó là lý do tại sao em đã nói với anh ta là em yêu anh."

Anh nghĩ cô nói dối với anh trai cô. Mắt Nicholaa mở to. Cô không biết liệu cô có nên sửa lại hay không. Cuộc đàm thoại không tiến triển tốt lắm.

"Em muốn Thurston tin là em hạnh phúc với anh," cô nói. "Anh ấy đã yêu cầu em rời khỏi với anh ấy."

"Và vì vậy em đã bảo với anh ấy là em yêu anh và muốn ở lại với anh, nhưng em đang nghĩ về Ulric và Justin, phải không?"

"Thêm chuyện đó nữa, " cô cắn nhần. Cô lại bắt đầu gõ gõ ngón tay xuống bàn. "Em đã cố thuyết phục anh ấy là em đã chọn anh làm chồng."

"Em đã chọn anh."

Họ lại đi vào vòng luẩn quẩn. Royce lại bắt đầu đi tới lui. "Nó thật là thông minh, vợ ạ. Em nghĩ đến chuyện làm cho anh trai của em thoải mái với tình thế của em. Tuy nhiên, thay vì làm cho anh ấy dịu lại, em đã làm cho anh ấy giận dữ. Đúng, đó là lý do tại sao Thurston giận dữ và gọi em là kẻ phản bội."

"Một giả thiết rất hợp lý," cô kết luận. "Anh đã suy luận ra như vậy, phải không? Nhưng anh vẫn còn chưa cho em câu trả lời thoả đáng. Anh có muốn em yêu anh không?"

"Anh không biết về những thứ như thế," anh thừa nhận, giọng anh ngập ngừng. "Em có muốn yêu anh không?"

Cô muốn bóp cổ anh. Rõ ràng là anh không có chút ý tưởng nào là cuộc thảo luận này quan trọng đến mức nào đối với cô. Anh sẽ không hành động vô tâm như thế nếu anh hiểu. Cô không thể quyết định được cô nên khóc hay ném vào cái gì đó. Cô nghĩ cô có thể làm cả hai.

"Đó là tất cả những gì anh có thể nói với em hả?" cô hỏi anh.

"Không. "

Trái tim cô bắt đầu đập liên hồi. Có lẽ bây giờ anh sẽ nói với cô là anh muốn tình yêu của cô. Một vài phút trước đây cô tin rằng cô nên quên đi hi vọng anh sẽ bày tỏ cảm xúc của anh. Tuy nhiên cô biết Royce còn chưa yêu cô, nhưng có lẽ quan điểm của anh sẽ thay đổi. Mau thôi, với sự quan tâm và làm nũng dịu dàng, có thể anh sẽ yêu cô, dù chỉ một ít.

Royce không thể che giấu sự bức bối với vợ của anh. Nicholaa đang nhìn vào khoảng không, nhìn ngơ ngác. Rõ ràng là cô đang mơ mộng.

"Em sẽ chú ý tới những điều anh nói."

Cô mỉm cười với anh. "Gì, chồng yêu?"

"Anh đang nói đến đâu vậy?" anh hỏi, rõ ràng là bị phân tâm.

"Em hỏi anh liệu anh có muốn em yêu anh, và anh đã nói anh không biết về những thứ như thế. Sau đó em hỏi anh nếu anh không muốn nói thêm gì với em, và - "

"Đó, bây giờ anh nhớ rồi," anh nói. Anh quay lại và lại bắt đầu đi tới lui. Anh quyết tâm xoay cuộc đàm thoại này tránh xa đề tài tình yêu. Thề có Chúa, anh không được chuẩn bị để thảo luận về chủ đề đó. "Nicholaa, anh biết chuyện này là khó cho em, nhưng nếu em chỉ cân nhắc... "

"Vâng?" cô nín thở hỏi. Bây giờ anh sẽ nói với cô điều mà cô muốn nghe đến tuyệt vọng. Cái cách anh do dự cũng đủ gợi ý cho Nicholaa. Đường như anh cũng căng thẳng. Cô nghĩ đó cũng là một dấu hiệu tốt.

Anh hắng giọng và xoay lại nhìn cô.

Cô ngồi thẳng lưng trên ghế và chờ đợi.

"Hôn nhân giống như một tấm bản đồ vậy," anh nói.

Cô đứng bật dậy. "Cái gì?"

"Hôn nhân giống như một tấm bản đồ vậy, Nicholaa."

Cô lắc mạnh đầu. "Anh có biết em nghĩ gì không?" cô hỏi.

Chúa ơi, cô giận như điên. Anh ngạc nhiên bởi phản ứng đó. Chúa ơi, chuyện gì xảy ra với cô thế này? "Em nghĩ gì?" anh hỏi.

"Em nghĩ anh nên kết hôn với một binh sĩ của anh."

Nicholaa đi vòng qua bàn và chạy ra khỏi phòng khách. Nếu cô nhanh chân, có lẽ cô sẽ về đến phòng trước khi cô hét lên.

Lawrence đi vào phòng khách khi Nicholaa vội vã chạy ra, và hai người suýt đụng nhau. Người thuộc cấp chụp lấy vai cô để giữ thăng bằng cho cô. Ngay lập tức anh nhận thấy nước mắt trong mắt cô. "Có chuyện gì hả, nữ chủ nhân của tôi?" anh hỏi. "Có chuyện gì làm cho công nương khó chịu?"

"Không phải là chuyện gì đó," cô cắn nhần. "Là ai đó." cô hướng ánh mắt trừng trừng về Royce và giật nẩy mình khi cô thấy anh đứng ngay sau lưng cô. Anh đến sau lưng cô mà không gây ra tiếng động nào.

Royce nhìn chăm chăm vào Nicholaa khi anh nói với thuộc cấp của anh. "Anh cần gì hả, Lawrence?"

"Vâng, tướng quân."

"Vậy thì hãy bỏ tay anh ra khỏi người vợ tôi và nói cho tôi biết," Royce ra lệnh.

Lawrence nhận ra anh vẫn còn giữ vai Nicholaa và ngay lập tức thả tay ra. "Ngài đã yêu cầu được báo ngay khi có sự thay đổi," anh nói. Anh liếc nhanh nhìn Nicholaa, sau đó lại nhìn Royce. "Nó đã xảy ra. Cậu ta đang trở nên giận dữ." Lawrence mỉm cười.

Royce gật đầu. "Đường như nó di truyền trong gia đình," anh kéo dài giọng, gửi cái cau mày ý nghĩa về hướng Nicholaa. "Dù vậy trong trường hợp này, tôi rất là hài lòng. Đã đến lúc rồi."

Lawrence gật đầu. Anh bước bên cạnh tướng quân và bắt đầu tiến về cánh cửa ra vào. "Thật vậy, cũng đã đến lúc" người thuộc cấp đồng ý.

Cảm giác cá nhân của Nicholaa được đặt qua một bên bởi thông báo đó. Cô biết Lawrence đang nói về em trai cô. "Là Justin, phải không? Cậu ta là người đang trở nên tức giận." cô vội vã theo sau chồng cô.

Royce đột ngột dừng lại. Nicholaa thì không. Cô va phải anh. Anh quay lại và tóm chặt lấy cô. Cái bóp chặt của anh hầu như rất đau. "Em sẽ không được can thiệp."

Cô đã có được câu trả lời. Chắc chắn là Justin.

"Em sẽ không can thiệp," cô hứa. "Chỉ cần nói với em tại sao anh lại hài lòng khi cậu ấy đang trở nên tức giận. Em cũng muốn được hài lòng."

Cô không yêu cầu một lời giải thích; cô chỉ hỏi thôi. Royce trả lời ngay lập tức. "Bọn anh đã chờ em trai em thể hiện vài phản ứng với tình cảnh của cậu ta. Cho đến bây giờ bọn anh đã buộc cậu ta phải ăn, phải uống, phải di chuyển. Justin đã cố thu mình khỏi cuộc sống, Nicholaa. Cuối cùng bây giờ cậu ta cũng mở mắt ra. Sự giận dữ đột ngột này là một khởi đầu tốt, và đó là lý do tại sao anh hài lòng."

Cô không nhận ra là cô đã chộp lấy áo chèn của anh cho đến khi anh kéo tay cô ra. "Bây giờ anh sẽ làm gì?"

Nụ cười của anh làm cho chút ít sợ hãi của cô tiêu tan. "Anh sẽ giúp cậu ta chuyển hướng sự tức giận của cậu ta đến nơi khác."

"Bằng cách nào?"

"Bằng cách đưa cho cậu ta một mục tiêu."

"Mục tiêu?" cô lặp lại, vẫn không hiểu.

"Anh sẽ điều khiển sự tức giận của cậu ta về phía anh" Royce giải thích. "Cầu xin Chúa, đến cuối ngày sự tức giận của em trai em sẽ hoàn toàn hướng vào anh. Cậu ta sẽ muốn sống vì mục đích duy nhất là giết anh. "

Ngay khi những lời đó thoát ra khỏi miệng anh, anh hối tiếc là đã tiết lộ thông tin đó với cô. Cô trông có vẻ hoảng sợ.

"Anh không thể đưa cho cậu ấy vài mục tiêu khác ư?" cô hỏi.

"Không."

Cô thở dài. Cô biết anh nói đúng. Là thủ lĩnh của các binh sĩ, chỉ có mỗi mình anh chịu trách nhiệm về mỗi người lính. Cô nhận biết cô thực sự đã si nhục anh bằng cách đề nghị anh giao trách nhiệm đó cho một người nào

khác. Anh nhận gánh nặng giúp cho Justin và cô không nên phá hoại quyết định của anh.

"Em tin anh," cô mỉm cười "em cũng sẽ không lo lắng về anh. Anh sẽ không hề vui vẻ nếu anh không chuẩn bị trước cho tình huống này," cô giải thích. "Anh sẽ làm điều mà anh nghĩ là tốt nhất cho Justin."

Cô kiễng chân và hôn anh. "Em giữ anh lâu rồi. Cảm ơn vì đã giải thích tất cả những chuyện đó với em." cô cười với Lawrence, sau đó quay lại và đi đến phía sau lầu đài.

"Thật là hay khi nhìn thấy một người vợ tin chồng của cô ta," Lawrence nhận xét khi anh đi theo Royce ra bên ngoài.

Thủ lĩnh của anh mỉm cười. "Lawrence, đợi ở đây," anh ra lệnh, "và giữ cô ấy lại khi cô ấy xuất hiện ở đâu đó gần đây. Tôi sẽ không cho cô ấy can thiệp vào. Giữ cô ấy lại bên trong."

Người thuộc cấp trông có vẻ ngạc nhiên. "Ngài có ý nói - "

"Ngay lúc này có lẽ là Nicholaa đang đi ra từ một trong những cánh cửa sau. Cô ấy tin tôi, đúng, nhưng cô vẫn muốn xem chuyện gì đang xảy ra. Sau đó cô ấy sẽ không thể ngăn mình không can thiệp vào."

Lawrence mỉm cười. "Ngài hiểu cô ấy rất rõ, tướng quân."

Royce lắc đầu. Giọng của anh ảm đạm khi anh nói, "Trong trường hợp này thì tôi hiểu cô ấy. Cô ấy sẽ làm đúng những gì anh hoặc tôi sẽ làm nếu Justin là em trai chúng ta. Còn chuyện hiểu vợ của tôi, tôi phải thú nhận là tôi mới phát hiện ra là cô ấy còn phức tạp hơn lần đầu tiên tôi biết cô ấy. Sự thật là một lời nhận xét nhỏ cũng có thể thổi bùng lên thói nóng nảy của cô ấy."

Anh nghe hoang mang đến nỗi Lawrence gật đầu thông cảm. Vì anh chưa bao giờ kết hôn, anh không biết nhiều về các cô vợ để đưa ra bất cứ lời khuyên nào.

Tuy thế Royce không mong đợi một lời hồi đáp. Anh gật đầu với Lawrence rồi bỏ đi. Thậm chí anh còn chưa đi đến chân của cái dốc đầu tiên thì đã nghe thấy tiếng kêu gào của Justin.

Anh phát hiện là em trai của Nicholaa đang đứng giữa một vòng tròn binh sĩ. Một trong những người đàn ông có cái mũi đầy máu. Royce cho là Justin chịu trách nhiệm về vết thương này. Anh không thể hài lòng hơn thế. Anh cho đám lính lui ra với một mệnh lệnh cộc lốc, ra dấu cho Ingelram ở lại gần đó, rồi một mình đối mặt với Justin.

Em trai của Nicholaa trông giống như quỷ sứ. Tóc cậu ta có màu nâu vì bẩn và rũ xuống vai thành từng bết rối bù. Và như vẻ ngoài còn lại bẩn thỉu của cậu ta. Justin mặc cái áo chèn xanh bốc mùi và cái quần nâu rộng thùng thình. Mắt của cậu ta sáng rực với hận thù. Đó là một sự thay đổi đáng kể so với vẻ ngoài chán nản, thần thờ mà Royce đã nhìn thấy trước đây.

Royce khoanh tay trước ngực và nhìn chăm chăm vào Justin. Sau đó anh bình tĩnh giải thích quy tắc xử sự với tất cả những binh sĩ trong hàng ngũ của anh. Anh tiếp tục nói với giọng điệu êm ái, bình tĩnh thậm chí cả khi Justin gầm lên chuẩn bị tấn công và lao tới anh. Royce dễ dàng tránh được và làm Justin vấp ngã bằng chân anh.

Chàng trai trẻ té úp mặt xuống đất. Mặc dù vậy cậu ta không từ bỏ. Hết lần này đến lần khác cậu ta tấn công. Royce dễ dàng cúi xuống né mọi cú đánh trong khi anh tiếp tục vạch ra chương trình huấn luyện cậu ta. Justin sử dụng nắm tay, đầu, và vai của cậu ta để cố hạ Royce. Trong suốt thời gian đó cậu ta phun những lời chửi thề tục tĩu. Khi cậu ta gọi Royce là đồ con hoang bắt giữ cậu ta, cậu ta thấy mình nằm ngửa lưng trên mặt đất. Bụi bay tứ tung xung quanh cậu ta. Ngay khi mọi thứ có thể nhìn thấy rõ ràng,

cậu ta nhìn thấy Royce hiện ra lơ mờ phía trên cậu ta. Justin tìm cách đứng lên, nhưng Royce giữ cậu ta nằm trên mặt đất bằng cách đặt một chân lên ngực cậu ta.

"Tôi không phải là người bắt giữ cậu cũng không phải là đồ con hoang," anh nói. "Tôi là thủ lĩnh của cậu, Justin, và cậu là thuộc cấp trung thành của tôi."

Justin nhắm mắt lại và thở hỗn hển. Royce lùi lại và tiếp tục bảng nội quy của anh trong khi Justin loạng choạng đứng dậy. Cậu ta thu hết sức mạnh cuối cùng của cậu ta và phun nước miếng vào mặt Royce. Cậu ta bị hụt cả thước, nhưng sự sỉ nhục vẫn còn ở đó. Royce phản ứng ngay tức thì. Anh đá một cái đá mà cậu ta đáng bị ngay lưng cậu ta và làm cậu ta ngã nhào trên mặt đất lại. Không có chút giận dữ nào trong hình phạt. Royce chỉ đơn thuần đang chỉ cho cậu trẻ bài học sinh tồn đầu tiên của cậu ta.

Justin hoàn toàn chú ý đến Royce. Với tất cả sự giận dữ của cậu ta, cậu ta nhận thấy thậm chí Royce không hề có chút tức tối nào. Justin không hiểu, nhưng bên trong cậu ta quá sợ hãi đến nỗi cậu ta không thể suy nghĩ. Đường như là cho dù cậu có chọc tức vị tướng quân đến mức nào, cậu cũng không thể thúc đẩy ông ta giết cậu. Nhận thức đó làm cho Justin kinh hoàng, vì điều đó có nghĩa là cậu phải tiếp tục sống.

"Tóm lại tất cả những thứ tôi vừa mới giải thích cho cậu chỉ có vài quy tắc cơ bản," Royce tiếp tục. "Cậu sẽ không được gây khó khăn cho đơn vị của cậu. Cậu sẽ phải tập luyện hết sức mình, cậu sẽ đối xử lễ độ với người khác, và cậu sẽ không bao giờ, không bao giờ biểu lộ sự hèn nhát, vì làm bất cứ một điều nào như vậy sẽ làm nhục đơn vị này. Cậu sẽ học cách trợ giúp người khác như họ sẽ học cách trợ giúp cậu. Nó rất là đơn giản, Justin."

Royce biết rất rõ chàng trai trẻ không hiểu. Justin trông giống như một con vật bị giam cầm vừa mới thoát ra khỏi chuồng. Vẻ mặt của cậu ta có vẻ

hoảng sợ như đang bị săn đuổi.

"Ngài muốn tôi phải làm gì?" Justin đột ngột gầm lên.

Royce lại đặt chân của anh lên ngực Justin. "Tất cả những gì cậu có thể thực hiện," anh nhấn mạnh. "Rồi còn nữa, Justin. Và lạy Chúa, cậu sẽ làm đúng những gì tôi muốn."

Anh rời khỏi Justin và ra dấu cho Ingelram đến bên cạnh anh. "Đi với Justin," anh ra lệnh. "Chỉ cho cậu ấy nơi để đồng phục. " Anh nhìn xuống Justin. "Cậu sẽ rửa sạch mùi rác rưởi bây giờ. Ngày mai việc huấn luyện của cậu với những người khác bắt đầu."

Royce cố tình quay lưng lại với Justin khi anh rời khỏi. Ingelram với tay xuống để giúp chàng trai trẻ đứng lên. Justin đẩy tay Ingelram đi. Khi cậu ta đứng lên, Ingelram đứng sang một bên và chờ đợi. Anh không cảnh báo, vì anh biết tướng quân của anh mong đợi một cuộc tấn công lén. Justin vội vã theo sau Royce và cố vật ngã anh từ phía sau. Cậu ta thấy mình nắm chặt không khí vào giây cuối cùng và kết thúc trên đầu gối của cậu ta.

Royce quay lại và một lần nữa sử dụng chân anh để đẩy Justin ngã quay lưng trên mặt đất. "Nếu cậu muốn có được đặc ân đấu với tôi, cậu sẽ phải giành được nó. Trước tiên cậu phải mạnh mẽ hơn nhiều đấy, cậu bé."

"Cậu bé!" Justin gầm lên.

Royce gật đầu. "Thậm chí cậu còn chưa xứng đáng được gọi là Dove," anh nói. "Ingelram? Tôi vừa mới ra lệnh cho cậu chỉ cho cậu ấy nơi để đồng phục. Làm cho xong việc đó."

Người thuộc cấp gật đầu với Royce, sau đó lại đưa tay anh cho Justin. Em trai của Nicholaa với tay lên theo bản năng. Anh được kéo đứng lên trước khi anh nhận biết là anh đã chấp nhận sự trợ giúp. Anh quá kiệt sức để có thể suy nghĩ mạch lạc. Vai của anh rũ xuống trong sự thất bại. Anh

quyết định ngày mai anh sẽ chiến đấu với tất cả bọn chúng khi anh đã được nghỉ ngơi, khi anh mạnh mẽ hơn.

Anh đi theo bên cạnh người lính Norman.

"Tôi đã bị gọi là 'cậu bé' một hoặc hai lần vào ngày đầu tôi gia nhập vào hàng ngũ của tướng quân," Ingelram nói. "Sau đó tôi chính thức trở thành Dove. Cậu thấy đó, Justin, tân binh chúng ta bị những hiệp sĩ già dặn, có kinh nghiệm hơn gọi là Doves. Tất nhiên nó có nghĩa là lời sỉ nhục, nhưng tất cả bọn họ cũng đã từng là Doves, và vì thế chúng ta dễ dàng chấp nhận nó. Chúng ta cũng cạnh tranh với họ với mọi cơ hội mà chúng ta có. Khi cậu tổng khứ được sự tức giận của cậu, cậu sẽ nhận ra cậu may mắn như thế nào khi được gia nhập vào đơn vị ưu tú nhất trong vương quốc Anh và Normandy hợp lại."

Ingelram đã bày tỏ ý kiến một cách sốt sắng, nhưng Justin chế giễu. "Tôi sẽ nhanh chóng rời khỏi đây," anh lầm bầm. "Tôi không cần nghe lời giải thích ngu ngốc này."

Ingelram lắc đầu. "Cậu không thể rời khỏi mà không được phép," anh nói. "Nó sẽ làm nhục đơn vị của chúng ta. Cậu phải ở lại đây."

Anh làm cho Justin chú ý khi anh nói, "cậu có nhận thấy là mỗi lần cậu tấn công tướng quân, ngài đã đánh trả mà không sử dụng tay không?"

Justin không hề nhận thấy. Mắt anh mở to khi anh nhận ra Ingelram nói thật. Mặc dù vậy anh không chịu trả lời Ingelram. Thay vào đó anh gầm gừ.

Ingelram không nản lòng. "Tướng quân Royce sử dụng chân của ngài. Cậu đã không làm vậy," anh vỗ vai Justin. "Cậu vừa mới có được bài học đầu tiên về sự phòng thủ," anh cười sau khi nói nhận xét đó, sau đó nói thêm, "Chúa ơi, Justin, cậu ngửi thấy mùi như một con điếm bị sử dụng quá nhiều."

Justin lờ đi nhận xét đó. Anh thề là sẽ không chịu đựng thêm bài học nào nữa. Anh sắp rời khỏi pháo đài đêm nay, sau khi những người lính khác đã ngủ say.

Justin quá đói đến nỗi tối đó anh ăn sạch phần ăn của anh. Anh bắt buộc phải ngồi với những người lính khác và phải nghe những cuộc đàm thoại của họ. Không ai cố kéo anh vào cuộc thảo luận, nhưng những người đàn ông cũng không thực sự lờ anh đi.

Giường của anh được đặt giữa giường của Ingelram và Gerald. Ý nghĩ cuối cùng của Justin trước khi sự kiệt sức xâm chiếm lấy anh là anh sẽ chỉ nhắm mắt vài phút thôi, sau đó thức dậy, thu dọn đồ đạc cá nhân đơn giản của anh, và rời khỏi.

Anh thức dậy giữa đêm khuya, nhưng thậm chí anh không đi được đến cửa. Một người lính mà Justin chưa từng thấy cản đường anh. Anh ta bình tĩnh giải thích tên anh ta là Bryan, anh ta cũng là lính mới, và anh ta chỉ muốn nhắc nhở Justin là Justin không thể rời khỏi doanh trại mà không được phép.

Bryan có mái tóc xoăn đen và đôi mắt nâu. Anh thấp hơn Justin một hoặc hai inch, nhưng những cơ bắp cuồn cuộn của anh làm cho anh trở thành một chướng ngại đáng sợ. "Tôi đã biết điều đó," Justin căn nhắc. "Bây giờ hãy tránh sang một bên."

Đột nhiên có ba người lính nữa chặn Justin lại cùng với Bryan. Họ cũng có đôi mắt ngái ngủ như Bryan, và cũng quyết tâm không cho Justin ra khỏi doanh trại.

"Vì cái quái gì mà các người lại quan tâm đến việc tôi rời khỏi hay không chứ?" Justin nổi khùng.

"Đơn vị của chúng ta sẽ gặp rắc rối nghiêm trọng nếu một người trong chúng ta bỏ trốn," Ingelram nói với ra từ giường của anh. "Đi ngủ đi,

Justin."

Justin biết anh không thể thắng. Họ thì quá đông, và anh thì quá mệt mỏi. Anh miễn cưỡng quay trở lại giường của anh. Không ai chế giễu anh. Điều đó làm cho Justin bất ngờ. Nó cũng làm anh tức điên lên. Anh muốn một lý do để căm ghét đám lính, và họ không cho anh một lý do nào.

Vài phút trôi qua trước khi mọi người nằm xuống ngủ lại. Ingelram vừa mơ màng ngủ thì anh có cảm giác Justin lay nhẹ anh.

"Chuyện gì sẽ xảy ra khi một ai đó gây rắc rối cho đơn vị?" Justin thì thầm. Anh tự sỉ vả mình vì đã hỏi câu hỏi đó. Chắc chắn là anh không muốn Ingelram nghĩ là anh quan tâm đến việc đó. Đơn giản là anh tò mò, chỉ vậy thôi.

"Tin tôi đi, Justin," Ingelram thì thầm trả lời, "cậu không muốn biết đâu."

Tuy nhiên Justin muốn biết, và không thể ngăn mình không hỏi thêm Ingelram. "Bị phạt nặng lắm à?"

"Ừ."

"Vậy là tội chết ư?"

Ingelram khịt mũi. "Không," anh trả lời. "Chết thì quá dễ, Justin. Hình phạt thì không dễ như vậy. Bây giờ đi ngủ đi. Ngày mai sẽ là một ngày khó khăn cho tất cả chúng ta."

Justin không nghe theo lời khuyên đó. Có quá nhiều chuyện để suy nghĩ.

Nicholaa cũng hoàn toàn tỉnh táo. Cậu nhóc Ulric đang làm cho cô mệt nhoài. Tối nay đưa bé trở chứng. Khi nhận ra nó không bị sốt, cô cho là cậu nhóc đang khóc vì mọc răng.

Cậu nhóc chỉ ngừng khóc khi được ẵm đi tới đi lui. Nicholaa cảm thấy trách nhiệm của cô là chăm sóc Ulric vào ban đêm. Những người hầu cần được nghỉ ngơi. Cô đã cho tất cả người hầu lui ra và sau đó đi tới lui phòng với Ulric trong cánh tay cô.

Dù sao thì cô cũng không thể ngủ được. Tâm trí cô đang nghĩ lung tung. Lúc này cô ước gì cô đã không chứng kiến cuộc đối đầu giữa Royce và em trai cô, Justin. Ôi, Chúa ơi, cô ước gì cô đã không nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp đó.

Royce quá tàn nhẫn. Nếu cô không tận mắt chứng kiến chuyện đã xảy ra, cô sẽ không tin. Đá vào một cậu bé bị thương, không có khả năng tự vệ... Không, cô không tin chồng cô có thể làm một chuyện đáng khinh như vậy.

Cô sẽ khóc vì sự nhục nhã của em trai cô nếu Lawrence không phát hiện ra cô trên lối đi và vội vã đến chỗ cô. Anh cố thuyết phục cô rời khỏi, nhưng đã quá muộn.

Nicholaa không thể đối mặt với Royce vào bữa ăn tối. Cô ở lại trên lầu, chăm sóc cho cháu trai cô. Royce không sai người nào lên gọi cô. Có lẽ anh còn không nhận ra cô không ngồi cạnh anh ở bàn. Không, rất có khả năng chồng cô đang mưu tính kế hoạch tấn công em trai cô tiếp theo.

Dĩ nhiên là Royce thấy thiếu vắng Nicholaa. Bữa ăn tối được dọn ra trễ hơn thường lệ một tiếng theo như kế hoạch của Royce, và Alice nghĩ là nữ chủ nhân của bà đã đi ngủ. "Cô ấy trông rất buồn ngủ," bà nói.

Lawrence đợi cho đến khi người hầu quay vào phòng chứa rượu, sau đó nghiêng người để giải thích. "Tôi đang cố gặp riêng ngài để kể cho ngài biết chuyện gì đã xảy ra hôm nay," anh bắt đầu. "Có lẽ là Nicholaa đang tránh ngài, tướng quân. Tôi đánh cuộc đó là lý do tại sao cô lấy ở trên lầu."

"Tại sao cô ấy tránh tôi?"

"Cô ấy chứng kiến cuộc đối đầu giữa ngài với Justin."

"Mẹ kiếp. Lạy Chúa, sao chuyện đó lại xảy ra?"

"Tôi hoàn toàn chịu trách nhiệm," Lawrence nói. "Như ngài đã dặn, tôi chờ Công nương Nicholaa đi vòng qua góc nhà. Năm phút trôi qua trước khi tôi vô tình ngẩng lên và thoáng nhìn thấy một màu xanh. Là chiếc áo của cô ấy. Vợ ngài đã leo lên lối đi ở đỉnh trường thành, tướng quân. Cho đến lúc tôi đến gần cô ấy thì đã quá muộn. Cô ấy đã nhìn thấy tất cả mọi chuyện."

Royce lắc đầu. "Mẹ kiếp," anh thì thầm.

Lawrence gật đầu. "Vẻ mặt của cô ấy nhìn thật buồn," anh thừa nhận. "Cô ấy trông... mất hết sinh khí. Dù vậy cô ấy không nói lời nào. Cô ấy chỉ quay lưng và bỏ đi."

"Tôi có thể tưởng tượng là cô ấy đang nghĩ những gì. Cô ấy sẽ không bao giờ hiểu. Có lẽ đúng là cô ấy đã đi ngủ. Sáng mai tôi sẽ cố giải thích với cô ấy."

Thomas vào ngồi cùng hai người đàn ông ở bàn. Royce đặt vấn đề của vợ anh sang một bên và tập trung lắng nghe bản báo cáo khả thi về việc sửa chữa lại nhà Nicholaa của người lính. Bản báo cáo xác nhận những gì Royce đã nghi ngờ: lâu đài không thể trụ được lâu vì kết cấu không vững chắc.

Cuộc thảo luận kéo dài cho đến nửa đêm. Khi Royce đi lên phòng, anh hoàn toàn hy vọng là nhìn thấy Nicholaa đang ngủ say.

Anh không nhìn thấy bóng dáng của cô. Căn phòng vắng tanh. Ý nghĩ đầu tiên của anh là cô đã rời bỏ anh. Đó là một phản ứng ngớ ngẩn, không logic, nhưng cô không có ở đó, thật khốn khiếp, và lẽ ra lúc này cô phải nằm trên giường. Tim anh bắt đầu nện điên cuồng bên trong lồng ngực. Anh

gần như cảm thấy sợ hãi. Nếu cô rời khỏi pháo đài, cô không thể sống qua đêm nay. Royce đột ngột cảm thấy rằng anh đang sống trong cơn ác mộng mà anh đã có vào cái đêm họ đến Luân Đôn. Trong giấc mơ của anh, Nicholaa đã bị lạc trong rừng, và anh đã không thể đến giúp cô.

Anh lắc đầu. Anh cần bình tĩnh lại, anh tự nói với mình, để có thể sáng suốt trong tình huống này. Người phụ nữ này không có lý do gì để rời khỏi anh. Anh đã ân cần và nhẫn nại với cô. Chúa lòng lành, nếu có bất cứ chuyện gì xảy đến với cô, anh không biết anh sẽ làm gì.

Anh chạy ra khỏi phòng. Anh la to tên cô trong tiếng gầm rống, sau đó bắt đầu đi xuống tiền sảnh, rống tên cô nữa.

Khi anh đi ngang qua phòng Ulric, cánh cửa mở tung và Nicholaa đứng ở đó cau mày khó chịu với anh. Ulric áp vào vai cô. Đứa bé đang khóc thét.

Sự nhẹ nhõm khi nhìn thấy cô làm cho Royce giận dữ. "Em có biết là em đang làm cái quái gì không?"

"Hạ thấp giọng của anh xuống, Royce," cô yêu cầu. "Anh làm cho Ulric khó chịu."

"Tại sao em không ở trên giường của em?"

Dường như anh không thể kiểm soát cơn giận của anh. Anh quá mừng khi nhìn thấy cô đến nỗi anh cảm thấy như muốn hét lên. Sau đó anh nhận ra anh đang làm vậy. Lúc đó anh gần như cười lớn. Cô an toàn. Cô không rời bỏ anh.

Và anh đánh mất lý trí của anh. Anh hít thật sâu. Giọng nói của anh nhẹ nhàng khi anh nói, "Ulric cần đi ngủ, Nicholaa. Nếu em muốn bế nó, thì ngày mai hãy bế. "

"Bây giờ nó muốn được bế," cô cáu kỉnh.

Royce lắc đầu. "Đưa nó cho anh."

"Anh ngừng ra lệnh được không? Em mệt mỏi quá rồi."

"Vậy thì đi ngủ đi."

Cô sẽ không bao giờ hiểu được anh. "Được rồi," cô đầu hàng. "Em sẽ đi ngủ." cô đẩy Ulric vào cánh tay anh và đi sầm sầm ra khỏi phòng. "Anh chăm sóc đứa bé đi," cô yêu cầu. " Có lẽ anh có thể la hét bắt nó đi ngủ."

"Anh không bao giờ la hét cả." Anh đóng cửa lại. Cô đang run lên vì tức giận khi cô đi về phòng của họ. Chúa lẽ ra phải đứng về phía cô, phải không? Vậy thì sao cô lại cười một người đàn ông tầm thường, và không thể chịu nổi chứ? Chẳng lý nào cô lại yêu anh. Anh là kẻ kiêu ngạo, cứng rắn, và lúc nào cũng phải làm theo ý của anh. Không hề biết cho và nhận chút nào trong bản chất của anh.

Anh đã thực sự lớn tiếng với cô! Trước đây Royce chưa bao giờ quát tháo cô cả. Cô không thích điều đó. Nicholaa đột ngột ngừng bước với nhận thức đó. Cô muốn anh thay đổi, phải không? Không, cô thừa nhận. Cô muốn anh cứ như vậy.

Cô đang mất trí rồi. Chắc là vì kiệt sức, cô tự nhủ. Cô thiếp đi ngay khi cô nhắm mắt lại. Cô thức dậy một tiếng đồng hồ sau đó khi cô lăn người qua để rúc vào chồng cô và phát hiện phía bên giường anh trống không. Cô tỉnh táo ngay lập tức.

Đứa bé chắc là đã làm cho Royce mệt mỏi. Cô mặc áo choàng và chạy chân trần xuống hành lang tối đen.

Cô vội vàng đi đến phòng Ulric, sau đó đột ngột dừng lại. Cô cười với cảnh tượng trước mắt cô. Cả Royce lẫn Ulric đang ngủ say. Chồng cô nằm dài ra trên giường. anh đã cởi giày nhưng còn mặc nguyên quần áo. Ulric đang ngủ úp mặt trên ngực Royce. Miệng của đứa bé há ra và cu cậu đang

chảy nước dãi ra áo chèn của chồng cô. Royce giữ đứa bé bằng hai tay. Nicholaa lặng lẽ đóng cửa lại rồi đứng ở đó một lúc lâu nhìn chăm chăm vào hai người.

Rốt cuộc thì cô đã không mất trí. Bây giờ cô không còn bối rối nữa. Cô biết chính xác tại sao cô yêu Royce. Anh là tất cả những gì mà một người vợ muốn. Anh tử tế, dịu dàng, và chẳng bao lâu, cô hứa với mình, anh cũng sẽ yêu cô. Cô sẽ không chịu thua. Lần sau anh chọc thối nóng nảy của cô, cô sẽ nhớ lại đêm nay như là một lời nhắc nhở.

Nicholaa đi đến cạnh giường dự định đặt Ulric vào nôi mà không đánh thức chồng cô, nhưng ngay khi cô chạm vào tay Royce, anh mở mắt và với tay lên với cô. Anh giữ vững Ulric bằng một tay và kéo cô xuống cạnh anh với tay kia.

Cô rúc vào bên hông chồng cô và nhắm mắt lại.

"Nicholaa?" giọng của anh như thì thầm.

"Gì?" cô thì thầm trở lại.

"Em thuộc về anh."

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Công nương Millicent và chồng cô, lãnh chúa Duncan, của biên giới Duncans, đến đón Ulric vào sáu ngày sau. Nicholaa không được thông báo là những người khách đã đến. Hoàn toàn tình cờ, cô đi vào đại sảnh, cái tạp - đề của cô đầy hoa xuân, và cô gặp họ ở đó. Cô làm rớt những cánh hoa xuống sàn nhà.

Dì của Ulric đang bế và thủ thỉ với nó, như một người mẹ sẽ làm với chính con trai mình. Duncan đứng cạnh vợ anh, tay anh đặt trên vai cô. Anh đang cúi xuống đứa bé và cười toe toét như một người bố tự hào.

Nicholaa dường như không thể nhớ đến phép lịch sự của cô. Cô đứng ở đó nhìn một lúc lâu, cố gắng lấy lại sự bình tĩnh của cô.

May mắn là chỉ có Royce nhận thấy sự đau khổ của cô. Anh đi đến gần cô, khi cô đang quỳ xuống để nhặt lại hoa. "Để đó đi," anh thì thầm khi anh nhẹ nhàng đỡ lưng cô đứng lên.

Alice đứng một bên ngay lối vào đang lau mắt của bà bằng tay áo. Royce ra dấu cho bà đến nhặt hoa, sau đó nắm lấy tay Nicholaa và lôi cô đến phía trước.

"Em đã bao giờ gặp lãnh chúa Duncan và Công nương Millicent chưa?" anh hỏi cô.

Nicholaa gật đầu. "Tại đám cưới của Thurston. Họ có vẻ dễ chịu."

"Em có biết là họ đã kết hôn được mười hai năm không?"

Cô không biết, và cô đặc biệt không quan tâm. Cô chỉ muốn giật Ulric ra khỏi tay dì của nó và bế nó trên lầu.

Nhưng cô không thể làm vậy. "Họ có đứa con nào không?"

"Không," Royce trả lời. "Cười đi nào, Nicholaa," anh ra lệnh.

Cô mỉm cười. Lãnh chúa Duncan đang chăm chú nhìn cô. Anh ta là một người đàn ông thấp với hàm râu màu đỏ cam. Cô nhớ anh ta đã rất tử tế đối với cô khi cô và gia đình cô đi đến pháo đài của anh ta để tham dự đám cưới của Thurston.

Cô rời khỏi Royce và khẽ nhún gối chào. Vẻ mặt của cô lúc này rất trầm tĩnh. Cô muốn khóc với Alice, nhưng cô biết cô phải cư xử cho đàng hoàng. Lợi ích của Ulric quan trọng hơn cảm xúc của cô. Cô cố ghi nhớ điều đó.

Giọng của cô chỉ hơi run rẩy khi cô nói. "Thật mừng khi được gặp lại hai vị."

Ulric vươn ra phía trước đòi cô. Nicholaa định bế nó từ Millicent, sau đó đổi ý. Cô lùi lại. "Nó là một đứa trẻ rất tình cảm," cô nói, "và không sợ người lạ. Đa số những đứa trẻ khác thì sợ, hai vị biết đó," cô nói đông dài, ước gì Royce sẽ chặn cô lại. "Ulric là một đứa bé đặc biệt."

Lãnh chúa Duncan gật đầu. "Đúng, cậu nhóc thật đặc biệt," anh đồng ý. "Chúng tôi biết chuyện này khó khăn cho cô đến đường nào, Nicholaa. Chồng cô đã kể cho chúng tôi nghe sự gắn bó giữa cô và đứa bé."

Millicent trao Ulric cho chồng cô rồi vội vã đi đến nắm lấy tay Nicholaa. Dì của Ulric, chị của mẹ cậu nhóc, là một người phụ nữ có thân hình mập mạp với đôi vai rộng và bắp đùi to. Bề ngoài của cô không hấp dẫn lắm cho đến khi bạn nhìn vào mắt của cô. Sau đó bạn quên hết vóc người của cô, vì Công nương Millicent có đôi mắt nâu đẹp lấp lánh sự ấm áp. "Chúng tôi sẽ chăm sóc Ulric chu đáo," cô hứa.

"Cô sẽ thương nó chứ?" Nicholaa hỏi. "Đứa bé cần tình thương. Anh trai của tôi có giải thích tại sao anh ấy muốn cô đón Ulric không?"

Millicent hướng về chồng cô, và Duncan đi đến đứng ngay trước mặt Nicholaa. Ulric, cô nhận thấy, rõ ràng là thích thú với bộ râu của Duncan. Nó đang kéo mạnh hàm râu trong khi bo bô tập nói.

"Có," Duncan trả lời. "Anh ấy đã giải thích, nhưng lúc này Thurston không tỉnh táo, Nicholaa. "

"Anh không cần phải bào chữa cho tư cách của anh trai tôi," Nicholaa cắt ngang. Cô hít thật sâu, sau đó nói, "Mời hai vị ngồi. Tôi sẽ cho người chuẩn bị phòng cho các vị. Chúng ta sẽ có một bữa ăn tối vui vẻ... "

Cô dừng lại khi Duncan lắc đầu. Vẻ mặt buồn rầu của anh cũng đủ làm cho Nicholaa cảnh giác. "Chúng tôi không thể ở lại, " anh nói, "vì lời hứa kinh khủng khác mà anh trai của cô buộc chúng tôi phải hứa."

"Sự thật là chúng tôi sẽ hứa với anh ấy bất cứ thứ gì để giữ cho Ulric được an toàn," Millicent xen vào. "Nếu chúng tôi không chấp thuận điều kiện của anh ấy, anh ấy nói là anh ấy sẽ mang Ulric lên đồi."

Nicholaa nhích sát vào Royce. Chỉ chạm vào anh ít nhiều giúp cho cô bình tĩnh. Chỉ cần sự hiện diện của anh cũng đủ an ủi cô. "Còn chuyện gì khác mà hai vị đã hứa?" cô hỏi. "Anh đã nói, 'lời hứa kinh khủng khác,' " cô nhắc nhở Duncan.

"Thurston buộc chúng tôi hứa rằng cô sẽ không còn liên quan gì đến Ulric." anh lắc đầu. "Anh ấy đã có một kế hoạch khi anh ấy đến đây," anh nói. "Anh ấy đã nghĩ là cô và Ulric sẽ rời khỏi với anh ấy."

"Ngay lúc đó và ngay tại đó, ngay giữa đêm khuya," Millicent xen vào.

Nicholaa không muốn nói về sự mong đợi của Thurston. "Vấn đề quan trọng nhất bây giờ là lợi ích của đứa bé," cô kết luận.

Cô quay lại để chắc chắn rằng Alice vẫn còn nấn ná trong phòng khách. "Bà có thể khóc sau, Alice. Đi thu xếp đồ đạc của Ulric ngay bây giờ." cô làm dịu lại mệnh lệnh của cô bằng cách thêm vào, "làm ơn đi, Alice?"

Nicholaa quay lại để đối mặt với đôi vợ chồng. Cô nhích người khỏi Royce, khoanh tay trước ngực, và rồi nói, "bây giờ tôi muốn có hai lời hứa từ các vị trước khi tôi để cho Ulric rời khỏi."

Royce nhướn cao chân mày với sự thay đổi của vợ anh. Bây giờ cô nghe giống như một người chỉ huy.

Duncan trông có vẻ dè dặt. "Những lời hứa này là gì?"

"Thứ nhất, các vị phải hứa sẽ đối xử Ulric như thể nó chính là con trai của hai vị."

Trước khi cô có thể trình bày lý do vì sao cô yêu cầu lời hứa đó, cả Millicent lẫn Duncan đồng ý.

"Thứ hai, các vị phải hứa với tôi rằng Ulric sẽ ở với hai người. Nếu Thurston trở lại và muốn mang con trai của anh ấy đến cho người nào khác, vì bất cứ lý do nào, các vị sẽ không để cho anh ấy làm vậy. Các vị sẽ đối xử với Ulric như chính con trai của các vị, và nó sẽ bắt đầu cảm thấy... an toàn. Kể từ bây giờ Ulric sẽ ở với hai vị. Tôi sẽ không để cho nó lại phải rời khỏi những người thân yêu lần nữa. Tôi..."

Cô không thể tiếp tục. Royce ôm choàng lấy cô và kéo cô sát vào anh. "Họ đã hứa với anh điều đó rồi, Nicholaa," anh nói.

Millicent và Duncan ngay lập tức gật đầu.

Nicholaa rũ người xuống tựa vào Royce.

"Thurston sẽ không được phép buộc con trai của anh ấy rời khỏi mái nhà của nó nữa," Royce đảm bảo với cô.

"Cảm ơn anh." cô sững sờ khi biết Royce đã giải quyết xong mối lo âu đó, và cô hài lòng là anh rất lo lắng về cuộc sống của Ulric.

Một tiếng đồng hồ sau Millicent và Duncan mang Ulric đi. Royce ra lệnh cho cả một tiểu đoàn hộ tống phía sau.

Nicholaa không nói một lời với bất kỳ ai trong phần còn lại của ngày dài. Cô luôn bận rộn với việc điên cuồng dọn dẹp. Royce không biết cách an ủi vợ anh. Khi cô không xuống đại sảnh dùng bữa tối, anh đi lên phòng của họ. Anh tìm thấy Nicholaa ngồi trong ghế gần lò sưởi. Không nói một lời nào, anh kéo cô lên, ngồi xuống, rồi đặt cô trên đùi anh. Anh vòng tay quanh người cô và ôm chặt cô.

Không ai nói một lời nào trong một lúc lâu. Sau đó Royce phá tan sự im lặng. "Ngày hôm nay thật khó khăn với em."

Cô không nhận xét về sự thật đó.

"Họ không biết là khó khăn như thế nào," anh nói. "anh tự hào về em, Nicholaa."

Cô nhắm mắt lại và tựa đầu cô lên vai anh.

"Em có nhớ quy tắc anh đề ra cho em không?" anh hỏi.

"Cái nào?" cô hỏi. " vì có quá nhiều."

Anh lờ đi lời chế nhạo mỉa mai của cô. "cái không được khóc ấy," anh nhắc nhở cô.

Cô mỉm cười mặc dù cô rất đau khổ. "À, đúng, quy tắc số ba," cô thì thầm. "Anh đã bảo em không được khóc."

Anh hôn lên đỉnh đầu cô. "Anh đã thay đổi ý kiến," anh công bố với giọng khô khốc. "Em có thể khóc nếu em muốn."

Thật sự là ngớ ngẩn là anh đã nghĩ rằng chỉ một thay đổi đơn giản trong quy tắc có thể dẫn đến nước mắt của cô. Chắc chắn là cô không khóc chỉ vì anh nói với cô bây giờ cô được phép khóc. Hơn nữa, cô không thấy thích khóc.

Cô làm ướt đầm áo chèn của anh trước khi cô ngừng khóc. Sau đó cô bắt đầu nấc cục. Anh không cản cô. Anh chỉ tiếp tục ôm chặt lấy cô cho đến khi cô yên lặng.

"Họ là người tốt, Nicholaa."

"Vâng."

"Họ sẽ đối xử với Ulric như con của họ," Royce nhận xét.

Cô gật đầu. Chúa ơi, anh ghét khi thấy cô không vui. "Nicholaa, em có hiểu tại sao anh lại để cho Ulric rời khỏi không?"

Sự quan tâm trong giọng nói của anh an ủi cô nhiều hơn là vòng tay của anh. Anh quan tâm đến tình cảm của cô, chỉ một ít, nếu không thì anh sẽ không thiết tha đến việc làm cho cô hoàn toàn hiểu rõ động cơ của anh.

"Anh không muốn làm tổn thương Thurston vì anh ấy là anh trai em, nhưng anh biết là anh ấy sẽ quay trở lại đây nếu Ulric tiếp tục ở đây. Em hiểu."

Royce bất ngờ là anh cảm thấy nhẹ nhõm. "Anh không phải là một người đàn ông khó hoà hợp," anh nói với cô.

Anh trông đợi sự đồng ý của cô. Anh không có được nó. "Có, anh rất khó hòa hợp," cô cãi lại. "Anh sẽ gửi Justin đi đâu?"

"Anh sẽ không gửi Justin đi đến nơi nào cả."

"Vậy thì Thurston sẽ vẫn trở lại đây. Anh ấy sẽ đến vì Justin."

"Đúng," anh không giải thích chi tiết câu trả lời đó.

Nicholaa lách người xa anh. "Ulric đã có thể ở lại... " cô dừng lại khi anh lắc đầu. "Em không hiểu," cô nói.

"Justin là một người đàn ông, Nicholaa. Cậu ấy có thể tự lựa chọn. Ulric thì không thể. Anh không thể cho phép nó bị mắc kẹt trong cuộc thi kéo co này."

"Nhưng Justin cũng giống như một đứa trẻ," Nicholaa tranh cãi.

"Cậu ta không phải vậy," anh phản công. "Bây giờ cậu ta còn yếu, nhưng mỗi ngày cậu ta sẽ khá hơn, cả tinh thần lẫn thể xác."

"Và nếu Thurston đến vì cậu ấy trước khi có tiến bộ thì sao?"

"Justin sẽ không rời khỏi với anh ấy."

Royce không nói thêm rằng việc Justin muốn đi hay ở không phải là vấn đề. Anh sẽ không để cho em trai cô rời khỏi cho đến khi cậu ấy đủ mạnh để tự sinh tồn.

"Cậu ấy có tiến bộ hơn kể từ ngày đầu tiên không?" cô hỏi, cố nghe có vẻ chỉ hơi quan tâm.

"Có."

"Vậy là mọi thứ theo đúng kế hoạch của anh chứ?"

"Ừ."

Cô thở dài ầm ỉ. "Vậy thì anh không cần phải đá Justin nữa chứ?"

Royce mỉm cười. Vợ anh cuối cùng cũng nói tới đề tài mà anh biết cô muốn thảo luận.

"Trả lời em đi, làm ơn," cô nói. "Anh vẫn đá Justin chứ?"

Dễ dàng nhận thấy có sự chua cay trong giọng nói của cô ngay lúc này. Royce lờ đi. "Chỉ khi nào anh muốn," cuối cùng thì anh cũng trả lời.

Cô cố rời khỏi đùi anh. Anh ôm chặt cô. "Lẽ ra em không nên xem, em biết đó."

"Lawrence đã nói cho anh biết, phải không?" cô có vẻ bức bối.

"Thuộc cấp của anh không hề phản bội em, Nicholaa. Bốn phận của anh ta là nói cho anh biết. Hơn nữa, dù sao thì vẻ mặt của em sẽ nói cho anh biết."

"Em có quyền xem," cô khẳng định. "Cậu ấy là em trai của em."

"Chuyện đó không quan trọng như quan hệ giữa cậu ấy và anh."

"Cậu ấy chỉ là em rể của anh thôi," cô nói một cách hoài nghi.

"Cậu ấy cũng là thuộc cấp của anh," anh kiên nhẫn giải thích. "Quan hệ đó còn quan trọng hơn. Chắc chắn là em biết mà."

Cô không hiểu bất cứ thứ gì nữa. Mọi thứ đã bị đảo ngược từ khi người Norman bắt đầu kiểm soát mọi thứ. Vua William đã xác lập một hệ thống quyền lực vững chắc trong đó mọi người trong vương quốc của ông đều có một chỗ đứng nhất định, một nhiệm vụ nhất định. Đúng, từ người nông dân thấp hèn nhất đến quý tộc cao nhất, mọi người đều có chỗ đứng. Mọi người,

trừ Nicholaa... hay đó chỉ là những gì cô cảm thấy. Cô không thể thích ứng với hệ thống mới này. Đột nhiên cô khiếp sợ đến nỗi cô thực sự bắt đầu run rẩy. Trong một thời gian dài cô có nhiều trách nhiệm, nhưng bây giờ Royce đang cẩn thận lấy đi các nhiệm vụ đó khỏi cô. Cô đã thề là bảo vệ gia đình cô bằng bất cứ cách nào cô có thể làm được. Cô đã từng tin rằng Ulric và Justin cần cô bảo vệ họ an toàn. Bây giờ Ulric đã ra đi. Chẳng bao lâu Justin cũng sẽ rời khỏi. Khi em trai của cô hoàn thành đợt huấn luyện của cậu ấy, cậu ấy sẽ rời khỏi để tìm chỗ của mình trong thế giới này. Thậm chí bây giờ Justin cũng không cần cô, cô nhận thức được điều đó. Không, cậu ấy cần Royce dạy cho cậu ấy cách lại trở nên mạnh mẽ.

Không ai cần cô. Pháo đài thuộc về Royce, và cả người hầu cũng vậy. Họ đã đưa cho chồng cô tất cả lòng trung thành của họ rồi. Đúng thôi, cô tự nói với mình, vì bây giờ anh là chủ nhân của lâu đài này... nhưng nơi nào là của cô?

Nicholaa không thể tổng khứ được sự thân thân trách phận mà dường như cô đang tự đưa mình vào đó. Cô thở dài, đẩy mình ra khỏi đùi chồng cô, và chuẩn bị đi ngủ. Cô không nhận thấy Royce cũng đang cởi quần áo.

Chết tiệt, cô ghét cảm giác tội nghiệp bản thân mình, nhưng cô dường như không thể dừng lại. Bên trong cô cảm thấy trống rỗng - cũng có lỗi nữa. Cô đã cố tình bẫy Royce vào cuộc hôn nhân này. Anh chỉ là đang làm điều tốt nhất có thể trong hoàn cảnh của anh.

Nicholaa đang đứng gần giường, chỉ mặc chiếc áo lót trắng, tâm trí của cô đang hỗn loạn, khi Royce ôm eo cô và kéo lưng cô tựa vào anh. Anh cúi xuống hôn vào cổ cô.

"Royce, anh không cần bất kỳ ai, phải không?"

Vì họ đã bàn đến em trai của cô chỉ vài phút trước đây, anh hiểu lầm câu hỏi của cô. "Anh là một người huấn luyện," anh trả lời. "Anh cho là anh

không nên cần bất kỳ ai."

Cô xoay lại trong cánh tay anh, xoè tay trên bộ ngực trần của anh. "Em buộc phải thú nhận với anh," cô nói. "Anh sẽ nghe em nói chứ?"

Những ngón tay của cô đang khoanh tròn quanh núm vú anh. Anh đặt tay anh lên trên tay cô. "Nếu em muốn anh lắng nghe em, em sẽ phải dừng lại."

"Đây là lời thú nhận nghiêm túc," cô cảnh báo anh.

Anh không cười nữa. "Được rồi. Anh đang nghe."

Cô nhìn chăm anh. Cô không muốn bị phân tâm. "Khi em chọn anh làm chồng, em chỉ nghĩ cho chính bản thân em. Em đã rất ích kỷ. Bây giờ em nhận ra điều đó. Em đã không quan tâm đến chuyện em có phá hỏng cuộc sống của anh hay không."

"Anh sẽ không bao giờ cho phép bất kỳ ai phá hỏng đời anh," anh phản đối.

"Nhưng anh sẽ không bao giờ chọn em," cô vội vã thốt ra. Cô đưa tay cô lên che miệng anh để ngăn anh ngắt lời cô nữa. "Có lẽ là anh nghĩ em trả thù anh vì đã bắt em đến Luân Đôn, và phần nào, có lẽ điều đó là đúng. Nhưng em có nhiều lý do hơn đây, Royce. Anh đã rất dịu dàng với Ulric. Em biết anh sẽ là một ông bố tốt khi em nhìn thấy cách anh bế nó và chắc chắn là nó được bảo vệ. Anh cũng dịu dàng với em, " cô vội vã nói thêm. "Em đã biết anh khá rõ vào lúc chúng ta đến Luân Đôn. Anh là một kẻ kiêu hãnh và ngạo mạn, nhưng cũng mạnh mẽ và nhẫn nại."

Cô ngừng lại nhằm thu hết can đảm để thú nhận nốt phần còn lại của lời thú tội. Royce kéo tay cô ra khỏi miệng anh và hôn lòng bàn tay cô. "Em nói xong chưa? Anh có chuyện muốn nói với em khi em nói xong."

Cô lắc đầu. "Em phải nói tất cả những chuyện này, Royce, trước khi em đánh mất can đảm của em."

Nụ cười của anh hết sức dịu dàng. "Em có đủ can đảm mà. Em có thể đánh mất một ít mà, " anh nói với cô.

Anh đã sai, nhưng cô sẽ không nói cho anh biết ngay lúc này.

"Anh đã hứa với em là anh sẽ chăm sóc Justin," cô nói, "nhưng điều đó không đủ đối với em. Không, sau đó em ép anh kết hôn với em và thêm Ulric và chính em vào gánh nặng của anh." cô thở dài. "Em không thể thay đổi những gì em đã làm đối với anh, nhưng em muốn anh biết là em cảm thấy có lỗi vì em đã không nghĩ đến cảm giác của anh. Em biết em đã không làm cho anh dễ dàng thích ứng. Em đã chiến đấu chống lại anh trên từng bước đường. Nhưng chuyện đó sẽ chấm dứt ngay lúc này. Em sẽ trở thành kiểu vợ mà anh muốn, Royce. Em hứa với anh. Chúng ta sẽ sống yên ổn và hòa thuận với nhau, theo cách anh muốn."

Anh nhẹ nhàng vuốt tóc ra khỏi mặt cô. Sự dịu dàng trong vẻ mặt của anh làm cô khóc. Cô nhức nhối với nhu cầu muốn nói với anh là cô yêu anh. Tuy nhiên cô sẽ không lời thú nhận điều đó, dù cho cô có muốn cỡ nào, vì lời thú nhận của cô sẽ chỉ là một gánh nặng nữa cho anh. Cô biết anh không yêu cô, và vì anh là người đàn ông ân cần, chu đáo, chắc chắn anh sẽ cảm thấy mình có lỗi với chuyện đó.

"Nicholaa, em có hối hận đã lấy anh không?"

"Ồ, không, em không hối hận, " cô trả lời. "Anh đã không nghe lời nào em đã nói phải không? Chính anh là người hối hận."

"Anh hả?"

Nụ cười đột ngột của anh làm cô sao lãng. Cô gật đầu, nhưng không thể nhớ là tại sao. Chắc là cô quá căng thẳng, cô nghĩ vậy. Cô ôm lấy cổ chồng

cô, khiến cho anh phải hoàn toàn chú ý đến cô, sau đó giật mạnh tóc anh để kéo đầu anh xuống với cô. Khi anh làm theo mệnh lệnh đó, cô hôn anh với tất cả tình yêu và đam mê của cô.

Royce đã định là sẽ ngồi xuống với cô và làm rõ tất cả những kết luận méo mó của cô, nhưng ngay khi miệng cô chạm vào miệng anh, anh quyết định đặt cuộc thảo luận đó qua một bên, giải quyết sau. Anh chỉ muốn nghĩ về chuyện hôn trả lại cô.

Anh bắt đầu trở nên cuồng nhiệt khi lưỡi cô vuốt ve lưỡi anh. Anh khẽ gầm gừ trong họng anh cho đến khi cô biết anh thích sự táo bạo đó đến dường nào. Bàn tay của anh run rẩy khi anh tháo sợi dây ru - băng cột áo lót cô. Anh lùi lại chỉ đủ lâu để cho chiếc áo rơi xuống sàn, sau đó dữ dội kéo cô lên tựa sát vào anh, anh nghiêng rằng khi anh cảm thấy cặp vú đầy đặn mềm mại của cô thì sát vào ngực anh.

Nicholaa dứt khỏi miệng anh và hôn một đường ẩm ướt xuống cổ anh. Cô đẩy tay anh ra khỏi thắt lưng cô khi cô di chuyển thấp hơn. Lưỡi cô miết quanh núm vú đầu tiên rồi đến đầu vú khác giấu bên dưới đám lông quăn tít trên ngực anh. Sau đó cô di chuyển thấp xuống cho đến khi cô hôn đến cái bụng cứng cáp, phẳng lì của anh. Da anh nóng hổi, quá lôi cuốn cô. Lưỡi cô miết nhẹ rốn anh. Anh thở gấp, cho cô biết không bằng lời rằng anh thích cái vuốt ve đó.

Phản ứng của anh khiến cô muốn làm cho anh hài lòng hơn.

Đầu gối Royce gần như quy xuống khi Nicholaa quỳ trước anh. Bàn tay anh bóp chặt ở hai bên hông. Anh biết cô sẽ làm gì, nhưng sự nhức nhối chờ đợi cô chạm vào anh, để cảm thấy mình bên trong cái miệng mềm mại, ẩm ướt của cô gần như không thể chịu đựng nổi.

Rồi sự chờ đợi kết thúc. Bàn tay cô vuốt ve anh cho đến khi anh cuồng dại, rồi miệng của cô đóng quanh đỉnh đầu căng cứng của anh. Royce quên

cả thở. Tiếng gầm gừ sâu trong họng anh trở thành tiếng rên nhỏ đầu hàng. Anh ép sát vào cô. Một lần. Hai lần. Anh phải chặn cô lại. Lưỡi của cô đang làm anh cho anh điên cuồng, và anh biết nếu anh không ngăn cô lại ngay lúc này, nó sẽ quá muộn. "Đủ rồi," anh ra lệnh, giọng anh khàn với ham muốn.

Cô không muốn dừng lại. Anh ép buộc cô đứng lên, sau đó vòng tay ôm lấy thắt lưng cô và nâng cô lên khỏi sàn nhà. Bây giờ anh không thể kiểm soát được nữa, muốn được thỏa mãn một cách tuyệt vọng, nhưng anh muốn Nicholaa đầu hàng anh.

Không biết làm cách nào họ lên được chiếc giường. Miệng của anh áp trên miệng cô ngay cả khi anh đè lên cơ thể cô bằng cơ thể anh. Anh đẩy ngọn lửa đam mê vào trong cô bằng lưỡi và tay anh. Ngón tay anh đẩy sâu vào trong cô và khi anh cảm nhận được sự ẩm ướt nóng bỏng ở đó, sự kiểm soát của anh hoàn toàn sụp đổ.

Cô uốn cong người lên áp sát vào anh. "Royce, đến với em ngay bây giờ. Em không muốn đợi hơn nữa."

Anh sẽ cười vì sự đòi hỏi trong giọng nói của cô nếu anh có đủ sức làm. Nicholaa bây giờ hoang dại, mất tự chủ như anh. Cô cào xước vai anh bằng móng tay cô và liên tục di chuyển áp sát vào anh.

Royce lăn tròn lên lưng, kéo cô theo cùng anh, sau đó buộc hai chân cô dang ra. Cô mở hai chân quăn quanh đùi anh, nhưng vẫn không hiểu anh muốn làm gì. Cô cố làm cho anh lăn trở lại.

"Royce!" lần này cô la to đòi hỏi của cô.

Anh kéo đầu cô xuống bằng cách kéo tóc cô và lấp kín lời phản đối của cô bằng nụ hôn dài nóng bỏng. Đùi của anh nâng lên và đỉnh đầu căng cứng của anh áp vào cô. Rồi cô hiểu. Cô ngả đầu ra và nhìn vào mắt chồng cô. Sự đam mê mà cô nhìn thấy ở đó làm cho ham muốn bên trong cô bùng cháy.

"Chúng ta có thể làm tình cách này ư?" cô hỏi với giọng rời rạc.

Anh không trả lời cô. Thay vào đó anh cho cô thấy. Anh từ từ đi vào cô. Chúa ơi, cô quá chặt, quá nóng. Cô cảm thấy thật tuyệt. Royce nhắm mắt lại trong cảm giác cực kỳ sung sướng. Anh không muốn cảm giác đó chấm dứt.

Anh không để cho cô làm với tốc độ nhanh hơn. Anh kẹp chặt hông cô khi anh từ từ xâm nhập vào cô. Đầu của Nicholaa gục xuống, và cô rên rỉ sung sướng. Tay cô kẹp chặt vào bắp tay Royce.

"Ngả người ra, Nicholaa."

Cô làm theo lời anh, sau đó thét lên. Cô lấy tất cả anh vào bên trong. Vùng lưng dưới của cô bây giờ tựa vào đùi anh. Sức nóng bao bọc lấy cô, xâm nhập vào trong cô.

"Anh đang làm em đau hả? Anh không muốn làm em đau."

Cô xoa dịu nỗi lo của anh bằng cách làm anh sao lãng. Cô di chuyển, chỉ một chút và như thế cảm giác quá tuyệt đến nỗi cô lại di chuyển.

Anh lau bầu tiêng rên thích thú. Anh mở mắt và thấy cô nhìn xuống anh. Mắt anh có rực lửa đam mê như cô không nhỉ? Anh biết chúng chắc là phải vậy. Dường như là một phép màu khi anh có một người phụ nữ xinh đẹp như thế này muốn anh nhiều như anh muốn cô.

Cô yêu anh. Ý nghĩ đó đâm xuyên qua đam mê và dục vọng của anh. Đúng, cô yêu anh.

Nicholaa không còn có thể lờ đi cảm xúc đang dâng lên bên trong cô. Cô có cảm giác như thể cô có thể bùng nổ với nhu cầu cần được phóng thích khỏi sự tra tấn ngọt ngào này. Cô muốn tất cả ngay lúc này. Cô sẽ không để cho Royce kiểm soát tốc độ, không thể ngăn mình không di chuyển, lúc đầu

chậm chạp, rồi mạnh mẽ hơn cho đến khi cô không quan tâm đến mọi thứ ngoài việc đi tìm sự giải thoát.

Anh giúp cô tìm thấy sự thỏa mãn. Anh biết điểm nào cần được chạm vào, cần được vuốt ve, để đưa cô lên đến đỉnh.

Ngón tay anh diệu kỳ như cả cơ thể anh. Toàn thân cô đột nhiên siết chặt quanh anh. Royce không thể kiềm hãm lâu hơn nữa. Anh phun hạt giống của anh vào cô với tiếng thét đầu hàng. Đỉnh điểm của Nicholaa cũng đến ngay lúc đó, cũng mê mẩn. Cô không thét lên; cô khóc.

Cô đổ sập người tựa vào chồng cô và ôm chặt anh. Cô không bao giờ muốn rời anh. Mất một lúc lâu Royce mới hồi phục. Anh nhẹ nhàng vuốt vai Nicholaa, lưng cô, cánh tay cô. Anh không thể ngừng không chạm vào cô. Cô cảm thấy thật tuyệt khi ép sát vào người anh. Mỗi lần anh làm tình với cô, anh lại cảm thấy choáng váng bởi những phản ứng tuyệt vời của cô với anh. Cô dâng hiến hết cho anh. Royce chưa bao giờ trải nghiệm hạnh phúc nào như thế hoặc cảm thấy mãn nguyện như thế.

Đó là một phép màu, một món quà. Vợ anh có thể làm cho anh cùng lúc cảm thấy yếu đuối và mạnh mẽ. Anh biết rằng đó là sự trái ngược không thể hiểu nổi, cũng như việc anh cưới được một người phụ dịu dàng, xinh đẹp.

Anh không thể tin nổi cô có thể yêu anh. Anh chưa bao giờ mong đợi một chuyện như vậy có thể xảy đến với anh. Vào cái ngày mặt anh bị sẹo - Chúa ơi, lúc đó anh chỉ mới mười lăm tuổi?- anh đã chấp nhận số mệnh của anh. Vẻ mặt khiếp sợ của những người phụ nữ khi họ công khai nhìn chằm chằm vào anh... đúng, anh đã học cách chấp nhận chuyện đó.

Nhưng Nicholaa yêu anh.

"Royce?"

"Vâng?"

"Nó... ổn chứ?" Giọng của cô do dự, đầy lúng túng. "Những gì em đã làm?"

Dĩ nhiên là anh biết cô muốn nói gì. "Ồ, có, tất cả đều ổn cả, anh trả lời. "Điều gì làm cho em..."

"Em muốn làm điều đó, " cô ngắt lời.

Một lúc lâu Royce mới lại nói. "Nicholaa, em đã làm tình theo cách đó vì em đang cố trở thành kiểu vợ mà em nghĩ anh muốn, hay em yêu anh bằng miệng em vì em muốn?"

Cô mừng vì anh không thể thấy mặt cô. Cô đang bị thiêu cháy bởi sự bối rối. "Em đã nói với anh là em muốn, " cô thì thầm trong bóng tối. "Và anh đã nói là anh thích nó. Trời ơi, em mệt quá rồi. Em tin là em sẽ ngủ ngay."

Anh vòng tay ôm cô để giữ ấm cho cô. Dĩ nhiên là anh hiểu Nicholaa không muốn thảo luận việc gần gũi..

Cô ngủ thiếp đi vài phút sau. Royce thức lâu hơn. Vợ anh đúng là một cô vợ ngây thơ dễ thương. Anh ngẫm đi ngẫm lại lời thú nhận của cô trong tâm trí anh. Cô thực sự tin là cô đã ép buộc anh phải kết hôn với cô.

Còn có chuyện gì khác đang làm cho cô lo lắng. Có cái gì đó trong cách cô nói với anh là cô đang giấu anh vài mối lo âu. Nicholaa trông quá yếu đuối, anh nhớ lại, và có vẻ tuyệt vọng trong giọng nói của cô.

Quý quái, anh hy vọng cô không có thêm vài người anh em nữa mà cô còn chưa đề cập với anh.

Khả năng đó làm anh mỉm cười. Anh muốn biết anh sẽ mất bao lâu để có thể thực sự hiểu vợ anh. Royce quyết định anh sẽ ngồi xuống với cô và thảo luận những lo âu này. Anh không muốn cô lo lắng về bất cứ chuyện gì. Cô

sẽ được hạnh phúc, anh hứa, và anh sẽ không ngừng thúc cô cho đến khi cô thật sự nói hết với anh những lo lắng của cô.

Royce thức dậy lúc nửa đêm khi Nicholaa lăn xa khỏi anh trong giấc ngủ của cô. Anh dịch chuyển đến chỗ cô. Anh sẽ ngủ trở lại nếu lưng cô không ép sát vào háng anh. Quá cảm dỗ đến mức không thể lờ đi. Ngay lúc đó anh phải chạm. Một cái vuốt ve dẫn đến một cái vuốt ve khác và một cái khác, và trước khi anh hoàn toàn tỉnh táo, anh đang chậm rãi làm tình, đăm đuổi với cô.

Miệng của họ tan chảy vào nhau trong một nụ hôn dài, lưỡi biếng, và cuộc ái ân của họ hết sức dịu dàng. Và khi cả hai đều đã thỏa mãn, họ thiếp đi trong vòng tay nhau.

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Cách cư xử của Nicholaa thay đổi hoàn toàn. Tất cả bắt đầu ngay sáng hôm sau khi cô đã hứa là sẽ trở thành kiểu vợ mà Royce muốn.

Cô thức dậy khi bình minh ló dạng, nhẹ nhàng mặc quần áo, và đi xuống đại sảnh. Cô đang chỉ thị những công việc trong ngày cho người hầu thậm chí còn trước cả khi chồng cô mở mắt.

Nicholaa nhớ Ulric quá nhiều đến nỗi cô lòng cô cảm thấy đau đớn. Cô quyết tâm luôn bận rộn để không có thời gian than vãn. Cô sẽ làm việc cho đến khi cô ngã quỵ vì kiệt sức.

Cô cũng sẽ mang đến cho chồng cô sự yên ổn. Dĩ nhiên vấn đề là nghĩ ra cách để hoàn thành mục tiêu đó. Cô sẽ phải kiểm soát thói nóng nảy của cô, giữ kín ý kiến của cô, và luôn đồng ý với chồng cô.

Cô tự nhủ có lẽ cô chết đi có khi còn tốt hơn. Những thay đổi đó chắc chắn sẽ giết cô. Tuy thế, cô đã hứa với Royce, và cô sẽ giữ lời. Cô cũng nợ anh lòng biết ơn vì mọi điều anh đã làm cho gia đình cô. Mặc dù là, cô đã ép buộc anh nhận các trách nhiệm đó, và trong lúc đó cô đã phá hỏng cuộc sống của anh. Ít nhất cô có thể đền bù chuyện đó bằng cách đưa cho người đàn ông những gì anh muốn.

Ở một nơi nào đó trong tâm trí cô, cô hy vọng, dù chỉ là hy vọng mong manh là một khi cô đã thay đổi, Royce có thể bắt đầu yêu cô. Cô không chỉ muốn một chỗ trong cuộc đời anh. Cô cũng muốn trái tim anh nữa.

Nicholaa đang cắm hoa trong tô đất sét nâu trên bàn lúc Clarise và Alice vội vã đi vào phòng khách.

Hai người phụ nữ lần lượt an ủi lẫn nhau vì sự mất mát "quân trang nhỏ đáng yêu," của họ, một cách gọi Ulric âu yếm của họ.

Họ càng nói về cậu bé Nicholaa càng thấy buồn khổ hơn. Cô lắc đầu và thuyết phục mình rằng Ulric sẽ được thương yêu.

"Tôi có một danh sách công việc cho mọi người hôm nay," cô nói. "Mỗi sáng tôi sẽ phân chia công việc cho mỗi người và chúng ta sẽ hoàn thành chúng trước khi màn đêm buông xuống. Chúng ta sẽ làm việc có quy củ, các vị."

"Tại sao?" Clarise hỏi. "Trước đây chúng tôi vẫn làm xong mọi việc mà không cần quy củ."

"Chồng tôi không thích sự lộn xộn," Nicholaa giải thích. "Và tôi đã hứa với anh ấy là tôi sẽ trở thành kiểu vợ mà anh ấy muốn. Do đó - "

Alice ngắt lời cô. "Nhưng ngài ấy thích cô chính là cô."

Clarise đồng ý. "Cô phải tin điều đó, nữ chủ nhân. Tại sao à, tướng quân rất tử tế và nhân nại - "

"Anh ấy tử tế và nhân nại với tất cả mọi người," Nicholaa xen vào.

"Được, vậy thì," Claise hỏi, "tại sao lại cần phải thay đổi?"

"Tôi muốn có được hơn thế nữa," Nicholaa thú nhận trong tiếng thì thầm, "Tôi muốn Royce..." Cô không thể thốt ra lời.

Clarise thương cảm cho cô. "Cô muốn tình cảm tướng quân dành cho cô giống như tình cảm mà cha cô dành cho mẹ cô à? Đó có phải là những gì cô muốn nói?"

Nicholaa gật đầu.

Clarise khịt mũi, rồi quay qua Alice. "Cô ấy nghĩ tướng quân không yêu cô ấy."

"Ồ, ngài yêu cô ấy," Alice trả lời, "Dĩ nhiên là vậy."

Nicholaa thở dài. "Hai người đều yêu thương tôi," cô kết luận, "như tôi thương hai người, và vì lý do đó hai người không thể tưởng tượng được là có người không thương tôi."

Clarise nhăn mặt. Nicholaa giơ tay lên để người hầu không ngắt lời cô, sau đó bình tĩnh tóm tắt những thay đổi mà cô định làm. Hai người phụ nữ nhìn cô một cách hoài nghi.

"Cô sẽ không bao giờ lớn tiếng à?" Alice hỏi, không tin sự thay đổi cuối cùng mà Nicholaa vừa trình bày.

Clarise lắc đầu. "Cô đang đùa" cô nói. "Nếu người đàn ông không thể yêu cô vì những gì là - "

"Tôi nói là tướng quân rất yêu cô ấy," Alice thì thầm. "Nữ chủ nhân, cô chỉ cần hỏi ngài ấy."

Vai của Nicholaa rũ xuống. Cô không thích thừa nhận rằng cô sợ hỏi anh. Nếu anh trả lời không, thì cô sẽ làm gì đây? "Anh ấy có yêu tôi hay không thì không quan trọng," cô nói. "Tôi nợ anh ấy lòng biết ơn của tôi. Tôi sẽ mang lại cho anh ấy hạnh phúc và sự yên ổn mà anh ấy xứng đáng được nhận. Ít nhất đó là những gì mà tôi có thể làm."

"Tôi chưa từng thấy cô thiếu tự tin về mình như vậy," Clarise thì thầm. "Tôi cũng không thích nó. Tôi thích cô nắm con chó bằng đuôi của nó và trừng phạt nó nghiêm khắc hơn. Đúng, trước đây cô luôn có kế hoạch khi cô muốn đạt được cái gì đó. "

Nicholaa mỉm cười. "Bây giờ tôi đang có một kế hoạch," cô tranh cãi. "Tôi sẽ cho Royce những gì anh ấy muốn, và sau đó anh ấy sẽ nhận ra anh ấy yêu tôi. Xem nó đơn giản đến mức nào chứ?"

Royce đi vào phòng khách, làm gián đoạn cuộc thảo luận. Nicholaa vội vã đến chào anh ở lối ra vào. Cô cũng hôn anh nữa.

Clarise và Alice vội vã đi vào bếp để chuẩn bị bữa sáng. Nicholaa đi với Royce đến bàn.

Cô đang mỉm cười. Royce hài lòng bởi điều đó. Vì vợ anh có tâm trạng vui vẻ, anh quyết định là anh sẽ đợi trước khi ngồi xuống để thảo luận những nỗi lo lắng của cô.

Có lẽ anh đã quá lo lắng tối qua. Có lẽ Nicholaa chỉ căng thẳng vì Ulric đã rời khỏi. Anh biết cô sẽ nhớ cậu bé, và tâm trạng của cô đêm qua có lẽ chỉ là biểu hiện của cảm giác trống vắng.

Thomas và Lawrence đi vào phòng khách và ngồi xuống bàn.

Ngay khi Royce ngồi xuống, Nicholaa siết chặt tay sau lưng cô và trình bày những công việc mà cô định làm trong ngày hôm nay.

Anh không thể hài lòng hơn với cô. Anh định nói với cô điều đó thì Thomas cắt ngang.

"Ngài đã nói đến chuyện ván gỗ chưa, tướng quân?"

Royce lắc đầu. Anh vòng tay ra sau Nicholaa và nắm lấy một tay của cô. Bởi vì cô đang có tâm trạng vui vẻ như vậy, lúc này là dịp tốt để thảo luận về căn nhà của cô.

"Nicholaa, em chưa bao giờ hỏi anh tại sao anh lại di chuyển cái bàn này đến giữa phòng," anh bắt đầu.

"Em không có quyền chất vấn mệnh lệnh của anh, chồng yêu," cô trả lời, lặp lại chính những lời của anh.

Anh mỉm cười.

Cô quyết định là lúc đó anh cảm thấy vui vì cô nhớ bài giảng đó.

"Anh phải di chuyển cái bàn vì sàn nhà quanh chỗ đó gần như bị mục nát hết rồi. Đáng lý ra cái bàn đã bị rơi xuống tầng dưới lâu rồi."

Nicholaa không hề nhận ra sàn nhà đã hư hỏng đến như vậy. Cô buột miệng mỉm cười khi cô chờ Royce tiếp tục.

"Là một phép màu khi toàn bộ sàn nhà đã không đổ sập," Thomas xen vào.

Royce gật đầu. "Tầng hai cũng hư hỏng nữa. Thomas không tin là có thể sửa lại nó."

Thomas tình nguyện bổ sung thêm. Nicholaa nhận thấy Royce đẩy nhẹ gã thuộc cấp trước. "Nên phá bỏ toàn bộ lầu đài và một xây một cái mới," Thomas buột miệng nói.

"Chi phí sẽ gấp bốn lần nếu tướng quân cố sửa chữa cái này," Lawrence thêm vào.

Nicholaa không phản ứng với tin này. Cô biết Royce chỉ đang nói sự thật với cô. Mẹ cô đã nhận xét không biết bao nhiêu lần là tòa lầu đài đang sụp đổ quanh họ chứ? Nicholaa nhớ lại cuộc tranh luận sôi nổi giữa cha mẹ cô. Bố đã muốn để mọi thứ y như vậy. Ông ghét sự thay đổi. Mẹ thì thiết thực hơn. Nicholaa nhận biết cô giống cha cô; cô cũng ghét sự thay đổi. Sau đó cô nhận thấy vẻ mặt lo lắng của ba người đàn ông khi họ nhìn chăm chăm vào cô. Họ liên kết với nhau, nhẹ nhàng thuyết phục cô đồng ý.

Rõ ràng chồng cô quan tâm đến cảm giác của cô. "Anh còn chưa quyết định dứt khoát," Royce công bố bằng giọng cộc lốc, thẳng thắn.

Anh không nói sự thật với cô. Đúng, anh đã quyết định, nhưng anh muốn cho cô thời gian để quen với ý tưởng đó trước đã.

Cô cười với chồng cô và quay lại công việc sắp xếp những bông hoa. Cả ba chiến binh tiếp tục nhìn cô. Cô nhìn thấy cái nhún vai của Royce qua cái liếc mắt kín đáo. "Anh biết căn nhà này có ý nghĩa rất nhiều đối với em, vợ ạ. Nếu có thể, anh sẽ - "

Cô kết thúc câu nói hộ anh. "Cố giữ lại nó?"

Anh gật đầu. Cô lắc đầu. "Anh không nên xem trọng cảm giác của em. Bây giờ lâu đài là của anh, chứ không phải của em. Hãy làm điều mà anh cảm thấy là tốt nhất. Bất kể anh quyết định như thế nào thì em cũng không phản đối."

Thomas và Lawrence thở dài. Royce cau mày. Sự chấp nhận dễ dàng của vợ anh làm anh lo lắng.

"Chúng ta sẽ thảo luận chuyện này sau," anh nói.

"Nếu nó làm cho anh vui, " cô trả lời.

Cô đang quá hợp tác. Anh nghi ngờ ngay lập tức. Anh quyết định đặt hành vi lạ thường của vợ anh ra khỏi tâm trí cho đến cuối ngày và tập trung sự chú ý vào việc huấn luyện binh lính của anh.

Nicholaa tiếp tục sắp xếp hoa để cho cô có thể nghe được kế hoạch trong ngày của chồng cô. Cô đang hy vọng sẽ nghe được vài lời về em trai cô.

Sự kiên nhẫn của cô cuối cùng cũng được đền đáp. Justin, Lawrence báo cáo với Royce, đang bắt đầu làm việc trong đơn vị. Lawrence nghĩ đó là

một khởi đầu tốt.

Royce đồng ý. Anh nhận thấy vợ anh đang kéo và giật mạnh những bông hoa và tội nghiệp cô. "Nicholaa, hôm nay em có muốn nói gì với em trai em không?"

Cô suýt hất ngã bình hoa. "Ồ, có, em muốn," cô vội vã trả lời. "Em không thể không nghe những lời nhận xét của anh về chuyện Justin đang hợp tác với mọi người, Lawrence. Em trai của tôi cũng cảm thấy khá hơn rồi chứ?"

Người thuộc cấp mỉm cười. "Vâng, nữ chủ nhân, mặc dù thực ra tôi không hề hỏi cậu ta," anh thừa nhận.

Nicholaa đi đến đứng bên cạnh chồng cô. Cô đang nhìn Lawrence. "Vậy anh là người đang huấn luyện Justin hả?"

Royce cho phép thuộc cấp của anh giải thích. "Tôi luôn là chỉ huy trưởng của đám tân binh," Lawrence nói. "Tôi chỉ huấn luyện họ những cách sử dụng vũ khí và cách thức tấn công căn bản thôi. Nhiệm vụ của tôi là tăng cường thể lực cho họ. Khi tôi cảm thấy họ đủ khỏe mạnh, sau đó họ sẽ được chuyển lên hàng ngũ của Royce."

"Cho nên đó là lý do tại sao họ lại đang vác những tảng đá nặng từ đồng này sang đồng khác à? Rốt cuộc đó không phải là một hình phạt ư?"

"Nicholaa, đám lính không phải là kẻ thù của anh," Royce xen vào, rõ ràng là bức tức. "Có hai mục đích trong công việc đó. Những người đàn ông đó sẽ xây một bức tường mới, rộng hơn nhiều và cao hơn cái cũ, vì anh muốn có một khu vực huấn luyện rộng hơn," anh giải thích. "Và công việc đó sẽ tăng cường thể lực cho họ." Cô gật đầu, cho anh biết là cô đã hiểu.

"Khi nào thì em có thể gặp Justin? Em có nên đi xuống nơi đóng quân của binh sĩ không? Đúng, em nên làm vậy," cô vội vã trả lời. "Em muốn chắc chắn rằng Justin có đủ chăn cho những đêm lạnh."

Royce cố không cười. Anh chỉ có thể tưởng tượng ra sự bối rối mà Justin sẽ cảm thấy nếu cô cố gắng chăm sóc cậu ta. "Em có thể gặp cậu ấy lát nữa. Anh sẽ bảo cậu ta đến sân trong."

Dĩ nhiên là Royce giữ lời. Nicholaa đi tới lui qua lại dọc hàng rào sân trong dường như cả mấy tiếng đồng hồ trước khi cô phát hiện ra em trai cô đang bước lên cái dốc đi về phía cô. Cô bắt đầu chạy đến gặp cậu. Nước mắt của cô dâng đầy trong mắt, nhưng cô buộc chính mình phải dừng việc ngớ ngẩn đó lại.

Nicholaa ném mình vào cánh tay Justin và ôm cậu thật chặt. Anh trông khỏe khoắn quá! Màu sắc đã trở lại trên khuôn mặt cậu, và cuối cùng khi cô dịch người ra và ngược nhìn vào mắt cậu, cô chắc chắn là cậu sẽ ổn thôi.

Cô không thể nói được lời nào. Cô hôn vào cằm cậu và cuối cùng thả cậu ra.

"Chị trông có vẻ hạnh phúc," Justin kết luận, giọng của cậu cộc cằn.

"Chị rất vui," cô trả lời. "Rất vui được gặp em."

"Tướng quân đối xử tốt với chị chứ?"

Cậu bắt đầu cau mày khi cô trả lời. "Ồ, có, rất tốt," cô nói. "Anh ấy rất tử tế và kiên nhẫn với chị."

Cái cau mày của cậu giãn ra. Cậu thật sự cười khi cô nói thêm rằng cô cũng tử tế và nhẫn nại với anh ấy.

"Em ăn uống đầy đủ chứ, Justin? Em có đủ mền vào ban đêm không? Em có cần bất cứ thứ gì không?"

Cậu quay lại và nhìn thấy Ingelram và Bryan đang quan sát họ. Giọng của Justin cộc hơn khi cậu nói, "em không phải là một cậu bé, Nicholaa."

Đừng đối xử với em như vậy."

Cô không biết là họ có khán giả, cô cũng không nhìn thấy Royce đang đi lên dốc về phía họ. Ánh mắt của cô tập trung trên khuôn mặt em trai cô. Ánh mặt trời đã làm da cậu sẫm lại và mái tóc vàng nhạt màu đi. Cô không nhận ra Justin đã trở thành một người đàn ông đẹp trai.

"Em có biết là Ulric đã rời khỏi không?" cô hỏi.

Justin gật đầu. "Tướng quân có nói cho em biết. "

Nicholaa nhận thấy giọng của em trai cô có vẻ cứng cáp. "Em không lo lắng về Ulric chứ? Nó sẽ được Duncan và Millicent chăm sóc chu đáo," cô nói.

"Không, em không lo lắng đến chuyện đó, " Justin trả lời. "Uric sẽ được hạnh phúc khi sống với họ."

"Vậy thì tại sao em lại cau mày?" cô hỏi.

"Tướng quân nói cho em biết là Thurston đã đến đây. Anh ấy không nên đến. "

Giọng của Justin đều đều, thiếu cảm xúc. Nicholaa không biết phải nghĩ sao về phản ứng đó.

Rồi thì Royce cắt ngang họ. "Justin, mỗi tuần cậu có một buổi chiều tự do. Đây không phải là lúc. Nói tạm biệt với chị cậu đi. Ingelram và Bryan đang chờ kìa."

Justin ngay lập tức tách khỏi chị cậu và xoay qua chào tướng quân. Nicholaa không muốn cậu rời khỏi lúc này. Cô vươn tới phía trước để giữ cậu lại và nhận thấy toàn bộ cánh tay trái của cậu đã được phủ da đen. Hai chiếc vòng rộng từ khuỷu tay đến vai để giữ lớp phủ bên ngoài lại.

Royce cũng nhìn thấy dụng cụ lạ kỳ này. "Cái này là gì thế?" anh hỏi. Justin quay về phía tướng quân cùng lúc Bryan và Ingelram đi đến phía trước. "Bryan đã làm cái này cho tôi," Justin càu nhàu với cái nhún vai, ánh mắt của cậu dán chặt trên mặt đất. Royce nắm lấy một trong hai cái vòng. "Khi cậu bắt đầu đợt huấn luyện với Hawks, tôi khuyên cậu không nên đeo cái này," anh nói.

"Họ sẽ chế nhạo cậu ấy hả, tướng quân?" Ingelram hỏi, nhăn mày với khả năng đó.

Royce cười. Chúa ơi, họ đúng là ngốc... và non nớt. Anh xoắn cái vòng cho đến khi nó kẹp giữa những ngón tay anh. Anh ghim chặt ánh mắt anh vào Justin trong khi làm chuyện đó. Mặt chàng trai trẻ trở nên đỏ lựng. "Họ sẽ không chế nhạo cậu ta," anh nói với Ingelram. "Nhưng chắc như bấp là họ sẽ lợi dụng nó."

Royce siết chặt cho đến khi Justin không thể cử động. "Sau đó họ sẽ từ từ tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào khi họ đập Justin vài cái để cho cậu ta khôn ngoan hơn khi đeo một dụng cụ thế này."

Nicholaa hoảng sợ khi chồng cô cười nhạo Justin. Dù vậy, cô không can thiệp vào, và khi Royce đã giải thích cụ thể, thậm chí cô còn nhận ra rằng lớp da bọc bên ngoài không phải là để bảo vệ mà là một món vũ khí có thể được dùng để làm hại em trai của cô.

Justin cũng hiểu. Ngay khi Royce thả ra, em trai cô tháo lớp bọc xuống.

"Các người được phép lui," Royce bảo ba chàng lính.

Họ cùng chào tướng quân và quay lưng đi. Justin đi giữa Bryan và Ingelram. Nicholaa đứng kế bên Royce khi cô nhìn em trai cô đi xuống cái dốc đầu tiên.

Cô không nhận biết là cô đã nắm tay chồng cô. Anh có thể cảm nhận được sự run rẩy của cô. Anh bóp tay cô. "Em cảm thấy tốt hơn vì em đã nói chuyện với Justin chứ?"

Cô dán chặt ánh mắt cô ngay sau lưng em trai cô. "Vâng. "

Sau đó giọng của Ingelram vang lên đến tai cô. Chàng lính trẻ rõ ràng nghĩ là anh ta đã đi đủ xa để không bị nghe lỏm. "Em ăn uống đầy đủ không?" anh ta nói lè nhè bắt chước giọng cao của phụ nữ.

Bryan ngay lập tức tham gia. "Cậu có muốn cái mền của tôi tối nay không, Justin?"

Em trai của Nicholaa trả đũa bằng cách đẩy Ingelram bằng vai trái của anh và cố hất ngã Bryan bằng chân phải của anh.

Cả Ingelram lẫn Bryan đều cười, và - điều kỳ diệu của phép màu - Justin cùng cười với họ.

Royce buộc mình không cười. Anh không muốn làm Nicholaa bị tổn thương. Anh quay lại nhìn xuống cô và thấy cô đang mỉm cười.

"Em đang chăm sóc cậu ấy như một người mẹ," cô thừa nhận. "Cậu ấy đã cười, Royce, phải không? Lâu lắm rồi em không nghe được tiếng cười của cậu ấy đến nỗi em đã quên. Cám ơn anh, chồng yêu."

Anh không rõ tại sao cô lại cảm ơn anh, nhưng cô đột ngột ném mình vào vòng tay anh và hôn anh; nụ cười của vợ anh hơi nhạt đi khi anh tuyên bố cô không thể nói chuyện với Justin nữa cho đến khi giai đoạn đầu của đợt huấn luyện của cậu ta đã hoàn tất, chỉ trong vòng 60 ngày. Cô không tranh cãi với anh. Royce nghĩ đó là một sự thay đổi thú vị.

Anh không gặp lại vợ anh cho đến bữa tối. Cô ngồi cạnh anh ở bàn, nhưng ngay khi bữa ăn kết thúc, lúc anh và Lawrence bắt đầu thảo luận kế

hoạch cho ngày hôm sau của họ, Nicholaa cáo lỗi rời khỏi bàn với lời đề nghị anh cho phép cô đi lên phòng.

Công việc diễn ra hàng ngày đó trở thành tiêu chuẩn. Hai tháng trôi qua trong cách cư xử hoà bình, có tổ chức. Không có cơn giận dữ nào, không có điều bất ngờ nào để làm cho anh ngạc nhiên, hay một cuộc cãi cọ. Đáng lý ra Royce nên hài lòng với sự thay đổi đáng chú ý này. Nhưng không. Hầu như Nicholaa không hề nổi nóng trong 60 ngày đó. Nếu cô yên lặng hơn, anh nghĩ anh phải bắt đầu kiểm tra để chắc chắn rằng người phụ nữ đó vẫn còn thờ.

Thái độ của cô làm anh điên lên. Cô đồng ý với mọi yêu cầu của anh. Thậm chí trước khi anh nhận ra anh muốn cái gì, cô ở đó để đưa nó cho anh.

Bản chất sôi nổi của cô chỉ thể hiện khi họ lên giường với nhau và khi anh chạm vào cô. Lúc đó cô không thể hành động trầm tĩnh. Royce lấy làm mừng vì điều đó, nhưng anh muốn hơn. Thề có Chúa, anh muốn có lại cô vợ không thể chịu nổi của anh.

Anh nhớ những cái nhìn trừng trừng khi cô không được theo ý cô. Anh cũng nhớ những cuộc cãi cọ của họ, nhất là những lúc anh không thể thắng vì cô quá ương ngạnh không lý lẽ. Nhưng anh nhớ việc thuyết giảng cô hơn cả.

Nicholaa nở nụ cười ngay lúc cô leo xuống giường vào buổi sáng cho đến khi cô nhắm mắt lại trong đêm. Dường như nó là trạng thái thường trực, và nó đang làm cho anh điên lên. Cô không thể nào là đang vui. Không ai có thể được vui như thế. Mắt cô cũng thiếu ánh sáng lấp lánh. Cô cũng không cười.

Nhưng rồi, tiếng cười là tự phát, không phải vậy sao? Và Nicholaa không làm việc gì tự phát nữa.

Cầu Chúa phù hộ cho anh, anh đã làm điều này với cô. Anh chịu trách nhiệm về sự thay đổi của cô. Anh đang có được đúng những gì anh muốn. Vấn đề là tìm được cách sửa chữa sai lầm. Anh cân nhắc hết kế hoạch này đến kế hoạch khác, nhưng không cái nào có vẻ chấp nhận được. Sau đó Justin giải quyết vấn đề giúp anh - cũng khá tốt. Đó là vào giữa tháng sáu. Royce đang ở trong sân trong giám sát việc huấn luyện binh sĩ có kinh nghiệm. Lawrence, người chỉ huy đội Doves, hiếm khi yêu cầu sự trợ giúp của Royce.

Tuy nhiên hôm nay là một ngoại lệ. Lawrence gọi Royce xuống dưới đồi, và khi tướng quân đến bên anh, người thuộc cấp ra dấu cho Ingelram và Bryan bắt đầu đấu với nhau.

Justin đứng một bên, đợi đến lượt mình.

"Ba người họ đã trở thành bạn bè rất nhanh," Lawrence nhận xét. "Nói chung tôi hài lòng về sự tiến bộ của Justin. Ngài có thể nhìn thấy cậu ta lấy lại được cân nặng trước đây, cộng thêm một chút cơ bắp nữa. Việc vung gươm và khiên đá đã tăng cường thể lực của cậu ta. Đúng, cậu đang tiến bộ rất nhiều."

Ingelram đánh ngã Bryan ra đất, hét to chiến thắng, sau đó hướng về Justin. Bryan lăn tránh xa khi Justin bước tới phía trước. Ingelram và Justin biểu diễn một màn khá đẹp cho tướng quân của họ. Vài binh lính khác ghép thành một vòng tròn rộng để xem.

Royce càng quan sát lâu hơn, anh càng cau mày hơn. "Nói cho tôi biết chuyện này, Lawrence," anh hỏi. "Ingelram đang đấu với Justin hay đang khiêu vũ với cậu ta vậy?"

"Chính xác," Lawrence cau mày. "Đó là lý do tại sao tôi muốn ngài xem, tướng quân. Dù cho tôi có ghép cặp người nào với Justin, kết quả luôn

giống nhau. Tôi không nghĩ là họ cố tình, nhưng họ không tấn công hết mình khi tôi bảo họ đấu với cậu bé."

Royce gật đầu. Anh huýt lớn, kéo sự chú ý của mọi người. Justin vẫn còn hơi dè dặt với tướng quân của anh. Anh đã cười toe toét khi anh đấu với bạn anh, nhưng vẻ mặt của anh dần lại khi anh hướng về Royce.

"Tôi có tâm trạng muốn đánh ngã vài người," Royce công bố. "Ai muốn đặc quyền này?"

Đó là một vinh dự hiếm hoi mà tướng quân của họ ban tặng cho đám lính trẻ, và ai cũng sốt sắng là người đầu tiên chấp nhận thử thách.

Tuy nhiên trong khi các binh sĩ vội vã chạy đến, Royce nhận thấy họ cũng cố giữ Justin ở phía sau. Thậm chí ngay bây giờ họ cũng đang cố bảo vệ cậu ta. Tình bằng hữu của họ đối với em trai của Nicholaa có thể làm cho cậu ta bị giết.

Mặc dù vậy Justin không muốn bị bỏ qua. Anh hất vai đi về phía trước nhóm.

"Có bao nhiêu người sẽ có được cơ hội này, tướng quân?" Justin gọi ra.

Những người khác xếp hàng sau lưng anh, với Ingelram và Bryan kẹp giữa anh. Justin đang làm phát ngôn viên cho họ, và Royce rất hài lòng với điều này đến nỗi anh gần như phì cười. Dĩ nhiên là Lawrence đã thông báo cho Royce về sự tiến bộ của Justin, nhưng nhìn thấy cậu bé bây giờ cao lớn đứng đó và tự hào vẫn làm cho anh sửng sốt. Nó cũng làm trái tim anh ấm áp.

"Tôi chỉ có đủ thời gian để đấu với bốn người thôi," Royce kéo dài giọng. "Vì cậu đã tự lên tiếng cho đơn vị, cậu sẽ là một trong số bốn người đó. Chọn ra ba người khác đi, Justin, rồi đứng cuối hàng, như là một thủ lĩnh."

Justin gật đầu. Anh bắt đầu hướng về bạn anh, sau đó dừng lại. "Và nếu một người trong số chúng tôi đánh ngã ngài thì sao, tướng quân?"

Lúc đó Royce cười. "Anh ta sẽ được khen thưởng thích đáng. "

Justin mỉm cười. Một cuộc hội ý nhanh chóng diễn ra. Royce và Lawrence đứng yên trong khi đám lính quyết định với nhau sẽ cử ra ba người nào.

"Anh đã làm rất tốt," Royce thì thầm với Lawrence. "Bây giờ thể lực của cậu ta rất tốt. "

"Cậu ta sẵn sàng được huấn luyện," Lawrence trả lời. "Những người khác cũng vậy, Royce.

Đội Doves đã thống nhất. Một anh lính tóc đỏ tên Merrill vênh váo đi về phía trước. Anh ta cúi đầu chào Royce trước, sau đó đến Lawrence.

Royce tiến thêm một bước. "Chúng ta sẽ không sử dụng vũ khí," anh ra lệnh.

Merrill ngay lập tức tháo thanh gươm khỏi hông, trao gươm và vỏ kiếm cho Justin. Sau đó anh quay về phía tướng quân. "Tôi đã sẵn sàng, Thủ lĩnh. "

Royce lại cười. "Không, cậu còn chưa sẵn sàng," anh nói. "Có lẽ sau ba tháng được tôi huấn luyện, cậu sẽ sẵn sàng, nhưng không phải là hôm nay, Merrill. "

Anh vẫy một tay ra hiệu cho Merrill tấn công. Người lính từ từ di chuyển xung quanh tướng quân của anh. Royce không hề nhúc nhích, thậm chí khi Merrill đi vòng sau lưng anh.

Merrill đứng im sau lưng tướng quân và cuối cùng tấn công, dự định chop lấy cổ thủ lĩnh và vật ngã Royce xuống đất.

Royce đợi cho đến khi anh cảm nhận được cú chạm của Merrill, sau đó uốn người, bằng một tay, nâng anh lính lên khỏi mặt đất, vút cậu ta lên vai anh, và thả cậu ta trên mặt đất. Merrill hạ đất chống hông với một tiếng làu bàu.

"Cậu cho tôi quá nhiều thời gian để nghĩ về những gì cậu sắp làm, Merrill," Royce hướng dẫn. "Nếu cậu muốn gây bất ngờ với kẻ thù của cậu bằng cách lén lút đánh sau lưng hắn ta, thì làm như thế với tốc độ. Cậu hiểu không?" Merrill gật đầu. Royce cúi xuống, đưa tay cho chàng lính. Merrill chop lấy và được kéo đứng lên. "Người tiếp theo, " Royce ra lệnh. Bryan tiến lên. Anh đã tháo gươm của anh. Anh đánh tướng quân bằng nắm tay trái của anh. Nếu cú đánh trúng đích, nó sẽ đánh gục một người đàn ông bình thường. Tuy nhiên, Royce không phải là một người bình thường, nhưng Bryan không nhớ việc đó sớm hơn. Tướng quân bắt lấy nắm tay của chàng lính bằng một tay và giữ chặt.

"Bây giờ thì sao, Bryan?" anh hỏi.

Tay Bryan đau nhức nhối. Anh cảm thấy như thể anh vừa mới nện nó vào một bức tường đá. Anh nhăn nhó vì cơn đau, sau đó cố đánh Royce bằng nắm tay khác của anh. Royce tránh cú đánh và hất Bryan bay xuống đất.

"Một lần nữa cậu lại để cho tôi có lợi thế," anh giải thích cho cả nhóm. "Sử dụng phương pháp nào có hiệu quả. Bryan, cậu có chân. Sử dụng chúng."

"Vâng, thưa tướng quân. "

Chàng lính thứ ba vội vã bước vào giữa vòng tròn. Tên của anh ta là Howard, và anh ta chứng minh là khôn ngoan hơn hai người đầu tiên. Royce phải húc ngã anh ta hai lần thì anh ta mới hạ đất chống hông.

Rồi đến lượt Justin. Royce nhìn chăm chăm vào cậu ta một hồi lâu trước khi ra lệnh bắt đầu.

"Cậu học được gì từ ba người thách đấu đầu tiên?"

"Tôi đã học nên sử dụng chân và nắm tay của tôi," Justin trả lời. "Và dùng mọi biện pháp, công bằng hay gian lận, để làm cho ngài phải đo đất, thừa tướng quân. "

Royce gật đầu. "Vậy thì thời gian của tôi đã không bị hoang phí," anh công bố. Ánh mắt chăm chú của anh lướt qua toàn bộ nhóm người. "Lawrence đã giao cho các người những công việc để tăng cường thể lực của các người, nhưng bây giờ đã đến lúc học cách sử dụng đầu của các người. Tại chiến trận, sức mạnh mà không có trí khôn thì chẳng là gì cả. Ngày mai các người sẽ bắt đầu tập luyện với các hiệp sĩ có kinh nghiệm."

Tiếng vỗ tay to vang dậy. Các binh sĩ đã chính thức hoàn thành giai đoạn đầu của đợt huấn luyện của họ. Đã đến lúc ăn mừng.

Royce mỉm cười. Các binh sĩ sẽ không reo hò vào tối mai. Không, đến lúc đó mọi centimet trên cơ thể của họ sẽ la hét vì đau đớn, vì nguyên ngày đầu tập luyện với các chiến binh dày dạn sẽ là một ngày khó khăn nhất trong cuộc đời họ.

Nicholaa đang đi xuống cái dốc đầu tiên thì cô nghe thấy tiếng hét. Tò mò, cô đi nhanh hơn cho đến khi cô đi đến dưới dốc. Lúc đó cô nhìn thấy đám đông vây quanh Justin và chồng cô.

Cô cố không lo sợ. Rồi thì Justin lao vào Royce, và cô gần như khóc thét lên. Em trai cô chỉ giả vờ tấn công; cậu ta uốn người lại ngay phút cuối cùng và cố đá ngay sau chân Royce.

Royce tránh được cú đánh và đánh vào giữa bả vai Justin bằng lưng bàn tay anh. Em trai của Nicholaa lao đảo ngã về phía trước, nhanh chóng đứng

vững lại, rồi lại tấn công thêm một lần nữa.

Hoàn toàn là tình cờ, Justin đánh trúng một đấm. Năm tay của anh đánh trúng hàm của Royce khoảng năm giây ngay khi Royce nhận thấy Nicholaa đang quan sát toàn bộ cảnh tượng.

Theo bản năng Royce trả đũa, đánh Justin ngã lăn ra đất. Anh tiến tới, đặt chân lên ngực Justin giữ cậu ta ngay đó, sau đó Royce đưa ra một mệnh lệnh kỳ quái.

"Cười đi, Justin."

"Cái gì?" Justin hỗn hển, cố lấy lại hơi thở của anh.

"Tôi bảo cậu cười," Royce nói với anh trong tiếng thì thầm giận dữ.
"Ngay bây giờ, mẹ kiếp."

Justin mỉm cười.

Nicholaa cố không can thiệp một cách tuyệt vọng. Nhưng cảnh tượng em trai cô nằm ườn ra mặt đất, thêm vào việc tất cả những binh lính khác đang cười toe toét, làm cho cô quên mất lời thề của cô.

Khuôn mặt của Justin đã quay sang hướng khác. Vì lý do đó, cô không nhìn thấy nụ cười của cậu.

"Royce, em trai của em chỉ có duy nhất một tay thôi."

Cầu Chúa phù hộ cho cô, cô không có ý định la to điều đó.

"Nhưng anh có hai," Royce gọi ra.

Nicholaa vội vã chạy đến, nhưng cô đột ngột dừng lại khi Royce la to lời nhận xét độc ác đó.

Cô nhìn chăm chăm vào Royce. Anh nháy mắt với cô. Rồi Justin quay qua cô. Cậu bắt đầu cười. Cô lùi một bước, dừng lại, lắc đầu, và cuối cùng quay lại và đi trở lại lên đồi.

Royce thở dài. Anh biết cô không hiểu. Anh nhắc chân khỏi người Justin và đưa tay của anh ra. Justin chớp lấy và được kéo đứng dậy.

"Cậu đã làm rất tốt " anh nói với Justin. "Để thưởng cho cú đánh trúng tôi, cậu và ba người kia sẽ ăn tối cùng tôi."

Justin cười toe toét. Má của anh đỏ lựng khi anh đi trở lại đứng với các binh lính khác. Royce không biết liệu màu sắc đó là do cậu ta đã cố hết sức hay là do lời khen của anh.

Royce siết chặt tay sau lưng và nhìn chăm chăm vào đám lính. "Điều cuối cùng tôi muốn nói với các người. Các người đều trở thành bạn bè, và đó là điều nên xảy ra, nhưng khi các người đấu với nhau, các người sẽ phải hoàn toàn tập trung. Các người không được chiếu cố bất kỳ ai, vì một lý do gì đi chăng nữa. Những gì mà các người cho là sự tử tế hay bảo vệ có thể sẽ làm cho bạn của các người bị giết trong một trận đánh thật sự."

Tất cả bọn họ đều biết anh đang nói về chuyện gì, Royce chắc chắn vậy. Anh nhắm những nhận xét kế tiếp của anh vào Justin. "Trong trận chiến sẽ không có sự chiếu cố vì cậu chỉ có một tay. Vì lý do đó, cậu không thể chỉ giỏi như những người khác. Cậu cần phải giỏi hơn."

Justin gật đầu. "Tướng quân, khi nào thì tôi sẽ biết là tôi đã sẵn sàng?"

Royce mỉm cười. "Cậu sẽ biết, Justin. Sẽ không có ai phải nói cho cậu biết. "

Lawrence bước tới. "Để ăn mừng cho việc đã hoàn thành đợt huấn luyện đầu tiên với Hawks, có lẽ tướng quân của chúng ta sẽ để cho các người xem trận đấu kickball."

Royce gật đầu. Vua William phản đối trò chơi này, vì ông cảm thấy nó làm cho các hiệp sĩ lơ là trách nhiệm huấn luyện cho quân đội của ông. Royce đôi khi làm điều ngoại lệ chỉ vì anh thích chơi trò chơi tàn bạo này. Mục tiêu là di chuyển quả bóng da từ đầu sân đến cuối sân. Chỉ có một luật lệ: các hiệp sĩ không thể sử dụng tay. Trò chơi luôn trở thành bạo lực, dĩ nhiên, đó lại thêm một lý do nữa làm cho mọi người thích nó.

"Anh sẽ lãnh đạo một đội, Lawrence, và tôi sẽ lãnh đạo đội kia," Royce công bố. "Chúng ta sẽ bắt đầu ngay sau khi tôi nói chuyện xong với Nicholaa."

Anh và Lawrence quay lưng bỏ đi. Ingelram đẩy nhẹ Justin, rồi hai người vội vã tiến về phía trước để chặn đường tướng quân.

"Tướng quân, tại sao chúng tôi phải xem?" Ingelram buột miệng hỏi.

Royce nhướn cao lông mày với câu hỏi đó. Sau đó anh nhún vai. "Các người không cần phải xem nếu các người không muốn, " anh trả lời. "Chiều nay các người được tự do làm bất cứ chuyện gì các người muốn."

"Ý Ingelram định nói là, thưa tướng quân," Justin giải thích, "Là chúng tôi không muốn xem; chúng tôi muốn chơi. Chúng tôi có đủ người để lập thành một đội, và chúng tôi sẽ vui mừng có dịp đánh bại đội Hawks."

"Họ sẽ bị sỉ nhục nếu chúng ta buộc họ chơi với đội Doves," Lawrence xen vào.

Justin cười toe toét. "Không nếu ngài và tướng quân tham gia vào đội của chúng tôi."

Royce cười. "Điều đó tùy vào chỉ huy của các người," anh nói với cái gật đầu về hướng Lawrence.

Thuộc cấp của anh đang ở trong tâm trạng dễ dãi. Anh ta cho phép đơn vị được làm vậy. Đám lính ngay lập tức vội vã đi về khu vực mà họ sẽ chơi. Họ đang thảo luận chiến lược của họ.

"Ngài có nhận thấy không?" Lawrence hỏi Royce khi họ còn lại một mình.

"Nhận thấy chuyện gì?"

"Justin không chỉ trở thành phát ngôn viên của họ," anh giải thích. "Bây giờ cậu ta cũng tự cho mình là một người trong bọn họ. Ngài không nhớ cậu ta như thế nào khi cậu ta mới bắt đầu ư? Mọi thứ là của họ, không phải là của cậu ta. Một sự thay đổi thái độ rất tốt, ngài có nghĩ vậy không?"

Đó là một tuyên bố đơn giản, nhưng Royce phản ứng như thể anh vừa mới bị đánh trúng. Quý quái, anh tự nghĩ, anh đã hành động như Justin. Ngay từ đầu lâu đài là của anh, không phải của Nicholaa; những người hầu thuộc về anh, không phải của cô... và sau một thời gian cuối cùng cô cũng chịu nhượng bộ.

Anh vỗ vai Lawrence. "Anh đã làm tôi nhận ra một sai lầm," anh nói với thuộc cấp của anh. "Cảm ơn anh."

Royce không giải thích thêm với thuộc cấp. Anh đi lên lâu đài để chắc chắn là Nicholaa không quá khó chịu với những gì cô đã xem, nhưng sau bữa tối anh sẽ ngồi xuống với cô và giải thích những thay đổi mà anh muốn. Anh sẽ không thuyết giảng cô. Không, không, anh không bao giờ thuyết giảng. Anh sẽ không ngừng nói, dù vậy, cho đến khi anh tin chắc là cô hiểu.

Vợ của anh đã hoàn toàn trấn tĩnh từ phản ứng ban đầu của cô lúc xem Justin đấu với Royce. Nụ cười tuyệt vời của em trai cô vẫn còn đọng lại trong tâm trí cô. Cô đã vội vã đi vào bên trong lâu đài và đi nhanh lên những bậc thang. Cô muốn đến phòng ngủ trước khi cô cố tình và hiển nhiên phá vỡ quy tắc số ba.

Đúng, cô sẽ khóc. Chúng là nước mắt sung sướng, nhưng Royce sẽ không hiểu nếu anh tình cờ bắt gặp.

"Cô đi đâu vậy, nữ chủ nhân?" Clarise hét toáng lên. "Tôi muốn hỏi cô về bữa ăn tối."

"Không phải bây giờ, làm ơn," Nicholaa nói với lại. "Tôi sẽ trở xuống trong vài phút. Cô có thể hỏi tôi lúc đó." Clarise không muốn đợi. Đầu bếp đã thật sự cáu kỉnh, và Clarise không muốn làm cho tâm trạng của bà đầu bếp cáu kỉnh hơn. Nếu điều đó xảy ra, mọi người sẽ chịu thiệt hại vì bữa ăn tối sẽ bị phá hỏng.

Người hầu vội vã chạy lên cầu thang và chặn Nicholaa lại đúng lúc Nicholaa bước hết bậc thang. "Cô chỉ mất một phút thôi," cô gọi ra. "Đầu bếp hỏi xem bà ta có nên chuẩn bị bánh nhân berry ngọt hay là táo rắc đường. Cô sẽ không có được cái nào trừ phi cô nói cho bà ta biết ngay," cô cảnh báo.

Nicholaa dựa một hông vào lan can trong khi cô cân nhắc sự lựa chọn của cô. "Tôi tin tối nay chúng ta sẽ ăn mừng. Bảo đầu bếp chuẩn bị cả hai. "

Nicholaa quay lại để đi xuống hành lang, vừa lúc ván gỗ và lan can bị sụp đổ.

Clarise hét lên. Nicholaa không có thời gian để làm điều gì ngoài việc há hốc mồm vì bất ngờ. Cô chớp lấy gờ tường khi cô bắt đầu rơi và giữ chặt nó vì sợ hãi.

Lan can bị rơi xuống sàn nhà bên dưới vỡ tan tành. Gỗ văng tứ tung. Clarise nhảy thụt lại để tránh ra. Tuy nhiên cuối cùng thì cô cũng ngừng la hét, và đi đến để giúp chủ nhân của cô. "Cầu Chúa, giữ chặt nhé. Tôi đang đến tới giúp cô. Đừng nhìn xuống, nữ chủ nhân. Cô sẽ chỉ hoảng sợ nếu cô làm vậy."

"Không, đừng đi lên đây," Nicholaa la to. "Cô sẽ bị rớt xuống. Đi tìm chồng tôi. Lẹ lên, làm ơn. Tôi không thể chờ đợi thêm được nữa."

Người hầu ngay lập tức thay đổi hướng đi. Cô vừa mới đi đến cánh cửa đôi thì chúng mở tung ra và Royce bước vào trong.

Clarise không cần phải giải thích. Royce nhận ra ngay lập tức, gỗ vụn rải rác trên sàn nhà trước mặt anh, một cặp chân lủng lẳng ở bên trên. Tim anh gần như ngừng đập. Anh vội vã chạy đến đứng bên dưới Nicholaa.

"Chúa ơi, em đang làm gì vậy?"

Tiếng gầm của anh thật sự làm cô bình tĩnh lại. Sau đó câu hỏi kinh khủng của anh thấm vào tâm trí cô. Thề có Chúa, cô gần như cười. "Anh nghĩ em đang làm gì?" cô nói. "Em đang treo trên bờ tường, người đàn ông ngớ ả."

Royce nghe có sự thích thú trong giọng nói của cô, sau đó quyết định là không thể nào. Vợ anh phải là vô cùng khiếp sợ.

"Thả tay ra đi, Nicholaa, và gấp đầu gối của em lại. Anh sẽ chụp em," anh nói với giọng bình tĩnh, vừa phải.

"Vâng, Royce. "

"Thả ra ngay đi, em yêu."

Nicholaa bất ngờ bởi sự âu yếm đó làm cô quên đi sự lo lắng. Cô thả tay ra và chờ chồng cô chụp lấy cô.

Anh chỉ hơi gấp gối dưới trọng lượng của cô khi anh chụp được cô trong cánh tay và ôm chặt lấy cô. Sau đó anh lùi lại vài bước để phòng gỗ rơi xuống bên trên hai người.

Anh run rẩy lúc anh bế vợ anh vào phòng khách. Thảm họa gần kề của cô đã làm cho anh choáng váng. Có thể cô đã bị gãy cổ.

"Em sẽ không được trở lên trên lầu nữa, Nicholaa. Em nghe chưa?"

Anh đang bóp chặt tay cô đến bầm tím khi anh ra mệnh lệnh đó. Cô sẽ phải đồng ý với anh ngay lập tức, nhưng sau đó anh làm cô phân tâm cô khi anh đá một cái ghế ra khỏi đường đi của anh. Anh ngồi xuống cái ghế lưng cao gần lò sưởi và hít vài hơi thở sâu. Nicholaa biết chồng cô đang bức bối đến mức nào. Vì anh đã không lớn tiếng, anh chỉ thể hiện cho cô thấy anh hơi bức bối một chút. "Anh lo cho em à?" cô hỏi.

Anh gầm gừ để cho cô biết anh nghĩ câu hỏi đó ngu ngốc đến mức nào. "Mọi thứ sẽ chuyển hết xuống dưới đây vào cuối ngày. Em không được tranh cãi với anh, Nicholaa. Anh đã quyết định rồi. Em sẽ không được đi lên lầu nữa."

Cô gật đầu. "Anh đã lo lắng."

"Đúng."

Một chữ, nói bằng một giọng khô khốc, nhanh hoàn toàn làm cho cô xúc động mạnh. Anh đã quan tâm đến cô. Cô nghe rõ mồn một tim anh đang nện thành thịch trong lồng ngực, thêm một dấu hiệu khác, khi anh áp mạnh đầu cô tì vào ngực anh.

Cô cho là người đàn ông này thật sự cần phải dịu xuống. Bây giờ không còn nguy hiểm nữa. Nicholaa quyết định lôi kéo sự chú ý của anh, dù chỉ một ít.

"Royce, anh thật sự nên đập bỏ lầu đài của anh và xây một cái khác. Em muốn biết tại sao anh lại do dự."

Anh đột ngột muốn bóp nghẹt cô. "Đó không phải là lâu đài của anh, và nó không phải là của em," anh công bố, cẩn thận nói rõ từng từ.

"Vậy nó là của ai?" cô hỏi, hết sức bối rối.

Anh nhắc cô khỏi đồi anh và đứng lên. "Của chúng ta," anh cúi kính. "Mọi thứ là của chúng ta, vợ ạ - không phải của anh, không phải của em, mà là của chúng ta. Rõ rồi chứ?"

Cô gật đầu. Chết tiệt, anh không bao giờ muốn lại sợ hãi như thế này nữa trong suốt quãng đời còn lại của anh. Anh chộp mạnh vai cô và hôn cô. Sau đó anh quay lưng và rời khỏi phòng khách.

Nhu cầu cần được đấm hai nắm tay anh vào cái gì đó gần như áp đảo anh. Chơi bóng là điều anh cần ngay lúc này. Một khi anh đánh ngã vài người lính của anh ra mặt đất, có lẽ anh sẽ cảm thấy tốt hơn. Sau khi đi qua các mảnh lan can anh biết là đánh một vài người sẽ không đủ. Anh sẽ phải đánh cả quân đoàn.

Nicholaa không rõ chuyện gì vừa mới xảy ra. Cô nghĩ có thể là sự thay đổi trong thái độ của chồng cô về quyền sở hữu là quan trọng, nhưng anh đã hành động quá giận dữ đến nỗi anh chỉ càng làm cho cô bối rối hơn.

Không đầy mười phút sau một nhóm binh sĩ đi vào trong. Trong vòng một giờ đồng hồ họ dọn sạch đồ trên lầu. Họ đặt giường của Royce trong góc đại sảnh, tuy nhiên chỉ sau khi Thomas kiểm tra để chắc chắn rằng sàn nhà sẽ chống đỡ được trọng lượng đó. Họ đặt tủ áo của Nicholaa bên cạnh tấm ván đầu giường. Những người đàn ông này để số đồ gỗ còn lại ở bên ngoài. Thomas đứng bên cạnh Nicholaa, quan sát. Anh giải thích rằng mọi thứ sẽ được cất trong những ngôi nhà gỗ của binh lính cho đến khi tướng quân đưa ra quyết định khác.

Nicholaa thấy chán nản vì việc thiếu sự riêng tư.

Cô hỏi Thomas liệu có thể tạo ra một tấm màn quanh giường, và anh hứa hoàn thành công việc đó trước cuối ngày.

Người lính cũng giữ lời. Những tấm màn chắc chắn, được làm bằng những tấm gỗ nâu phẳng, được bố trí xung quanh góc giường.

Nicholaa không gặp lại Royce cho đến bữa ăn tối. Cô hoàn toàn bất ngờ khi Justin và ba người lính trẻ khác đi vào phòng khách sau lưng chồng cô. Cô đã rất hài lòng được gặp lại em trai cô đến nỗi cô gần như tạo ra cảnh tượng rất buồn cười. Cô chạy đến ôm em cô, nhưng Royce cản cô lại. Anh giữ chặt cô bên cạnh anh bằng cách đặt cánh tay quanh vai cô.

Khi cô nhìn em trai cô, cô hoảng hồn vì tình trạng của cậu. Khuôn mặt của Justin phủ đầy những vết cắt và vết thâm tím. Sau đó cô nhận thấy rằng các binh lính khác cũng như vậy.

Royce và Lawrence cũng có vài vết cắt và vết bầm. Phải mất mười phút sau cô mới có được câu trả lời thẳng thắn lý giải cho việc những người đàn ông bị thương. Thậm chí còn mất nhiều thời gian hơn cô mới chấp nhận lời giải thích rằng đó chỉ là một trò chơi.

Cô cố không tỏ ra quá quan tâm đến Justin trong bữa ăn tối. Cô biết là anh sẽ thấy xấu hổ. Cô cũng cố giả vờ là cô lắng nghe những câu chuyện về trò chơi tàn bạo mà họ đã chơi.

Bốn chàng lính trẻ, bao gồm Justin, ăn như những người đàn ông chết đói, và khi họ không ngẫu nhiên thức ăn, họ đẩy nhẹ nhau và khoác lác với nhau.

Họ cũng cười vui vẻ. Justin cũng vậy. Những tiếng cười thật sự. Cô nhìn bốn người đàn ông. Tất cả hoàn toàn giống nhau, và Justin chỉ là một người trong số họ bây giờ. Anh thích ứng với họ. Đúng, anh đã được chấp nhận.

Ồ, Chúa ơi, cô sẽ phá vỡ quy tắc thứ ba chết tiệt đó nếu cô không kèm chế được mình.

Các binh sĩ sẽ không bao giờ hiểu nếu cô đột ngột òa khóc. Royce cũng sẽ không hiểu.

Cô cần thoát khỏi phòng khách trước khi cô làm điều hồ thẹn đó. May mắn là những người đàn ông quá say mê thuật lại chi tiết khoảnh khắc chiến thắng đến nỗi họ không nhận thấy khi cô rời khỏi bàn và đi ra ngoài. Cô đi vòng qua sân, sau đó đi xuống sân trong bên dưới.

Có rất nhiều chuyện để cảm tạ. Chúa đã rất quan tâm đến cô khi ngài gọi Royce đến với cô.

Bây giờ Justin có một tương lai. Royce đã mang lại tương lai cho cậu ấy. Đúng, có nhiều chuyện để cảm tạ. Cô mỉm cười. Nếu cách đây một năm ai đó dám nói với cô là một ngày nào đó cô sẽ phải lòng một người Norman một cách vô vọng, cô sẽ thấy bị sỉ nhục. Bây giờ cô cảm thấy được ban phúc.

Royce cũng quan tâm đến cô. Và như thế cũng đủ đối với cô. Cô sẽ tiếp tục làm kiểu vợ mà anh muốn. Ít ra khi làm vậy cô có cơ hội để đền đáp cho lòng tốt và sự kiên nhẫn của anh.

Nicholaa khóc xong và đi trở lại lên đồi. Cô phát hiện ra chồng cô khi cô đi đến đỉnh sân trên. Royce đang đứng trên nấc thang trên cùng nhìn cô.

Dưới ánh trăng trông anh giống một bức tượng khổng lồ. Cô dừng lại ngay giữa sân. "Lẽ ra em phải đứng đây với con của chúng ta," cô nói, "và chờ anh trở về. "

"Em hả?"

"Mẹ em luôn làm vậy." cô bước tới một bước gần hơn.

"Đó là một hành động đặc biệt à?"

"Chỉ là thói quen," cô trả lời. "Một thói quen mà cha em thích. "

"Có những thói quen khác mà họ từng làm không?"

Cô bước thêm một bước về phía anh. "Sau mỗi bữa tối họ sẽ chơi cờ."

"Vậy thì chúng ta cũng sẽ làm như vậy," anh khẳng định.

"Nhưng sau bữa tối anh luôn thảo luận kế hoạch cho ngày hôm sau với binh lính của anh," cô nhắc nhở anh.

"Anh sẽ làm trước bữa ăn tối," anh trả lời. "Em và anh sẽ chơi cờ với nhau sau đó."

"Tại sao anh lại muốn có thói quen này?"

"Truyền thống nên được tiếp tục, hay đại khái là vợ anh đã nói như vậy với anh vào đêm tân hôn của anh khi cô ấy đang cố làm cho anh hôn cô ấy."

Cô lại mỉm cười. "Bây giờ vợ anh thừa nhận đó là động cơ thực sự của cô ấy."

Anh gật đầu. Vẻ mặt của anh trở lại nghiêm túc. "Anh muốn em phải thừa nhận một chuyện khác nữa," anh nói, giọng của anh khô khốc. "Thừa nhận là em yêu anh, Nicholaa. Anh muốn nghe em nói những lời đó."

Mắt của cô ngay lập tức đầy nước mắt. Cô cúi đầu để anh không nhìn thấy cô đau khổ đến mức nào. "Em không muốn trở thành gánh nặng cho anh."

Royce bước đến gần vợ anh. Anh kéo cô vào trong vòng tay của anh và ôm chặt cô. "Nói với anh là em yêu anh sẽ làm cho em trở thành gánh nặng cho anh ư?" anh hỏi, chắc chắn là anh đã nghe nhầm.

"Vâng."

Anh cười, tiếng cười sáng khoái, vui vẻ bao trùm không gian xung quanh họ. "Em sẽ không bao giờ nói những gì có lý lẽ với anh, đúng không?"

"Em rất yêu anh."

Anh đã không nhận ra cho đến khi cô nói những lời đó là anh thật sự cần được nghe chúng đến cỡ nào. Đó là một phép màu, món quà quý giá này. Anh thật không xứng đáng với nó. Một phần trong anh, lý trí, không thể hiểu làm sao cô có thể yêu anh.

Cô là phép màu của anh. Khuôn mặt của anh đã bị biến dạng bởi những vết sẹo, nhưng cô chỉ nhận thấy những ánh bạc trong đôi mắt mà cô đã gọi là đôi mắt đẹp của anh. Anh đã luôn nghĩ mình là một người to lớn, vụng về, nhưng cô khen ngợi anh vì anh quá cực kỳ cao lớn và mạnh mẽ. Đường như Nicholaa mù quáng trước sự thật đó, và anh cảm ơn Chúa với khiếm khuyết đó trong suốt quãng đời còn lại của anh.

Anh không nói một lời nào với cô. Cô chờ đợi, hy vọng, cầu nguyện, nhưng anh không nói với cô lời nói mà cô rất muốn nghe.

"Em yêu, hãy nói cho anh biết tại sao em nghĩ em là một gánh nặng?"

Cô òa khóc. "Bởi vì anh không được lựa chọn trong việc kết hôn với em."
"

Anh không thể ngừng cười. Anh nhét đầu cô dưới cằm anh để cô không nhìn thấy vẻ mặt của anh. Anh không muốn cô nghĩ anh đang cười nhạo cô. Anh cũng không muốn cô nhìn thấy mắt anh mờ nước. Nhưng chết tiệt, niềm vui trong anh đột ngột trở nên quá lớn.

"À, sự lựa chọn," anh thì thầm. "Em đã và đang lo lắng trong một thời gian dài, phải không?"

Cô va vào cầm anh khi cô gật đầu.

"Nicholaa, em chưa bao giờ nghĩ là anh đã có thể rời khỏi chính điện trước khi em quyết định à?"

"Không, anh không thể rời khỏi," cô thì thầm. "Chỉ những hiệp sĩ đã lập gia đình mới có thể rời khỏi. Anh không nằm trong trường hợp đó. "

Anh thử phương pháp khác. "Anh có thể từ chối em. "

"Không, anh không thể làm," cô tranh cãi. "Anh là một người chính trực. Anh cảm thấy có trách nhiệm đối với em. "

"Em đã nghĩ ra tất cả những chuyện đó, phải không nào? Không có gì anh nói có thể thay đổi suy nghĩ của em?"

"Như là?"

"Anh đã quyết định sẽ thách đấu để có được em? Anh sẽ không bao giờ cho phép bất cứ một người nào khác có em, Nicholaa. "

"Anh chỉ là tử tế với em, Royce. Anh luôn tử tế và kiên nhẫn với mọi người."

Anh hôn đỉnh đầu cô. Anh không biết cách thuyết phục cô là anh sẽ chọn cô. Anh đã quyết định thách đấu để có thể dẫn cô đến bàn thờ Chúa vì đơn giản là anh không thể chịu nổi khi nghĩ một người nào khác có thể chạm vào cô.

Cô thuộc về anh. Anh đã quen thuộc với cô ngay lúc họ đến Luân Đôn. Anh vốn là một người có bản tính sở hữu. Chắc chắn đó là lý do mà anh không muốn để cô đi.

Tuy nhiên chuyện yêu đương này quá rắc rối với anh. Thậm chí Royce cũng không biết là anh có thể yêu cô như một người chồng nên yêu vợ

không. Anh cảm thấy mình hoàn toàn không đủ khả năng, chưa sẵn sàng.

Cho dù anh có nói với cô là anh cảm thấy hài lòng khi cô ở bên cạnh anh thì cũng vẫn không đủ. Không, không gì anh nói có thể thuyết phục được cô rằng anh rất quan tâm đến cô, theo cách của riêng anh.

Anh quyết định anh sẽ không nói gì. Thay vào đó anh sẽ tìm cách để chứng minh cho cô thấy.

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Nói thì dễ hơn làm. Bất kể anh có nghĩ ra bao nhiêu cách, Royce cũng không thể nghĩ ra được một cách nào có thể thuyết phục vợ anh là anh sẽ chọn cô. Tuy nhiên, anh vẫn phải thử thuyết phục cô.

Thật là điên tiết khi không thể làm cho cô tin anh, nhưng anh còn điên tiết hơn khi nhìn thấy nụ cười thường trực trên môi vợ anh. Nếu anh không quá hạnh phúc vì cuối cùng cô đã nói ra những lời mà anh muốn nghe, anh sẽ hoàn toàn tuyệt vọng.

Anh khen ngợi cô. Cô tán dương lại anh. Anh hôn cô bất cứ khi nào anh có cơ hội. Cô háo hức hôn trả lại anh. Lần duy nhất mà cô không nở ra nụ cười điềm tĩnh thường trực, là vì miệng anh đang phủ lấy miệng cô.

Thậm chí anh còn chơi cờ với cô. Anh thả cho cô thắng, cho đến khi anh nhận ra là cô gần thắng; sau đó anh đổi ý. Ván cờ kéo dài đến gần sáng, và cuối cùng, anh không hề thả cho cô thắng.

Cô tự mình thắng.

Sau đó, trong khi anh vẫn còn choáng váng với thất bại đầu tiên của anh trong gần ấy năm, cô hứa là lần tới sẽ để cho anh thắng. Mọi thứ trở nên tệ đến mức không chịu nổi trước khi có một biến cố làm xoay chuyển tất cả. Đó là một buổi trưa ngày thứ hai nóng bức khi Royce đi vào đại sảnh với Lawrence bên cạnh. Anh nhận thấy ngọn lửa cháy rực trong lò sưởi ngay. Anh cảm thấy như thể anh đi vào một cái lò lửa. Mồ hôi nhỏ giọt từ trán anh trước khi anh băng qua đại sảnh đi đến kho chứa thực phẩm mà vợ anh đang say sưa làm việc ở đó.

"Nicholaa, ở đây nóng như lò luyện ngục," anh nhận xét. "Có lý do đặc biệt gì cho việc nhóm lửa à?"

Cô cười với chồng cô. Cô vung vẩy một miếng vải lanh ở trước mặt cô. Cô dùng miếng vải lanh để lau trán cho chồng cô trong khi cô giải thích. "Anh mời thêm sáu binh sĩ nữa để ăn tối cùng chúng ta, và đầu bếp cần có thêm lửa để chuẩn bị món thịt. Em rất mừng là anh cảm thấy vui vẻ, chồng yêu."

Khi cô lau xong trán chồng cô, cô lật ngược miếng vải lại và lau trán Lawrence. Bị bất ngờ, Lawrence lùi lại. Cô bước theo anh, lau xong trán Lawrence, rồi đề nghị cả hai người quay trở ra bên ngoài.

Royce và Lawrence xoay người định đi ra ngoài. Họ đi đến giữa đại sảnh thì hai gã thuộc cấp như hình với bóng của tướng quân Guy, Morgan và Henry, bước vào đại sảnh.

Nicholaa quyết định mở cửa trước để cho gió luân vào bên trong. Cô rời khỏi kho thực phẩm ngay khi Morgan khoác lác.

"Tướng quân của chúng tôi huy động toàn bộ quân đoàn của ngài ấy đi lùng bắt những kẻ chống đối còn sót lại. Ngài đã thề là sẽ quét sạch bọn phản loạn trong vòng hai tuần. "

Khuôn mặt của Nicholaa nhợt nhạt, nhưng cô cố giữ vẻ mặt bình tĩnh. Royce biết cô đang nghĩ về Thurston. Morgan nhìn theo ánh mắt của Royce, nhìn thấy Nicholaa, và ngay lập tức cúi đầu.

Cô không đáp lại lời chào. Cô chỉ nhìn chăm chăm vào gã thuộc cấp và đợi xem hắn ta sẽ nói gì tiếp theo.

"Theo thông tin mà chúng tôi nhận được thì anh trai cô là thủ lĩnh của những tên phản loạn này phải không, Công nương Nicholaa? " Henry dò hỏi.

"Có lẽ," cô trả lời.

Morgan cười nhảu nhở. "Vậy thì chúng tôi nên chia buồn với cô ngay lúc này," hắ nói. "Tướng quân của chúng tôi là một người đàn ông giàu lòng trắc ẩn. Tôi chắc chắn ngài ấy sẽ thả thi thể của anh trai cô ngay trên đường về Luân Đôn để cô có thể chôn cất anh ta đàng hoàng."

Nắm tay của Royce đập mạnh xuống bàn. "Đủ rồi," anh ra lệnh. "Nói những gì các người cần nói và đi ngay."

Henry chưa từng thấy tướng quân Royce mất bình tĩnh. Sự nóng giận bất ngờ của Royce làm hắ choáng váng. Morgan không có vẻ lo lắng chút nào. Hắ đang quắ mắt nhìn Nicholaa.

Cô mỉm cười trở lại. "Tôi tha thứ cho cách xử sự tồi tệ của anh," cô nói với giọng bình tĩnh. "Sự ganh tị đã làm cho anh hành động như thế. "

Morgan định mở miệng để cãi lại.

Cô đưa tay lên ra dấu im lặng. Nét mặt cô thể hiện sự khinh bỉ. Cô bước một bước về phía gã hiệp sĩ. Morgan thụt lùi lại gần lò sưởi.

"Anh đã nghe mệnh lệnh của chồng tôi. Nói với anh ấy tại sao các người ở đây rồi đi ra ngoài."

Morgan quá giận dữ đến mức không thể hoàn thành nhiệm vụ. Hắ ta gặt đầu với Henry, sau đó nhìn chăm chăm vào lò sưởi. Hắ nhìn thấy các quân cờ sắp thành hàng trên mặt lò sưởi và tay hắ lơ đãng nắm lấy một con cờ để nhìn cho rõ hơn. Tuy nhiên hắ không để tâm tới những gì hắ đang làm, vì hắ đang lắng nghe Henry truyền đạt lại thông điệp của Đức vua.

"Vua William gửi lời chào đến ngài và và ngài ấy yêu cầu ngài chọn ra mười người giỏi nhất của ngài để tham gia vào các cuộc thi đấu mua vui trong lễ hội sẽ diễn ra sau sáu tuần nữa. Ngài sẽ phải chọn ra mười tân binh

nữa vì chúa công của chúng ta nghĩ là họ nên tham gia lễ hội. Đức vua còn có một yêu cầu nữa," Henry cầu nhàu.

Royce khoanh tay trước ngực và nóng nảy gầm gừ khi anh chờ Henry kết thúc.

"Tướng quân Royce đang chờ để nghe yêu cầu còn lại," Lawrence cúi kính nói.

Henry gật đầu. "Đức vua muốn ngài biết rằng ngài ấy và người vợ yêu dấu của ngài ấy khẳng khẳng đòi Công nương Nicholaa đến tham dự lễ hội. Cô ấy được họ sủng ái, và họ muốn gặp lại cô ấy." Giọng gã thuộc cấp nghe như thể hắn đang súc miệng bằng giấm.

Nicholaa cũng sẽ cười nếu cô không quá lo lắng về quân cờ mà Morgan đang cầm trong tay. Cô không dám bắt hắn đặt quân cờ trở lại chỗ cũ vì sợ hắn sẽ nhận ra quân cờ đó rất quan trọng đối với cô và cố tình huỷ hoại nó.

Henry chào Royce, sau đó đi về phía Nicholaa. "Có lẽ sau đó, quý cô, chúng ta sẽ xem thử ai là người đứng thứ nhất và ai là người đứng thứ hai. "

"Nhưng chúng ta đã biết điều đó rồi, phải không nào?" cô hỏi.

Nicholaa không thể chịu được lâu hơn một phút nữa. Cô cảm thấy khó chịu khi thấy Morgan vuốt ve quân cờ. Cô đi đến cửa. "Lawrence, xin tiễn các binh sĩ ra cửa. Chồng tôi muốn họ rời khỏi ngay."

Morgan hướng về Royce. "Chúng tôi định đè nát binh sĩ của ngài," hắn khoác lác. "Lần này chúng tôi sẽ không thua."

Để nhấn mạnh cho sự khoác lác của hắn, hắn bẻ gãy cổ quân cờ, sau đó ném con hậu đen vào ngọn lửa.

Cho đến lúc đó Royce không hề biết là Morgan đang nắm quân cờ trong tay. Anh mãi nhìn theo Nicholaa. Anh nhìn thấy vẻ lo sợ trên khuôn mặt cô và sau đó nhìn thấy quân cờ bị thiêu huỷ.

Anh rống lên giận dữ. Morgan quay lại, ngạc nhiên khi thấy Royce di chuyển nhanh như chớp. Tất cả xảy ra quá nhanh làm Nicholaa không kịp phản ứng. Một phút trước Morgan đang đứng ở đó nhìn có vẻ tự mãn và kiêu ngạo, phút tiếp theo hắn ta đã bay qua không khí như một chiếc đĩa.

Royce ném gã đàn ông lớn xác bay khá xa. Morgan bị tổng xuyên qua bàn, sau đó xuyên qua tấm màn. Lẽ ra hắn ta phải té xuống đất khi đụng vào bức tường phía trước. Nhưng không. Hắn bay xuyên qua nó. Nicholaa đoán là do bức tường đã bị mục nát.

Cái lỗ rộng gấp đôi kích thước của gã đàn ông hiện ra ngay chính giữa bức tường, làm cho họ có thể nhìn toàn cảnh sân trong.

Nicholaa đưa tay lên che miệng trong sự kinh ngạc. Cô có thể nhìn xuyên qua lỗ hổng và thấy Morgan đang loạng choạng đứng lên. Royce không giết chết hắn ta. Henry vội vã đi về phía cô. Hiển nhiên là hắn không muốn trợ giúp cho bạn hắn. Morgan dường như không thể đứng thẳng lên. Hắn cứ ngã quỵ. Cô đoán là hắn hơi bị choáng váng.

Cô cố nín, nhưng cô không thể không cười. Henry nhận thấy. Hắn quá giận dữ đến nỗi run rẩy. Hắn dừng lại khi hắn đến bên cô. "Cô đã chọn sai vị tướng quân để kết hôn," hắn gầm gừ.

Henry có thể kiềm chế cơn giận của hắn nếu Nicholaa không cười. Hắn muốn đánh cô. Tuy nhiên ngay cả trong lúc giận dữ, hắn biết Royce sẽ giết chết hắn nếu hắn dám chạm vào Nicholaa. Tuy thế, mong muốn đánh bật nụ cười của cô đã lấn át sự thận trọng của hắn. Thay vào đó hắn cố gắng làm cho cô sợ bằng lời lẽ. "Cô sẽ thành góa bụa trước khi cuộc tỉ thí kết thúc,"

hắn thì thầm. "Lẽ ra cô nên lắng nghe mục phù thủy già và giết chết Royce khi cô có cơ hội. Cô sẽ cứu chúng tôi khỏi rắc rối."

Nicholaa không để cho hắn ta bẫy được cô và đánh mất lý trí. Giọng của Henry nghe giống như một thằng bé không có được thứ nó muốn.

Cô lắc đầu. "Rời khỏi đây ngay, Henry. Anh đang bắt đầu làm cho tôi bức bối đấy."

Cô không phí thêm một phút nào nữa với gã đàn ông ngu ngốc này. Lúc này Royce là người làm cho cô lo lắng. Chúa ơi, cô chưa bao giờ thấy anh mất kiểm soát như thế này. Nó làm cho cô hơi mất bình tĩnh. Dường như anh còn chưa xong với Morgan. Khi anh quay lại và bắt đầu tiến về ngưỡng cửa, cô có thể thấy rõ sự giận dữ trên khuôn mặt anh, cô biết là cô phải can thiệp vào. Cô không muốn anh giết chết Morgan. Không đáng để Royce phải giải thích với Đức vua vì cái chết của hắn. Hơn nữa, cô không muốn thi thể của Morgan chôn trên vùng đất của họ.

Royce đến gần cô khi cô thốt lên, "Bây giờ chúng ta có được những luồng gió mát, chồng yêu. Cảm ơn anh."

Anh gật đầu, đi ngang qua cô, sau đó đột ngột dừng lại. Anh quay lại. "Em vừa nói gì?"

"Em cảm ơn anh vì cái cửa sổ."

Lawrence bắt đầu phì cười. Nicholaa mím cười. Royce nhắm mắt lại và thở dài ầm ĩ. "Anh sẽ không giết chết đồ con hoang đó," anh khẳng định.

"Không, dĩ nhiên là không," cô đồng ý. "Quân cờ đã bị thiêu hủy. Có giết Morgan thì cũng không thay đổi được gì. "

"Anh chỉ muốn bẻ gãy một hay hai chân của hắn thôi, Nicholaa. "

Giọng của anh nghe có vẻ rất có lý khi anh thú nhận điều đó với cô. Anh cũng cười toe toét.

"Không đạt được gì khi anh bẻ gãy chân hấn ta."

"Anh sẽ rất thoả mãn," anh phản kích.

Cô lắc đầu.

Anh gầm gừ. Sau đó anh chịu thua. Người phụ nữ này đặt lý trí trên con đường cô đi. Anh sẽ không làm cho cô thất vọng. Anh nhìn lướt qua ngọn lửa, sau đó trở về Nicholaa. "Em yêu, quân cờ nào vậy?"

"Con hậu đen."

Vai anh rũ xuống. Đó là quân cờ mà cha cô đã cắt phạm một nhát trong lúc ông vừa khắc vừa cười với câu chuyện của ông.

Royce cảm thấy anh chịu trách nhiệm cho sự cố này. Anh nên theo dõi mọi cử động của Morgan. Anh có thể ngăn chặn được sự phá hoại này nếu anh chú ý hơn.

Anh kéo mạnh Nicholaa vào vòng tay anh. "Anh xin lỗi," anh thì thầm. "Là do lỗi của anh. Anh nên - "

Cô không để cho anh nói hết. "Anh không thể ngăn được đâu vì chuyện đó xảy ra quá nhanh" Cô vỗ nhẹ ngực anh và hôn cằm anh. "Đừng cau có như vậy. Xong rồi."

Anh không thể tin nổi là cô đang xoa dịu anh. "Em đang dễ dàng chấp nhận mất mát này một cách khác thường đấy," anh nói với cô.

Nicholaa cứ tiếp tục mỉm cười. Năm phút sau cô mới để cho anh rời khỏi đại sảnh. Cô đứng ngay ngưỡng cửa cho đến khi Royce và Lawrence băng qua sân.

"Nicholaa vẫn còn đứng đó hả?" Royce hỏi Lawrence.

Người thuộc cấp quay lại nhìn. "Không, thưa tướng quân. Cô ấy đã đi khỏi."

Royce ngay lập tức đổi hướng. "Tôi vốn đa nghi," anh nói với người thuộc cấp. " Vợ tôi đón nhận hành động phá hoại Morgan khá tốt, anh nghĩ sao?"

"Đúng, cô ấy chấp nhận quá dễ dàng."

Royce mỉm cười. "Tôi nghĩ là hơi quá tốt. Anh vòng qua góc nhà và leo lên cái thang dẫn đến đỉnh trường thành. Sau đó anh tựa vào thành và đợi.

Anh không cần đứng đợi lâu. Nicholaa đi nhanh qua góc nhà, váy của cô kéo cao trên đầu gối để cô có thể đi nhanh hơn. Cô đột ngột dừng lại khi cô phát hiện ra chồng cô đang đứng tựa người trên cái thang.

Nicholaa giấu tay ra sau lưng và mỉm cười một cách ngọt ngào với chồng cô. Anh cười lại. Anh không rời mắt khỏi vợ anh khi anh ra lệnh cho Lawrence quay về doanh trại, và ngay khi người thuộc cấp đã đi xa, anh ra dấu cho Nicholaa tiến gần tới bằng cách cong ngón tay anh lại.

Royce đợi cho đến khi cô đứng ngay trước mặt anh. Sau đó anh đưa tay ra.

Cô đánh mất nụ cười và lùi bước.

"Phải công bằng, Nicholaa," anh nhận xét. "Nếu anh không thể làm hại hẳn, thì em cũng không thể. Đưa nó cho anh."

Cô trông rất cáu kỉnh. "Sao anh đoán được?"

Anh chạm vào vết sẹo trên trán anh. "Anh dùng logic."

Cô đặt cái ná da vào bàn tay đang duỗi ra của anh. Cô thả hai viên đá xuống đất.

"Em nghĩ là em không bắn trúng với viên đá đầu tiên à?" anh hỏi.

Cô lắc đầu. "Em không bao giờ bắn trật. Viên đá kia là cho Henry."

Anh bắt đầu cười. Cô không biết phải nghĩ sao về điều đó. Cô thụt lùi lại một bước nữa.

"Em đã làm cho anh sao lãng nhiệm vụ của anh nhiều rồi," cô kết luận. Sự thất vọng của cô vì đã không thể tiễn đưa Morgan và Henry một cách thích hợp vẫn làm cho cô bức mình. Cô muốn quát tháo chồng cô vì anh không cho cô làm theo ý cô. Cô nhìn chăm chăm vào cái ná đang lung lẳng trên ngón tay anh, hít thật sâu, và sau đó nói, "em sẽ cố kèm chế thói nóng nảy của em."

"Có nghĩa là em sẽ mỉm cười thậm chí còn thường xuyên hơn?"

"Vâng."

"Cầu Chúa phù hộ cho anh. "

Ánh mắt cô quét qua anh. "Ngài đã giúp em," cô thì thầm. "Ngài đã mang anh đến cho em."

Cô luôn làm cho anh ngạc nhiên khi cô nói những lời quá tuyệt vời như vậy về anh. Anh rời khỏi cái thang, nắm tay vợ anh, và bắt đầu đi về phía lầu đài.

Họ bước sóng đôi mà không nói lời nào với nhau. Cô nghĩ anh đang đưa cô trở về đại sảnh để anh có thể bắt cô ngồi xuống và thuyết giảng cô.

Tuy nhiên khi họ đi đến cái bàn và những chiếc ghế, anh vẫn không bỏ tay cô ra. Anh chỉ tiếp tục giật mạnh cô đi đến phía những tấm màn che

quanh giường họ.

Anh dừng lại để nhìn ra cái lỗ mà anh vừa mới làm bằng cơ thể Morgan, sau đó xoay qua nháy mắt với Nicholaa. "Tầm nhìn tuyệt đẹp, phải không?"

"Royce, anh đang đưa em đi đâu vậy?"

"Lên giường."

"Bây giờ ư?"

"Bây giờ. "

"Royce, đây không phải là anh," cô buột miệng nói. "Anh không bao giờ làm khác đi kế hoạch hàng ngày của anh. Nó... bị rối loạn. "

Cô nghe có vẻ kinh hoàng. Anh kéo cô vào vòng tay anh. "Những hành động tự phát cũng quan trọng không kém gì những hành động được lên kế hoạch sẵn, vợ yêu. Em nên để một chỗ nhỏ trong đời em cho điều bất ngờ. "

"Em phải học - "

Anh vòng tay ôm lấy thắt lưng cô và nâng cô lên khỏi sàn nhà. Miệng anh áp vào miệng cô cùng lúc cô choàng tay quanh cổ anh.

Ingelram, Justin, và chỉ huy của họ, Lawrence, đang đi qua cái lỗ của bức tường phía trước nhà. Tất cả hoàn toàn ngạc nhiên khi nhìn thấy tướng quân của họ hôn vợ ngài.

Lawrence mỉm cười. Ingelram đẩy nhẹ xương sườn Justin và cười. Justin thì mất nhiều thời gian hơn mới phản ứng. Anh nhìn qua chỉ huy của anh, bắt gặp nụ cười của Lawrence, sau đó nói, "Chắc là chị của tôi yêu chồng chị ấy. "

Lawrence gật đầu. "Chồng của cô ấy cũng yêu cô ấy nhiều như thế."

Justin mỉm cười. Anh sẽ không lo lắng cho chị của anh nữa. Chị ấy đã tìm thấy chỗ của chị ấy trong thế giới mới của người Norman, cũng như anh.

Ingelram lại đẩy nhẹ anh. Justin ngay lập tức chú tâm đến việc hát ngả bạn anh.

Lawrence chộp lấy gáy cả hai chàng lính và đẩy họ về phía trước. Rõ ràng là tướng quân của anh muốn có sự riêng tư, và Lawrence đảm bảo là ngài ấy có được điều đó.

Royce tập hợp đám lính lại với nhau và truyền đạt lại thông điệp của Vua William cho họ. Mặc dù mỗi người đàn ông có mặt đều muốn mình là một trong hai mươi người được chọn, không ai dám yêu cầu được ban cho vinh dự đó. Họ biết họ sẽ phải đợi cho đến khi anh sẵn sàng nói với họ.

Hôm sau trong bữa ăn tối Nicholaa nhận thấy có vài vết cắt trên tay chồng cô. Cô hỏi anh về những vết cắt, nhưng anh chỉ nhún vai và thay đổi đề tài. Cô nghĩ anh không nhớ tại sao anh lại bị những vết cắt.

Royce nhìn có vẻ kiệt sức. Anh quá mệt mỏi để chơi cờ sau khi bàn ăn đã được dọn sạch. Tuy nhiên, anh đủ tỉnh táo để làm tình với cô.

Cô thức dậy lúc nửa đêm. Cô dịch người về phía Royce và gần như bị lọt xuống giường trước khi cô nhận ra là anh không có ở đó.

Cô mặc áo choàng vào và đi tìm chồng cô. Cô không cần phải đi xa. Royce đang ngồi ở đầu bàn chăm chú với việc anh đang làm đến nỗi không nhận thấy cô.

Royce đang cầm một miếng gỗ nhỏ trong tay anh. Trong ánh nến chập chờn cô có thể nhìn thấy con hậu trắng ở trên bàn, ngay trước mặt anh. Royce giữ đáy khúc gỗ bằng bàn tay trái. Tay kia anh cầm con dao nhỏ và

đang gắng sức cắt những mảnh gỗ nhỏ trên đầu. Thỉnh thoảng anh lại nhìn con hậu, sau đó quay lại với khúc gỗ.

Anh đang làm con hậu đen cho cô.

Cô hiểu ngay là những vết cắt do đâu mà có. Cô cũng hiểu tại sao chồng cô lại trông có vẻ mệt mỏi. Nhưng hơn cả, cô hiểu ra một điều khác: Royce yêu cô.

Nicholaa không cử động một lúc lâu. Nước mắt chảy ròng ròng trên má cô khi cô ngẫm chồng cô. Cô mỉm cười mỗi lần anh lau bầu chửi rửa, vì cô biết anh lại cắt trúng tay của anh nữa.

Cô nghe có tiếng cửa mở và ngay lập tức di chuyển ra sau tấm màn. Cô nhìn trộm qua góc và thấy Justin bước về phía Royce. Em trai cô đang cầm một con dao găm nhỏ trong tay.

Thậm chí Royce còn không nhìn lên. Nicholaa đoán là anh đợi Justin. Em trai của cô trông hốc hác không kém gì Royce. Cậu ấy thức mỗi đêm để giúp Royce chăng?

"Đây là con dao của cha tôi," Justin thì thầm. "Nó sẽ dễ khắc hơn, tương quân."

Justin ngồi xuống chiếc ghế cạnh Royce. Anh đặt con dao xuống và sau đó nắm lấy đáy khối gỗ. Justin quần một miếng da đen trên tay Royce. Khi Nicholaa nhìn thấy cách Royce vụng về cắt bằng con dao, cô nhận biết là miếng da là cần thiết.

Nicholaa lau sạch nước mắt và lặng lẽ đi đến chỗ hai người đàn ông mà cô yêu hết lòng.

"Nicholaa sẽ bất ngờ," Justin thì thầm.

"Tôi hy vọng cô ấy sẽ vui, " Royce thì thầm trở lại.

"Em đang vừa bất ngờ vừa vui," Nicholaa thì thầm.

Em trai của cô giật mình bởi giọng nói của cô. Royce chùn bước. Anh cắt ngay cái cổ vừa mới khắc được trên pho tượng. "Bây giờ nhìn xem em đã khiến anh làm gì đây, vợ," Royce lầu bầu.

Cô chồm người qua vai chồng cô để xem xét hậu quả. Cô bắt đầu cười. Đó là một quân cờ mất cân đối, xấu nhất mà cô từng thấy. Cái đầu thì lớn hơn cái thân, còn cái cổ thì to gấp ba lần cổ con hậu trắng.

Cô yêu nó. Đặc biệt là cái lỗ ngay cổ. Cô cúi xuống hôn chồng cô, sau đó ngồi đối diện với hai người đàn ông.

"Anh phải nhớ vết cắt đó, chồng yêu, để cho anh có thể kể cho con của chúng ta lý do có vết cắt đó."

Cô cho là Royce bối rối vì anh bị buộc phải làm một nhiệm vụ cần đến sự mềm dẻo, tử tế, chu đáo cho vợ anh.

Nicholaa lại cảm thấy muốn khóc. Trời ơi, sao mà cô yêu người đàn ông này đến thế.

Ánh mắt của cô hướng về Justin. Cậu nháy mắt với cô. Cô nghĩ có thể cậu cũng nhận ra màu đỏ trên mặt Royce, hay có lẽ cậu đã nhận thấy mắt cô mờ nước.

"Justin à?"

"Gì?"

"Chị yêu Royce. "

Em trai cô mỉm cười. "Em biết rồi, Nicholaa. "

"Sao em biết?"

"Cách chị nhìn ngài ấy."

Cô quay qua để nhìn phản ứng của Royce với cuộc đàm thoại giữa hai chị em. Chồng cô gặp người trên bàn, đang cố gắng để bức tượng đã được tạc phân nửa. Nhưng anh cũng đang mỉm cười.

"Còn một chuyện khác mà em nên biết, Justin," Nicholaa nói. "Royce yêu chị."

"Em cũng biết điều đó rồi," Justin công bố với nụ cười.

Royce thả con dao xuống và hướng về Nicholaa. Anh nhìn chăm chăm vào cô một hồi lâu. "Em tin chắc là anh yêu em chứ?" anh hỏi.

"Vâng."

Anh gật đầu. Anh thở dài. "Vậy thì em đừng có lúc nào cũng cười nữa được không? Chúa ơi, Nicholaa, nó đang làm cho anh phát điên lên."

Justin trông có vẻ hoài nghi. Nicholaa cười phá lên. "Em chỉ là đang cố làm kiểu vợ mà anh muốn."

"Anh muốn chính em."

"Nicholaa, không phải là chị không nên cười sao?" Justin hỏi, cố hiểu nội dung cuộc đàm thoại.

Royce không rời mắt khỏi khuôn mặt xinh đẹp của vợ anh khi anh nói, "Justin, ra ngoài."

"Vâng, tướng quân," Justin trả lời với nụ cười đến tận mang tai.

Nicholaa đứng lên khi em trai cô lui ra. Cô cầm lên một cây nến và từ từ đi trở lại giường. Cô đặt cây nến xuống tủ và chờ Royce đến với cô.

Anh đến bên kia giường. Trong ánh nến chập chờn, cô nhìn anh cởi quần áo.

Anh là một người đàn ông đẹp trai. Thật mạnh mẽ, thật cường tráng. Và cũng rất dịu dàng. Nicholaa vừa cởi áo choàng của cô và thả nó xuống sàn nhà vừa nhìn chăm chăm vào chồng cô.

"Em yêu anh rất nhiều, Royce. "

"Anh cũng yêu em."

Họ quỳ và gặp nhau giữa giường, đối mặt với nhau. Bàn tay anh nắm chặt hông cô. Cánh tay cô quấn quanh cổ anh.

Cô hôn ngực anh, cảm anh, vết sẹo của anh. Royce không đủ kiên nhẫn để cho cô trêu chọc anh. Tay anh nắm lấy tóc cô. Anh kéo đầu cô ngửa ra và khẽ gầm gừ khao khát. Miệng anh phủ lấy miệng cô. Lưỡi họ gặp nhau, mơn trớn nhau. Anh lại gầm gừ. Cô rên rỉ.

Anh kéo cô xuống giường. Anh bao phủ thân thể cô bằng cơ thể anh rồi bắt đầu hôn mọi centimet trên người cô. Anh là một người tình rất dịu dàng, nhẫn nại cho đến khi cô trở thành hoang dã và đòi hỏi nhiều hơn nữa đến nỗi cô làm cho anh đánh mất sự kiểm soát của anh. Ham muốn của chính anh đốt cháy anh.

Anh di chuyển đến giữa đùi cô và từ từ đi vào nơi chật khít của cô. Sự nhức nhối càng lúc càng tăng, bốc cháy với ham muốn, và cuối cùng khi anh hòa với cô thành một, anh chỉ có thể chậm lại một khắc, đủ lâu để nói với cô những lời yêu đương mà anh giữ kín bao lâu nay.

Nicholaa chỉ nghe được tiếng mất tiếng còn vì cô đang nói với anh những lời yêu đương mà cô đã ấp ủ bên trong trái tim cô quá lâu.

Không bao lâu sau thì cảm xúc cuốn họ đi và họ không thể nói được lời nào nữa. Chiếc giường rung chuyển bởi cuộc mây mưa của họ. Cú đẩy của Royce từ từ, thận trọng, cho đến khi cô tan chảy trong vòng tay anh và siết chặt lấy anh. Đến lúc đó anh trở nên điên cuồng. Anh la to tên cô khi anh phun hạt giống của anh vào trong cô.

Và anh nằm trong cô. Cô khóc trên cổ anh, và một khi anh hiểu chúng là nước mắt hạnh phúc, anh thấy sung sướng.

Nicholaa ngủ thiếp đi với những lời thì thầm yêu thương của chồng cô bên tai.

Royce chồm lên thối tắt nến, sau đó ôm vợ anh trong tay. Anh cảm nhận được sự ấm áp của cô.

Anh nhắm mắt lại và mỉm cười. Anh cũng cảm thấy mãn nguyện. Tại đó, trong vòng tay vợ anh. Tình yêu của cô mang lại sức mạnh cho anh.

Anh không phải là một người đàn ông hay cầu nguyện, nhưng anh thốt ra tiếng lầu bầu cảm ơn Đấng tối cao trước khi anh thiếp đi. Anh chạm vào vết sẹo trên khuôn mặt anh, và sau đó lại mỉm cười lần nữa.

Nicholaa đã sai. Chúa không đứng về phía cô. Ngài đứng về phía họ.

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Cô vợ không thể chịu đựng nổi, bướng bỉnh đến cả linh hồn của anh đã trở lại vào ngày hôm sau. Thậm chí còn chưa đến giữa trưa thì cuộc cãi cọ đầu tiên của họ giữa họ nổ ra. Thomas đã vẽ xong bản thiết kế căn nhà mới của họ, dĩ nhiên là dựa theo ý tưởng của tướng quân, và khi Royce tử tế cho phép Nicholaa kiểm tra lại bản vẽ, cô tuyên bố rằng nó không được.

Cô vẫy tay về phía khu vực dành riêng cho nhà bếp và nói với anh là họ cần không gian rộng gấp hai lần. Cô cau mày với khu vực rộng lớn mà anh định dành làm nhà ăn cho binh sĩ ở tầng trệt. Anh cũng vô tình bỏ qua kho thực phẩm. Anh nghĩ là dù sao họ cũng không cần nó nữa. Nicholaa thì nghĩ khác.

Cuối cùng thì anh cũng phải ngồi xuống và thảo luận từng ý kiến của cô. Cô để anh nói mà không một lần ngắt lời, nhưng chẳng bao lâu sau anh nhận ra cô lại đang mơ mộng. Chúa ơi, cô làm cho anh nổi điên. Cũng làm cho anh hăng máu một cách chết tiệt nữa. Cuối cùng thì cô cũng đồng ý với mọi ý tưởng của anh. Anh hài lòng quay trở lại với công việc của anh. Nicholaa đợi cho đến khi chồng cô huyết sáo trên đường đi xuyên qua sân, sau đó gọi Thomas vào trong để đưa ra những sự thay đổi mới. Cô thêm kho thực phẩm lớn vào bản vẽ, mở rộng nhà bếp và kích cỡ lò sưởi, và nói phòng ngủ chính rộng hơn gấp hai lần kích thước ban đầu.

Thời gian còn lại trong tuần, Royce thật sự bận rộn. Anh đã nói với Nicholaa là anh còn chưa quyết định chọn binh sĩ nào tham dự cuộc thi của Đứa vua. Thay vào đó anh sẽ tổ chức một cuộc thi, và mười người lính đứng đầu mỗi đơn vị sẽ nhận được vinh dự đó.

Nicholaa nghĩ như vậy thì công bằng hơn. Cô cũng hài lòng với chuyện chồng cô đã bắt đầu cho cô tham gia khi anh thảo luận kế hoạch của anh với Lawrence. Tuy nhiên khi tuần lễ thứ hai trôi qua, Royce ngày càng trở nên ít nói. Mỗi khi đề cập đến đề tài cuộc thi, anh sẽ chuyển sang đề tài khác hay không nói gì.

Có chuyện gì đó đang làm cho chồng cô lo lắng, nhưng anh chưa muốn kể cho cô nghe. Nicholaa đang học cách kiên nhẫn. Cô tin chắc là không lâu nữa anh sẽ giải quyết được những chuyện đó rồi kể cho cô.

Còn bốn tuần lễ nữa thì họ sẽ rời đi tham dự cuộc đấu. Cuối cùng Royce cũng tâm sự với Nicholaa. Đó là một buổi tối chủ nhật ấm áp. Royce yêu cầu Nicholaa ngồi xuống. Anh không có vẻ hăng hái, như anh thường có mỗi khi anh sắp bắt đầu một bài thuyết giảng. Không, anh trông thật sự nghiêm túc, và nếu cô không biết rõ hơn, cô sẽ nghĩ anh trông cũng có vẻ lo lắng.

Anh cũng không đi tới đi lui. Anh đứng ở trước lò sưởi, hai tay chắp lại sau lưng.

Royce không muốn nhìn Nicholaa khi anh nói tin này cho cô biết. Sự sợ hãi mà anh chắc chắn sẽ nhìn thấy trên khuôn mặt của cô sẽ xé nát tim anh.

"Nicholaa, " anh bắt đầu với giọng nói nhanh, thẳng thắn. "Như em biết đó, anh đã cho phép người của anh tự đấu với nhau, và những người giỏi nhất sẽ được vinh dự đại diện cho anh... nên nói là," anh sửa lại, "vinh dự đại diện cho chúng ta."

Nicholaa đang bắt đầu lo lắng. Cô chưa bao giờ nhìn thấy chồng cô do dự như thế này trước đây. Cô đặt tay cô trên đùi, thẳng vai, và buộc mình phải đợi cho đến khi anh kể cho cô nghe phần còn lại.

Mấy phút dài trôi qua trước khi Royce nói tiếp. "Bây giờ nó đã kết thúc, " anh nói. "Mọi binh sĩ đều biết mười người nào được chọn từ mỗi đơn vị."

Không thể thay đổi. "

"Không, dĩ nhiên là không, " cô đồng ý.

Anh gật đầu. "Mỗi đơn vị có chín binh sĩ và một chỉ huy. Lawrence dễ dàng trở thành người xuất sắc nhất chỉ huy đơn vị những người lính lão luyện. "

Anh miêu tả chi tiết sức mạnh của Lawrence. Sau đó, cuối cùng anh cũng quay lại đề tài về đội Doves. "Có chín người lính giỏi hơn tất cả những người khác trong mọi cuộc đấu trong đơn vị Doves. Tuy nhiên có một người rất bản lĩnh làm cho cậu ta giỏi hơn những người khác. Cậu ta rất xuất sắc."

Nicholaa đã đoán là Ingelram xứng đáng với vinh dự trở thành người đứng đầu. Bryan có thể cũng là một trong mười người. Cô nghĩ là ngay lúc đó cô đã hiểu. Royce sẽ phải để Justin lại, và anh lo lắng cho cảm giác của em trai cô. Dĩ nhiên là Justin sẽ phải chấp nhận quyết định này. Có lẽ cái tôi của cậu ấy sẽ tổn thương khi thấy đồng đội của cậu rời khỏi để tham dự các cuộc đấu. Tuy thế, Nicholaa nghĩ cậu ấy nên cảm tạ vì điều đó, và nếu cô phải làm, cô sẽ ngồi xuống và nói cho cậu nghe vậy.

Royce quay lưng lại lò sưởi và đi đến chỗ Nicholaa. Anh kéo cô đứng lên, nắm tay cô, và nói, "Justin xứng đáng được quyền chỉ huy đơn vị." Anh chuẩn bị tinh thần cho nước mắt của cô.

Cô trông có vẻ hoài nghi. Cô lắc đầu. Rõ ràng là cô không tin anh. "Anh đang đùa."

"Anh rất là nghiêm túc đấy," anh trả lời. "Cậu ấy đã tự giành được quyền đó, vợ yêu."

Cô rút tay cô ra và ngồi sụp xuống ghế. Đột nhiên cô hết sức khiếp sợ cho em trai cô, ruột gan cô bắt đầu đau nhói. Cô cũng tức giận với Royce.

Sao anh lại có thể có để cho điều này xảy ra?

"Em không hiểu," cô thì thầm. "Justin còn chưa sẵn sàng."

"Có, cậu ấy đã sẵn sàng," anh cãi lại. "Cậu ấy khá đặc biệt trong những trận đấu," anh lại nói với cô. Dễ dàng nhận ra có sự tự hào trong giọng nói của anh. "Em nên tự hào về cậu ấy, Nicholaa. Anh rất tự hào."

"Em không muốn nó tham gia," cô khóc thét lên. "Còn quá sớm. Nó cần được hướng dẫn thêm."

"Nicholaa, nhìn anh này," anh ra lệnh.

Khi cô nhìn lên, anh thấy nước mắt trong mắt cô. Anh thở dài. "Em có tin anh không?" anh hỏi.

Cô bị bất ngờ bởi câu hỏi đó, nhưng sau một vài phút suy nghĩ, cô hiểu tại sao anh hỏi vậy. Đó là điều quan trọng nhất, không phải vậy sao? Hoặc là cô tin chồng cô hoặc là không.

Royce đứng bên cạnh vợ anh và kiên nhẫn chờ cô sắp xếp lại những chuyện đó trong tâm trí cô. Anh hơi cáu khi cô không trả lời anh ngay. Tuy nhiên anh hiểu sự do dự của cô. Nỗi sợ hãi đang làm lu mờ lý trí của cô. Tuy thế, anh biết câu trả lời của cô là gì.

Cuối cùng thì cô cũng gật đầu. "Có, em tin anh."

Cô nhìn chăm chăm vào mặt bàn khi cô thừa nhận sự thật đó. Sau đó cô nhìn lên mặt anh để anh có thể nhìn thấy cái cau mày của cô. "Và bây giờ anh đang nói với em là em phải hoàn toàn tin vào tất cả những quyết định của anh, phải không?"

Anh cười với cô. Cô không thể ngồi yên thêm một phút nữa. Cô đứng lên ngay khi Royce ngồi xuống. "Anh tin rằng vì em có lòng tin ở anh em cũng

phải có lòng tin với Justin chẳng?"

"Không," anh trả lời. Anh khoanh tay trước ngực và nhìn chăm chăm vào cô. "Tuy nhiên em nên làm vậy, hoàn toàn tin tưởng vào quyết định của anh."

Chúa ơi, sao mà cô ghét khi anh quá logic thế. Họ đang nói về em trai cô, không phải là một người ngoài, và vì lý do đơn giản đó cô đang để cho cảm xúc kiểm soát suy nghĩ của cô.

"Tại sao lại không thể thay đổi?" cô buột miệng hỏi.

"Câu trả lời là không cần thiết, vợ yêu."

Vai cô rũ xuống. "Em nghĩ là Justin sung sướng với vinh dự này, đúng không?"

Royce gật đầu. Anh cười với cô, sau đó buộc mình nghiêm trang khi cái cau mày của Nicholaa sâu hơn. "Justin bây giờ vênh váo như một con gà trống vậy. Ingelram và Bryan cũng giành được quyền tham dự. Họ cũng đang vênh váo."

Cô không cảm thấy thích thú với bức tranh mà anh vẽ ra. "Họ là những cậu bé," cô khóc thét lên. "Royce, có thể họ sẽ bị giết."

Anh lắc đầu. Anh sẽ lôi cô vào lòng và xoa dịu cô nếu cô không tránh anh. Anh quyết định là cô chưa sẵn sàng được dỗ dành. Cô cần có thời gian để cảm thấy giận dữ trước đã.

"Họ là những người đàn ông, Nicholaa. Họ còn trẻ, đúng, nhưng vẫn là những người đàn ông, không phải là những cậu bé."

Nicholaa biết là cô đang siết chặt tay cô lại và ngay lập tức đan hai tay ra sau lưng.

"Có lẽ em sẽ không lo nghĩ sau khi anh nói cho em biết rằng em trai em nổi bật thế nào khi cậu ấy thi đấu," Royce đề nghị.

Cô nhún vai. Anh giấu nụ cười của anh. Anh biết cô muốn hét vào mặt anh. Tuy nhiên cô đã không làm vậy. Cô đang cố chấp nhận quyết định của anh, và anh rất hài lòng. Cô chưa bao giờ xem Justin tập luyện với những người khác và không thể biết là cậu ta đã trở thành một chiến binh thực thụ.

Tuy nhiên Royce biết. Anh ở bên Justin hàng ngày, đòi hỏi sự hoàn hảo. Justin đã làm được, bây giờ vinh dự thuộc về cậu ta, và lạy Chúa, cho dù Nicholaa phản đối, Royce sẽ không tước đi đặc quyền đó.

Anh kiên nhẫn giải thích mỗi bài kiểm tra mà mỗi binh sĩ phải trải qua và cách Justin đối đầu với mọi thách thức. Thực ra, anh đầy tự hào anh kể xong với Nicholaa. Và khi anh nói xong, anh lại nói với cô là không thể thay đổi kết quả được.

"Thông báo này làm cho em sửng sốt," cô nói. "Em tin anh, và vì lý do đó em cho là anh đã xem xét hết mọi khả năng. Anh có tin là những người đấu với em trai em sẽ chiến đấu công bằng không?"

"Không," anh trả lời. "Họ sẽ làm bất cứ chuyện gì để thắng cuộc, Nicholaa."

"Dù điều đó có nghĩa là cố làm gãy tay còn lại của Justin để làm cho nó hoàn toàn tật nguyền? Dù là họ dùng gươm của họ để cố chặt đứt tay nó?"

Cô đang run lên vì sợ hãi lúc cô nói ra những viễn cảnh đen tối đó. Royce ngả người ra trên ghế và nhìn vào cô. "Thậm chí là như thế," anh đồng ý.

Kỳ quặc, nhưng sự thừa nhận của anh làm dịu đi nỗi sợ hãi cô một ít. Rõ ràng là anh cũng đã nghĩ về những khả năng đó.

Cô bắt đầu đi tới lui. "Em nghĩ là anh đã bảo với Justin nên mong đợi điều gì. Chắc chắn là anh đã cảnh báo nó về binh lính của tướng quân Guy." Nicholaa không chờ anh thừa nhận mà lại tiếp tục. "Mặc dù anh sẽ không thừa nhận, nhưng anh phải hơi lo lắng. Em cũng lo lắng, nhưng em đoán là chúng ta cảm thấy như thế nào không quan trọng. Chúng ta sẽ không để cho Justin nhìn thấy sự lo lắng của chúng ta." Cô lùa ngón tay cô qua tóc, sau đó buột miệng nói, "Royce, nếu anh nghi ngờ là nó hoàn toàn chưa sẵn sàng, vậy thì hãy giúp nó."

Anh đang gặp khó khăn khi cố bắt kịp cô. Nội trong vòng vài phút cô đã thay đổi hoàn toàn. Bây giờ cô đang cố thuyết phục anh đừng lo lắng.

Cô tiếp tục đi tới đi lui. "Anh đã đem lại Justin sự tự tin," cô nói với anh. "Anh không thể lấy nó đi ngay lúc này."

Royce tiếp tục lắng nghe lý do cô viện ra để chấp nhận quyết định này và đột nhiên anh phát hiện ra Nicholaa không chỉ lặp lại những gì anh đã nói với cô.

Cô thực sự đang thuyết giảng anh.

Anh đợi cho đến khi việc cô đi tới đi lui làm cho cô tới gần anh, sau đó vươn ra phía trước và chộp lấy cô. Anh đặt cô trong lòng anh và hôn cô.

"Em làm anh hài lòng, vợ yêu," anh nói với giọng khô khốc.

"Liệu em có làm cho anh hài lòng khi em nói với anh là em sẽ không hết sợ không?"

"Có," anh trả lời. "vì anh biết em sẽ không can thiệp, và anh biết em sẽ giấu nỗi sợ hãi của em không cho em trai em biết."

Cô ôm lấy mặt anh. "Hãy chắc chắn là nó đã sẵn sàng," cô thì thầm. "Dạy cho nó tất cả những trò gian lận mà họ sẽ sử dụng. Nếu bất kỳ ai biết cách

chiến đấu không công bằng, thì người đó chính là anh, chồng yêu."

Anh nhướn cao chân mày. "Cảm ơn em... anh nghĩ. Đó là một lời khen, phải không?"

"Ồ, vâng, " cô trả lời. "Anh đã chiến đấu gian lận khi anh lừa gạt em rời khỏi tu viện. Nếu em biết rằng anh có một trái tim mềm yếu, thì em sẽ biết là Ulric an toàn khi ở với anh hơn với bất cứ một người nào khác ở Anh. Đúng, lúc đó anh đã dùng mảnh lời. Chắc chắn là không công bằng khi anh lừa em theo cách đó."

Anh lại hôn cô, một nụ hôn dài, ướt át, nóng bỏng làm cho cả hai run rẩy. Tiếng đăng hăng kín đáo của Lawrence làm Royce miễn cưỡng buông Nicholaa ra.

Nicholaa nhìn bối rối. Cô rời khỏi đùi chồng cô, vuốt tóc và váy lại, và cười với người thuộc cấp. "Tôi biết là anh sẽ đại diện cho những binh sĩ lão luyện trong cuộc thi đấu của William. Chúc mừng, Lawrence."

"Cảm ơn công nương, nữ chủ nhân của tôi."

"Tối nay chúng ta sẽ có bữa tiệc đặc biệt," cô nói. Cô hướng về Royce. "Có thể cho Justin tham gia cùng chúng ta không?"

"Nếu cậu ta được mời, thì những người khác cũng phải được mời."

Cô mỉm cười. "Đầu bếp sẽ cực kỳ thịnh nộ khi em nói với bà ấy là chúng ta sẽ có hai mươi người khách."

Chồng của cô lắc đầu. "Hai mươi bốn," anh sửa lại. "Thêm hai người dự bị từ mỗi đơn vị"

"Dự bị ư?"

"Chỉ là đề phòng, Nicholaa," anh giải thích, "trong trường hợp có một hoặc hai người bị thương."

"Hay bị bệnh quá nặng để có thể thi đấu?"

Anh biết những gì cô đang nghĩ từ sự háo hức trong giọng nói của cô... và có lẽ hy vọng. "Justin sẽ không bị bị thương hoặc bị bệnh. Đừng phí thời gian cầu nguyện là cậu ấy sẽ bị vậy, vợ yêu."

Cô cau mày khó chịu với anh. "Em không bao giờ cầu nguyện như vậy," cô cắn nhả. Cô nhìn về người thuộc cấp, cố nở một nụ cười, và nói, "Lawrence, chồng tôi phải học để có thêm một chút niềm tin vào tôi. Tuy thế, anh ấy có những phẩm chất khác bù vào, và vì vậy tôi tha thứ cho sự thiếu sót của anh ấy."

Người thuộc cấp không biết cách đáp lại lời nhận xét đó. Anh nhận thấy tướng quân của anh trông có vẻ bất ngờ. Rồi Nicholaa lại làm cho anh phải nhìn cô khi cô hỏi liệu anh có thể ra lệnh cho một số binh lính mang lên thêm vài cái bàn từ tầng dưới.

Ngay khi anh đồng ý với cô, cô vội vã đi về phía sau lâu đài. Nicholaa biết là cô báo tin xấu này cho Đầu bếp càng sớm, thì cô càng sớm khắc phục được cơn thịnh nộ của bà và bắt đầu chuẩn bị một bữa ăn ngon.

Hoá ra nó lại là buổi liên hoan. Royce đã nói đúng khi anh đã nói là Justin vênh váo. Các chàng lính trẻ khác cũng vậy. Những hiệp già dặn thì biểu lộ qua bước đi. Họ rất đáng trọng. Nhưng họ cũng mỉm cười suốt bữa ăn tối.

Justin được yêu cầu ở lại sau khi bữa ăn tối kết thúc. Cậu nghĩ tướng quân muốn cậu giúp ngài khắc bức tượng nữa.

Tuy nhiên tối nay Royce không có tâm trạng để làm việc đó. "Bắt đầu ngày mai, mỗi ngày tôi sẽ dành ra hai tiếng đồng hồ để hướng dẫn cậu."

"Với những người khác trong nhóm của tôi chứ?" Justin hỏi.

Là Lawrence trả lời cậu. "Dĩ nhiên, Justin," anh nói. "Tướng quân của cậu chỉ là tôn trọng dây chuyền mệnh lệnh khi ngài nói cho cậu biết kế hoạch của ngài, vì cậu là người chỉ huy nhóm của cậu. Ngày mai cậu sẽ chuyển tiếp thông điệp này đến với người của cậu."

Justin mỉm cười. "Tôi hiểu." cậu nhìn lại chị cậu. "Nicholaa, chị đang nhìn gì thế?" cậu hỏi. Cậu nhận thấy chị cậu đang cau mày chăm chú và nhìn chăm chăm vào cánh tay cậu.

"Những vết sẹo của em," cô trả lời ngay lập tức. "Chúng không còn đau chứ?"

Bởi vì chị cậu chỉ tình cờ hỏi điều đó, Justin bắt buộc phải làm một ngoại lệ. "Không, không đau."

Nicholaa gật đầu. "Lawrence bảo với chị là em đã mặc một lớp da với những cái móc đeo lên vai em, và Royce buộc em tháo nó xuống. Lý do của anh ấy là đối thủ có thể sử dụng những cái móc đó để dè em xuống."

"Vâng, đúng vậy," Justin thừa nhận.

"Ai đã làm lớp bọc cho em?" Nicholaa hỏi.

"Bryan."

"Anh ta có khéo tay không?"

Lúc đó Royce cắt ngang. "Không phải là em đang nghĩ đến chuyện yêu cầu Bryan làm con hậu đen chứ?"

"Không, dĩ nhiên là không," cô vội vã nói trước khi tình cảm của chồng cô có thể bị tổn thương. "Anh phải làm cho xong con hậu đen."

"Vậy thì -"

"Chỉ là em đang cân nhắc đến một mẹo," cô nói. "Em có một đầu óc nhanh nhạy đấy."

Royce cười. "Em không cần phải thuyết phục anh, Nữ tu sĩ Danielle," anh kéo dài giọng.

Lawrence cười, vì anh đã nghe được câu chuyện Nicholaa đã đóng giả là một tu sĩ như thế nào. Anh thuật lại chi tiết câu chuyện đó cho Justin.

Nicholaa gõ đầu ngón tay của cô trên mặt bàn cho đến khi tiếng cười lắng xuống, sau đó lại hướng về Royce. "Sự lo lắng của anh có phải là đối thủ sẽ chộp lấy miếng da, đúng không?"

Anh gật đầu. Cô mỉm cười. "Em nghĩ anh nên để cho họ làm."

Lawrence và Justin không hiểu ý cô. Royce hiểu ngay. Anh cười. "Rồi," anh nói. "Chúng ta nên để cho họ làm." Anh hướng về nhìn Justin. "Cô ấy đang nói về một điều bất ngờ," anh giải thích. "Cái gì đó sắc bén may vào miếng da để cân bằng sự chênh lệch."

Mặt Nicholaa đỏ ửng. "Thông thường chị sẽ không xem xét đến thủ đoạn gian trá như thế, nhưng nếu ai đó chộp cánh tay của em để ôm em xuống, chị tin chắc một vài lưỡi dao trong miếng da sẽ là phần thưởng xứng đáng."

"Hãy đi và nói điều đó với Bryan," Royce bảo em trai Nicholaa.

Justin ngay lập tức đứng lên, nháy mắt với chị của cậu, rồi vội vã ra khỏi phòng khách.

"Royce, anh sẽ không tham gia vào trò chơi chứ?" Nicholaa hỏi.

Anh lắc đầu. "Người của anh chiến đấu thay mặt cho anh," anh giải thích. "Khi họ thắng, anh thắng."

Cô thấy ấm lòng bởi sự kiêu ngạo của anh. Anh đã không nói nếu anh thắng mà là khi anh thắng, và cô biết anh tin những người lính của anh sẽ chiến thắng bất kể họ đối mặt với thử thách gì.

Nicholaa nhìn Lawrence. Vẻ lo lắng trên khuôn mặt cô làm người thuộc cấp ngạc nhiên. Cô nắm tay anh. Làm cho anh ngạc nhiên hơn nữa.

"Lawrence," cô nói, "Morgan và Henry sẽ cố làm tổn thương Royce trong các cuộc đấu. Lúc nào anh cũng phải cẩn thận. Nếu họ không thể chạm được vào anh ấy, họ sẽ hại anh."

Lời cảnh báo thật không cần thiết. Lawrence biết rõ những trái tim đen của Morgan và Henry. "Công nương không nên lo lắng, nữ chủ nhân của tôi."

"Ồ, nhưng tôi thấy lo lắng." Cô bóp tay anh một cách trù mẩn rồi thả nó ra khi cô bắt gặp cái cau mày của chồng cô.

"Sao em lại biết họ định làm gì?" Royce hỏi.

"Henry nói cho em biết," cô trả lời. "Hắn ta muốn trả thù anh. Hắn vẫn còn tức giận vì em đã không chọn tướng quân của hắn. Em không thể tưởng tượng là tại sao hắn nghĩ là em sẽ thích Guy hơn anh."

Cô nghe quá lúng túng đến nỗi Lawrence không thể không cười. Tình yêu của cô dành cho Royce thật dễ nhận ra.

"Henry ganh tỵ," cô nói. "Hắn còn dám láo xược nhắc lại việc người phụ nữ bảo tôi giết Royce. Hắn ta thật thô lỗ khi đề cập đến nó."

Cô thở dài, sau đó gạt Henry ra khỏi suy nghĩ của cô. Cô đứng lên, định giúp Clarise dọn sạch bàn. Cô muốn ca ngợi đầu bếp một lần cuối nữa, vì đã nấu quá ngon khi nấu cho những người đàn ông một bữa ăn tuyệt vời như vậy.

Royce chộp lấy tay cô và buộc cô ngồi xuống lại.

Anh không hề có bất cứ phản ứng gì với lời nhận xét của cô về những gã thuộc cấp của Guy. Tuy nhiên, bây giờ anh có vẻ quan tâm. "Nói cho anh biết Henry đã nói những chuyện này với em khi nào," anh ra lệnh.

"Ngay sau khi anh hắt Morgan qua tường."

"Hắn ta nói rõ ràng về người phụ nữ đe dọa em khi chúng ta ở Luân Đôn à?"

"Vâng," cô trả lời. "Em nghĩ là hắn đang cố làm cho em sợ," cô nói. "Mặc dù vậy nó không thành công. Anh đã hỏi xong chưa, chồng yêu? Em thật sự phải cảm ơn đầu bếp một lần nữa trước khi em quên." Ngay khi anh cho phép, Nicholaa vội vã rời khỏi phòng.

Royce đợi cho đến khi anh và Lawrence còn lại một mình. "Thú vị một cách khốn khiếp, anh có nghĩ vậy không?"

"Có thể là Henry và Morgan đã nghe về việc xảy ra," Lawrence xen vào.

"Đức vua muốn giữ bí mật, nhớ không? Ngài không muốn buổi lễ mừng bị phá hỏng. Chỉ vài người biết chuyện gì đã xảy ra, và tướng quân Guy không phải là một trong số đó."

"Nhưng sau khi chúng ta rời khỏi Luân Đôn và lễ mừng kết thúc, có thể có người nào đó đã để lộ ra ngoài," Lawrence nói.

Royce lắc đầu. "Đức vua rất tức giận khi biết có người thực sự xâm nhập vào cung điện. Ngài đã xem đó như là một lời sỉ nhục cá nhân, và ngài không muốn tin tức này lan rộng. Không, tin tức không hề bị lộ ra ngoài, Lawrence. Còn có một chuyện khác nữa," anh thêm vào với vẻ giận dữ. "Khi anh của Nicholaa đến đây, tôi đã chất vấn anh ấy về hoạt động của những người chống đối ở Luân đôn. Thurston không biết là tôi đang nói về

chuyện gì. Lúc đó và bây giờ tôi đều tin anh ấy vì đó là một phản ứng trung thực của anh ấy. Anh ấy đã rất ngạc nhiên. Khốn kiếp, theo ý của tôi là Morgan và Henry đã gọi người đưa tin đó đến chỗ Nicholaa."

Lawrence gật đầu. "Đó cũng là ý kiến của tôi nữa," anh thừa nhận. "Họ đã tự mình hành động hay Guy đã nhúng tay vào chuyện này?"

"Không quan trọng." Giọng của Royce trở nên rắn lại và lạnh như đá. "Anh ta chịu trách nhiệm cho mọi hành động của thuộc cấp của anh ta."

"Dĩ nhiên," Lawrence đồng ý. "Nhưng, tôi muốn biết liệu anh ta có tham gia trong sự phản bội này không. Tôi muốn biết hận thù của anh ta sâu đậm đến mức nào."

"Chúng ta sẽ không phải chờ lâu. Chỉ trong vài tuần nữa chúng ta sẽ có câu trả lời."

"Rồi chúng ta sẽ trả đũa." Lawrence không hỏi mà là một lời khẳng định. Anh đã phục vụ cho tướng quân của anh quá lâu để hiểu đầu óc của ngài đang nghĩ gì.

"Anh sẽ phải giải quyết Morgan và Henry," Royce nói.

"Với sự thích thú, thưa tướng quân."

"Mẹ kiếp, tôi ước gì tôi có thể đấu với hai tên đó."

Lawrence hiểu được sự thất vọng của tướng quân. Đức vua sẽ không bao giờ cho phép một vị tướng quân đấu với thuộc cấp của một tướng quân khác trong các cuộc tử thí. Nó sẽ hạ thấp chức vị của vị tướng quân. Phải nhờ vào Lawrence giải quyết sự phản trắc này. Và, Chúa ơi, anh đang mong cơ hội đó đến dường nào.

"Vẫn còn có tướng quân Guy," Lawrence nói, nhắc nhở Royce là anh không hoàn toàn ở ngoài cuộc.

"Đúng," Royce trả lời. "Đồ con hoang đó là của tôi."

Những tuần lễ tiếp theo của việc chuẩn bị thực sự là một cực hình cho Nicholaa, và cũng làm một sự vui mừng.

Cực hình đến trước. Nicholaa phải giả vờ vui vẻ bất cứ khi nào cô đụng phải Justin hoặc bạn bè của cậu. Cô còn phải giả vờ là không lo lắng và không nghi ngờ về phán quyết của chồng cô khi cô ở bên anh.

Cô phải trả một cái giá cho sự vui vẻ giả vờ của cô. Vì phải giấu đi tất cả những nỗi sợ hãi của cô, cô làm cho mình bị ốm. Mỗi sáng khi cô vừa mở mắt ra, dạ dày của cô khó chịu đến nỗi cô gần như không thể rời khỏi giường.

Cơn buồn nôn sẽ biến mất sau một hoặc hai giờ. Cô nghĩ đó là vì một khi cô hoàn toàn tỉnh táo, cô có thể đẩy được nỗi sợ hãi của cô đi. Tuy nhiên cô không thể làm dịu thần kinh của cô khi cô đang ngủ. Lúc đó cô rất dễ bị tổn thương.

Rồi tin vui đã đến. Phải mất cả tuần lễ cô mới phát hiện ra. Cô nhận thấy ngực mình nhức nhối. Cô cũng nhận thấy những thay đổi khác. Cô đột ngột không thể chịu được mùi chim cú. Cô cũng không thể chịu được khi nhìn thấy bất kỳ ai ăn thịt có mỡ. Cô ngủ nhiều hơn, và cô luôn lên đi ngủ trưa khi tất cả những người khác quá bận đến mức không thể nhận thấy.

Cô sắp có con của Royce. Nicholaa ngập tràn vui sướng với phép màu tuyệt vời đến nỗi mắt cô gần nước mỗi khi cô nghĩ đến nó.

Khi cô không lo lắng cho Justin, cô nghĩ về cách hoàn hảo để nói cho chồng cô nghe là anh sắp sửa trở thành một người cha. Cô biết anh sẽ bất

ngờ. Anh rất bận rộn với nhiệm vụ của anh, cô không nghĩ là anh nhận thấy bất cứ sự thay đổi nào trong cách cư xử của cô.

Royce làm việc với những tân binh từ rạng sáng cho đến bữa tối. Hai tiếng đồng hồ mỗi ngày mà anh hứa sẽ dành cho đội Doves đã trở thành chín giờ đồng hồ.

Rõ ràng là Royce kiệt sức lúc ăn xong bữa tối, tuy anh vẫn dành thời gian để ngồi xuống và thuyết giảng cô. Cô nghĩ có lẽ đó là niềm vui duy nhất mà anh có được trong ngày.

Chủ đề các bài giảng của anh luôn giống nhau. Anh nói về sự an toàn của cô tại các cuộc đấu. Nhiều đêm liền anh bắt cô hứa với anh là cô sẽ rất thận trọng, cô sẽ không đi bất cứ nơi đâu mà không có người hộ tống, cô sẽ không tự đưa mình vào bất cứ mối nguy hiểm không cần thiết nào, thậm chí như là chào Morgan hoặc Henry.

Nicholaa không thể nhớ phần còn lại trong danh sách mệnh lệnh của anh vì lúc đó cô thường mơ mộng.

Royce nói rõ ràng là anh thà để cô ở lại, nhưng cô không hề cảm thấy bị tổn thương. Cô tin chắc là anh vẫn còn chưa hoàn hồn từ khi người phụ nữ xâm nhập vào phòng ngủ của họ ở Luân đôn.

Anh cũng không muốn cô gặp tướng quân Guy. Chắc chắn Royce sẽ để cô ở nhà nếu Đức vua và vợ ông không yêu cầu cô tham dự.

Cô quyết định là không kể cho anh nghe về chuyện đứa bé. Nó sẽ cho anh lý do hoàn hảo để cô lại ở nhà và chỉ cần nói với chúa công của anh là tình trạng khó xử của cô không cho phép cô đi đến London.

Dĩ nhiên là Nicholaa sẽ cẩn thận để đảm bảo sự an toàn của đứa bé. Cô sẽ không để cho chồng đi nhanh. Cô cũng sẽ không để cho mình quá mệt.

Vào buổi sáng thứ hai rực nắng họ rời khỏi pháo đài để đi đến khu vực gần Luân Đôn nơi các cuộc tử thí sẽ diễn ra. Nicholaa dậy sớm hơn một tiếng đồng hồ cần thiết để cô có thể tỉnh táo sau cơn ốm nghén trước khi Royce thức dậy.

Justin cưỡi ngựa với các tân binh khác đi ở phía sau đoàn người. Thịnh thoảng cô nghe thấy tiếng cười của em trai cô. Một ý nghĩ khủng khiếp - đó là tiếng cười của một kẻ vô tội đi về phía cái chết - ngay lập tức sẽ nổ tung trong tâm trí cô. Cô lắc đầu, tự nói với mình là cô tin tưởng vào quyết định của Royce, rồi buộc chính mình phải nghĩ về những chuyện vui vẻ hơn. Rồi Justin lại cười nữa, và chu trình được lặp lại.

Trò chơi trong tâm trí mà cô đang chơi làm cho cô kiệt sức. Sau khi họ dừng lại để ăn trưa, cô quá buồn ngủ đến nỗi cô gần như không mở nổi mắt ra. Cô hỏi Royce liệu cô có thể cười chung con ngựa với anh. Anh nghĩ cô cuối cùng sẽ thổ lộ nỗi lo của cô cho anh, nhưng sau khi cô ngồi vững trong lòng anh và vòng tay ôm thắt lưng anh, cô ngủ thiếp đi. Nó cũng không phải là một giấc ngủ ngắn; cô ngủ suốt cả buổi chiều. Royce đoán là nỗi sợ hãi mà cô đã quá tuyệt vọng che giấu làm cho cô mệt lử.

Anh không lo là cô đang gặp khó khăn trong việc giữ vững niềm với anh. Nicholaa đang cố gắng, và đó là điều quan trọng nhất.

Họ dựng trại vài giờ sau đó trên một đồng cỏ hẹp giữa rừng. Một con suối nước trong ngập đến đầu gối chạy dọc một bên đồng cỏ.

Royce phải đánh thức Nicholaa trước khi anh có thể xuống ngựa. Một cơn buồn nôn cuộn lên ngay khi cô được đỡ xuống đất. Cô kịp bịt miệng lại để chặn đứng cơn buồn nôn lại sau cổ họng. Sau đó cô xin được có một vài phút riêng tư. Royce nhận thấy vẻ mặt nhợt nhạt của cô. Cô chạy về phía cụm cây. Royce cau mày với vẻ lo lắng khi anh nhìn cô rời khỏi.

Anh xoay sự chú ý của mình đến việc chăm sóc cho con ngựa của anh. Anh tháo bỏ yên, quăng nó cho cận vệ của anh, rồi ra lệnh để con ngựa của anh được nghỉ ngơi trước khi cho nó uống nước và ăn yến mạch.

Mười phút trôi qua, mà vợ của anh vẫn chưa trở về. Royce đuổi theo cô. Anh nghe âm thanh của tiếng ói mưa khi anh đi đến rừng cây. Justin đi đến để nói với chuyện anh cũng nghe thấy tiếng nôn mưa đó.

"Chị của cậu bị bệnh rồi " Royce nói.

"Chúng ta có nên đến chỗ chị ấy không?" Justin hỏi với giọng hết sức quan tâm.

Royce lắc đầu. "Để cho cô ấy thêm vài phút riêng tư nữa. Nếu sau đó mà cô ấy không trở lại, tôi sẽ đến chỗ cô ấy"

Hai người đàn ông đứng sòng đôi với nhau, chờ đợi. Vài phút nữa trôi qua trong im lặng.

"Có phải là chị ấy đã ăn trúng cái gì đó, ngài có nghĩ vậy không?" Justin hỏi. Âm thanh của tiếng ói đã dừng lại, nhưng Nicholaa vẫn chưa quay trở lại cánh đồng cỏ.

"Không," Royce trả lời. "Cô ấy làm mình ốm vì lo lắng đấy, Justin."

"Chị ấy lo lắng về chuyện gì?"

"Cậu."

Justin không biết nói gì với chuyện đó.

Lúc đó Nicholaa đến chỗ họ. Cô cau mày khi cô nhìn thấy hai người đứng đó, sau đó đến quỳ gối ngay con suối. Cô rửa miệng với nước lạnh, sau đó tát nhẹ nước trên mặt cô.

"Nicholaa?" Justin gọi ra. "Chị thật sự tự làm mình ốm vì lo lắng cho em ư?"

Cô quay lại nhìn em trai cô. "Không," cô trả lời. "Chị bệnh vì một lý do khác hoàn toàn khác."

Justin nhìn có vẻ nhẹ nhõm. Cậu kéo cô đứng lên.

"Tuy nhiên, chị rất lo cho em," cô nói với cậu. "Justin, hãy hiểu. Chị là chị của em, và chị sẽ mãi cố gắng bảo vệ cho em." cô hướng về Royce. "Nếu anh phải đấu trong cuộc đấu sức này, em cũng sẽ lo cho anh. Nếu điều đó có nghĩa là em thiếu niềm tin vào hai người, thì lời biện hộ duy nhất của em là em yêu cả hai người."

"Vậy thì em đã ăn trúng thứ gì làm cho em bệnh à?" Royce hỏi.

Nicholaa trả lời lòng vòng. "Em sẽ khỏe ngay thôi."

Royce nhìn như không tin. Anh có vẻ lo lắng trong suốt bữa ăn tối, và khi họ đã ăn xong, anh đi ra ngoài. Cô đi theo anh.

Ngay lúc này anh đang lo lắng về cô, và Nicholaa không nghĩ là một bài thuyết giảng sẽ làm cho đầu óc của anh thoải mái. Tuy nhiên một hành động không định trước thì có lẽ có tác dụng.

Chồng của cô đang quỳ bên cạnh bờ suối. Anh đã cởi áo và đang tạt nước lên cổ và ngực anh. Nicholaa bước đến ngay sau anh và đặt lòng bàn chân cô ngay sau tấm lưng rắn chắc của anh để đẩy mạnh anh.

Anh không nhúc nhích. Tuy nhiên anh xoay người lại, và nhìn cô với vẻ hết sức cảnh giác.

Cô cười và sau đó cố gắng đẩy anh ngã xuống nước nữa.

Anh nghĩ cô đã mất trí. "Em đang làm chuyện bốc đồng," cô nói khi cô lao đến anh lần thứ hai. "Nhưng anh lại không hợp tác."

Anh vẫn không rơi xuống con suối. Nicholaa lùi lại, đang nghĩ đến chuyện thử lại, nhưng Royce đột ngột đứng lên. Anh cố tình nhìn mặt nước qua vai anh, sau đó nhìn cô và cười toe toét.

Dĩ nhiên là cô biết anh sắp làm gì, và ngay lập tức cô nâng váy lên chạy theo chiều ngược lại.

Anh chụp được cô từ phía sau. Cô hét một tiếng hét chói tai. Royce nhấc lên cô, quay lại, và giữ cô trên mặt nước.

Các binh sĩ chạy đến. Cô và Royce đột ngột bị vây quanh bởi những người đàn ông có vũ trang sẵn sàng bảo vệ họ.

Cô vừa hoảng sợ vừa xấu hổ.

Royce cười với khuôn mặt đỏ lựng của cô. Anh cho binh lính của anh lui ra, và khi họ lại được ở một mình, anh cúi mình xuống và hôn trán cô. "Anh yêu em, Nicholaa."

"Em cũng yêu anh."

Họ chia sẻ một nụ hôn dài. Nicholaa hoàn toàn quên là họ đang ở đâu. Việc chạm vào anh thật kỳ diệu, và khi anh đang giữ cô trong tay anh, tất cả những gì cô có thể nghĩ đến là anh.

Cô đang đứng với cánh tay anh quanh thắt lưng cô khi anh chấm dứt nụ hôn. Cô nhìn lên mắt anh trong một lúc lâu cho đến khi cô lấy lại lý trí. Cô nhận thấy ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt tuyệt đẹp của anh, nụ cười của một kẻ tình ranh đáng yêu. Cô cũng nhận ra một chuyện khác. Cô đang đứng trong nước. Còn anh thì không.

Ý định của cô là trong một lúc làm anh quên sự lo lắng cho cô, và khi anh bắt đầu cười, cô biết là cô đã thành công.

Anh ngồi xuống bờ suối mọc đầy cỏ, kéo cô ra khỏi nước và ngồi vào lòng anh, vẫn còn cười với sự gian xảo của anh, và giúp cô tháo đôi giày sũng nước của cô.

"Royce, nếu anh quên cái gì đó, còn đủ thời gian để quay về nhà lấy nó không?"

"Không," anh trả lời. "Tại sao em lại hỏi vậy?"

"Nếu anh muốn mang cái gì đó về nhà thì anh cũng không thể làm được, phải không?"

"Không."

Cô cười với anh một nụ cười rạng rỡ. "Em có chuyện muốn nói cho anh biết," cô thì thầm.

Cô ngừng lại. Cô đặt hai tay lên đùi cô và nhìn vào ngực anh. Sự e thẹn ngọt ngào của cô làm anh mỉm cười. "Chuyện gì vậy, Nicholaa?"

"Chúng ta sẽ có một đứa con."

Anh quá choáng váng đến mức không thể phản ứng ngay. Sau đó anh không nói được.

Cô nhìn trộm lên để xem anh tiếp nhận tin đó của cô như thế nào. Cô cười khi cô nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của anh. Nước mắt hạnh phúc chảy ròng ròng trên má cô, và cô muốn biết làm thế nào để có thể cười và khóc cùng một lúc thậm chí ngay cả khi cô đang làm vậy.

Tay Royce run rẩy khi anh khẽ chạm vào khuôn mặt cô. "Em tin chắc chứ?" anh hỏi cô bằng lời thì thầm khô khốc.

Dĩ nhiên đó là một câu hỏi hợp lý. Nó chỉ không hợp lý sau khi cô đã nói cho anh nghe là cô tin chắc thế, anh lặp lại câu hỏi đó hai lần nữa. Đường như anh không thể tin đó là sự thật.

"Anh có hài lòng không, chồng yêu?"

"Có." anh không nói một lời nào khác. Anh không cần nói. Có quá nhiều cảm xúc trong lời thú nhận đơn giản đó, quá nhiều tình yêu. Anh ôm choàng lấy cô và ôm cô sát vào anh. Anh vẫn còn gặp khó khăn trong việc diễn tả suy nghĩ của anh thành lời. Họ ngồi như thế trong một lúc lâu, ôm nhau, hôn nhau, thì thầm với nhau. Thỉnh thoảng cô cảm thấy anh run rẩy.

Ồ, đúng, anh rất hài lòng.

GIẢI THƯỞNG BẤT NGỜ

Julie Grawood
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Khu vực ngoại thành Luân Đôn đã biến thành thiên đường của màu sắc. Những chiếc lều với sắc cờ của mỗi tướng quân rải rác trên những ngọn đồi nhìn xuống nơi diễn ra các trận đấu. Nơi đóng quân của Đức vua, phía bên kia, thì to lớn và sang trọng hơn những chỗ khác.

Nicholaa cho rằng mọi người ở Anh đều đến tham dự. Phụ nữ mặc những chiếc áo dạ tiệc sang trọng nhất, đi dạo bên cạnh khu vực cưỡi ngựa đấu thương để những người đàn ông có thể thấy họ. Trẻ em chạy từ xe đẩy này đến xe đẩy khác, vồ lấy bánh kẹo. Những người hát rong di chuyển xuyên qua đám đông, hát những khúc tình ca lãng mạn. Những người kể chuyện đang chăm chú quan sát mọi người để họ có thể ghi lại chính xác sự kiện lịch sử này trong tâm trí họ để thuật lại trong tương lai.

Chỉ sáu tướng quân có được vinh dự mang người của họ đến tham gia vào cuộc đấu. Nếu tất cả các tướng quân đều được phép tham dự, thì lễ hội này sẽ kéo dài cả tháng hoặc hơn.

Những người lính có kinh nghiệm được đấu trước. Nicholaa đứng trên đồi với Justin ở bên cạnh và tất cả những tân binh khác đứng sau lưng cô. Họ hoan hô cổ vũ cho Lawrence và nhóm của anh. Binh lính của Tướng quân Hanson gần như ngay lập tức bị đánh bại. Binh lính của Tướng quân George rời khỏi đấu trường tiếp theo. Đến chiều thì chỉ còn lại hai đội. Binh lính của Tướng quân Guy bây giờ sẽ đấu với người của Tướng quân Royce, như mọi người đã dự đoán.

Nicholaa quá căng thẳng đến mức không thể hoan hô. Cô cũng không nhìn Lawrence. Cô cứ dán chặt ánh mắt của cô lên người chồng cô. Anh

đứng bên lề đấu trường, đối diện với Guy ở phía bên kia sân.

Mỗi lần Royce mỉm cười, Nicholaa khẽ thở dài nhẹ nhõm. Khi anh cau mày, ruột gan cô lại lộn nhào. Tiếng gầm rống điếc tai đột nhiên làm cô chú ý. Cô hướng về đấu trường. Bây giờ chỉ còn lại Lawrence và Henry. Thuộc cấp của Royce đang đứng trên người Henry. Tên lính của Guy nằm ngửa trên mặt đất. Mũi gươm của Lawrence chạm vào cổ Henry. Mặc dù vậy Lawrence không nhìn con mồi của anh. Anh đang nhìn chăm chăm vào Royce, chờ tín hiệu của anh.

Nicholaa nín thở. Royce tận hưởng khoảnh khắc quyết định ngọt ngào của anh. Sự im lặng bao trùm đám đông. Royce hướng về Đứa vua của anh, bắt được nụ cười của ông, rồi cuối cùng quay lại về phía Lawrence.

Cuối cùng Royce lắc đầu. Lawrence ngay lập tức lùi khỏi Henry, cho hẳn đủ chỗ để đứng dậy và rời khỏi đấu trường.

Lawrence không mất nhiều thời gian để đánh bại Morgan. Nicholaa nghĩ là Lawrence không muốn mất thời gian để đùa giỡn với hãn ta. Anh đánh hãn bất tỉnh trong vòng mười phút.

Bây giờ chỉ còn lại lính của Royce ở trên sân. Họ sắp hàng và đi đến gần tướng quân của họ. Bước đi của họ thật kiêu ngạo, nụ cười toét miệng của họ thật ấn tượng.

Royce không để lộ chút phản ứng gì với chiến thắng. Khi binh lính của anh đến chỗ anh, anh chỉ gật đầu, sau đó quay lại và đi đến chỗ của Đức vua. Những binh sĩ của anh đi theo sau anh.

William đứng lên, đưa tay ra dấu im lặng, và rồi công bố trong tiếng la hét rằng một lần nữa binh sĩ của Tướng quân Royce đã chứng tỏ sự ưu việt của họ. Họ sẽ được tưởng thưởng thích đáng. Tiếng hoan hô vang dậy.

Nicholaa chấp hai tay lại và nói lời tạ ơn cầu nguyện cho chiến thắng.

Không bao lâu sẽ đến lượt những tân binh đấu. Nicholaa quay lại với em trai cô và nắm lấy tay cậu. "Cho dù là có chuyện gì xảy ra, chị muốn cho em biết là chị rất tự hào về em."

Vì những binh lính khác đang nhìn họ, cô không ôm cậu. Thay vào đó cô bóp chặt tay cậu. Thề có Chúa, cô không muốn cậu đi xuống đồi. Cô buộc chính mình phải thả cậu ra. Bryan giúp Justin mặc áo giáp vào. Justin gập cánh tay của cậu lại. Tay áo trái hơi cứng hơn tay phải. Nicholaa nhìn em trai cô chỉnh lại áo, sau đó gật đầu thỏa mãn.

Tiếng kèn trôm - pét reo vang lên từ đấu trường, kêu gọi binh lính vào vị trí. Những người đàn ông chào Nicholaa, so thẳng vai, rồi xếp hàng theo sau chỉ huy của họ. Justin lãnh đạo nhóm người đi xuống đồi.

Nicholaa nhìn em trai cô đi theo con đường nhỏ để đến chân đồi. Lúc đó cô nhìn thấy Royce. Anh đi băng qua đấu trường và bây giờ đang chờ những người lính của anh đến chỗ anh ở rìa sân. Anh sẽ hướng dẫn họ, sau đó chờ đợi thắng lợi thứ nhì của anh.

Nicholaa có thể thấy rõ chồng cô. Anh đang mỉm cười. Lúc đó cô có một cảm giác thật kỳ lạ. Mọi cảm giác sợ hãi của cô biến mất. Cô như được tiếp thêm sức mạnh từ sự tự tin kiêu ngạo của chồng cô.

Royce nhìn lên Nicholaa. Hơi thở của anh nghẹn lại trong họng khi anh nhìn thấy cô. Cô trông giống một ảo ảnh đối với anh, mặc chiếc áo màu xanh nhạt toả sáng lung linh. Cô là một mỹ nhân, đúng, nhưng những gì hấp dẫn Royce là nụ cười của cô.

Justin phải đằng hắng để kéo sự chú ý của Royce. Royce có vẻ hài lòng khi đứng ở đó nhìn lên vợ anh trong thời gian còn lại của buổi chiều. Những người lính khác đã thảo luận xong với tướng quân của họ, người đang đưa ra những hướng dẫn vào phút cuối cùng.

Royce buộc mình phải quay lưng lại với vợ anh. Anh chỉ đưa cho những người lính của anh một mệnh lệnh đơn giản. "Hôm nay các người sẽ mang lại cho tôi chiến thắng." Rồi anh quay lại và đi bên cạnh Justin về phía trung tâm đấu trường.

"Chúng tôi sẽ sử dụng gươm chứ, tướng quân?" Justin hỏi.

"Đức vua sẽ quyết định. Đợi cho đến khi cậu nhận được chỉ thị của ngài."

Justin gật đầu. Vẫn còn một khoảng cách xa để đi. Anh lại đằng hắng.
"Tướng quân?"

"Sao?"

"Vài tuần trước đây tôi nhận thấy ngài có vẻ quan tâm đến việc huấn luyện tôi hơn những người khác. Là vì ngài ít tin vào khả năng của tôi chăng?"

Royce giữ nụ cười của anh. Justin đang bắt đầu có những lo lắng trước trận chiến. Đó là một sự lo lắng thường thấy, nhất là trong đám lính trẻ, chưa có kinh nghiệm.

"Là tướng quân của cậu, tôi hoàn toàn tin vào khả năng của cậu. Tôi không ban cho cậu vinh dự này, Justin. Là cậu giành được nó. Tuy nhiên là anh trai của cậu, tôi thừa nhận rằng tôi đã buộc cậu phải làm việc chăm chỉ hơn. Cậu phải giỏi hơn những người khác, nhớ chưa?"

"Tôi nhớ."

"Cậu đã không phụ sự mong đợi của tôi," Royce công bố, cho cậu ta lời khen mà anh biết là cậu ta cần nghe.

"Cảm ơn."

Lúc đó Royce mỉm cười. "Cậu sỉ nhục tôi bằng cách biết ơn tôi," anh nói. "Là tướng quân của cậu, tôi chỉ làm nhiệm vụ của tôi thôi."

Justin không nhìn Royce nhưng cứ nhìn thẳng vào giữa đấu trường. "Tôi không cảm ơn tướng quân của tôi," anh nói. Giọng anh khô khốc với cảm xúc. "Tôi đang cảm ơn anh trai của tôi."

Royce đắm nhẹ ngay cổ Justin một cách trù mẫn. Họ đã đi đến giữa đấu trường. Justin và chín người khác là người đầu tiên đến. Đối thủ vẫn còn hội ý riêng với tướng quân của họ.

"Còn chuyện gì khác mà ngài muốn nói với chúng tôi không?" Justin hỏi khi tướng quân bắt đầu rời khỏi.

Royce quay lại. "Những người khác thì cần hướng dẫn thêm. Các người thì không. Tôi đã nói cho các người biết là tôi mong đợi điều gì. Thắng lợi, Justin. Không gì khác."

Nicholaa nhìn chồng cô đi đến rìa đấu trường. Anh có một dáng điệu thật ngênh ngang. Cô bắt đầu cười. Justin và đội của anh bây giờ đứng thành một hàng. Tất cả bọn họ đều đứng với hai chân dang ra và tay đặt ở hai bên hông. Từ họ toả ra sự tự tin.

Ngay lúc đó, Clayton, người kể chuyện làm cho cô chú ý. Ông đang leo lên đồi và dừng lại bên cạnh Nicholaa.

"Lịch sử đang được tạo ra trong một ngày thật đẹp" ông nói với Nicholaa. "Một chiến binh một tay đang lãnh đạo những người lính của tướng quân Royce trong trận đấu. Đây là một huyền thoại được tạo thành, Công nương Nicholaa."

Cô cười vì sự nhiệt tình của ông. "Tên của cậu ấy là Justin," cô nói. "Và cậu ấy là em trai tôi."

Clayton hết sức phấn khởi với tin tức của cô. "Hai huyền thoại trong cùng một gia đình," ông công bố. "Rất khác thường." ông chào Nicholaa, sau khi diễn giải là ông đang trên đường đi tới chỗ có vị trí tốt hơn để xem trận đấu, và vội vã đi lên trên đồi.

Là một trong ba nhà quan sát chính thức, Clayton phải chú tâm vào sân đấu, ghi nhớ mỗi một chi tiết để sau này thuật lại đủ các chi tiết, và cũng quan sát Công nương Nicholaa, hi vọng có được vài chi tiết để bổ sung thêm vào huyền thoại của cô. Tuy nhiên ông sẽ không hỏi cô cho đến khi cuộc tỉ thí kết thúc.

Trận đấu cuối cùng đã bắt đầu. Nicholaa dán chặt ánh mắt của cô vào Justin. Cô thở hỗn hển khi đối thủ đầu tiên chộp cánh tay của cậu và cố kéo cậu xuống. Justin nghiêng người. Đối thủ của cậu nhảy ngược trở lại, sau đó nhìn chằm chằm xuống bàn tay đầm máu của hắn ta. Những lưỡi dao được may vào miếng da đã có công hiệu. Người lính cũng không còn để ý đến Justin. Em trai Nicholaa sử dụng lưng bàn tay anh để đánh tên lính ngã ngược ra sau. Khi hắn ta ngã nhào xuống đất, Justin đạp mạnh chân anh vào háng hắn.

Đức vua không cho phép sử dụng bất kỳ thứ vũ khí nào. Vài đối thủ quần tay họ bằng những miếng thép được tán vào với nhau. Tuy nhiên lớp bọc đó là một sự cản trở hơn là trợ giúp. Justin và người của anh nhanh chóng chiếm được lợi thế hơn những binh sĩ đang cố giữ vũ khí tạm của họ. Trong nháy mắt chỉ còn sót lại lính của tướng quân Guy để đấu với người của tướng quân Royce.

Một gã khổng lồ vênh váo đi về phía Justin. Thậm chí ngay từ xa Nicholaa có thể nói là hắn ta già hơn tất cả những người khác. Cô nhận ra Guy đã cài một chiến minh dày dặn kinh nghiệm trong đội Doves của anh ta.

Justin không có vẻ bị đe dọa. Anh ra dấu cho tên lính đến gần hơn. Đó là một mệnh lệnh kiêu ngạo. Đám đông cũng thích thú với hành động đó. Họ reo hò cổ vũ. Thậm chí ngay cả Royce, một người không bao giờ thể hiện bất cứ phản ứng gì với chuyện đang xảy ra cho đến lúc này, thực sự mỉm cười.

Justin cũng vậy. Gã thuộc cấp của Guy nổi điên lên. Justin không thể hài lòng hơn. Đối thủ của anh đang phạm một sai lầm chết người. Hắn ta đang để cho cảm xúc can thiệp vào trận đấu của hắn. Hắn hét một tiếng hét xung trận khi hắn lao đến Justin. Justin làm đúng lời Royce đã dặn đi dặn lại. Anh đợi cho đến giây cuối cùng, sau đó tránh qua một bên. Gã Chiến binh bay trên mặt đất, đánh mất bất cứ lợi thế nào mà hắn có thể đã có. Justin cũng không thể hiện lòng khoan dung đối với tên lính già dặn kinh nghiệm. Anh chắc chắn là hắn nằm im ở đó.

Hai thành viên trong đội Justin đã bị đánh bất tỉnh. Là người chỉ huy, bây giờ Justin phải đối mặt với hai đối thủ nữa. Thề có Chúa, anh đang vô cùng thích thú với chính mình. Anh thật sự cười khi một đối thủ của anh may mắn đá trúng; sau đó anh trả đòn đúng như vậy.

Đám đông bắt đầu trở nên điên cuồng. Họ bắt đầu hô tên của Justin. Nicholaa bị áp đảo bởi những gì cô đang thấy. Sức mạnh của em trai cô làm cho cô kinh ngạc. Sự duyên dáng của cậu thậm chí còn ấn tượng hơn. Hai người lính gác được phân công bảo vệ Nicholaa hoàn toàn mất bình tĩnh khi những người thách đấu cuối cùng bị hạ gục. Tiếng hoan hô của họ làm tai cô ong ong.

Trong một hoặc hai phút trước khi những người khác đến chỗ cậu, Justin đứng một mình giữa sân đấu. Thắng lợi thuộc về cậu. Bằng chứng đang rải rác trên mặt đất xung quanh cậu.

Justin nghe thấy tiếng hoan hô, nhưng tâm trí của anh không biết là đám đông đang hò hét tên anh hay những tiếng la hét của họ là ủng hộ anh. Anh

cúi đầu thấp chào Đức vua, sau đó hướng về tướng quân của anh.

Royce gật với anh một cái gật đầu kiêu ngạo. Justin gật đầu trở lại. Lúc đó Ingelram và những người khác đến chỗ Justin. Lúc bấy giờ cùng với nhau, họ đi về phía tướng quân của họ.

Đám đông nhào xuống sân đấu. Nicholaa nhìn thấy những người phụ nữ vội vã đến vây quanh em trai cô. Anh có vẻ bối rối bởi những sự chú ý mà anh đang nhận được.

Nicholaa mong là Royce sẽ đi lên đồi. Anh đi theo hướng ngược lại. Cô nhận thấy Vua William cũng đã rời khỏi bụi của ông, và bây giờ đang đứng tại chân cầu thang. Guy đứng ở một bên vua, và Royce đứng ở bên kia. Một cuộc tranh cãi sôi nổi bắt đầu. Nicholaa không thể nhìn thấy khuôn mặt Royce. Anh quay lưng về phía cô. Guy cứ lắc đầu. Sau đó hần bước tới một bước lại gần Royce.

Vua William đẩy Guy lùi trở lại.

"Các vị tướng quân đang bất đồng," người lính canh tên Vincent công bố.

"Nhìn vẻ ngoài thì là một cuộc bất đồng gay gắt," Edward, người lính canh thứ nhì được phân công bảo vệ cho Nicholaa, trả lời. "Xem cách đám đông đã lùi lại thì biết."

"Vui lòng đến đó và tìm hiểu sự bất đồng này là do chuyện gì," Nicholaa yêu cầu.

Cả Edward lẫn Vincent lắc đầu. "Chúng tôi không thể rời khỏi cô, nữ chủ nhân, " Vincent giải thích.

"Vậy thì ít ra là đi đến đỉnh đồi và hỏi Clayton chuyện gì đang xảy ra."

Hai người lính gác đồng ý với yêu cầu đó. Chỉ có một người kể chuyện đứng trên họ. Clayton cũng không đứng cách đó xa lắm, và nếu có bất kỳ ai đi lên đồi để lại gần Nicholaa, những người lính sẽ có đủ thời gian chạy đến bên cô để bảo vệ cho cô.

Nicholaa lại nhìn vào chồng cô. Bây giờ hai gã thuộc cấp của Guy đang được hộ tống đến gần Đức vua. Morgan và Henry quỳ gối trước vua của họ, sau đó đứng lên. Bây giờ chỉ có Đức vua là người đang nói. Nicholaa ước gì cô có thể nghe được ông đang nói gì. Rõ ràng là ông đang vẫy tay trong sự kích động. Khuôn mặt của ông ửng đỏ, và cô nghĩ có thể là ông đang quát tháo những gã thuộc hạ.

Morgan và Henry thay phiên nhau lắc đầu. Đức vua đưa tay lên, quay sang nói chuyện gì đó với Guy. Vài phút sau Guy gật đầu.

Royce không hề di chuyển. Nicholaa không biết liệu anh hài lòng hay tức giận bởi bất cứ quyết định nào đã được đưa ra.

William ngồi lại trên bục. Guy di chuyển để đứng trước Royce. Anh ta đối mặt với Morgan và Henry. Anh ta nói chuyện với họ, sau đó đánh vào mặt Morgan. Guy cũng trừng phạt như vậy với Henry.

Hai binh sĩ khác mang cờ của Guy tiến lên khi tướng quân của họ ra dấu cho họ. Họ đợi những gã thuộc cấp tháo bỏ gươm của họ. Ngay lúc đó Nicholaa hiểu. Morgan và Henry đang bị trừng phạt vì điều gì đó mà họ đã làm.

Không có gã thuộc cấp nào có vẻ xấu hổ vì bị sỉ nhục nơi công cộng. Chúng cùng quay lưng lại và đi ngang qua sân đấu, bị hai người lính khác áp tải. Guy cúi xuống để nhặt gươm của họ, đi đến bên cạnh bục ngồi, và ném những vũ khí đó vào đám cây bên kia.

Nicholaa chú ý đến những gã thuộc cấp xác xược. Morgan nhìn thẳng phía trước, nhưng Henry cứ quay lại nhìn về phía Royce. Cô nghĩ có lẽ lúc

đó Henry trách chồng cô vì sự nhục nhã mà hắn ta đang bị. Cuối cùng hai gã thuộc cấp đi đến khu vực gần rặng cây nơi những con ngựa đã được buộc lại.

Cô thở dài nhẹ nhõm. Rõ ràng là những gã thuộc cấp đã bị cấm không được tham dự lễ hội, và cô sẽ không phải nghe những lời nhận xét xấu xược của chúng vào bữa ăn tối nay.

Royce quay lại và bước đến sân đấu. Nicholaa nghĩ là có thể anh đang đi lên đồi để đến với cô. Cô vội vã trở lại vào bên trong lều. Chắc chắn chồng cô sẽ cần được nghỉ ngơi và cô muốn chuẩn bị sẵn chỗ nghỉ cho anh.

Túi xách của anh ở trên cái vông của họ. Nicholaa mở nó ra và thò tay vào bên trong để rút ra cái áo chèn mới sạch cho chồng cô. Cô cười bất ngờ khi cô banh chiếc áo ra và cây ná của cô rơi ra. Có ba viên đá nằm ở bên trong nữa. Nicholaa không thể tưởng tượng ra là tại sao Royce lại mang chúng theo.

Tiếng kèn trôm - pét làm cô chú ý. Nicholaa vội vã trở lại bên ngoài để xem chuyện gì đang xảy ra. Lẽ ra bây giờ các cuộc đấu phải kết thúc rồi. Royce đã nói với cô các tân binh là người đấu cuối cùng, và trận đấu của họ vừa mới chấm dứt.

Cô đứng chết lặng khi cô nhìn thấy chuyện đang diễn ra. Royce đứng gần giữa sân đấu. Guy đứng đối mặt với chồng cô, mặc dù là anh ta đứng cách đó đến hai mươi feet.

Cả hai vị tướng quân đang rút gươm của họ. Sau đó mỗi người quay lại. Guy quay về bên phải của hắn, nơi lính của hắn đang đứng xếp hàng bên lề, và Royce quay về bên phải của anh, nơi lính của anh cũng tạo thành một hàng.

Lính của Royce không cười. Lính của Guy cũng vậy. Một sự im lặng cũng bao trùm lên đám đông. Lawrence bắt đầu đi lên sân đấu về phía

Royce cùng lúc một thuộc cấp của Guy cũng tiến lên. Lawrence dừng bước, quay lại gật đầu với Justin, rồi tiếp tục đi. Justin không hiểu Lawrence đợi gì ở anh cho đến khi Ingelram thúc nhẹ anh và hơi đẩy anh. Rồi em trai Nicholaa vội vã đi lên sân đấu theo sau Lawrence.

Nicholas không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cô quyết tâm tìm hiểu, bất kể Royce ra lệnh cho bao nhiêu lính gác đến canh giữ cô. Cô nâng váy và bắt đầu chạy xuống đường. Cô bị bắt lại từ phía sau. Vincent chộp lấy cô. Chàng hiệp sĩ tóc đỏ riu rít xin lỗi khi anh hộ tống cô trở về lâu của cô.

"Tướng quân muốn cô xem từ nơi này, nữ chủ nhân," Vincent giải thích lần thứ mười.

Cô quay sang để đáp lại anh lính một cách cộc lốc, nhưng nhanh chóng thay đổi ý định khi cô nhìn thấy vẻ tội nghiệp trên khuôn mặt anh lính. Vincent chỉ là làm nhiệm vụ. Nicholaa không thể đổ lỗi cho anh ta.

"Chính xác là tôi sẽ xem chuyện gì?" cô hỏi.

"Trận đấu," Vincent trả lời, nhìn có vẻ bối rối bởi câu hỏi của cô.

"Vincent, tôi đã đoán là sắp sửa có một trận đấu," cô đáp trả. "Tôi đang hỏi anh là tại sao. Royce nói với tôi là anh ấy sẽ không tham gia."

Người lính canh thứ nhì tiến tới. "Đức vua vừa đề nghị một trận đấu để giải quyết một sự bất đồng."

Edward kể với cô những gì mà anh ta biết, và cô vẫn chưa nắm được chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó Vincent lại nói. "Em trai cô đang nhận được vinh dự, nữ chủ nhân của tôi," anh nói khi anh ra dấu đến sân đấu bên dưới. Nicholaa quay lại

ngay khi Royce trao gươm của anh cho Lawrence, rồi anh ta trao cây kiếm quý báu cho Justin.

"Bây giờ họ đang làm gì vậy?" cô thì thầm. Justin đã rời khỏi sân đấu, và Royce đang nói chuyện với Lawrence. Guy cũng đang nói chuyện với các thuộc cấp của anh ta.

"Họ đang làm theo thủ tục," Vincent trả lời. "Tướng quân của chúng tôi đang thông báo trước các nhân chứng là Lawrence sẽ nhận trách nhiệm trong trường hợp..."

Anh lính nhận ra là hơi muộn để giải thích. Nicholaa thở hổn hển. "Tôi không thể tin là chuyện này đang xảy ra," cô thì thầm. Sự tức giận đang nhanh chóng thế chỗ cho sự sợ hãi. Giọng của cô có vẻ đau đớn khi cô nói thêm, "Rõ ràng Royce đã nói với tôi là anh ấy sẽ không thi đấu."

Hai binh sĩ nhìn nhau. "Không phải là ngài ấy đang thi đấu," Vincent nói. "Một tranh chấp đang được giải quyết. Chuyện đó khác xa một trận đấu, nữ chủ nhân."

"Ít ra là hai người sẽ đi xuống dưới đời nơi những người lính khác đang đứng và hỏi xem họ có biết chuyện tranh chấp này là vì chuyện gì không?" Những lời nói của cô riu lại với nhau trong sự nôn nóng muốn họ tuân theo.

"Lạy chúa, nếu đây là trận đấu đến chết, sẽ chẳng có ai thắng cả," cô khẳng định, "vì tôi sẽ giết chết cả hai. Xem coi liệu tôi có làm điều đó không."

Vincent có thể kìm được nụ cười của anh. Edward thì không. Sự quan tâm đến chồng của nữ chủ nhân làm ấm áp trái tim họ. Tuy nhiên sự lo lắng của cô là vô căn cứ. Tướng quân của họ có thể đối đầu với bất cứ thách thức nào.

Hai người lính cuối cùng cũng tuân theo yêu cầu của cô và đi xuống con đường dài.

Và rồi nó bắt đầu. Guy là người tấn công trước. Nicholaa lấy làm mừng là họ chỉ sử dụng hai nắm tay của họ thay vì vũ khí, nhưng sau vài phút xem hai người đàn ông đấu với nhau, cô nhận ra người này có thể dễ dàng giết chết người kia.

Lúc đầu họ dường như ngang sức với nhau. Mỗi người có thể tung những cú đấm mạnh vào người kia. Tuy nhiên Royce thì tự chủ hơn một chút.

Ruột gan của Nicholaa lộn nhào khi Guy hất ngã Royce. Chồng cô nằm trên đất. Guy tận dụng lợi thế. Anh ta nhào vào để giữ Royce xuống. Ngay khi Guy lao tới phía trước, chân Royce tung lên. Anh đá trúng ngay háng Guy hất anh ta bay một khoảng khá xa trong không trung, và gửi anh ta lộn nhào lại phía sau. Đó là một màn biểu diễn kinh ngạc về sức mạnh.

Đám đông trở nên điên cuồng. Guy chắc đã mệt ứ hơi. Anh ta nằm ngửa lưng một hồi lâu. Tuy nhiên Royce cũng không nắm lấy cơ hội để chấm dứt trận đấu ngay lúc đó. Anh chỉ đứng với hai tay trên hông và chờ Guy đứng dậy.

Nicholaa bắt đầu thả lỏng. Rõ ràng là chồng cô đang đùa giỡn với Guy. Bây giờ cô có thể chắc chắn là chồng cô giỏi hơn. Thậm chí cô còn có thể hơi mỉm cười.

Tiếng ồn từ đám đông làm cho đầu cô quay ong ong. Những người duy nhất không reo hò cổ vũ là những người lính của Royce. Họ trông rất có phẩm cách, và cũng tự tin một cách kiêu ngạo, khi họ đứng sừng sững đôi dọc chiều dài sân đấu để nhìn tướng quân của họ.

Guy may mắn đánh trúng. Nicholaa cau mày. Lúc đó cô quay sự chú ý của cô khỏi sân đấu. Dạ dày của cô không để cho cô xem thêm nữa. Cô cần

Chúa rằng Royce sẽ chấm dứt chuyện này và đến với cô. Cô muốn hôn anh trước và tiếp đó là la mắng anh.

Ánh mắt của cô quét qua đám đông. Mọi người đang mải mê theo dõi trận đấu. Lúc đó một cử động giữa những con ngựa khiến cô chú ý. Nicholaa nhìn chếch về bên trái của cô một tí để xem cử động đó là gì. Cô nhìn thấy hai người lính nằm ngã lưng trên mặt đất. Cô nhận ra họ là những người lính đã áp tải Morgan và Henry ra khỏi sân đấu. Cả hai không cử động. Sau đó cô nhìn thấy hai gã thuộc cấp của Guy. Morgan và Henry đang vờ lấy dây cương những con ngựa gần nhất. Henry quay lại với cô. Lúc đó cô nhìn thấy cung tên trong tay hắn.

Cô tự nhủ là chúng chỉ bỏ chạy để thoát khỏi sự nhục nhã. Tuy nhiên cô nhớ cách Henry đã ngoái lại sau lưng nhìn Royce khi hắn ta bị áp tải ra khỏi sân đấu. Bây giờ hai người áp tải đó đã bị thương... hoặc tệ hơn.

Nicholaa chạy trở lại vào bên trong lều, chộp cây ná của cô và những viên đá, rồi vội vã trở ra bên ngoài. Cô nhìn xuống sân đấu trong khi cô cuộn sợi dây ná quanh ngón tay cô và chèn một viên đá vào giữa sợi dây.

Cô tự nhủ với mình là cô chỉ là đang đề phòng. Hai gã thuộc cấp sẽ không đủ ngu ngốc để cố trả thù ngay lúc này. Chúng sẽ không bao giờ thoát được nếu chúng dám làm những gì mà cô biết chúng sắp làm.

Cô cầu nguyện là cô sai. Tuy nhiên cô cũng di chuyển đến sát bờ dốc như một sự phòng hờ khác.

Hai con ngựa của hai gã thuộc cấp chạy qua những hàng cây phi nước đại về phía sân đấu. Henry đi trước, với Morgan đằng sau hắn ta.

Đám đông còn chưa nhận thấy sự tấn công. Nicholaa kéo cây ná thành một vòng cung rộng trên đầu cô. "Đến gần hơn, Henry, chỉ gần hơn một chút nữa," cô thì thầm.

Tiếng vó ngựa nện thành thịch trên sân đấu. Mọi thứ có vẻ xảy ra cùng một lúc. Guy đang đối mặt với hai gã thuộc cấp. Henry vẫn còn quá xa để Nicholaa có thể bắn trúng hắn ta. Mũi tên đã được cài trên cung của hắn. Hắn ta bỏ dây cương ra và nhắm vào mục tiêu.

Ngay lúc đó tướng quân Guy làm một chuyện dừng cầm khác thường. Anh ném mình ngay trước người Royce vào giây cuối cùng có thể và đón lấy mũi tên có ý nhắm vào đối thủ của anh ta.

Henry cố nắm chặt dây cương và quay đầu ngựa của hắn lại trước khi Royce có thể tấn công hắn ta. Hắn ta không đủ nhanh. Royce di chuyển với tốc độ như một con báo. Anh không cố dừng con ngựa lại mà nhảy lên và kéo Henry xuống khỏi yên ngựa. Royce không lãng phí thời gian để giết chết tên hiệp sĩ bỉ ổi, vẫn còn có Morgan để giải quyết. Anh đá Henry chỉ một cái. Cú đá trúng chỗ hiểm và đủ mạnh để làm cho tên lính ngừng thở.

Morgan cuối cùng đã đến trong tầm ngắm của Nicholaa. Mũi tên của gã thuộc cấp đã được cài lên cung của hắn. Royce không thể chặn kịp hắn. Bây giờ bất cứ người lính nào chạy lên đấu trường cũng không thể chặn được. Mọi người vẫn còn cách quá xa.

Morgan ghì cương ngựa lại. Hắn ta nâng cao mũi tên lên và nhắm vào mục tiêu.

Nicholaa cũng vậy. Mục tiêu của cô là cánh tay của hắn. Cô muốn đánh bật mũi tên ra khỏi cánh tay của hắn trước khi hắn cố giết chồng cô.

Đúng lúc cô bắn đi viên đá, Morgan uốn người trên yên của hắn. Bây giờ mũi tên của hắn không nhắm vào Royce, mà là vào một mục tiêu hoàn toàn khác.

Một tiếng thét lớn vang dậy từ đám đông. Sau đó viên đá bắn trúng Morgan ngay bên đầu hắn ta, bắn mạnh vào thái dương hắn. Morgan bị hất khỏi yên ngựa và ngã bật trở lại. Hắn ta chết trước khi chạm đất.

Dường như mọi người bất động tại chỗ đứng của họ. Mọi người trừ Royce. Trong khi đám đông nhìn chăm chăm vào Morgan, anh xoay lại nhìn lên đôi nơi Nicholaa đứng.

Cô kịp thời giấu cái ná sau lưng cô. Cô không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh, nhưng cô biết anh đã đoán ra cô là người chịu trách nhiệm.

Ngay lúc đó Guy làm cho Royce chú ý. Vị tướng quân đi về phía Royce. Một mũi tên ló ra từ vai anh ta. Royce đến giúp Guy rời khỏi sân đấu.

Nicholaa không đứng ở đó để xem thêm một phút nào nữa. Cô quay trở lại vào trong lều, đặt cây ná và một viên đá còn lại vào trong túi Royce, rồi ngồi xuống chờ bài thuyết giảng mà cô chắc chắn là đang đến.

Cô đã can thiệp vào. Đó có lẽ là cách Royce sẽ bắt đầu bài thuyết giảng của anh. Sau đó anh sẽ nói với cô rằng không thể chấp nhận được việc giết chết thuộc cấp của một tướng quân.

Dĩ nhiên cô sẽ ngắt lời anh, và nói với anh là cô không quan tâm đến bất cứ ai ngoài anh. Đúng, cô sẽ biện hộ cho hành động của cô, và cuối cùng, anh chắc chắn sẽ đồng ý.

Không mất nhiều thời gian thì Nicholaa tự làm cho mình căng thẳng. Cuối cùng thì cô cũng chấp nhận lý do thực sự làm cho cô khó chịu: cô đã giết chết một người đàn ông. Cô chưa bao giờ lấy mạng ai trước đây, và cô không bao giờ muốn làm điều đó nữa. Tuy nhiên cô biết cô sẽ làm nếu đó là cách duy nhất để bảo vệ chồng cô.

Chúa ơi, cô mệt lử rồi. Cô nằm duỗi dài ra trên võng và nhắm mắt lại. Cô cho là một người sắp làm mẹ không nên có loại kích động này, và cô sẽ nói với Royce điều đó cho dù anh có cau mày khó chịu với cô.

Cô cho là cô sẽ rất biết ơn nếu cô có được một chút may mắn. Royce là người duy nhất biết về cây ná. Cô đoán từ cách anh xoay lại nhìn cô rằng

anh biết là cô đã can thiệp vào. Tuy thế, anh cũng trung thành với cô như cô trung thành với anh. Anh sẽ không kể cho bất kỳ ai biết.

Khi Royce đi về lều một tiếng đồng hồ sau đó, Nicholaa đang ngủ say. Anh ngồi xuống cạnh cô và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt như thiên thần của cô một lúc lâu. Anh biết cô cần được nghỉ ngơi, nhưng anh sẽ phải đánh thức cô dậy.

"Nicholaa? Thức dậy đi, em yêu."

Cô mở mắt ra và nhìn anh.

"Anh yêu em, Nicholaa," anh thì thầm.

Đầu óc của cô tỉnh táo ngay. "Em đã can thiệp vào. Anh đang giận hả?"

"Không."

Cô không để cho anh tiếp tục. "Em không hối hận đâu. Bất kể anh có thuyết giảng bao nhiêu đi nữa, em vẫn sẽ không hối hận. Em tin anh, Royce, nhưng Morgan có thể đã gắn một mũi tên qua tim anh."

"Em yêu - "

"Tại sao anh lại đem theo cây ná của em?" cô ngắt lời.

"Anh đã nghĩ, nếu có thời gian, em sẽ chỉ cho anh cách sử dụng nó," anh thừa nhận.

"Em đã giết hẳn ta, Royce." nước mắt dâng đầy trong mắt cô.

Anh nhẹ nhàng kéo cô vào trong vòng tay anh và xoa dịu cô.

"Tướng quân Guy sẽ ổn chứ?"

"Sẽ ổn" Royce trả lời. "Tranh chấp đã được giải quyết khi anh ấy chặn trước anh và đón lấy mũi tên. Anh nghĩ đó là một hành động hối lỗi, cho những lỗi lầm trong quá khứ. Guy sẽ không được huấn luyện binh lính nữa. Anh ấy đã thừa nhận là anh không có tố chất huấn luyện binh lính."

Cô gật đầu. "Tại sao thuộc cấp của anh ta lại tấn công? Chắc chắn chúng biết là chúng sẽ không trốn thoát được với sự phản trắc như thế."

"Đức vua đã xử chúng tội chết," anh giải thích. "Chúng không còn gì để mất cả." Royce không đi vào những lý do đằng sau quyết định của Đức vua. Nicholaa đã có quá đủ sự kích động trong một ngày, và nhiều chuyện nữa sẽ đến đêm nay.

"Royce, anh sẽ không kể cho bất kỳ ai biết là em giết Morgan, được không? Hứa với em đi," cô yêu cầu.

"Anh hứa." anh gần như cười. Rõ ràng là Nicholaa đã quên mất người kể chuyện Clayton.

"Đức vua sẽ khó chịu," cô thì thầm. "Em không cố ý giết người, nhưng có thể William không hiểu điều đó. Morgan xoay người vào phút cuối; chắc chắn là hắn ta đã thay đổi ý định. Tuy nhiên đã quá muộn. Em đã bắn đi viên đá của em."

"Hắn ta không đổi ý, chỉ là thay đổi mục tiêu của hắn."

Cô thở dài. "Em muốn về nhà," cô nói.

Royce sẽ cho cô những gì cô muốn. Sáng mai họ sẽ rời khỏi để về nhà. Tối đó Nicholaa buộc phải chịu đựng thêm một chút kích động. Cô đứng kế bên Royce trước toàn bộ những người tụ tập trong khi Clayton, người kể chuyện, người chỉ có một nhiệm vụ trong cuộc sống là chúi mũi ông ta vào việc của những người khác, một lần nữa hát lại huyền thoại về Công nương Nicholaa. Cô bình tĩnh cho đến khi Clayton hát những vần mới. Cô nghe từ

"cây ná" và khê rên rĩ. Royce cười. Cuối cùng vợ anh đã nhớ nơi Clayton đứng khi cô can thiệp vào trận đấu.

Đức vua đi đến phía trước và ôm chặt Nicholaa. Sau đó Matilda ôm cô. Rồi Nicholaa biết được Đức vua là mục tiêu của Morgan. Cho đến lúc đó cô không hề biết cô đã làm gì. Cô phản ứng với tất cả sự chú ý bằng cách nhích sát vào người Royce và đỏ bừng mặt.

Thời gian dường như dài vô tận trước khi anh có thể đưa Nicholaa trở lại lều của họ. Anh cũng nóng ruột muốn về nhà như cô. Anh muốn làm xong con hậu đen. Nó phải được hoàn tất - hoàn hảo nữa - trước khi con của họ chào đời.

Anh chợt hiểu ra vì sao cô đã hoàn toàn thay đổi cuộc sống của anh. Anh đã học được cách yêu thương, và đã được yêu thương.

Thời gian vui vẻ lẫn tột tẻ đang ở phía trước. Vẫn còn phải đối phó với Thurston, nhưng Royce biết vợ anh sẽ ở bên cạnh anh bất kể điều gì xảy ra.

Anh nhìn xuống người phụ nữ xinh đẹp đang đi lên đồi bên cạnh anh. Anh cảm thấy hết sức mãn nguyện. Bởi vì anh là người đàn ông của lý trí, anh cố nghĩ cho ra chuyện gì đã xảy ra với anh. Nicholaa đã vui sướng làm rối tung tấm bản đồ đã vẽ sẵn trong cuộc đời anh. Anh cố lý giải điều đó.

Rồi anh đặt câu hỏi với cô.

Nicholaa cười trước khi trả lời anh. "Nó rất là đơn giản, tình yêu của em. Anh đã chưa bao giờ có cơ hội." cô với lên vỗ nhẹ vào vết sẹo nhỏ xíu trên trán anh. Rồi cô lại cười.

Royce nâng tay cô đặt trong cánh tay anh và ôm chặt lấy cô. Anh sẽ để cho cô tin là cô đã bắt được anh. Tuy nhiên anh là người biết rõ nhất. Anh đã khởi đầu việc bắt giữ một huyền thoại.

Và đó chính xác là những gì anh đã làm.

HẾT